

LỘC MẠNH TINH

Khom hàng vì anh

Truyện by SẮC truyện:
Rio

truyenfull.vn

Mục lục

<u>Chương 1: Giác Mộng Hòe</u>	
<u>Chương 2: Giác Mộng Hòe 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6: Giác Mộng Hòe</u>	
<u>Chương 7: Giác Mộng Hòe</u>	
<u>Chương 8: Giác Mộng Hòe</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62: Ngoại Truyện

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 1: Giác Mộng Hòe

Cả đêm qua Dịch Tích không ngủ, đến 5 giờ sáng mới chợp mắt được một lát. Nhưng chưa được bao lâu thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Trong nhà vốn yên tĩnh, lúc này Dịch Tích từ trên lầu đi xuống đã thấy hai mẹ con đang ăn sáng trong phòng ăn.

“Sao hôm nay thức sớm vậy Tích Tích?” Người phụ nữ có khuôn mặt được chăm sóc kỹ càng nở nụ cười vẫy tay chào cô, “Cùng ăn sáng không?”

Tuy nhiệt tình nhưng lại có cảm giác xa cách.

“Không ăn đâu, sắp trễ giờ rồi.” Mặt Dịch Tích không biểu cảm đáp lại, sau đó cầm chìa khóa xe đi thẳng ra cửa.

Buổi sáng, vào giờ cao điểm dòng xe gần như kẹt cứng, cho dù có gặp cỡ nào đi nữa thì cũng phải đợi đèn xanh đèn đỏ sáng lên.

Lúc đèn đỏ sáng lên, Dịch Tích nhấn phanh nhìn dòng xe từ từ di chuyển về trước.

Đúng lúc này, chuông di động reo lên, cô liền nhanh tay bắt máy.

Sau khi mở bluetooth nối âm điện thoại với xe, tiếng thì thầm ngắt quãng của Hoàng Vi ngay lập tức vang lên. Giọng cô âm trầm hòa cùng với tia nắng buổi sáng, không hiểu sao có cảm giác vui mừng nói: “Sao bây giờ cậu còn chưa đến?”

Dịch Tích một tay đặt trên vô lăng, tay kia chống lên cửa xe đáp: “Kẹt xe đó cô hai.”

“Ngày đầu tiên đi học mà cậu lại dám tới trễ, bắt đầu điểm danh rồi kia kìa.”

Dịch Tích chán nản nhìn về đèn đỏ ở phía xa xa hỏi: “Điểm danh xong chưa? Cũng được, dù sao tớ cũng bị điểm danh vắng vậy hôm nay tớ không đến nữa...”

“Ơ kìa, tớ nói đùa với cậu thôi, hôm nay thầy không có điểm danh.”

“Cậu nói cái gì?” Dịch Tích cao giọng hỏi lại, “Không điểm danh thì mới sáng ra cậu gọi tớ đi học làm gì?”

“Không phải vậy, là tiết này không điểm danh, nhưng tiết sau chắc chắn điểm danh! Để tớ nói cậu nghe, giáo viên mới dạy môn Đầu tư học này chỉ cần điểm danh ai vắng một lần thì người đó cũng đừng mong qua được kỳ thi cuối kỳ.”

“Cậu lần nào cũng nói vậy.”

“Lần này là thật, giảng viên này là... Ui, cậu đến đi rồi tớ nói, Dịch Tích Tích, cậu là sinh viên năm tư rồi thì biết tự giác một chút đi.”

Mất thấy thời gian đèn đỏ sắp hết, Dịch Tích lấy tay xoa xoa huyệt thái dương bực bội nói: “Được rồi, tớ cúp máy trước đây, còn phải lái xe nữa.”

“Được”, Hoàng Vi đề thấp giọng nói “Cậu tới nhanh một chút.”

Năm tư tuy là có ít tiết học, nhưng lại là năm học quan trọng nhất trong cả quá trình đại học. Nếu lúc này mà còn nợ môn thì sau này phải đi đường vòng mới có thể thuận lợi tốt nghiệp. Ngay cả việc tốt nghiệp cũng phiền phức như vậy thì không chừng lão già ở nhà sẽ nhớ cô mà chết mất. Trên đường lại kẹt xe thêm một đoạn, mà xui xẻo hơn là có ai đó bám theo phía sau xe cô. Lần này kẹt xe lâu như vậy, lúc cô đến trường thì tiết thứ 2 cũng sắp bắt đầu rồi.

“Gì chứ, con đường lớn như vậy mà cũng có thể bám đuôi, cứ như nằm nằm sau gáy vậy.” Dịch Tích một bên lăm bằm, một bên tìm chỗ dừng xe.

Trong trường có không ít xe, khó khăn lắm cô mới tìm được vị trí trống để dừng xe, nhưng do gấp gáp cộng thêm buổi sáng mắt còn chưa mở hết nên suýt tí nữa phạm phải lỗi.

Cô kéo cần gạt số rồi nhanh chóng lùi xe. Thân xe đột nhiên rung lên, kèm theo tiếng va chạm “Ầm” một tiếng.

Dịch Tích ngăn người, ló đầu ra cửa kính nhìn: “Không phải chứ?”

Giờ phút này, phần đuôi của chiếc G-Class màu đen của cô đâm sầm vào chiếc xe màu trắng, nhất thời che đi nhãn hiệu chiếc xe, cũng không biết là đụng trúng chỗ nào của chiếc xe kia.

“A! Lại có người đụng xe nữa kia.”, Hai học sinh đi xe đạp băng qua bên kia đường nói với nhau.

“Chạy nhanh trên đường đụng trúng xe Volkswagen, sau đó bị xe kia đuổi theo? Oa, chắc lần này chủ xe đền đủ luôn?”

“Chiếc xe màu đen kia ngầu quá đi.”

“Đúng đó.”

...

Hai học sinh vừa nói vừa đi chậm lại ngoái đầu xem vụ va chạm bên đây.

Dịch Tích bị người khác nhìn chăm chăm mà không khỏi thờ dài, mặc niệm cho chính mình từ lúc ra khỏi nhà liền gặp phải xui xẻo.

Mở cửa xe bước xuống, cô cũng không nhìn phải ứng của chủ chiếc xe Volkswagen mà trước tiên đi lại xem “thương tích” trên xe.

Chiếc G-Class này là mẫu xe mới ra năm nay, lão già nhà cô mới tặng cho cô mấy ngày trước, mới lái được hai ngày lại bị đụng xe, đúng là xui xẻo.

Bên cạnh có tiếng mở cửa xe, Dịch Tích biết người đó là chủ xe nên cô từ chỗ đuôi xe đứng lên, ngược mắt nói: “Thật xin lỗi, tôi đang vội đến lớp nên nhất thời...”

Giọng nói đột nhiên im bật.

Dịch Tích nhìn người trước mắt, mi mắt giật nhẹ rồi im lặng.

Làm sao để hình dung người đàn ông trước mặt đây? Nếu chỉ lấy bốn chữ “lớn lên ưa nhìn” để hình dung thì không đủ.

Trên người mặc áo sơ mi quần đen, đôi lông mày tinh xảo đang nhíu lại, tuy rằng ánh mắt của người này không sắc bén nhưng cũng làm người khác có cảm giác áp lực.

Anh đứng đó, bỗng làm Dịch Tích nhớ về trận tuyết ở Nam Bắc, rồi nhớ về bức tranh sơn dầu có gam màu lạnh kia được treo trong

nhà.

Cô hơi hơi nghiêng đầu, có chút nghi hoặc tại sao Hoàng Vi không hề nhắc đến trong trường này còn có một nhân vật như vậy.

“Thành thật xin lỗi, chuyện này là lỗi của tôi, lúc này tôi không chú ý nhìn.” Dịch Tích một lần nữa lên tiếng, nở nụ cười tươi khách khí nói, “Thành thật xin lỗi, hay là, anh cho tôi số điện thoại, hoặc là tôi để lại số điện thoại của tôi? Đến lúc đó xem phí sửa chữa bao nhiêu, tôi đền cho anh.”

Bởi vì bản thân có nụ cười rực rỡ lại dịu dàng nhưng lại mường phần yêu nghiệt kia, khuôn mặt của cô, ngay từ lúc chào đời đã là kiểu không an phận.

Mà người đàn ông chuyển tầm mắt từ vị trí va chạm của hai xe đến gương mặt cô, chỉ nhàn nhạt liếc một cái.

“Mua bảo hiểm xe chưa?”

Dịch Tích lắc đầu: “Còn chưa kịp mua bảo hiểm.”

Người đàn ông “Ừ” một tiếng, lần nữa mở cửa xe nói: “Vậy cô lái xe ra đi.”

"Khoan đã, anh đừng đi vội", Dịch Tích cảm thấy khó hiểu vì sao người này lại không yêu cầu cô bồi thường, "Tôi hẳn là nên trả phí sửa xe cho anh."

"Tôi vội."

Người đàn ông ngồi vào xe mới nói.

Dịch Tích tiến lên, theo bản năng liền nói "Đừng chứ, cũng không nhiều tiền lắm, tôi bây giờ có thể..."

Lời nói ra như vậy có thể sẽ làm người khác khó chịu, mặc dù phí sửa chiếc Volkswagen đúng là không tốn bao nhiêu tiền của cô.

Dịch Tích sửa lại lời rồi nói: "Làm sai thì phải chịu trách nhiệm, đó là đạo lý thường tình mà thầy dạy đạo đức nói."

Người đàn ông nghe xong liền cười nhẹ một tiếng, trong phút chốc, tiếng cười trầm thấp dễ nghe như xuất phát từ lồng ngực anh ta truyền tới.

Dịch Tích liếc nhìn khóe môi của anh ta, trong đầu đang tính thử góc độ của khóe môi anh ta vừa cười.

"Thế nào, tôi nói hợp lý chứ? Anh đừng để tôi khó xử nữa." Cô đứng cạnh ghế lái của anh, rũ mắt nhìn anh trong xe.

Rõ ràng là muốn bồi thường, nhưng lại giống như cùng cô gái lưu manh này đùa giỡn.

Người đàn ông rõ ràng là đang gấp, Dịch Tích cứ vậy mà dây dưa cản trở hấn. Hấn ngược mắt nhìn cô, rốt cuộc cũng mở miệng đọc một dãy số. Dịch Tích nhanh tay ghi vào điện thoại.

Người đàn ông nói xong liền khởi động xe.

"Tôi gọi anh rồi, đó là số di động tôi, xe sửa xong cứ đến tìm tôi", Dịch Tích cao giọng nói.

Người đàn ông hướng về phía cô gật gật đầu, sau đó lùi xe về phía sau. Lúc này Dịch Tích mới thấy rõ tên hãng xe.

Chết tiệt!

Chiếc này không phải chiếc xe Volkswagen tầm thường như 2 học sinh kia vừa nói, chiếc này rõ ràng là Volkswagen Phaeton.

Chắc chắc, người ban nãy lái loại xe này xem ra rất khiêm tốn.

Dịch Tích nhớ lại lúc nãy chính cô còn nói là “không tốn bao nhiêu tiền”.....

Chiếc xe này mà muốn sửa lại như mới thật thì “không tốn bao nhiêu tiền” đúng là không sửa được.

**

Sau khi đỗ xe, Dịch Tích liền vội vàng đi đến phòng học. Lúc lên cầu thang, điều không ngờ tới là cô lại bắt gặp người lúc nãy ở bãi đỗ, mắt cô lóe lên tia sáng rồi nói: “Này cậu, thật trùng hợp, cậu cũng học ở đây sao?”

Người đàn ông đang cầm sách vở nghiêng mắt nhìn cô nói “Ừ.”

Dịch Tích cười gian nhìn anh nói: “Sao trước đây tớ chưa từng thấy cậu, đẹp trai thế này không lý nào tớ không biết được.”

Chuông vào lớp đột nhiên vang lên.

Phòng học ở ngay trước mắt, vậy nên Dịch Tích cũng không vội, cô vừa đi vừa trêu chọc anh.

“Dù sao thì bọn mình cũng trao đổi số điện thoại rồi, đã là bạn cùng lớp thì chúng mình cũng nên thường xuyên liên lạc nhau.”

“Cho dù là việc không liên quan đến xe thì cũng liên lạc được, tớ rất thích giúp đỡ người khác.”

“À đúng rồi, cậu tên gì? Học lớp nào?”

Người vẫn luôn không trả lời cô cuối cùng cũng dừng bước, mặt anh không biểu cảm, nghiêm túc nhìn cô nói: “Cô tên gì? Học lớp nào?”

Tròng mắt Dịch Tích lóe lên tia sáng, cứ tưởng rằng con mọt sách này sẽ không đếm xỉa đến cô.

“Tớ tên Dịch Tích, sinh viên năm 2 ngành Thương mại quốc tế.”

Anh ta nhìn cô một cái, sau đó thâm thúy nói “Được.”

Được? Cái gì được?

Dịch Tích không hiểu đầu cua tai nheo, cùng anh tiến về phía trước: “Cậu còn chưa nói cậu tên gì? Nè, vậy là không công bằng đâu.”

Hai người một trước một sau đi vào phòng học, Dịch Tích còn bận rộn xem người đằng trước nên không chú ý chỗ khác.

“Dịch Tích! Dịch Tích Dịch Tích! Bên này!” Tiếng của Hoàng Vi đột nhiên từ xa truyền đến.

Dịch Tích nhìn về hướng phát ra tiếng kêu, lúc này mới phát hiện chính mình lại đi theo anh ta vào phòng học, mà lúc này mọi người trong phòng đồng loạt đứng dậy, Hoàng Vi cũng đứng lên vẫy tay với cô.

Dịch Tích sửng sốt một lúc, sao lại đi đến lớp mình rồi chứ.

Cô quay đầu lại, muốn hỏi anh ta có phải đến học ké không.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì anh ta đã đi về nơi đáng sợ kia.

Anh ta đi tới phía sau bục giảng, đặt sách xuống nơi giảng bài, sau đó thông thả mở máy tính cùng máy chiếu.

Dịch Tích “.....”

Kể từ lúc anh ta đi vào phòng học, đám nữ sinh liên tục ghé tai nhau nhỏ giọng thì thầm, trong mắt còn bắn ra mấy trái tim màu hồng.

“Dịch Tích? Còn đứng đó làm gì, nè, mau qua đây!”

“Bạn kia, có phải học lớp này không?” Anh ta đứng trên bục giảng đột nhiên hỏi cô.

Dịch Tích chớp chớp mắt “Vâng?”

“Nếu học lớp này thì mau tìm chỗ ngồi đi”, anh ta vừa rũ mắt vừa lật giáo án nói, “Tiết học bắt đầu.”

Dịch Tích “???”

Hoàng Vi nhìn về mặt kính sợ của Dịch Tích đang ngồi bên cạnh.

“Sao vậy? Còn chưa tỉnh ngủ à.” Trong đồng sách lấy từ phòng ngủ ký túc, Hoàng Vi lấy ra một quyển đưa cho cô, rồi giúp cô bày ra trước mặt để ngụy trang.

Dịch Tích mím môi, có chút xấu hổ với sự hãi nói: “Chết thật, là thầy giáo sao?”

“Ai cơ?”

Dịch Tích chỉ tay về phía trước.

“A? Cậu nói người đó sao? Tất nhiên là thầy giáo rồi, nghe nói trường mình phải tốn một khoản tiền lớn để mời về dạy thế đó.”

“Của bên Lý Công...”

“Đúng vậy? Rất đẹp trai phải không? Từ nước ngoài trở về, đã dạy được một tuần bên Lý Công rồi, còn rất được hoan nghênh. Tớ nói cậu nghe, vài ngày trước lúc biết được thầy sẽ đến trường mình dạy, lớp mình vui đến mức chân đứng không vững.”

“Vì vậy, đây chính là người điểm danh rất khát khe mà cậu nói trước đó phải không?”

“Đúng vậy, cậu đừng thấy thầy còn trẻ, sinh viên bên Lý Công còn nói là thầy đặc biệt khát khe, hơn nữa số người thi đậu cuối kỳ cũng rất ít! Nói chung là, biết điều thì trăm ngàn lần đừng đắc tội với thầy.”

Khóe miệng Dịch Tích giật giật, “Đã đắc tội thì phải làm sao đây.”

Hoàng Vi nhú mày nhìn cô “A?”

“Tớ đụng trúng xe thầy.”

“.....”

“Còn trêu chọc thầy nữa.”

“.....”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 2: Giác Mộng Hòe 2

Đại học Lý Công là đại học trọng điểm, còn trường mà Dịch Tích theo học trong thành phố là đại học tầm trung, hai đại học chỉ cách nhau một con đường, cũng giống như bức tường chắn giữa người có điểm thi đại học cao và thấp.

Trên thực tế thì hai đại học này không thể tách rời nhau, có thể là sinh viên của đại học Thành Nguyễn hôm nay ăn ké nhà ăn của đại học Lý Công, cũng có thể là ngày mai có học trưởng bên đại học Lý Công dụ dỗ mấy em gái xinh đẹp bên đại học Thành Nguyễn.

Thời gian đầu thì sẽ cảm thấy bản thân không cùng cấp bậc với sinh viên trường đối diện, nhưng sau đó thì sẽ phát hiện rằng, thật ra thì cũng chẳng có gì khác biệt, người chăm học thì vẫn chăm học, người lười biếng thì sau khi lên đại học như ngựa đứt dây cương, chỉ số IQ và thành tích cũng giống vậy, đều giảm xuống thành trước 9 năm phổ cập giáo dục.

Mà ngay lúc này, người có chỉ số IQ giảm dần như bạn học Dịch Tích đang ngồi đối diện với giảng viên nghiêm khắc của trường đại học trọng điểm kia, trong lòng rét lạnh.

“Cậu nói xem, thầy ấy hẳn là sẽ không ghi thù đâu nhỉ, thi cuối kỳ sẽ không để tớ rớt chứ?” Dịch Tích thấp giọng nói.

Hoàng Vi liếc mắt nhìn cô: “Ai bảo cậu đùa dai, trêu chọc như vậy làm gì chứ.”

Dịch Tích giật giật khóe môi, vô lại nói: “Tớ không có ý gì khác, chỉ đơn giản là chọc trai đẹp một chút thôi.”

“Tớ đến lạy cậu.”

“Tớ hồi hận chết đi được, tớ không nên tiện miệng như vậy.” Dịch Tích đưa tay chống trán, nhìn về phía người đàn ông đang cầm phấn: “Tôn sư trọng đạo tớ hiểu mà, ai da, lần sau tớ sẽ cúi người 90 độ xin lỗi thầy ấy.”

Hoàng Vi nói “Không phải là sợ rớt môn thôi sao, cần gì tôn sư trọng đạo.”

Dịch Tích “.....”

Dịch Tích nhất thời tự kiểm điểm bản thân.

Ngày đầu tiên đi học của năm tư lại là tai nạn đụng xe, sau khi Dịch Tích tự kiểm điểm thì phát hiện mọi chuyện không tệ như trong tưởng tượng của cô, dù sao người ta cũng là thầy giáo, tất nhiên sẽ không tính toán với một đứa sinh viên như cô đâu.

“Tôi điểm danh trước.” Giọng nói từ tính mà uy nghiêm của người trên bục giảng vang lên.

Ánh mắt của Dịch Tích không tự chủ mà lướt qua những người ngồi trước, cuối cùng dừng tầm mắt trên người anh ta.

Biểu cảm của anh ta rất lạnh nhạt, không trang nghiêm như vị giáo sư cũ trước kia, cũng không giống với những giảng viên trẻ tuổi nhiệt tình khác. Không biết có phải là ảo giác hay không, Dịch Tích lại cảm thấy lúc anh quét mắt nhìn đám sinh viên bên dưới thì có một khoảnh khắc nhìn cô.

"Sau này mọi người có đến lớp hay không không quan trọng, quan trọng là khi thầy điểm danh mà bạn vắng mặt thì bạn sẽ nhận điểm 0."

Dịch Tích hít một ngụm khí lạnh: "Thầy ấy nói như vậy có khác gì so với câu "Nếu em không đến lớp thì em chết chắc" đâu?"

Hoàng Vi đưa tay nâng đầu mỉm cười ngọt ngào nhìn thầy, "Đúng vậy, lời nói vô lý như vậy thầy cũng có thể nói ra, sao lại không có ai tới lớp nghe thầy giảng chứ."

Dịch Tích: "....."

"Thầy!" Giữa phòng học đột nhiên có một nữ sinh giơ tay kêu lên, "Trước khi điểm danh thì thầy nên giới thiệu bản thân trước chứ thầy."

Phòng học bỗng chốc xôn xao hẳn lên.

Hoàng Vi khinh thường: "Gì chứ, có ai mà không biết tên thầy, con nhỏ này đúng là không từ thủ đoạn để lưu lại ấn tượng với thầy mà."

Dịch Tích khụ một tiếng: "Tớ không biết thầy ấy tên gì."

Hoàng Vi liếc cô một cái: "Người trước mắt cậu tên là..."

"Từ Nam Nho." Người trên bục giảng không nhanh không chậm nói ra ba chữ, Dịch Tích cảm giác giống như có móng vuốt cào nhẹ vào tim mình.

Cô hơi sững sốt, chậm rãi quay đầu nhìn anh. Giống như sợ học sinh không biết đó là mấy chữ nào, anh nhanh chóng xoay người

viết tên mình lên bảng đen.

Từ, Nam, Nho.

Nét phẩy nét móc tinh tế viết lên bảng, vừa lưu loát vừa sinh động.

Trong phút chốc Dịch Tích trầm mặc, tựa như nói với chính mình: “Đây thực sự là tên của thầy ấy?”

Lúc này Hoàng Vi còn chưa thu lại vẻ mặt si ngốc của mình, “Ừm, đúng là dễ nghe, rất hay.”

Dịch Tích mím môi, bỗng cười khẽ: “Dễ nghe, cũng rất êm tai, chắc kiếp trước là người quen.”

Hoàng Vi liếc cô: “Đúng là biết xấu hổ, kiếp trước thầy Từ còn quen biết tớ nữa kìa.”

Dịch Tích thu ánh mắt về: “Đúng vậy, kiếp trước cậu còn giúp thầy chà bồn cầu.”

Hoàng Vi mang vẻ mặt không phục: “Cậu mới chà giày cho thầy thì có!”

“Làm gì có, kiếp trước tớ là...” Dịch Tích nhếch đuôi lông mày, vẻ mặt gian xảo nói “Là giúp thầy làm ấm giường.”

Hoàng Vi: “Cậu cái đồ lưu manh này!”

Trên bục giảng, Từ Nam Nho đã bắt đầu điểm danh, từ trên đầu danh sách đọc xuống, đọc đến tên người nào thì đều nhìn đối phương một cái, dường như anh muốn ghi nhớ khuôn mặt của người đó.

“Hoàng Vi.”

“Có!”

Tầm mắt Từ Nam Nho chuyển đến dãy ghế cuối cùng, Hoàng Vi sợ anh không nhìn thấy, còn kích động đứng phất dậy.

“Ngồi xuống đi, tôi thấy rồi.”

Hoàng Vi “Dạ” một tiếng.

“Dịch Tích.”

Dịch Tích không giơ tay cũng không kêu lên để điểm danh, bởi vì cô thấy anh đã nhìn về phía cô. Hai người cách nhau nửa phòng học mà nhìn nhau, dường như anh chỉ đợi cô giơ cánh tay lên.

“Dịch Tích?”

Giọng anh thật dễ nghe, cô nghe tên mình nhiều lần vang lên, trong lòng cũng thích tên mình hơn.

Dịch Tích nhìn anh cười cười, cô muốn anh gọi tên cô thêm một lần nữa. nhưng không ngờ rằng Từ Nam Nho thu lại ánh mắt, không lạnh không nhạt nói: “Vắng phải không.”

“???”

Mắt thấy anh sắp cầm bút đánh dấu vào danh sách điểm danh, Dịch Tích vội vàng đứng dậy “Thầy! Em đến rồi em đến rồi! Em ngồi ở đây đây!”

Từ Nam Nho dừng bút: “À, đến rồi à.”

Dịch Tích: “.....”

Không phải là nhìn thấy rồi sao!

Từ Nam Nho ở phía xa bỏ qua học sinh đang đứng trợn mắt há mồm, tiếp tục điểm danh: “Người tiếp theo, Quan Vĩ.”

“Có.”

“Cát Tề Thụy”

“Có.”

.....

Sau khi ngồi xuống, trong đầu Dịch Tích thầm phân tích ánh mắt của Từ Nam Nho.

Là cố ý phải không?

Tiết học này có lẽ là tiết học tập trung trong suốt cả 3 năm học, ngay cả người liên tục ngủ gật trong lớp như Dịch Tích cũng chống cằm nhìn lên bục giảng.

Nói thật, không khó để nhận ra rằng hôm nay mọi người đều hăng hái nghe giảng, thật ra thì Từ Nam Nho lúc giảng bài cũng không cố gắng tương tác nhiều với học sinh, thế nhưng đám nữ sinh bên dưới bục giảng giống như bị tiêm hóc môn kích thích, vô cùng phối hợp trả lời câu hỏi.

Lúc hết tiết học đã là 11 giờ 45 phút.

“Tớ sắp đói chết rồi Tích Tích, lát nữa bữa trưa chúng ta ăn cái gì.” Hoàng Vi đeo ba lô ôm sách xong đứng lên hỏi.

Dịch Tích không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm Từ Nam Nho đang bị mấy học sinh vây quanh trên bục giảng: “Bọn họ làm gì vậy?”

Hoàng Vi: “Chắc là hỏi bài.”

Dịch Tích: “Giả bộ như vậy cũng được sao?”

Hoàng Vi: “Quen là được rồi, bên Lý Công ít học sinh nữ còn tốt, chứ bên mình thì nữ nhiều hơn, xem ra thầy Từ lãnh đủ rồi.”

Dịch Tích: “Đức hạnh, mấy người này không cần mặt mũi sao.”

“Thì đó, mấy người này thật không biết liêm sỉ.”

“Đưa sách cho tớ, tớ cũng muốn đi hỏi bài.”

“Nè, không phải cậu vừa mới nói tôn sư trọng đạo sao.”

Dịch Tích không quan tâm, kiên quyết nói: “Đưa tớ.”

Về mặt Hoàng Vi vô cảm: “Cậu có nghe giảng không? Muốn hỏi cái gì?”

Dịch Tích khựng lại trong giây lát: “Cậu nghĩ giúp tớ đi?”

Hoàng Vi hít sâu một hơi rồi túm cổ áo cô kéo ra ngoài: “Cậu thôi đi! Đẹp cái bản mặt hồ ly tinh của cậu đi, cậu có thể hút tinh khí để sống nhưng chị em cậu cần ăn cơm mới sống nổi.”

Sinh viên năm tư rất ít khi lên lớp, buổi sáng đi học xong thì buổi chiều được nghỉ. Dịch Tích bị Hoàng Vi kéo tới căn tin để giải quyết cái bụng.

“Vậy nên ý của cậu là cậu đụng trúng xe thầy, mà thầy lại không bắt đền cậu?” Hoàng Vi vừa hỏi vừa kéo tay cô đi về phòng ngủ.

“Thầy ấy nói có việc gấp, xem ra việc gấp lúc đó chính là tiết dạy lớp chúng ta.”

“Ôi chao, đây hẳn gọi là lương tâm nghề nghiệp đi, đụng xe mà cũng mặc kệ.”

Dịch Tích: “Cũng có thể là vốn dĩ thầy không quan tâm số tiền này.”

“Gì chứ, đúng là không thể hiểu được cách nghĩ của mấy người giàu.”

“Mặc kệ cậu hiểu hay không, dù sao bây giờ tớ đang đợi thầy gọi tớ.” Lúc nói câu này, đôi mắt của Dịch Tích lấp lánh ánh sáng.

Hoàng Vi thật là hết nói nổi với cô: “Cậu nói cứ như là người ta gọi cậu để hẹn hò vậy, thầy ấy gọi cậu để đòi nợ đó, là đòi nợ đó!”

“Vậy có quan trọng không?”

Hoàng Vi ho một cái: “Cái đó... Tích Tích à, cậu đừng làm bậy.”

Lúc này Dịch Tích đã cầm chìa khóa trên tay chuẩn bị mở cửa phòng ngủ, chợt quay đầu nhìn cô bạn khó hiểu: “Làm bậy cái gì?”

“Thầy Từ... người ta là thầy giáo, cậu đừng đùa.”

“Tớ có đùa giỡn chỗ nào?”

“Từ mắt cậu tớ có thể thấy cậu như muốn tóm lấy con mèo vậy.”

Dịch Tích hơi ngẩn người, cười khẽ: “Cậu nghĩ nhiều rồi, thầy ấy không phải là con mồi.”

“À, vậy là gì?”

“Là bảo bối”

“.....”

Con mồi là để ăn, còn bảo bối là để yêu thương.

Hai người đi vào phòng, đúng lúc hai người bạn cùng phòng kia không có mặt. Dịch Tích cởi giày xong liền nhảy lên giường của mình: “Mệt quá đi, hôm qua là sinh nhật của Lâm Mẫn, đã nửa đêm rồi mà nó vẫn không cho thả người, đúng là mệt chết tở.....”

Hoàng Vi biết sinh hoạt của mấy người bạn có tiền cùng phòng như thế nào, cô ngồi trên giường mình nói với Dịch Tích: “Cậu đó, bớt thức đêm chút đi.”

“Ừm...” Dịch Tích trả lời lầy lẹ, mắt nhắm mắt mở cầm điện thoại mở ra lịch sử cuộc gọi gần đây. Số điện thoại ban sáng gọi lúc này đã bị đẩy xuống dưới cùng.

Từ Nam Nho..... Lúc Dịch Tích đánh ba chữ này vào danh bạ lại cảm thấy có chút quái lạ, sau đó lưu thành hai chữ “Nam Nho”, nhưng cuối cùng cô lại lưu danh bạ thành “thầy”.

Dịch Tích im lặng nhìn chữ trên màn hình di động, từ từ cong khóe môi.

Hình bóng người kia trong đầu cô cũng phai nhạt dần theo năm tháng, nhưng tên người kia thì cô vẫn còn nhớ. Vì vậy, lúc nghe thấy

cái tên này thì trí nhớ cô cũng từ từ lồng ghép với hình bóng kia.

Khi chợt hiểu ra thì cô vô cùng ngạc nhiên.

Thì ra là người đó, là thầy Từ.

Cũng không biết liệu thầy có còn nhớ mình không?

**

Một tuần chỉ có một tiết Đầu tư học, vì thế học xong tiết ngày thứ 2 cũng không gặp mặt Từ Nam Nho.

Cô nàng Dịch Tích “rụt rè” chỉ còn cách chờ người ta sửa xe xong tìm mình đòi nợ. Vậy mà 5 ngày trôi qua mà cũng không nhận được cuộc gọi nào từ Từ Nam Nho.

Tối chủ nhật, Dịch Tích đang ở phòng ngủ ký túc bị Lâm Mẫn gọi điện hẹn ra ngoài chơi.

Tại quán bar Blue Island có tiếng trong thành phố, cũng là địa điểm ăn chơi tụ tập về đêm của các cậu ấm cô chiêu và nhiều ngôi sao giải trí.

“Làm gì vậy, gọi cậu tới đây vui chứ không phải đến để ngồi ngây ra như vậy.” Lâm Mẫn từ sàn nhảy đi tới cạnh Dịch Tích.

Cô nhìn Lâm Mẫn trang điểm theo phong cách quyền rũ, trên người mặc quần ngắn phối với áo xẻ ngực chữ V ôm sát cơ thể. Tuy Lâm Mẫn ăn mặc như vậy, nhưng người tinh mắt đều thấy người phụ nữ này không hề rẻ tiền, bởi vì chỉ đơn giản dựa vào cái đồng hồ trên tay cùng sợi dây chuyền cũng đủ hiểu cô ấy không thuộc dạng nghèo khó.

“Không gì cả, chỉ là lười nhảy thôi.”

Lâm Mẫn “A” một tiếng, vươn tay ôm vai cô: “Vậy sao ủ rũ như vậy? Hay vì thất tình? Tên nhóc kia đáng để cậu quan tâm vậy sao?”

“Thất tình?”

“Thì tên nhóc chơi bóng rổ năm nhất đó.”

“Xì, đó là chuyện từ đời nào rồi? Cậu không nói tớ cũng sắp quên rồi.”

“Đó không phải việc mới xảy ra mấy tháng trước sao.....”

“À đúng rồi, A Kha đâu?”

Lâm Mẫn vừa nghe liền đổi thành biểu cảm hóng chuyện, “Vừa nãy mới thấy tên nhóc đó còn anh anh em em với một sao hạng ba.”

Vẻ mặt Dịch Tích không hứng thú: “Vậy à.”

“Qua đó xem không?” Thấy vậy Lâm Mẫn liền rủ rê, “Ây da cái mặt đưa đám này là gì chứ.”

“Không có gì, tớ đang đợi một cuộc gọi, kết quả là chờ tới chết cũng không nhận được.”

Mắt Lâm Mẫn chợt lóe lên: “Là cuộc gọi của ai, Dịch đại tiểu thư như cậu mà cũng chờ không được một cuộc gọi sao?”

Dịch Tích đẩy đẩy cô ấy “Cút, cậu biến qua bên kia chơi đi.”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 3

Sau khi đuổi Lâm Mẫn đi, cô nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Từ Nam Nho.

“Chào thầy Từ, em là sinh viên năm 2 ngành Thương mại quốc tế, thầy còn nhớ em đúng không?”

Thế nhưng mấy phút sau cũng không nhận được tin trả lời.

“Thầy đang bận phải không? Thật ra em muốn hỏi xe của thầy sửa chưa, lần trước không phải em đã nói là đền tiền sửa xe cho thầy sao.”

“A đúng rồi, trước đây không biết thầy là thầy giáo, nên em đã không cư xử đúng mực, mong thầy bỏ qua cho em.”

Vẫn là không nhận được tin trả lời.

Dịch Tích có chút ủ rũ, cô cau mày nhắn thêm một tin: “Khi nào thầy hết bận thì nhắn lại cho em, chúng ta bàn bạc về cách giải quyết chiếc xe.”

Tin nhắn gửi đi rồi, Dịch Tích chán nản ném điện thoại lên bàn trà.

“Tâm trạng hôm nay không tốt sao?” Lúc này, một người đàn ông tuấn tú tầm 20 tuổi có nét mặt nhu hòa đi tới chỗ cô nói, nhìn qua thì

có khí chất thư sinh, nhưng kỳ lạ ở chỗ là người này tuy có dáng vẻ thư sinh nhưng khi đứng trong quán bar vừa xa hoa vừa ồn ào này lại không hề thấy phản cảm.

“Rõ ràng như vậy sao? Sao người nào cũng chạy tới hỏi tở tâm trạng không tốt vậy.” Dịch Tích ngã người về phía sau, đôi chân dài gác lên trên bàn trà.

“Thấy cậu cả buổi tối cũng không xuống kia chơi, cậu sao vậy.”

“Không có gì”, Dịch Tích thu lại khuôn mặt nhăn nhó, nghiêng đầu nhìn anh ta nói, “A Kha, tớ vừa nghe Lâm Mẫn nói cậu cùng với một sao hạng ba tình tứ, có phải là thích người ta rồi không?”

La Kha dừng một chút, sau đó lại chậm rãi uống một hớp rượu: “Người ta có tiền, nên tớ dụ cô ấy uống thêm vài chai rượu nữa.”

“Một ngôi sao nhỏ bé có bao nhiêu tiền mà cần cậu đích thân đi mời.”

La Kha cười khẽ, trông mắt ẩn chứa nét ôn nhu bỗng lóe lên một tia ranh mãnh: “À, thật ra là vì cô ấy có vóc dáng không tệ, khuôn mặt cũng đẹp.”

“Vừa nhìn là biết bị sắc đẹp dụ dỗ rồi”, Dịch Tích xì một tiếng, “Bớt bày ra cái vẻ mặt “kiếm tiền là quan trọng” của cậu đi.”

La Kha không phản bác, cười cười rồi nói sang đề tài khác: “Gần đây đi học rồi đúng không.”

“Đúng vậy, còn rất nghiêm túc chuyên tâm nữa.”

“Ừm, chăm chỉ học hành đi, còn đợi cậu thuận lợi tốt nghiệp nữa, nhận được số tiền lớn để bọn tớ còn hâm mộ cậu.”

Dịch Tích vỗ vỗ vai anh ta, vẻ mặt đắc ý nói: “Không thành vấn đề, tới lúc đó tớ sẽ cho cậu ăn uống no say.”

Số tiền lớn mà La Kha nhắc đến chính là việc bố Dịch Tích Dịch Thành Hành đã đáp ứng với cô, Dịch Thành Hành nói chỉ cần Dịch Tích an phận tốt nghiệp xong sẽ đồng ý cho cô dọn ra ngoài ở, hơn nữa còn có thêm phần thưởng khác.

Thời thanh xuân của Dịch Tích đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện đều do “tiền” dụ dỗ, ví như lần thi đại học kia, thi đậu đại học nào thì có thể mua loại xe đó, như lần thi cuối kỳ có thành tích tốt thế nào thì sẽ được đổi loại xe tương ứng, được mua túi xách. Ví như lần này vậy, nếu thành công tốt nghiệp đại học thì cô sẽ có cổ phần và nhà riêng của chính mình...

Dịch Thành Hành hỗ trợ với Dịch Tích nên mới dùng vật chất để bù đắp cho cô, nhưng lại sợ phung phí tiền chiều hư đứa con gái này, vì vậy mới dùng biện pháp khích lệ này để giúp cô có ý chí cầu tiến.

“Cậu ngồi đây làm gì, tớ không cần cậu tiếp đãi đâu, đi làm việc của cậu đi.” Dịch Tích thấy La Kha không đi liền nói.

La Kha: “Tớ không vội.”

“À.”

Dịch Tích buồn chán nhìn Lâm Mẫn trên sàn nhảy ở phía xa. Đột nhiên, điện thoại trên bàn trà sáng lên. Dịch Tích sửng sốt, vội vàng cầm lấy di động.

Mở khóa rồi xem tin nhắn vừa tới.

“Xin lỗi, lúc này bận việc. Ngoài ra, vụ việc chiếc xe bỏ qua đi.”

Biểu cảm phấn khởi trên mặt Dịch Tích không che giấu nổi, La Kha nhàn nhạt nhìn cô một cái: “Tin nhắn của ai mà làm cậu vui vẻ thế.”

Dịch Tích không trả lời, cầm lấy túi xách bên cạnh rồi đứng lên: “Cậu giúp tớ nói với Lâm Mẫn là tớ về trường trước.”

“Ừm? Sớm vậy sao.”

“Ngày mai tớ còn lên lớp nữa, về ngủ sớm để thức sớm.” Dịch Tích cầm điện thoại quơ quơ, “Thầy giáo dạy ngày thứ Hai rất nghiêm khắc, không thể đi trễ.”

La Kha: “?”

Bên ngoài Blue Island có một đoạn đường khá dài, lúc đi tới đầu đường cũng không còn nghe tiếng ồn ào của quán bar, Dịch Tích lập tức gọi cho Từ Nam Nho.

Di động đổ chuông vài giây liền có người bắt máy.

“Alo.” Âm thanh hơi trầm xuống pha lẫn cảm giác trơn trượt vốn có của buổi đêm.

Đuôi lông mày của Dịch Tích hơi cong lên: “Thầy ơi, là em, Dịch Tích.”

“Ừ, có việc gì.”

“Có ạ, chính là... chuyện đụng xe, thầy nói em không cần đền tiền nữa, như vậy thì em áy náy lắm.”

“Không sao.”

“Sao lại không sao được chứ.” Dịch Tích nghĩ một chút rồi nói, “Nếu thầy đã nói không cần bồi thường, vậy em mời thầy ăn một bữa được không thầy?”

“Không cần đâu.”

“Cần chứ, nếu không thì lương tâm em sẽ cắn rứt lắm. Ban đêm cũng không ngủ được, còn ảnh hưởng tới việc học nữa đó. Ví dụ như vừa nãy em luyện nghe tiếng Anh, làm mười câu thì sai hết tám câu.....”

“Dịch Tích, sao cậu lại ở đây, sao không nhảy nữa? Nhanh lên, tối nay không say không về.” Đột nhiên bên cạnh có hai tên nhóc nhiệt tình mời cô.

Dịch Tích: “.....”

Đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, tiếp theo, giọng nói bình thản của Từ Nam Nho truyền tới: “Về trường sớm một chút.”

“A? Không phải đâu không phải đâu, thật ra thì.....”

“Không có việc gì nữa thì cúp máy đây.”

Dịch Tích cảm thấy bản thân cũng hết đường chối cãi, tuy là, cô cũng thật sự không có gì để giải thích: “Ừ, ngủ... ngủ ngon.....”

“Ừm.”

Sau khi cúp máy, Dịch Tích cảm thấy bản thân thật đáng thương.

Kết bạn bừa bãi, làm hỏng mất hình tượng của cô!

Tiết học ngày hôm sau cũng chính là tiết của Từ Nam Nho.

Dịch Tích lôi kéo Hoàng Vy chạy nhanh đến phòng học.

“Chạy cái gì chứ, cậu chậm một chút đi.”

Dịch Tích: “Giành chỗ ngồi đó!”

Hoàng Vy ngẫm lại lời Dịch Tích nói cũng có lý, chỗ ngồi hàng cuối tới trễ sẽ bị giành mất.

Vì thế cả hai người cùng nhau chạy.

Bởi vì hai người từ cửa sau đi vào, Hoàng Vy liếc mắt liền tìm được chỗ trống ở dãy phía sau, cô vô cùng vui vẻ nói: “Đằng kia có chỗ ngồi.”

Đột nhiên, cô gái đứng bên cạnh mắt nhìn thẳng tung tăng đi về phía trước.

Hoàng Vy: “Này!”

Dịch Tích đem sách đặt lên bàn ở giữa hàng ghế đầu rồi mới quay đầu nhìn cô bạn còn chưa đi tới: “Đứng ngây ra đó làm gì, qua đây đi!”

Hoàng Vy trở mắt nhìn, lúng túng đi về phía trước: “Chỗ cậu muốn giành... là chỗ này sao?”

“Chứ còn gì nữa.”

Hoàng Vy ngơ vãi giây: “Cả 3 năm học cậu đều ngồi phía cuối!”

“Bây giờ tớ mới phát hiện là ngồi cuối nhìn chữ không được rõ.”

“Nhìn chữ không được rõ, hay là nhìn người không được rõ?”

Dịch Tích ghét bỏ nhìn cô ấy: “Cậu nói xem.”

“Tớ thấy cậu bị điên thì đúng hơn.” Hoàng Vy đặt mông ngồi xuống, “Được rồi, ngồi đây mới nhìn rõ thầy Từ nhà ta.”

Dịch Tích: “Bỏ chữ “ta” đi.”

Hoàng Vy: “.....”

Lúc Dịch Tích đang cãi nhau với Hoàng Vy, Từ Nam Nho cũng từ cửa bước vào. Hôm nay cũng giống như mọi khi, anh mặc áo sơ mi trắng quần tây, chẳng qua là có thêm cặp kính không gọng.

“Ô ô ô ô.....” Dịch Tích và Hoàng Vy nhìn nhau, đồng thời kêu lên kì quái.

“Che giúp tớ, máu mũi sắp chảy ra rồi.”

“Mẹ nó, đeo mắt kính đúng là chết người!”

“Mẹ ời”, Hoàng Vy thấp giọng nói, “Này còn không phải là mặt người dạ thú... À không! Văn nhĩ bại hoại.....”

“Nói bậy gì đó”, Dịch Tích vỗ vào gáy của Hoàng Vy, “Này gọi là quân tử khiêm nhường.”

Nói xong, Dịch Tích tay chống trán nghiêm túc nhìn người trên bục giảng.

Giống như không hề bị học sinh dưới đài quấy nhiễu, người kia tiếp tục lật sách vở, bắt đầu giảng tiếp từ nội dung của tiết học trước.

Suốt cả tiết học, anh đều không dừng tầm mắt lên người cô quá 2 giây. Dịch Tích có chút chán nản, chỗ cô ngồi chính là dãy ghế được chú ý nhất.

Dáng vẻ của thầy như vậy, có phải là đã quên cô rồi không.

**

Tan học, Từ Nam Nho cầm sách bước ra khỏi phòng học.

Bỗng nhiên trời đổ mưa to, Dịch Tích đi theo Từ Nam Nho xuống dưới lầu, thấy anh đứng đó một hồi, anh cũng không mang dù mà cũng không có dự định đi lấy xe.

“Xe thầy chưa sửa xong phải không thầy.” Dịch Tích cố gắng áp xuống cảm giác vui vẻ lúc đi lên hỏi câu này.

Tiếp theo đó có thể để anh đi nhờ xe cô rồi.

Từ Nam Nho quay đầu thì nhìn thấy dáng vẻ lo lắng nhưng có chút quái lạ của cô, anh nhìn mặt cô rồi nói: “Ừ, còn đang sửa.”

“Vậy bây giờ thầy muốn đi đâu?”

Từ Nam Nho: “Lý Công.”

“Lý Công à Trường rộng như vậy, thầy muốn đi tới khoa Quản lí xem ra còn phải đi một đoạn xa.” Dịch Tích tròn mắt lóe lên tia sáng, đột nhiên chạy về phía cửa, “Thầy chờ em một chút, em quay lại liền.”

Cô nói xong cũng không đợi Từ Nam Nho trả lời, nhanh như chớp chạy vào màn mưa.

Từ Nam Nho nhìn bóng dáng của cô trong mưa, hơi mấp máy môi. Nữ sinh mặc quần cao bồi đã chạy đi xa dưới màn mưa oi bức của mùa hè, đôi chân dài trắng kia thật là chói mắt người khác.

Từ Nam Nho thu lại ánh mắt, lấy ra di động.

“Ồ, Nam Nho?”

Từ Nam Nho xoay người liền thấy vị giáo sư của Thành Nguyễn.

“Thầy Tường.”

“Sao thầy lại đứng đây?”

“Vốn dĩ là muốn quay về trường Lý Công.”

“Trời mưa không đi được đúng không?”

Từ Nam Nho gật gật đầu.

“Vừa lúc tôi quay về nhà, để tôi lái xe đưa cậu đi.”

Từ Nam Nho hơi cong môi, thoát cái ánh mắt đã bình tĩnh trở lại: “Cảm ơn.”

Dịch Tích lái chiếc xe thể thao trong nhà ra, chiếc xe kia tuy đã sửa xong nhưng cô chưa kịp lái về.

Cô nhanh chóng lái xe dừng tại khu dạy học, nhưng tìm xung quanh cũng chẳng thấy bóng dáng anh. Vì thế, cô liền cầm di động gọi cho Từ Nam Nho.

Chuông điện thoại reo một nhịp đã có người bắt máy.

“Thầy cứ vậy mà đi dưới mưa sao?”

Câu đầu tiên của cuộc gọi không phải hỏi anh đi đâu, cũng không phải hỏi anh vì sao không đứng đợi cô. Theo bản năng, cô cho rằng anh không mang dù thì sẽ đợi mưa mà đi.

Từ Nam Nho: “Gặp được bạn.”

Dịch Tích nhẹ nhõm thở ra một hơi: “Vậy à, vậy thì tốt.”

Bầu không khí phút chốc trở nên yên tĩnh.

Dịch Tích nghĩ rằng câu tiếp theo anh sắp nói sẽ là cúp máy. Nhưng trước khi anh làm vậy, cô liền hỏi: “Thầy còn nhớ rõ em chứ?”

Trong lòng cô có chút mong đợi muốn nghe anh nói có nhớ.

“Ừm?”

“Dịch Tích, thầy có nhớ không?”

Âm thanh đầu dây bên kia dường như có chút bất đắc dĩ: “Em cảm thấy trí nhớ của tôi tệ đến nỗi không thể nhớ người đứng phải xe tôi là học sinh của mình sao?” Dịch Tích “A” một tiếng, đột nhiên cảm thấy cơ thể có chút lạnh: “Đúng vậy, chắc là vậy, lớp chúng ta có nhiều người như vậy, sợ thầy quên mất.”

“Không, tôi đều nhớ rõ.”

“À.” Lòng bàn tay trái của Dịch Tích nhẹ nhàng chạm vào tay lái, “Vậy em cúp máy đây, hẹn gặp lại thầy.”

“Ừm, hẹn gặp lại.”

Sau khi cúp máy, cô ném di động về ghế lái phụ. Xe cũng không khởi động, cô cứ thế ngây ngốc nhìn kính xe.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 4

Cuộc sống sinh viên nói đơn giản cũng khá đơn giản, thời gian đều dành cho đi học, làm thêm, đi chơi cứ vậy mà nhanh chóng trôi qua.

Mà trong khoảng thời gian cuối cùng của thời thanh xuân này, cứ đến mỗi thứ Hai đầu tuần thì Dịch Tích cũng sẽ điều chỉnh tâm trạng bản thân.

Hoàn toàn khác với những lúc cô ngủ gật ở dãy ghế cuối, cứ đúng vào thứ Hai cô sẽ luôn giành chỗ ở hàng ghế đầu. Lúc thì hứng thú nghe bài giảng của Từ Nam Nho, lúc buồn chán thì cô liền ngồi ngây ra nhìn mặt anh.

Tan học hôm nay, cả bốn người trong phòng ngủ cùng nhau đến căn tin ăn cơm.

Khu nhà ăn nằm ở phía Nam có ba tầng, tầng một chính là nhà ăn thông thường mà tất cả các sinh viên hay đến, tầng hai dành cho những người bên ngoài tới ăn, riêng nhà ăn trên tầng ba được trang trí khá đẹp mắt lại có ít học sinh đến, mà những học sinh chọn nhà ăn này hoặc là vì muốn thưởng cho chính mình một bữa ăn ngon, hoặc là lúc tổ chức những hoạt động liên hoan.

Cả bốn người không dừng chân tại tầng một mà lên thẳng tầng ba. Bởi vì tối qua Hoàng Vi ở phòng ngủ chơi thua, hôm nay cô phải mời ba người còn lại ăn cơm.

“Tớ rất nhớ món sườn xào của vị đầu bếp trên nhà ăn tầng ba đó Vy Vy, chút nữa nhớ gọi món này nhé.” Bạn cùng phòng tên Tiểu Ngu cười nói.

“Tớ muốn ăn bò bít tết, tương sốt món đó ăn rất ngon.” Bạn cùng phòng còn lại cũng tiếp lời.

Hoàng Vy trợn mắt nhìn hai người bạn họ: “Các cậu lúc gọi món nhớ kiểm chế một chút, cuối tháng rồi tớ không còn nhiều tiền.”

“Có chơi thì có chịu”, Dịch Tích xoa xoa đầu cô, “Không có tiền thì mượn tạm bố Mã đi, cậu không thể để những người bạn cùng phòng thân yêu của cậu chịu thiệt đâu.”

Hai người kia liền phụ họa theo: “Đúng đó đúng đó.”

Hoàng Vy nhe răng trợn mắt nhìn Dịch Tích nói: “Cái đồ tư bản nhà cậu, im miệng!”

Tới nhà ăn ba người liền bắt đầu gọi món.

Nhà ăn trưa hôm nay cũng không đông lắm, nên mấy món vừa gọi xong đợi một chút đã được dọn lên.

Vì sáng sớm không có tiết học, nên bốn người ngủ một mạch đến trưa mà bỏ qua bữa sáng. Nên lúc đồ ăn được bưng lên tỏa ra mùi thơm ngon miệng, thì con sâu ăn trong bụng bốn người liền gào thét muốn được ăn.

“Tiểu Ngu, cậu đừng bày cái dáng vẻ tham ăn đó được không, dẹp cái biểu cảm hận không thể nuốt hết đĩa sườn xào kia của cậu đi.” Hoàng Vy cầm đũa tranh giành với cô ấy.

“Tớ đói mà, aaaaa, của tớ của tớ của tớ!”

“Gì mà của cậu chứ, buông đũa đi!”

“Đồ nhỏ mọn!”

.....

Nhìn hai người vì miếng ăn mà tranh nhau sút đầu mẻ trán, Dịch Tích nhàn nhã ngồi xem trò vui trước mắt.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai người ngồi vào bàn bên kia.

“Thầy Từ?” Đến Hoàng Vy đang giành miếng thịt cũng bị dọa sợ.

Dịch Tích cũng ngẩn người nhìn về phía bên kia.

Quả nhiên là Từ Nam Nho.

Hôm nay anh không đeo kính, đôi mắt vốn lạnh nhạt giờ đây càng nghiêm túc.

“Thầy Từ cũng đến ăn cơm nhỉ.” Dịch Tích liền đáp lại bằng nụ cười rạng rỡ có chút cà lơ phất phơ.

Từ Nam Nho nhìn cô, hơi hơi gật đầu: “Ừm.”

“Học sinh lớp thầy sao?” Vị giảng viên ngồi đối diện hỏi.

Từ Nam Nho lại “Ừm” một tiếng: “Lớp Thương mại quốc tế.”

“Tôi còn chưa nhận được lớp như vậy đó, nghe nói là rất năng động.”

Đôi mắt lạnh lùng của Từ Nam Nho lóe lên ý cười: “Cũng tạm.”

“Thầy Từ của chúng ta lúc giảng bài rất sinh động.” Dịch Tích tay ôm trán nhìn đám bạn đi cùng, “Đúng đó.”

Tiểu Ngu miệng còn chưa nuốt trôi miếng thịt cũng nói chen vào: “Đúng đúng đúng, thầy giảng bài rất có nội hàm.”

“Quan trọng là còn đẹp trai.....” Lúc nói xong câu này Dịch Tích liền nhận được ánh mắt sắc lạnh, vội ho một tiếng rồi nhanh chóng nói, “A, đùa thôi đùa thôi, là rất có nội hàm, rất có nội hàm mới đúng.”

Từ Nam Nho nhìn sang vị giáo sư phía lúc này đã nhin không được bật cười.

Nữ sinh thời nay thật là.....

“Dịch Tích.” Từ Nam Nho vừa nãy không nói lời nào lúc này đột nhiên gọi tên cô.

Dịch Tích giơ tay lên theo bản năng: “Có.”

“Có nhớ tuần trước tôi đã giao bài tập cho các em không?”

Dịch Tích sửng sốt hai giây, liếc nhìn đám người Hoàng Vy: “Bài tập? Ừm.....Em, còn nhớ mà.”

“Có nhớ bản thân đã viết cái gì không?”

Từ Nam Nho đem thực đơn đưa cho người đối diện, sau đó nghiêng đầu nhìn cô.

Dịch Tích: “Em viết mà, em đương nhiên nhớ rồi.”

“Nói nghe một chút.”

“A?”

“Không phải nhớ rõ sao, nói đại khái thử xem.”

Dịch Tích bị anh nhìn chăm chăm làm lưng đổ cả mồ hôi, cô ở dưới bàn đá nhẹ vào chân Hoàng Vy, Hoàng Vi ho khan hai tiếng, liền ngẩng đầu nhìn trời nhìn đất cũng không nhìn cô.

Từ Nam Nho mặt không có biểu cảm gì nhưng lại làm người khác áp lực gấp đôi.

Ngón tay Dịch Tích ở dưới bàn gần như xoắn vào nhau, thật ra thì cô biết bài tập mà Từ Nam Nho đang nói đến.

Còn nhớ rõ lúc đó anh ra đề ngay tại lớp, sau đó nói với mọi người rằng dựa trên đề bài này mà về nhà viết một bài luận văn mấy trăm chữ.

Ba ngày sau thì bạn học được phân công thu bài có gọi hỏi thúc cô nộp bài. Nhưng lúc đó Dịch Tích nào có nhớ đến làm bài tập, sau đó cô liền tùy tiện chép hai ba đoạn trên mạng rồi nộp đi.

Không ngờ rằng..... cô tự mình đào hố chôn mình.

“Thầy Từ, bài kia của em.....”

“Bài văn chép từ Baidu hử?” Giọng nói không nhanh không chậm, cuối câu còn thêm từ “hử” giống như câu mất hồn cô vậy.

Dịch Tích nuốt nước bọt, biết là bản thân không thể chối cãi:
“Thầy ơi, em sai rồi.”

Từ Nam Nho quay đầu đi, lúc bạn mình gọi món thì chính anh cũng tự gọi một món cho bản thân: “Sai ở đâu nào.”

Dịch Tích: “..... Không, không nên làm qua loa cho xong bài.”

“Còn gì nữa.”

“Không nên tham khảo bài người khác.”

“Tham khảo?”

Dịch Tích giật mình một cái: “Là chép, không nên chép bài.”

Từ Nam Nho ngả lưng vào ghế: “Vậy thì đánh giá em không đạt yêu cầu, không ý kiến gì chứ.”

Dịch Tích nhăn mặt, đưa tay kéo kéo ống tay áo Từ Nam Nho: “Thầy, lần sau không dám nữa đâu.”

Từ Nam Nho rũ mắt nhìn ngón tay thon dài của cô đang nắm chặt lấy ống tay áo của mình, móng tay màu hồng phấn, làm nổi bật bàn tay trắng trẻo tinh xảo của cô hơn.

Anh liếc nhìn về nơi khác: “Dựa theo thói quen của tôi, có vẻ như một học kỳ chỉ có một bài luận này, nên sẽ không có lần sau.”

“A.....”

“Ăn cơm đi.”

Từ Nam Nho không nói nhiều, ý bảo cô thu tay về.

Một bữa cơm ăn không có mùi vị gì.

Tuy Từ Nam Nho ngồi vào bàn bên kia chậm hơn bọn cô một chút, nhưng tốc độ ăn lại nhanh hơn so với đám bạn cô nhiều. Đợi người đi rồi, Dịch Tích buồn bực nhìn về phía đám bạn cùng phòng,

“Tình huống gì vậy, sao chỉ nói một mình mình, cũng không phải có mình tớ tham khảo.”

Tiểu Ngu: “Khụ khụ, có khả năng.....”

Hoàng Vy: “Chỉ có mình cậu.”

Dịch Tích: “???”

Hoàng Vy: “Không phải đã sớm nói với cậu là đừng làm bấy lúc học tiết thầy Từ còn gì, thầy rất khát khe, bình thường thì bài tập cũng chiếm 60% tổng số điểm rồi.”

Tiểu Ngu: “Bài tập của cậu không đạt yêu cầu thì thi cuối kỳ cậu phải được điểm cao thì mới đậu đó.”

Dịch Tích: “Mẹ ời.....”

“Chậc, đúng đó.”

Chương trình năm nhất là môn Toán cao cấp, nhưng Dịch Tích không qua môn, sau đó cô cũng bỏ quên nó mà không thi lại, nên hiện giờ năm tư rồi mà cô vẫn còn thiếu nợ môn đó.

Trước khi kết thúc năm học cuối cùng, cô cũng phải trải qua kỳ thi Toán cao cấp khó nhằn này, không ngờ là bây giờ còn vướng thêm môn Đầu tư học.

Trưa ngày thứ hai không có tiết, Dịch Tích khó có lúc yên tĩnh ngồi trong phòng ngủ ký túc xem vi tính.

Chuông điện thoại reo lên, Dịch Tích nhấn mở loa ngoài: “Có chuyện gì thì nói nhanh, tớ đang bận.”

Giọng nói của Lâm Mẫn ở đầu dây bên kia vang lên: “Bạn gì, cậu đang ở đâu.”

“Trường học.”

“Ra ngoài chơi đi, hôm nay cùng tớ đi làm móng đi.”

“Không đi.” Dịch Tích cự tuyệt mà không cần suy nghĩ, “Tớ vừa làm một bộ màu hồng phấn rồi.”

“Ây da, đổi cái khác đi, làm xong thì chúng đi shopping đi.”

“Không đi không đi.” Dịch Tích không kiên nhẫn, “Ta đang làm bài tập rồi.”

“..... Cái gì.” Lâm Mẫn suýt nữa bị sặc, “Làm bài tập, ai?”

“Tớ!” Dịch Tích đưa tay cúp máy, sau hừ lạnh một cái, “Có gì lạ đâu.”

Dịch Tích tốn một ngày để xem lại bài học, cô không học giỏi, nhưng được cái thông minh. Xem xong sách liền hì hục lên mạng tìm tài liệu liên quan, đương nhiên, lần này lên mạng không phải để chép bài mà là thu thập kiến thức để viết bài.

Tối ngày thứ ba Dịch Tích cũng viết xong bài luận, sau đó liền gửi bàicho Từ Nam Nho.

Cô không muốn chính mình bị phê bình trước mặt mọi người vào tiết học ngày mai của Từ Nam Nho đâu.

Nhưng mà, Từ Nam Nho không trả lời thư của cô.

Ngày thứ Hai đi học, người bạn được phân công thu bài thông báo với mọi người rằng Từ Nam Nho đổi giờ học thành chiều ngày hôm sau. Nhiệt tình của Dịch Tích cứ vậy mà bị dội gáo nước lạnh: “Tại sao phải đổi giờ học? Thầy ấy đi công tác sao?”

Người bạn kia nói: “Không phải, sức khỏe thầy không tốt.”

“Không khỏe? Vậy có nghiêm trọng không?”

Bạn kia xụ mặt, hiển nhiên là vấn đề này đã được vô số nữ sinh hỏi qua rồi.

“Tớ làm sao biết được, chắc là cũng khá nghiêm trọng, nếu không thì theo như tác phong của thầy Từ thì sẽ không tùy tiện thay đổi giờ học đâu.”

Dịch Tích vô cùng đồng ý: “Cũng đúng.....”

Tháng 11 cũng là khi thành phố phương Bắc này đắm mình hoàn toàn vào mùa đông.

Dịch Tích lái xe đến tiểu khu mà Hoàng Vy nói trước đó, sau đó dừng xe tại vị trí đỗ ở tầng 9.

Sau khi tắt máy xe, cô bấm gọi cho Từ Nam Nho.

“Tút TUT TUT.....”

Chuông reo một hồi lâu nhưng không có người nghe máy.

Nhưng Dịch Tích vẫn không bỏ cuộc, cô liên tiếp gọi thêm vài cuộc nữa nhưng đều là máy bận.

Cô đem di động bỏ qua một bên, đôi lông mày gắt gao nhú lại.

Thầy ấy sống một mình, trên người còn có bệnh, sẽ không té ngã trong nhà luôn rồi chứ?

Tuy rằng là đoán mò, nhưng nghĩ tới khung cảnh này cô đã không hề do dự mà xuống xe.

Khó khăn lắm mới có một chủ hộ quẹt thẻ vào cửa, Dịch Tích đi vào thang máy vội vàng nhấn chọn tầng 12.

Tiểu khu này khá tốt, một tầng chỉ có hai hộ, giá không hề rẻ. Dịch Tích đi đến trước cửa, duỗi tay nhấn chuông. Nhưng nhấn mấy lần cô mới ý thức được rằng nếu như điện thoại thầy ấy cũng không nghe máy thì làm sao có sức mà mở cửa?

Đúng là quỳnh quáng lên đầu óc cũng không xài được.

Đúng lúc Dịch Tích đang lúng túng không biết tiếp theo nên làm thế nào mới phải, cánh cửa đột nhiên được mở ra.

“A?” Dịch Tích ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Từ Nam Nho trên người mặc áo thun trắng quần xám, không nói lời nào đứng sau cánh cửa.

Thoạt nhìn anh lúc này không có dáng vẻ lạnh lùng nghiêm túc như lúc giảng bài, tóc còn có chút bù xù, trong mắt đầy tơ máy, cả người mang dáng vẻ nhợt nhạt khác thường.

Bỗng nhiên có chút không biết nên nói gì lúc này.

“Thầy Từ, em đến để xin lỗi thầy.” Phải mất một khoảng thời gian Dịch Tích mới nghĩ ra được câu nói này.

Từ Nam Nho nhìn cô, một tay che miệng ho hai tiếng: “Xin lỗi?”

“A..... Chính là vì chuyện bài luận lần trước, thầy là người lớn có thể đừng để tâm lỗi lầm của em được không, đừng đánh giá em không đạt yêu cầu mà.”

Từ Nam Nho hơi nhú mày: “Không thể.”

Quả nhiên nổi tiếng là người chí công vô tư.

Trong lòng cô âm thầm mắng mỏ, nhưng ngoài mặt lại tươi cười rạng rỡ như cũ, Dịch Tích duy trì vẻ mặt tươi cười: “Em có viết lại một bài mới gửi thầy, đã gửi đến hộp thư thầy rồi, nhưng thầy không trả lời thư của em.”

“Được, để tôi xem xem.”

Dịch Tích gật đầu: “Thầy Từ, em đã rất nghiêm túc để làm đó, hơn nữa mấy ngày nay em cũng chăm chỉ đọc sách.”

Đầu của Từ Nam Nho còn hơi choáng, anh nhắm mắt bồng lão đảo về phía bên cạnh.

Dịch Tích giật mình, vội vàng đưa tay đỡ lấy anh: “Thầy không sao chứ?!”

Từ Nam Nho hô hấp có chút không thông, sắc mặt có chút ửng hồng.

Dịch Tích lồng ngực căng thẳng, cũng không nghĩ nhiều nữa, cô đi vào cửa rồi xỏ dép lê, thuận tay đóng cánh cửa phía sau lưng mình.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 5

Từ Nam Nho nhìn thoáng qua thấy Dịch Tích muốn đưa tay đỡ lấy anh, anh liền giơ tay ngăn lại: “Tôi không sao.”

“Gì mà không sao, đã sốt đến mức đứng không vững rồi”, Dịch Tích không chút do dự tiến lên ôm lấy cánh tay anh, “Thầy à, thầy là một người đàn ông sao lại không biết chăm sóc tốt chính mình chứ.”

Từ Nam Nho ngẩn người, đột nhiên trên mặt có chút bất ngờ.

Bị một học sinh dạy dỗ sao?

Lúc Từ Nam Nho còn đang sửng sốt thì Dịch Tích đã đỡ anh đi về phía ghế sofa: “Thầy sốt cao lắm đó, ngồi xuống trước đi đã.....”

Bởi vì cân nặng của nam nữ khác nhau, lúc Dịch Tích đang dìu anh ngồi xuống thì không cẩn thận ngã vào người anh.

Từ Nam Nho nhanh tay đỡ lấy bả vai Dịch Tích.

Khoảng cách của hai người lúc này ước chừng chưa đến 10 centimet, hơi thở ấm nóng của anh phả vào chóp mũi cô. Dịch Tích trong lòng “bộp” một tiếng, cô vội vàng đưa tay chống lên ghế ngồi đằng sau anh.

“Khụ khụ..... Trong nhà chỉ có một mình thầy thôi sao?”

Từ Nam Nho mặt không gợn sóng: “Ừm.”

Dịch Tích chống người lên sô pha rồi đứng dậy: “Nhưng trong người bị bệnh mà chỉ có một mình thì không được, gọi người nhà hoặc bạn bè đến giúp đỡ cũng tốt hơn, nếu không thì sốt cao tới ngốc luôn thì phải làm sao.”

Từ Nam Nho: “.....”

Dịch Tích đẩy đẩy tay: “Thầy là thầy giáo thần tượng của lớp chúng em, lỡ như sốt cao tới ngốc rồi thì lớp em khổ sở lắm.”

Từ Nam Nho cong khóe môi trong giây lát nói: “Làm sao mà em biết nhà tôi.”

Dịch Tích: “Hoàng Vy biết một học sinh lớp thầy bên Lý Công.”

Từ Nam Nho cũng có lớp dạy bên Lý Công, trong đó có vài lớp từng tới đây nộp tài liệu nên mới biết được địa chỉ.

Từ Nam Nho cũng không hỏi nhiều nữa.

“Thầy đã đo thân nhiệt chưa, đã uống thuốc chưa, hay là em đưa thầy đi bệnh viện được không?”

Từ Nam Nho lắc đầu, đưa tay xoa xoa giữa trán: “Uống rồi, không cần đi bệnh viện.”

Thật kiên cường.....

“Bài tập của em tôi sẽ xem sau, không có việc gì nữa thì em về trường trước đi.” Từ Nam Nho ngược mắt nhìn cô.

Dịch Tích tuy là lo cho sức khỏe anh, nhưng mà biết sao được bây giờ, người ta đã ra lệnh đuổi người thì cô cũng không có lý do gì để ở lại nữa: “Vậy thầy nhớ ăn cơm, một lúc sau đo lại thân nhiệt, à đúng rồi, nếu thầy muốn đi bệnh viện thì gọi cho em lúc nào cũng được.”

Từ Nam Nho đã quen với việc được học sinh nhiệt tình quan tâm như thế này rồi, nên đối với sự ân cần của cô cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại bằng câu cảm ơn.

Mà Dịch Tích nghe được câu cảm ơn này lại vô cùng mừng rỡ, cô nháy mắt một cái, cười rạng rỡ nói: “Không cần khách sáo như vậy, chăm sóc thầy là điều nên làm mà.”

Dịch Tích đi rồi, phòng khách rộng lớn liền rơi vào tĩnh lặng.

Từ Nam Nho ngồi ngây ngất ra trong phòng khách, sau đó mới cầm lấy di động trên bàn trà xem. Hai tiếng trước mới vừa uống xong thuốc, lúc đó anh còn trong phòng ngủ đến mức không biết trời mây là gì, cho nên mới không nghe thấy chuông điện thoại reo.

Bây giờ cầm lên mới phát hiện, màn hình hiển thị nhiều cuộc gọi nhỡ cùng với vô số tin nhắn chưa đọc.

Mà một đồng cuộc gọi với tin nhắn đều tới từ cùng một người tên Dịch Tích.

**

Ngày thứ hai, Dịch Tích trên người còn mặc đồ ngủ đi tới nhà bếp.

“Dì Lâm, cháo nấu xong chưa dì.”

“Sắp rồi sắp rồi, đợi thêm mười phút nữa là được.”

“Ừm.” Dịch Tích ngáp một cái rồi ngồi vào bàn ăn bên cạnh.

“Tích Tích à, hay là con lên lầu rửa mặt trước đi, đợi chút nữa cháo nấu xong rồi dì kêu con liền.” Dì Lâm làm việc ở nhà họ Dịch cũng đã nhiều năm, bà gần như là người chứng kiến Dịch Tích trưởng thành, cho nên bà rất thương yêu cô.

Dịch Tích nhìn bản thân còn đang mặc đồ ngủ, nghe lời dì đứng lên.

Đúng lúc này lại bắt gặp hai mẹ con cùng với ba của cô từ trên lầu đi xuống.

“Hôm nay không đi học sao?” Dịch Thành Hành đi lại gần cô hỏi.

Làm người có địa vị cao lâu rồi thì nói chuyện cũng có chút sức uy hiếp, nhưng mà cảm giác áp bức làm cho người ta nơm nớp lo sợ đó hoàn toàn vô dụng đối với Dịch Tích.

Cô nhìn Dịch Thành Hành, không kiên nhẫn nói: “Cũng không phải học sinh cấp ba, sao mà sáng nào cũng có tiết học được chứ.”

“Vậy thì vừa đúng lúc, buổi chiều con ra ngoài thì đưa em gái con tới trường nó đi.”

Dịch Tích liếc Dịch Nhạc một cái: “Còn với nó học hai trường khác nhau, sao mà thuận đường được đây.”

Dịch Thành Hành: “Sao mà không thuận đường, có tốn bao nhiêu thời gian con đâu!”

Dịch Tích trợn mắt.

“Không cần không cần, lát nữa em đưa kêu tài xế đưa Nhạc Nhạc đi được rồi, Tích Tích còn đang bận, đừng làm phiền nó.” Mẹ kế Tưởng Minh Lệ nhanh chóng lên tiếng hòa giải.

Cơn giận của Dịch Thành Hành không nhẹ, mỗi lần ông muốn cho hai chị em gần nhau một chút thì Dịch Tích đều bài xích né tránh.

“Nó bận chỗ nào chứ, em đừng nói giúp nó.”

Dịch Tích: “Bà ấy nói không sai, con rất bận, lát nữa con còn đi thăm bạn bị bệnh nữa, thật sự không rảnh.”

Dịch Thành Hành: “Làm gì có bạn bị bệnh nào, con lại tìm cớ nữa đúng không!”

“Kìa, ông chủ, sáng nay Dịch Tích có nhờ tôi nấu chút cháo để đi thăm bạn, cô ấy không nói dối.” Lúc này, dì Lâm từ phòng bếp đi ra nhỏ giọng nói.

Dịch Tích nhìn ông một cái: “Chỉ biết nghi ngờ con.”

Nói xong, cô xoay người liền chạy lên lầu.

**

Từ Nam Nho nghe được tiếng chuông cửa liền đi tới mở cửa, trong nháy mắt mở cửa ra liền trông thấy gương mặt mỉm cười. Ánh sáng hành lang không tốt lắm, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới cặp mắt tươi cười rạng rỡ kia.

Từ Nam Nho ngăn người: “Sao em lại đến đây nữa.”

“Tôi đưa đồ ăn cho thầy.” Dịch Tích chen vào khoảng trống cạnh anh rồi đi vào, quen thuộc nói, “Thầy có khỏe lên chút nào không.”

Từ Nam Nho nhẹ nhàng nhấp môi: “Có một chút.”

“Vậy thầy ăn sáng chưa?”

Trong phòng bếp trống không, hiển nhiên là chưa ăn sáng. Nhưng Từ Nam Nho không trả lời cô mà chỉ nói: “Em không cần đến đây.”

Dịch Tích quay đầu nhìn anh: “Vậy thì sao được, thầy là người đẹp trai nhất lớp chúng em, làm gì có đạo lý trai đẹp bị bệnh mà không được chăm sóc chứ.”

Từ Nam Nho: “.....”

Từ Nam Nho nhìn Dịch Tích tìm dép, sau đó lại thấy cô lạch bạch chạy vào bếp, một lát sau lại cần chén muống đi tới.

“Thầy lại đây đi”, Dịch Tích không nhìn anh mà chỉ cuối đầu múc cháo, “Còn nóng hồi luôn đấy, dì Lâm nói bị bệnh thì tốt nhất nên ăn cháo.”

Từ Nam Nho nghĩ một chút rồi quyết định tiến về phía trước: “Buổi sáng không có tiết?”

Dịch Tích lắc đầu.

Từ Nam Nho “Ừm” một tiếng rồi nói: “Dịch Tích.”

“Hửm?”

“Tôi không nói với em là lấy lòng tôi là vô dụng sao.”

Dịch Tích ngây ra: “Cái gì.”

“Bài luận của em tôi xem qua rồi, không vấn đề gì.”

“Vậy sao, vậy thì tốt quá.”

“Nhưng mà bài luận vẫn lấy tiêu chí kia làm chuẩn, em viết một bài mới hoặc là mang cháo đến đều sẽ không thay đổi được sự thật này.”

Dịch Tích mở to mắt, cô nhận ra là Từ Nam Nho cảm thấy cô muốn nịnh bợ anh nên mới ân cần mang cháo đến.

Mà như vậy cũng tốt.

Bằng không thì bản thân cô cũng không biết tìm lý do gì để đến chăm sóc anh.

Vì thế, Dịch Tích lập tức liền trưng ra khuôn mặt “ủy khuất”:
“Thầy..... thầy đừng nhấn tâm vậy mà.”

Từ Nam Nho không hề dao động, thần sắc uy nghiêm: “Nếu ai cũng làm như vậy thì thật là không công bằng đối với những sinh viên khác.”

“Nhưng mà thái độ của em rất tốt mà, em còn nghiêm túc đọc sách nữa đó!”

“Vậy em tiếp tục nghiêm túc, tôi tin cuối kỳ em có thể thi tốt, không cần điểm bài luận này.”

Dịch Tích: “.....”

“Sao nào, không chịu học đúng không?” Từ Nam Nho rũ mắt, khóe miệng đột nhiên lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Dịch Tích ngây ra, nhanh chóng liếc qua khuôn mặt kia rồi cười nói: “Học, sao có thể không muốn học chứ.”

Từ Nam Nho: “Vậy nỗ lực đi.”

“Em sẽ mà.....” Dịch Tích gọi một tiếng, “Vậy thầy ăn chén cháo này đi, đừng lãng phí nữa.”

“Không cần.”

“Ăn đi mà, em đặc biệt làm cho thầy đó.”

“.....”

“Thầy không ăn thì em cũng đổ bỏ.

.....

Dịch Tích kiên quyết muốn Từ Nam Nho ăn chén cháo, cuối cùng anh không chịu được sự nài nỉ của cô, đành ngồi xuống cầm lấy muống múc ăn.

Thấy anh cuối cùng cũng chịu ăn, Dịch Tích mới yên tâm đi ra ngồi ở phòng khách.

Ăn cháo xong thì tinh thần Từ Nam Nho cũng tốt lên không ít. Trong nhà chỉ có một mình anh, vốn dĩ anh cũng muốn kêu cháo hộp bên ngoài, nhưng mà không ngờ rằng lại có người đem tới.

Dọn chén muống xong xuôi, Từ Nam Nho rót một ly nước đi ra ngoài.

Vừa đi đến phòng khách liền nhìn thấy Dịch Tích đang nằm bò trên bàn trà viết gì đó. Đến gần thì phát hiện dưới mấy tờ giấy nháp là cuốn sách Toán cao cấp.

Còn ở nhà anh lôi bài vở ra học.

“Học kỳ này các em còn có môn Toán cao cấp sao?”

Dịch Tích ngẩng đầu nhìn anh: “Không có, tại vì em chưa qua môn.”

Từ Nam Nho nhú mày.

Dịch Tích: “Tuần sau em phải thi cuốn này rồi, em bắt buộc phải qua môn.”

“Đây là chương trình của năm nhất mà.”

“Đúng vậy.”

Từ Nam Nho ngồi xuống sofa: “Năm nhất mà kéo tới hiện tại, vậy mà em cũng chịu được.”

Dịch Tích tay cầm bút dừng một chút, quay đầu lại, nghiêm túc nhìn anh: “Thầy có biết Toán cao cấp khó lắm không.”

“Không biết.” Từ Nam Nho sắc mặt bình tĩnh, “Trước kia thi một lần thì đậu.”

Dịch Tích: “A.”

“Em cảm thấy rất khó?”

Dịch Tích không muốn thừa nhận đầu óc bản thân không tốt, bởi vì cô cũng khá thông minh! Nhưng mà trước đó không nghe giảng, nên bây giờ đành dựa vào chính mình để hiểu bài thì có chút khó khăn.

“Em cảm thấy môn này không có tác dụng, phức tạp như vậy, sau này ra ngoài làm ăn còn phải giải đề toán với người khác sao?” Dịch Tích có chút không kiên nhẫn nói, “Gì mà $f(x)$, gì mà không gian kín, đều loạn xì ngầu lên..... Đáp án có sẵn em không xem không hiểu gì cả.”

Từ Nam Nho cong khóe môi cười, rút đề ôn tập của cô ra, nhìn thử cái đề mà cô còn đang bối rối: “Đề này phải dùng định lý tính liên tục mới giải được, Dịch Tích, em lên lớp không có nghe giảng chứ gì.”

Dịch Tích vẫn cố cãi: “Ai nói chứ.”

“Tôi nói đó, tôi giảng bài em cũng không nghe.”

“Nói bậy!” Cô vừa gào lên liền bị ánh mắt của Từ Nam Nho quét qua, vì thế cô đành “khụ” một tiếng, hạ thấp giọng nói, “Em nói là..... bài thầy giảng sao em có thể không nghe chứ, em rất chăm chú nghe đó.”

“À, vậy sao.”

““Đúng vậy.....” Dịch Tích có chút chột dạ nên không dám nhìn thẳng mắt Từ Nam Nho.

Nói thật ra, lúc đi học cô chủ yếu là ngắm người, còn nội dung thì, đúng là hơi chảnh mắng chút.

“Lại đây.”

“A?”

“Tôi giảng cho em nghe một lần.”

Từ Nam Nho dựa vào sô pha, lấy cây bút trong tay Dịch Tích bắt đầu tính toán lên giấy nháp. Dịch Tích đương nhiên cầu mà không được, cô hí hửng ngồi cạnh anh, vẽ mặt chăm chỉ hiểu học.

Từ Nam Nho bắt đầu giải đề mà Dịch Tích vừa kêu khó, anh vừa viết vừa giải thích cho cô hiểu.

Có lẽ là khoảng cách khác nhau, Dịch Tích cảm giác Từ Nam Nho lúc này giảng bài có chút khác với lúc anh giảng bài trên lớp. Giọng anh trầm thấp còn mang theo chút mị lực của người đàn ông trưởng thành, bởi vì trong người có bệnh nên giọng anh có chút khàn.

Dịch Tích có chút bị mê hoặc, ánh mắt bất giác từ giấy nháp chậm rãi di chuyển lên mặt anh. Anh đeo mắt kính, đôi mắt lạnh lùng ẩn đằng sau kính gọng kia, giống như chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ làm người ta chìm đắm trong đó.

“Hiểu chưa?” Anh đột nhiên quay mặt về phía cô, trong mắt anh ẩn hiện tia lạnh nhạt cùng với nghiêm túc.

Thấy cô không trả lời, anh kiên nhẫn lặp lại câu hỏi ban nãy:
"Hiểu bài chưa."

Cô bừng tỉnh trả lời: "Hiểu! Em hiểu rồi!"

"Xem ra cũng không đến nỗi ngốc." Từ Nam Nho ném sách lên đầu gối cô, "Về nhà giải lại đề một lần nữa theo hướng dẫn của tôi, ra thi trúng đề này còn biết làm."

Dịch Tích: "A... Dạ được."

"Vậy em về trường trước đi." Từ Nam Nho đứng dậy nói, "Em ở chỗ tôi không được tiện."

"Không tiện?", Dịch Tích nhướn mày, trả lời ngay tức khắc: "Thầy muốn nói là em ở đây không được tiện sao?"

Từ Nam Nho nhìn cô một cái, trên mặt anh rõ ràng viết chữ "Em biết thì tốt".

Dịch Tích đột nhiên cười gian, "Thầy à, thầy sẽ không nghĩ là em đang trêu chọc thầy chứ?"

Từ Nam Nho: "....."

"Yên tâm đi, lần này em thực sự là quan tâm..... À không đúng, là đến để nịnh thầy để được điểm, tuyệt đối không có ý nghĩ lưu manh nào cả!"

Khóe miệng Từ Nam Nho co rút, xém chút nữa bị chọc cười.

"Dịch Tích, xem ra em không cần điểm thi rồi đúng không."

"A? Không phải không phải, em nói đùa thôi mà." Dịch Tích nhanh chóng thu dọn sách vở trên bàn trà.

Vốn dĩ cô muốn vừa làm bài tập vừa theo dõi bệnh tình của anh, nhưng xem ra bây giờ thì anh không sao nữa rồi.

"Em đi ngay đây! Tạm biệt thầy nha!"

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 6: Giác Mộng Hòe

Mấy ngày nay Dịch Tích đều chăm chỉ ở trong phòng ký túc ôn Toán cao cấp, mấy người bạn cùng phòng của cô thấy đáng về chăm chỉ học tập kia liền bàn tán không ngừng, giống như là mặt trời hôm nay mọc ở hướng Tây vậy.

“Nè, cậu lại chụp hình cho ai coi vậy”, mới sáng sớm Hoàng Vi đã thấy Dịch Tích chụp đề ôn gửi cho người nào đó, dù đã thấy mấy lần nhưng cô vẫn không nhận được tò mò, “Ở đâu kiếm được quân sư thế, còn để người ta dạy học từ xa nữa”.

Dịch Tích vừa viết bài vừa đáp: “Thầy Từ đó”.

“Hửm?” Hoàng Vi sững sốt hỏi cô.

Dịch Tích không nhìn cô ấy: “Nói ra thì thầy Từ cũng thật toàn năng, mấy kiến thức về Toán cao cấp học lâu như vậy rồi mà vẫn còn nhớ”.

“Gì? Cái gì? Cậu bắt thầy Từ dạy cậu sao?” Hoàng Vi túm lấy bả vai cô kích động, “Thật mất mặt, nói đi, cậu dùng thủ đoạn gì để thầy đồng ý với cậu”.

“Gì chứ, thầy dạy học trò không phải là chuyện hiển nhiên sao”. Dịch Tích nhìn Hoàng Vi rồi thở dài, “Học sinh bây giờ sao lại thành ra vậy chứ, trong đầu không biết nghĩ gì nữa.”

Hoàng Vi: “Cậu thôi đi, nhất định là cậu yếm bùa thầy rồi.”

Dịch Tích chỉ vào trán cô: “Nghĩ bậy gì vậy hả đồ lưu manh này.”

Dịch Tích tiếp tục giải đề, một lúc sau ngẩng đầu lại trông thấy ánh mắt “lên án” việc thầy Từ dạy học cho cô của Hoàng Vi cùng Tiểu Ngu.

Cô nghĩ một chút, hình như Hoàng Vi không có vấn đề gì đối với việc này.

Hoàng Vi rất hiểu bản thân mình, cô cũng biết rõ nếu cô ấy thích một người nào đó thì nhất định sẽ dùng đủ mọi cách để tóm được người kia.

Nhưng tiếc rằng, lần này Dịch Tích không hề nói dối. Vì cô thật sự không làm gì Từ Nam Nho cả, chỉ đơn giản là quan tâm sức khỏe của anh thôi. Tất nhiên là Từ Nam Nho càng không có gì đối với Dịch Tích, được học sinh hỏi bài, thân là thầy giáo tất nhiên là sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ với học sinh của mình rồi.

**

Dịch Tích cố gắng chiến đấu với đồng bài thêm một khoảng thời gian nữa, cuối cùng cô cũng đợi được kỳ thi đến.

Kết quả thi sau 3 ngày liền có, cô đạt được 87 điểm và không rớt môn nào.

Sau khi nhận được kết quả thi, cô liền nhắn tin cho Từ Nam Nho, trong điện thoại cô không ngừng nói bản thân rất cảm kích anh nên muốn mời anh một bữa cơm xem như lời cảm ơn.

Sau 10 phút Từ Nam Nho cũng nhấn lại, trong tin nhắn chỉ vồn vẹn hai chữ “không cần”.

Một học kỳ nhanh chóng trôi qua, sau khi việc ôn tập Toán qua đi thì cô cũng hiếm khi có cơ hội trò chuyện với Từ Nam Nho, lúc kỳ thi cuối học phần đang cận kề thì cô đã vô cùng nghiêm túc cho việc ôn tập, bỏ sau đầu những suy nghĩ về Từ Nam Nho.

Nói là ôn tập chứ thực chất giống chuẩn bị bài hơn.

Đám học sinh cả một học kỳ không lật nổi cuốn sách ra xem kia, đến lúc kỳ thi đến rồi mới nhanh chóng chạy tới chiếm chỗ ngồi học, vì thế mà chỗ ngồi ở khu tự học với thư viện đều chật ních người.

Học kỳ này Dịch Tích phải thi năm môn, cuối cùng thì cô cũng giải quyết xong bốn môn trong thời gian khắc khổ miệt mài ôn tập kia. Môn Đầu tư học thi vào 2 giờ trưa mai chính là cửa ải cuối cùng của thi học kỳ, tối hôm kia Lâm Mẫn gào thét đòi đi chơi, cô không nhịn được nên đã lén ra khỏi trường đi cùng cô ấy.

Dịch Tích rất nghiêm túc ôn tập môn của Từ Nam Nho, cô chắc chắn rằng ngày mai thi sẽ không rớt được nên tối nay mới dám đi ra ngoài chơi.

Lúc này tại Blue Island.

Lâm Mẫn cùng Dịch Tích vừa đi vào bên trong liền bị bầu không khí ẩm áp lại nóng bỏng vây lấy người.

“Chào quản lý La”. Lâm Mẫn tiến về phía quầy bar chào hỏi La Kha đang đứng trò chuyện với khách ở gần đó.

La Kha nghiêng đầu liền nhìn thấy Lâm Mẫn, anh còn bắt gặp Dịch Tích đang đứng ở chỗ bartender đợi lấy rượu.

“Thật ngại quá, thất lễ rồi”. La Kha quay đầu nói với khách.

“Kìa, không phải nói là tối nay cùng nhau uống rượu sao, lời nói vừa rồi không tính nữa sao”. Đám người ban nãy trò chuyện cùng La Kha nói với giọng điệu trêu chọc.

“Ây da, người đến là Dịch Tích đó, cậu ta còn không dám đi sao”.

La Kha bắt lặc lắc đầu: “Các cậu cũng biết đó, tính tình của đại tiểu thư nhà họ Dịch tớ không dám chọc vào đâu.”

Đám người kia liền cười lớn: “Đi đi đi đi, quản lý La nhà chúng ta xem ra là không qua được ải mỹ nhân rồi.”

La Kha chỉ cười cười đặt ly rượu trên tay xuống, xoay người đi về phía Dịch Tích và Lâm Mẫn.

“Tích Tích, hôm nay làm sao vậy”. La Kha đi đến bên cạnh Dịch Tích, còn thuận tay làm cho cô ly cocktail.

Dịch Tích chỉ về phía Lâm Mẫn: “Hỏi cô ấy đi, tớ đã nói mai tớ còn phải thi mà cô ấy cứ bắt tớ đến cho bằng được.”

Lâm Mẫn trợn mắt: “Cậu đừng nói vậy, do chính bản thân cậu không cầm lòng được lại đổ cho mình”.

Dịch Tích đẩy đẩy cánh tay La Kha: “Cậu xem kìa, cô ấy lại bắt đầu đùn đẩy trách nhiệm”.

“Cậu nói ai đùn đẩy trách nhiệm?”

Dịch Tích: “Chắc chắc, cậu nói vài lời đi A Kha, thi đến nơi rồi mà tớ còn dám đi chơi sao”.

La Kha không muốn tham gia vào cuộc khẩu chiến của hai người, anh nhướng mày tỏ vẻ không biết.

Nhưng Lâm Mẫn lại biết rõ trong lòng tên La Kha này luôn đứng về phía Dịch Tích, nên cô cũng lười cãi nhau với bọn họ.

Tầm khoảng mấy phút sau có một đám người ăn mặc chỉnh tề đi tới, mắt Lâm Mẫn sáng lên lập tức giơ tay gọi: “Này, cậu Chu! Bên này này”.

Nam thanh niên đi đầu tiên trong đám người đó thấy Lâm Mẫn liền đi về phía này: “Thật ngại quá, tôi không đến trễ chứ”.

“Trễ mấy phút rồi”.

“A, tôi đáng chết, chút nữa sẽ uống rượu phạt!”

“Cũng không nhất thiết phải làm vậy”.

Sau đó Lâm Mẫn kéo Dịch Tích đến giới thiệu: “Đây là bạn em Dịch Tích, ngồi bên cạnh cô ấy là quản lý ở đây, La Kha”.

“Dịch Tích, La Kha, người này là anh Chu Hưng Trạch, anh ấy mới về nước không lâu nên vẫn còn lạ lẫm chỗ này”.

Chu Hưng Trạch bắt tay với La Kha, sau đó lại xoay người sang Dịch Tích: “Cô Dịch, tôi vẫn thường nghe Lâm Mẫn nhắc đến cô”.

Dịch Tích nhìn Lâm Mẫn một cái: “Hai người quen biết nhau lâu rồi sao?”

Lâm Mẫn: “Năm đó chính vì cả hai cùng ở Mỹ nên mới quen biết nhau, cũng được một khoảng thời gian, đúng không”.

Chu Hưng Trạch gật đầu cười cười.

“Này, đừng đứng đây nói nữa, chúng ta qua bên kia chơi chút đi”.

“Được”.

Sau khi hai người Lâm Mẫn Chu Hưng Trạch kéo nhau đi thì Lâm Mẫn cũng không quên quay đầu lại gọi: “Mau qua đây đi Dịch Tích”.

“Biết rồi”. Dịch Tích nhìn La Kha, “Mấy chai rượu ngon này cứ tính cho tớ”.

La Kha gật nhẹ: “Được”.

Dịch Tích cũng được xem là người khá hòa đồng, nếu Lâm Mẫn đã nói đó là bạn cô ấy thì cô cũng không có ác cảm gì với người ta.

Uống được vài ly thì Lâm Mẫn kè tai cô thì thầm, gần đây trong nhà cô ấy có chút chuyện làm ăn với cha của Chu Hưng Trạch nên cha cô đã dặn dò cô đi chơi với Chu Hưng Trạch vui vẻ một chút.

Chính vì thế mà Dịch Tích còn nhiệt tình tiếp rượu cho Chu Hưng Trạch hơn ban nãy.

“Nhìn tuổi tác thì cô còn khá trẻ, vậy mà có thể uống nhiều như vậy?” Chu Hưng Trạch nhìn Dịch Tích, “Cô còn là... sinh viên sao?”

Dịch Tích lại rót thêm một ly cho Chu Hưng Trạch: “Gì mà sinh viên hay không chứ, ra ngoài chơi thì ai quan tâm nhiều vậy đâu chứ”.

Chu Hưng Trạch cười lớn: “Đúng đúng, cô nói có lý”.

Lâm Mẫn đột nhiên ôm lấy bả vai Chu Hưng Trạch: “Nè anh Chu, anh đừng có mà coi thường cô Dịch đây nhé, người ta tuy trẻ tuổi nhưng mà thực lực không hề yếu”.

Chu Hưng Trạch nhìn Dịch Tích, hơi híp mắt nói: “Anh đương nhiên không cảm coi thường Dịch Tích...”

Lời còn chưa nói xong đã bị tiếng chuông di động cắt ngang.

Chu Hưng Trạch nhìn màn hình rồi nhìn Lâm Mẫn nói: “Anh còn có một người bạn, cậu ấy đến trước cửa rồi, anh đi tiếp cái đã”.

Lâm Mẫn: “Được được”.

Chu Hưng Trạch đứng lên rời đi, Dịch Tích lại ngồi cạnh Lâm Mẫn: “Không phải cha cậu muốn ghép đôi cậu với Chu Hưng Trạch chứ, sao lại để cậu dẫn anh ta đi chơi?”

Lâm Mẫn cười ha ha: “Trong mắt cha tớ chỉ có một chữ tiền, nếu như được thì ông ấy cũng muốn đưa tớ đến tận giường của Chu Hưng Trạch rồi”.

Dịch Tích: “Ồ, tớ hiểu rồi, chút nữa cho anh ta uống chết”.

Chu Hưng Trạch quay trở lại sau 3 phút.

“Ngại quá, để mọi người đợi lâu rồi”.

Lâm Mẫn: “Đây là bạn anh sao?”

“Tớ rồi, còn không phải người này sao”.

Chu Hưng Trạch vừa dứt lời, một người từ chỗ ngoặt đi tới. Bởi vì ánh sáng không tốt lắm, Dịch Tích chỉ mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ của người kia, chỉ biết rằng người đó rất cao.

“Này... Chút nữa tớ phải về rồi, tối nay tớ không thể về trễ”. Dịch Tích thấp giọng nói với Lâm Mẫn.

Nhưng không ai trả lời cả.

Dịch Tích kéo kéo vạt áo Lâm Mẫn: “Có nghe rõ không?”

“Gì chứ, đẹp trai quá đi”. Cặp mắt Lâm Mẫn phát sáng nhìn về người kia.

“Giới thiệu một chút, người này là bạn tôi, Từ Nam Nho”.

“A... Chào anh Từ”. Lâm Mẫn gỡ tay Dịch Tích ra, “Ngồi đi ngồi đi”.

Lần theo động tác của Lâm Mẫn, tầm mắt của Dịch Tích cũng chuyển đến gương mặt người kia.

Phong cách quần áo cũng không khác biệt gì nhiều so với lúc bình thường, vẫn là áo sơ mi quần tây, chẳng qua là lúc ở phòng học thì có dáng vẻ nghiêm túc, còn bây giờ ở quán bar thì có dáng vẻ cầm dục.

Dịch Tích sợ hãi đứng dậy, cùng lúc đó tầm mắt của Từ Nam Nho cũng lướt về phía Dịch Tích.

Dịch Tích hơi hơi hé miệng, cô cảm thấy không xong rồi.

Lâm Mẫn vẫn còn đang nhiệt tình tiếp đãi Từ Nam Nho nên lúc này không phát hiện ra biểu cảm kỳ lạ của Dịch Tích, cô còn mời Từ

Nam Nho ngồi xuống.

“Ngồi đi, đừng khách sáo, bạn của anh Chu cũng chính là bạn của tôi vậy, tối nay mọi người làm quen với nhau một chút”. Ánh mắt của Lâm Mẫn vẫn còn dán chặt trên người Từ Nam Nho, “Sao từ trước đến giờ tôi chưa gặp anh Từ lần nào hết, chắc đây là lần đầu tiên anh đến đúng không?”

Từ Nam Nho thu lại tầm mắt, khách sáo gật đầu đáp lại Lâm Mẫn.

“Cậu ta rất ít đến những chỗ như vậy, nếu như không phải vì đón tiếp tôi hôm nay thì cậu ta cũng không đặt chân tới đâu, tôi nói đúng chứ?” Chu Hưng Trạch cười nói.

Từ Nam Nho tiếp lời anh ta: “Lần này trở về dự định ở bao lâu?”

Chu Hưng Trạch cợt nhả nói: “Lần này về là vì có mấy hạng mục cần giải quyết, đoán chừng không thể về sớm rồi”.

“Vậy sao!” Lâm Mẫn nhiệt tình nói, “Vậy thì quá tốt rồi, anh Chu sau này có việc gì cần em giúp đỡ thì cứ nói nhé”.

Chu Hưng Trạch: “Còn không phải sao, anh với em cần gì khách sáo”.

Lâm Mẫn ở bên kia trò chuyện rôm rả cùng với Chu Hưng Trạch, còn Dịch Tích bên này như đứng đông lửa ngồi đông than. Lâm Mẫn thậm chí còn xếp chỗ ngồi của Từ Nam Nho bên cạnh cô.

Chết thật, ngày mai thi mà tối nay còn bị thầy giáo bắt gặp tại quán bar, thi đậu hay không là một chuyện khác, còn thái độ học tập mới là chuyện lớn.

Đúng là xui xẻo...

Cô ngàn lần không ngờ tới sẽ gặp phải Từ Nam Nho tại Blue Island.

“Ôn xong hết rồi sao?”

Được, cái gì đến thì cứ đến đi.

Dịch Tích liếm liếm môi, vô cùng lo lắng: “Cũng ôn được nhiều rồi...”

Người trong quán hoặc là uống rượu hoặc là trò chuyện rôm rả, nên không hề chú ý đến hai người họ, đương nhiên là nếu có người chú ý thì cũng không nghe được bọn họ đang nói gì.

Từ Nam Nho cũng đoán được phần nào rồi, anh xoay đầu nhìn sang cô, khoe môi cong lên: “Xem ra em rất tự tin”.

Nụ cười này có chút thâm trầm.

Dịch Tích nghiêm túc nói: “Em nhất định thi đậu”.

“À! thật không?”

Thấy dáng vẻ không tin tưởng của anh, cô nóng nảy: “Thật, nếu không thì em cũng không dám đến đây chơi”.

Khoảng cách của hai người khá gần nhưng Dịch Tích sợ anh không nghe thấy, cô còn đặc biệt thì thầm vào tai anh: “Thầy à, nếu mà không đậu, thì em để thầy tùy ý xử lý có được không?”

Dưới ánh đèn mờ, giọng nói trong trẻo mang theo chút hờn dỗi của cô thì thầm vào tai anh.

Từ Nam Nho đứng hình vài giây, sau đó liền bình tĩnh kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Trên tai Từ Nam Nho còn lưu lại khí nóng phả ra từ lời nói của cô, Từ Nam Nho hơi chau mày, nhàn nhạt nói: “Thi rớt là chuyện của em”.

Dịch Tích chán nản “ờ” một tiếng, lúc vừa muốn nói gì đó đã bị giọng nói của Lâm Mẫn che lấp: “Này, hai người làm quen nhanh thật”.

Dịch Tích: “.....”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 7: Giác Mộng Hòe

Chu Hưng Trạch có chút tò mò nhìn về phía Từ Nam Nho. Từ lúc mười mấy tuổi thì hai người đã quen nhau, tính tình của hai người như hai cực của nam châm, hoàn toàn đối lập nhau nhưng lại vô tình hợp nhau. Từ Nam Nho hiểu rõ anh ta cũng giống như anh ta hiểu rõ Từ Nam Nho.

Vì thế mà tình huống hôm nay có chút mới lạ đối với anh ta, theo lẽ thường mà nói thì người bạn của anh ta rất hiếm khi trò chuyện với người lạ.

“Chắc là do tính tình hòa đồng của Dịch Tích làm cho mọi người đều yêu thích”. Chu Hưng Trạch đi tới nghiêng người rót một ly rượu vang đỏ cho Dịch Tích, “Người bạn này của anh rất kiệm lời”.

Dịch Tích không đựng vào ly rượu, cô ngồi thẳng lưng nói: “Không có, là anh Từ rất thu hút người khác”.

Từ Nam Nho: “.....”

Chu Hưng Trạch nghe xong liền cười lớn: “Thật vậy sao, em rất tinh mắt đấy, tới đây nào, anh kính em một ly”.

Chu Hưng Trạch đưa ly rượu cho Dịch Tích, nhưng cô vẫn ngồi yên nhìn Từ Nam Nho nghiêm túc lạnh nhạt như mọi ngày.

Dịch Tích “khụ” một tiếng: “Tửu lượng của em không tốt lắm, ly này...”

Lâm Mẫn: “Cô ấy có thể uống hết ly này!”

Dịch Tích: “.....”

Lâm Mẫn: “Tửu lượng Tích Tích nhà mình tuy là không thể sánh bằng em được nhưng mà cô ấy là tay uống rượu lão làng, cho nên tửu lượng của cô ấy anh không được xem thường đâu! Nào Tích Tích, tối nay chúng ta không say không về”.

Tay uống rượu lão làng?!

Con mẹ nó chứ!!!

Dịch Tích vẫn ngồi yên bất động, Lâm Mẫn ở dưới bàn kéo kéo góc áo của cô đề thấp giọng nói: “Làm gì vậy”.

Cậu nói xem là nên làm cái gì đây! Ngồi bên cạnh này là vị phạt nghiêm nghị đó, giờ phút này tớ thật sự muốn bỏ chạy!

Dịch Tích sau khi hạ quyết tâm, quyết định uống xong ly này liền bỏ chạy!

Sau đó cô nhanh chóng uống cạn ly rượu.

Chu Hưng Trạch vẻ mặt ngạc nhiên: “Ồi chao, quả nhiên là nữ trung hào kiệt”.

Lâm Mẫn đẩy đẩy tay anh ta, trên mặt giống như viết hàng chữ “Em đã nói là cô ấy uống được mà”.

Dịch Tích đặt ly rượu xuống bàn, vừa định lấy cốc để chuồn về trường thì thấy Lâm Mẫn đến gần Từ Nam Nho nói: “Anh Từ, em kính anh một ly rượu... vì lần gặp mặt đầu tiên này có được không”.

Lúc Lâm Mẫn mời rượu người khác liền biến thành vẻ mặt vô hại, cũng chính bởi vì dáng vẻ vô hại như vậy đã khiến cho Từ Nam Nho khách sáo bưng ly lên nhấp một ngụm.

Nhưng cũng chỉ là một ngụm nhỏ mà thôi, nếu như là người bình thường thì Lâm Mẫn khẳng định nói đối phương không nể mặt cô mà chỉ uống một chút ít.

Nhưng hôm nay lại khác mọi ngày, cô ấy không hề náo loạn mà còn vô cùng bình tĩnh hỏi: “Ai da, anh Từ làm nghề gì vậy?”

Từ Nam Nho còn chưa kịp trả lời thì Chu Hưng Trạch đã giành nói: “Chắc chắn là cô không đoán ra đâu”.

Lâm Mẫn: “Vậy sao, nghề nghiệp đặc biệt đến vậy sao?”

Chu Hưng Trạch: “Cũng không hẳn là đặc biệt, bởi vì dáng vẻ lạnh lùng này mà làm cho cậu ta không hề giống người giảng viên chút nào”.

“A?” Lâm Mẫn sửng sốt mất một lúc, sau đó ngạc nhiên kêu lên, “Thầy giáo sao! Chào thầy ạ!”

Dịch Tích: “.....”

Hai tay Lâm Mẫn ôm lấy mặt mình: “Em rất thích giáo viên, vừa dịu dàng lại còn đứng đắn... Khó trách lần đầu tiên gặp Từ tiên sinh thì em liền biết anh là một người đứng đắn!”

Dịch Tích: “?”

Chu Hưng Trạch cười nói: “Em thích thầy giáo sao? Không giống em chút nào”.

Lâm Mẫn hứng thú bưng bưng: “Sao lại không giống chứ, lúc nhỏ cha em có mời gia sư về dạy, đều là thầy giáo hoặc là mấy anh chàng đẹp trai, nên lúc giảng bài chính là lúc họ ôn nhu nhất”.

Chu Hưng Trạch bỗng nhiên vỗ tay một cái: “Này, em nói làm anh nhớ ra rồi”.

Anh ta nhìn sang Từ Nam Nho: “Nam Nho, tớ nhớ lúc còn học đại học thì cậu cũng từng đi gia sư cho người khác rồi đúng không”.

Dịch Tích sửng sốt, nghiêng đầu nhìn về phía Từ Nam Nho.

Trong quán bar ánh đèn mờ mờ ảo ảo, cô nhìn thấy anh hơi hơi gật đầu.

Lâm Mẫn tiếc hận kêu lên: “A..... Sao em lại không gặp được người gia sư nào giống như thầy Từ chứ”.

“Bình thường thôi, thế giới lớn như vậy, gia sư cũng nhiều đếm không xuể, em nói đúng không”.

“Đúng vậy”. Lâm Mẫn nghiêng đầu nhìn về phía Từ Nam Nho, cố tình tìm đề tài nói chuyện, “Vậy trước kia anh dạy bao nhiêu người rồi, có ai là đặc biệt nhất trong số đó không”.

Dịch Tích nhìn Từ Nam Nho, tim của cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Mà Từ Nam Nho chỉ nghĩ ngợi một chút, rồi nói với một giọng điệu thản nhiên: “Quá nhiều người, không nhớ rõ nữa rồi”.

“VẬY Ạ.....”

Đêm cũng khuya rồi, vậy mà trên sàn nhảy vẫn còn nhiều người nhảy múa lắc lư. Đám người lắc lư điên cuồng bên kia vẫn liên tục nhảy múa, giống như là làm như vậy thì sẽ đá bay được mọi phiền não trong lòng họ vậy.

Dịch Tích nhìn bọn họ, khuôn mặt chậm rãi trở nên bình tĩnh mà lười biếng.

Qua một lúc sau, cô rũ mắt nhìn ly rượu chân cao bị bàn tay cô nắm chặt. Không biết bắt đầu từ lúc nào, tay cô siết chặt đến có chút trắng bệch.

Vốn dĩ Dịch Tích đã tìm được cớ để lên về, nào ngờ khi nghe Từ Nam Nho nói "không nhớ rõ" thì cô lại không muốn đi nữa.

Vì sao cô phải trốn tránh anh? Vì sao cô phải sợ anh chứ?

Anh là thầy giáo thì sao chứ, ra khỏi ra trường thì cô muốn làm gì mà chẳng được.

Thấy vậy, Dịch Tích lại bắt đầu chuyện trò, cười đùa vui vẻ cùng với mấy người đứng gần đó.

Thân phận thầy giáo của Từ Nam Nho giờ phút này không còn tồn tại nữa.

Uống nhiều rượu nên cô đã có cảm giác lâng lâng, nửa tỉnh nửa mê.

"Nào nào nào, nếu mà lần này thua thì phải phạt uống ba ly đấy!" Nụ cười rạng rỡ của Dịch Tích lúc này càng mê người. Dáng vẻ cô cầm ly đứng lên tựa như hồ ly tinh dụ dỗ mê hoặc người khác để hút tinh khí trong đêm tối, ánh mắt thèm khát của mấy người đàn ông lúc này đã bị cô hấp dẫn.

Thế nhưng lúc này, Từ Nam Nho hơi rũ mắt xuống, giống như không có chút liên quan gì đến không khí xung quanh.

Dịch Tích chơi một trò chơi bình thường lại đơn giản, mà mục đích cuối cùng của trò chơi cũng chỉ là cái cớ để thi uống rượu. Dịch Tích và Chu Hưng Trạch chơi liên tù tì mấy lượt, cô thua lượt cuối cùng nên ba ly rượu kia đều thuộc về cô hết.

"Có chơi có chịu!" Dịch Tích đưa tay cầm một ly rượu.

Bởi vì trước đó đã uống không ít rượu, bây giờ uống nữa lại có chút buồn nôn.

Người bạn ngồi cạnh Chu Hưng Trạch lúc này muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân giúp cô đỡ rượu, nhưng khi người đó vừa đụng vào ly rượu liền bị Dịch Tích hất ra: "Rượu tôi tôi uống, không ai được đỡ giúp tôi hết".

Cô nhú mày bất mãn.

"Đúng đúng đúng! Không được đỡ rượu, ai uống giúp chính là không nể mặt cô Dịch của chúng ta đây rồi!" Lâm Mẫn lúc này cũng đã ngà ngà say, cô ôm lấy vai Dịch Tích cười ngốc.

Dịch Tích được cô ấy dỗ vui vẻ liền cầm lấy ly thứ hai.

“Bỏ xuống”. Giọng nói nghiêm túc cạnh cô vang lên, tay cô bị ngăn lại, ly rượu chỉ mới uống được một nửa.

Dịch Tích lần theo bàn tay nắm lấy cánh tay mình, cô nhìn thẳng vào gương mặt người kia, nhẹ nhàng lên tiếng: “Thầy cũng muốn uống giúp em sao?”

Lúc này mọi người đều nhìn Từ Nam Nho, nhưng anh lại giống như không hề quan tâm.

Từ Nam Nho nhíu mày nhìn cô gái đang nghiêng đầu nhìn anh.

Nụ cười trên môi cô, trong mắt đều là sự rục rĩ tươi đẹp.

Mỗi một cử động của cô đều rất sinh động, mê hoặc lại dịu dàng, mà chắc là vì hai người đứng khá gần nhau làm cho anh có thể ngửi được mùi hương mê người trên người cô.

Từ Nam Nho hơi hơi dùng sức ở tay, ly rượu trên tay cô cứ vậy mà đập vào bàn.

“Em còn uống nữa?”

Dịch Tích chớp chớp mắt: “Tại sao lại không chứ?”

Từ Nam Nho hơi nhướng mày, lúc anh mới đến thấy cô còn cư xử đúng mực, mà lúc này lại loạn như vậy rồi. Quả nhiên cái suy nghĩ “tốt xấu gì cô cũng sợ anh cho điểm thấp mà không dám làm bậy” đều là vô dụng.

“Dịch Tích, ngày mai còn.....”

“Em biết”. Dịch Tích làm bầm rồi ngã vào người Lâm Mẫn, “Phiền quá, sao thầy lại phiền phức vậy chứ”.

Từ Nam Nho: “.....”

“Ai phiền, ai làm phiền người khác đâu, để tớ giúp cậu đánh người đó!” Lâm Mẫn đánh hai cái vào khoảng không trước mặt.

“Cậu đi ra đi!”

“Sao tớ phải đi! Tớ giúp cậu đánh người mà Tích Tích, sao cậu lại không cảm kích!”

“Không cho phép cậu đánh!”

Hai cô gái cứ vậy mà ngã vào sô pha cãi nhau, lúc này Từ Nam Nho đứng dậy nói: “Xong chưa, đi được chưa”.

Chu Hưng Trạch cũng có chút say rồi: “A? Còn hai người họ...”

“Cậu đưa đến thì đưa về đi”.

Chu Hưng Trạch “a” một tiếng rồi gập người đỡ lấy Lâm Mẫn trên sô pha, sau đó quay sang Từ Nam Nho nói: “Haizz, tớ không có đưa hai người đến đây...”

Mấy người lúc này từ phòng bao đi ra ngoài, Từ Nam Nho đi đầu, còn Chu Hưng Trạch đỡ lấy Lâm Mẫn đi phía sau, Dịch Tích lại không muốn người khác đỡ mình nên cứ loạng choạng đi theo sau Từ Nam Nho.

“A Kha, tớ về đây”. Lúc đi ngang quầy bar, cô cũng không quên chào tạm biệt La Kha.

La Kha dừng việc đang làm dang dở mà chạy ra kéo tay cô: “Cậu đi đâu?”

“Chắc là về trường?”

“Cậu uống say rồi, để tớ đưa cậu về”.

“Không cần!” Dịch Tích đẩy anh ta một cái, “Cậu bận như vậy thì cứ làm việc của cậu đi, tự tớ về được”.

“Dịch Tích, đừng quậy nữa”.

Dịch Tích lắc đầu: “Không có, tớ cùng anh ấy về, cậu nhìn xem, là người kia”.

Nhìn theo tay của Dịch Tích, La Kha có thể thấy một bóng người đang đi không xa: “Anh ta là ai?”

Dịch Tích cười ha ha nói: “Thầy của tớ”.

“Thầy?”

“Đúng đó, cậu đừng nói nữa, tớ đi đây”.

“Nè Dịch Tích...”

Cậu ta chưa kịp kéo cô lại thì cô đã nhanh chóng chạy mất.

Khi Từ Nam Nho ra khỏi quán bar bỗng quay sang nhìn Chu Hưng Trạch: “Cậu ổn không”.

Chu Hưng Trạch: “Không sao, bây giờ đi đặt phòng ở khách sạn, đêm nay tớ không về nhà”.

Cạnh Blue Island có một khách sạn năm sao, chỉ đi hai bước là tới nơi. Chỉ là lúc nghe xong thì Từ Nam Nho lại ngừng một chút: “Còn hai cô ấy thì sao?”

“Đặt phòng để họ ngủ tạm”.

Từ Nam Nho nhíu mày: “Không được”.

“Hả?”

Từ Nam Nho: “Cậu và hai cô ấy sao lại đặt...”

“Tôi không đi! Tôi muốn về trường!” Dịch Tích lúc này đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh Từ Nam Nho, một mực đòi về trường.

Chu Hưng Trạch: “Gì? Quả nhiên cô còn là sinh viên, trường nào”.

Dịch Tích không để ý đến hắn.

Chu Hưng Trạch: “Tôi đưa cô về, một mình cô về quá nguy hiểm”.

Dịch Tích vẫn không để ý đến hắn.

Chu Hưng Trạch cũng là cậu ấm ham chơi, anh ta nhìn trúng Dịch Tích, nên giờ anh ta nhiệt tình muốn đưa cô về, “Yên tâm đi, anh đây nhất định sẽ đưa cô về nhà an toàn”.

“Không cần đâu”.

Nhiệt tình của Chu Hưng Trạch đông cứng lại trên gương mặt, anh ta chậm rãi quay đầu thấy Từ Nam Nho đột nhiên lên tiếng: “Tôi đưa cô ấy về”.

Chu Hưng Trạch hơi hơi hé miệng, vẻ mặt khiếp sợ: “Cậu đưa về?”

Từ Nam Nho: “Ừm, sao nào”

Chu Hưng Trạch nhìn Dịch Tích, sau đó sáp vào Từ Nam Nho: “Tình huống gì đây, không phải cậu thích cô ấy rồi chứ? Quao, không ngờ khẩu vị của cậu thay đổi rồi đấy”.

Từ Nam Nho bất thành linh liếc anh ta, lời nói ra như muốn đồng chết người khác vậy: “Cô ấy là học trò tôi”.

“Học trò cậu?”! Học trò của cậu!”

“Nên cậu dẹp hết ý nghĩ xấu xa của cậu đi”.

“Mẹ ời! Sao cậu không nói sớm!”

“Cậu không hỏi”.

“Tớ...”

**

Từ Nam Nho vốn dĩ muốn gọi taxi để trở về nhà, đột nhiên lúc này lại phải quay về trường.

Hai người ngồi ở hàng ghế phía sau, một người ồn ào còn người kia thì lặng im, một người cười tươi như hoa còn một người thì chau mày.

"Thầy, rượu hôm nay uống ngon không! Rượu này là em nhờ A Kha đích thân chọn đó, là loại phiên bản giới hạn!"

"Sao thầy lại không cười, không vui sao, em cảm thấy rất vui mà”.

"Nóng quá, có thể mở cửa sổ không?! Tại sao không mở cửa sổ?"

.....

Người ngồi bên cạnh cứ ồn ào không dứt, Từ Nam Nho day day trán, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận khi không để Chu Hưng Trạch đưa cô ấy về.

"Đừng sờ loạn". Từ Nam Nho kéo tay cô, người say rượu quả nhiên dễ khống chế, vì thế khi anh kéo một cái cả người cô liền ngã vào đùi anh.

“.....”

Mặt Dịch Tích lúc này cọ cọ vào quần tây anh, dường như còn cảm thấy vô cùng thoải mái, cứ vậy mà chôn mặt không nhúc nhích.

Từ Nam Nho đỡ người, lấy tay đỡ mặt cô ra khỏi chân anh.

"Dịch Tích, dậy đi".

"Thầy"... Dịch Tích đột nhiên ngược mắt nhìn anh chăm chăm, tay cô cầm lấy tay anh, "Thật ra thì em hơi nhớ thầy".

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 8: Giác Mộng Hòe

Lúc xe taxi chạy đến cổng trường thì Dịch Tích đã ngủ đến mức không biết trời mây là gì, hoàn toàn là đáng về bất tỉnh nhân sự.

Bây giờ đã là 10 giờ 20 phút, chỉ còn 10 phút nữa là cổng ký túc xá đóng cửa rồi.

Từ Nam Nho trước khi lên xe lại quên mất việc này. Nhưng nếu như anh đưa Dịch Tích đến dưới lầu ký túc xá thì vẫn có thể nhờ cô bảo vệ mở cửa Dịch Tích đi vào. Nhưng anh sẽ không làm vậy.

Bởi vì nếu hai người cùng lúc xuất hiện thì sẽ không tránh khỏi bị người khác hoài nghi, huống hồ Dịch Tích còn là sinh viên mà lại say đến mức như vậy.

Anh thở dài, thử tìm điện thoại của cô để liên lạc cho người nhà. Nhưng lúc này anh mới phát hiện rằng từ lúc đi ra khỏi quán bar thì cô đã không mang gì theo.

Lúc này anh mới phát hiện bản thân lâm vào đường cùng.

Đưa cô đi cũng không được mà cho cô xuống xe cũng không xong.

“Vậy anh có còn muốn xuống xe không?” Lúc này bác tài ở phía trước bỗng lên tiếng.

"Làm phiền bác đi đến khách sạn gần nhất".

"À được".

"Đợi một chút".

"Hửm?"

Từ Nam Nho nhẹ nhàng nói: "Vẫn là lái đến khu chung cư Úc Hòa đi".

**

Dịch Tích có một giấc mơ rất dài, trong mơ cô quay trở về lúc mình còn 13 tuổi.

Lúc đó cô vẫn còn là một cô gái vì ba mẹ ly hôn mà bị tổn thương, một bên oán trách "gia đình mới" của mình, mặt khác cô lại nổi loạn đến mức muốn làm cho gia đình mới đổ vỡ.

Lúc đó thành tích của cô không được tốt lắm, cho nên Dịch Thành Hành đã mời một gia sư tài giỏi đang học năm nhất đến giúp cô học tập.

Người gia sư mới đến giải đề vô cùng tỉ mỉ, so với giáo viên trong lớp còn tốt hơn nhiều. Tuy rằng anh ta không thích cười nhưng lại rất kiên nhẫn giảng bài cho cô hiểu.

Và rồi giấc mơ của cô lướt qua như máy chiếu phim, những cảnh trong mơ bị cắt xén chắp vá lại với nhau.

Khi thì chiếu những cảnh tượng vui vẻ, khi thì chứng kiến những phút giây tăm tối. Sau cùng thì hình ảnh nam thanh niên trẻ tuổi ngồi xổm trước mặt cô nhẹ nhàng bảo "em là đại tiểu thư nhà họ Dịch,

chỉ cần em muốn thì họ vĩnh viễn cũng chỉ có thể núp sau bóng lưng của em mà thôi, Dịch Tích, đừng gục ngã, đừng để cho người khác cướp đi đồ của chính mình.

Đừng gục ngã.

Cô nghe lời rồi.

Nên mới có thể vực dậy, vậy nên mới có một Dịch Tích tùy hứng như bây giờ, cũng chính vì vậy mới có một Dịch Tích không sợ bất cứ điều gì.

Trời sáng rồi.

Sau một đêm uống say này thì đầu của Dịch Tích đau như búa bổ.

Cô xóc chăn rồi ngồi dậy mới phát hiện ra đây hoàn toàn là một nơi xa lạ.

“Tỉnh rồi”.

Trên sofa gần đó, Từ Nam Nho tay bưng tách cà phê, trên chân còn để vài tờ giấy. Lúc này nghe thấy tiếng động cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lật xem nội dung bên trong tài liệu.

“Thầy Từ?”

“Ừm”.

“Sao em lại...”

“Tối qua em say bí tỉ”. Từ Nam Nho ngược nhìn cô, “Không về trường được cũng không liên lạc được người nhà em, nên đành

đưa em về đây”.

Lúc Từ Nam Nho nói xong câu này đã hi vọng cô làm vẻ mặt “em biết sai rồi”, nhưng không ngờ lại thấy cô từ dáng vẻ mơ màng chuyển sang ngạc nhiên mừng rỡ rồi thành phấn khích.

Từ Nam Nho: “.....”

“Thật không, em qua đêm ở nhà thầy sao? Em có giỏi vậy sao”.

“.....”

Dịch Tích chỉnh lại tóc, cười lấy lòng: “Thầy thật tốt”.

Từ Nam Nho dờn tầm mắt: “Có tốt thì cũng không thể giúp em thi đậu”.

Cô ngơ ngác vài giây, cúi đầu xem đồng hồ trên tay.

11 giờ rưỡi.

“Đã trễ thế này rồi sao, buổi chiều còn thi nữa!”

Từ Nam Nho cười khẩy một tiếng: “Thì ra em còn nhớ ra mình có buổi thi”.

“Em đương nhiên nhớ rõ rồi”.

Từ Nam Nho vẫn giữ nụ cười lạnh trên môi.

Dịch Tích đứng dậy khỏi sofa: “Vậy, vậy thì em về trường trước nhé?”

“Ừa”.

Dịch Tích cảm giác Từ Nam Nho dường như hơi tức giận, có lẽ là tối qua cô đã gây không ít phiền toái cho anh. Nhưng mà cô cũng không nhớ rõ việc cô đã làm, những lời cô đã nói.

Dịch Tích gãi gãi đầu, im lặng đi đến cửa mang giày vào.

“Thầy à, tối qua làm phiền thầy rồi”.

Từ Nam Nho xoay đầu nhìn cô, chỉ thấy cô đứng trước cửa làm động tác thả tim, vô cùng nhí nhảnh: “Yêu thầy, thả tim nè”.

Từ Nam Nho: “Đợi chút”.

Dịch Tích đứng hình: “Sao vậy”.

“Trên bàn có chút tiền có thấy không, cầm lấy đi”.

“A? Sao em lại có thể lấy tiền của thầy, không cần khách sáo như vậy”.

“Di động em để ở quán bar rồi, tiền cũng vậy, nếu em định đi bộ về trường thì tôi không có ý kiến gì”.

“.....”

Dịch Tích cầm lấy tiền của Từ Nam Nho rồi bắt taxi về trường, chuyện cô qua đêm tại nhà anh cô không nói cho ai biết, thật ra thì không phải vì cảm thấy không đúng, chỉ là cô muốn có một bí mật nho nhỏ giữa hai người.

Thi xong thì kỳ nghỉ đông cũng vừa đến, sau khi nghỉ được vài ngày thì Dịch Tích cũng nhận được kết quả thi.

Dịch Tích xem kết quả thi, môn nào cũng đậu.

Ngày hôm đó cô vui mừng nhận số tiền từ Dịch Thành Hành rồi đi đến Blue Island mở tiệc chiêu đãi.

Thỏa sức ăn chơi, bất kể ngày đêm, đây cũng chính là những ngày nghỉ hảnh huy của cô. Ngày qua ngày chìm đắm trong sự xa hoa, Dịch Tích thường hay nhớ đến Từ Nam Nho, có một hôm cô còn mượn có trả lại tiền đến tận nhà anh.

Nhưng cũng chỉ phí công vô ích mà thôi, thì ra thì thầy Từ cũng không có ngôi ngốc ngồi ở nhà lãng phí kỳ nghỉ.

Kỳ nghỉ đông nhanh chóng trôi qua, không lâu sau học kỳ tiếp theo của những sinh viên năm tư sắp bắt đầu.

Trong khoảng thời gian này đã có rất nhiều người tính toán và chọn lựa những mục tiêu cho tương lai, một số người chọn học lên thạc sĩ, một số người lại chọn con đường du học, mà số khác thì quyết định đặt chân vào xã hội.

Mà Dịch Tích vốn dĩ không thuộc tuýp “nhiều người” kia, cô không thi lên thạc sĩ cũng không đi du học, càng không cần phải chuẩn bị cho việc thực tập làm gì. Cuộc sống của cô vẫn cứ vui vẻ thoải mái, vẫn không cần phải vắt óc về vấn đề mưu sinh sau này.

Rất nhàn nhã mà cũng rất buồn chán.

“Vi Vi! Hoàng Vi! Ở đây này!”

Đằng kia không xa có một bóng người đi tới, Hoàng Vi mặc đồ công sở nhìn xung quanh tìm Dịch Tích, bất chợt nhìn thấy cô: “Tìm cậu nửa ngày trời thì ra cậu ở đây”.

“Mắt cậu kém quá rồi, không phải đã hẹn là đợi ở công ty cậu sao”. Dịch Tích mở cửa xe cho cô ấy, “Nhanh lên xe”.

Hoàng Vi ngồi vào ghế lái phụ.

Dịch Tích khởi động xe, liếc mắt trông thấy hộp quà trong tay Hoàng Vi: “Ồ, chuẩn bị quà tặng gì cho anh Lượng”.

Hoàng Vi hiếm khi hành động giống như một cô gái nhỏ: “Áo sơ mi”.

“Áo sơ mi?” Dịch Tích nghĩ nghĩ, “anh Lượng từng mặc áo sơ mi bao giờ sao”.

“Rất ít! Nhưng dịp quan trọng vẫn phải ăn mặc lịch sự một chút”.

“À, nhưng nghĩ lại thì anh Lượng chơi nhạc Rock mặc áo sơ mi thì thật kỳ lạ”.

.....

Hai người vừa tán gẫu vừa lái xe về hướng Blue Island, bởi vì hôm nay là sinh nhật bạn trai Hoàng Vi - Hồ Lượng, mà Hồ Lượng là một ca sĩ Rock thường hát tại quán bar này, lúc còn học năm hai thì Hoàng Vi theo Dịch Tích đến quán bar chơi, sau đó lại bị Hồ Lượng hút mất hồn, không lâu sau đó thì hai người chính thức yêu nhau.

Tính ra thì Dịch Tích cũng được xem là bà mối.

Dừng xe xong, cả hai xuống xe đi vào quán.

“Dịch Tích, chị dâu, đến rồi sao”. Người chơi trống trong nhóm nhạc của Hồ Lượng là A Kỳ lúc này đi lên cười hỏi.

“Hồ Lượng đâu?”

“Đi vào trong là thấy, hôm nay quản lý La sắp xếp cho chúng ta chỗ ngồi tốt nhất đây”.

Dịch Tích: “Được, hai người cứ đi trước đi, tớ đi chào hỏi A Kha trước đã”.

“Được”.

Trong quán cũng khá đông người, cô cũng không đi tìm anh ta, bởi vì cô biết rằng chỉ cần cô ngồi trước quầy bar thì tự khắc La Kha sẽ đến tìm cô.

Quả nhiên là mấy phút sau bóng dáng của La Kha xuất hiện trong tầm mắt của cô, bộ dáng phong lưu đặc trưng kia lại cứ thích khoác lên mình dáng vẻ thư sinh.

“Tới rồi à”. La Kha vừa nói vừa cài lại nút áo thứ hai, khoe mắt Dịch Tích trông thấy trên xương quai xanh của anh ta có vết cắn.

Dịch Tích nhú mày: “Cậu làm gì vậy, bị đùa giỡn sao?”

La Kha cười nhạt: “Sao có thể”.

Ngọn lửa tức giận của Dịch Tích liền bùng lên: “Con mẹ nó chứ, đưa nào mắt mù dám chọc ghẹo cậu! Có phải đám đàn bà ngồi đằng kia không”.

“Không có”. La Kha bị cô ấy chọc cười, “Sao cậu lại tức giận như vậy, tâm trạng hôm nay không tốt sao?”

“Nè La Kha, chỗ này có ai mà không biết đây là địa bàn của tớ, cậu bị ức hiếp cũng đừng sợ, có chuyện gì tớ gánh giúp cậu còn

không được sao”.

La Kha thu lại nụ cười, im lặng nhìn Dịch Tích vài giây rồi nói: “Tích Tích, thật sự không có”.

“Dám lừa tớ thì cậu chết chắc”. Dịch Tích chỉ vào vết cắn sau lớp áo.

“Không gạt cậu”. La Kha đẩy tay cô, “Cái này, cái vết này là do lúc nãy chơi trò chơi thua nên mới bị cô gái bên kia làm ra như vậy. Cô gái kia còn khá xinh đẹp, gì mà dám phụ nữ kia chứ”.

Dịch Tích hoài nghi nhìn anh ta mấy lần: “Vậy sao... Đây, cái biểu cảm này của cậu là nhìn trúng cô gái đó rồi sao”.

“Ừm, không sai”.

“Xì”. Dịch Tích trợn mắt, “Vậy tớ đi trước đây”. Đi được mấy bước thì ngoái đầu lại, “Đây, cậu đừng làm bậy, có làm bậy thì nhớ mang bao đó nhé”.

La Kha giờ ngón giữa với cô.

Dịch Tích quay lại tiệc sinh nhật của Hồ Lượng, đúng lúc A Kỳ đang thấp nển, chỉ đợi Hồ Lượng ước nguyện thôi.

Hồ Lượng nhìn cái bánh kem rồi nhắm mắt ước nguyện, sau đó thổi tắt nến.

“Anh Lượng ước cái gì vậy”. A Kỳ tò mò hỏi.

Dịch Tích chống cằm cười nói: “Anh ấy không phải ước điều ước kia sao, cưới Vi Vi của chúng ta làm vợ đó!”

Hoàng Vi thấy quả nho cho Dịch Tích: “Im đi im đi, nói ra thì điều ước không linh nữa rồi!”

“Ây da”.

Đám người lại chọc ghẹo hai người, Hồ Lượng thấp giọng cười: “Đừng đùa nữa, mau cắt bánh đi”.

“Này Dịch Tích!” Lúc này Dịch Tích đang trò chuyện cùng đám người bên cạnh lại đột nhiên bị vỗ một cái, quay đầu lại trông thấy cậu ấm Chu Hưng Trạch. Thật ra thì cô vẫn thắc mắc vì sao Chu Hưng Trạch và Từ Nam Nho có thể làm bạn với nhau.

“Này anh Chu”.

“Lâu không gặp”.

“Đúng đó, không thấy anh đến”.

“Bạn việc công ty”. Chu Hưng Trạch chỉ vào vị trí bên cạnh cô, “Ngồi được không?”

“Ngồi đi ngồi đi”.

“Được”, Chu Hưng Trạch vừa định ngồi xuống, “Đúng rồi, lần trước Từ Nam Nho nói cô là học trò của cậu ấy, không ngờ cô lại là sinh viên bên Lý Công”.

Dịch Tích xua tay: “Không có, tôi học Thành Nguyễn, thầy Từ chỉ đến dạy bọn tôi một học kỳ”.

“À, thì ra là vậy”.

“Ừm”. Dịch Tích nhìn sau lưng anh ta, không thấy bóng dáng mình vẫn tìm kiếm, hơi thất vọng nói, “Hôm nay anh không đi cùng thầy Từ đến đây sao?”

Chu Hưng Trạch xua tay: “Sao cậu ấy lại cùng tôi đến đây chứ, lần trước chỉ nể mặt tôi mới về nước nên mới đến”.

“Vậy anh biết gần đây thầy ấy làm gì không”. Dịch Tích tò mò hỏi.

“Cậu ấy à”. Chu Hưng Trạch cho quả nho vào miệng, “Chắc là cùng với đối tượng xem mắt ân ái rồi”.

Đối tượng xem mắt?

Dịch Tích sửng sốt, nụ cười trên mặt bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 9

Cả một học kỳ Dịch Tích cũng không gặp được Từ Nam Nho, lý do là vì cô phải viết luận văn nên bận đến sứt đầu mẻ trán, còn Từ Nam Nho vì học kỳ này không dạy ở Thành Nguyễn.

Sau khi trầy trật một khoảng thời gian, cuối cùng Dịch Tích cũng làm xong luận văn, một ngày sau khi nộp luận văn thì Dịch Tích cũng không nhịn được tò mò đi hỏi Hoàng Vy tin tức của Từ Nam Nho.

Hoàng Vy nói cho cô biết, sinh viên bên Đại học Lý Công đồn thầy đang yêu đương với một người phụ nữ xinh đẹp, mà người phụ nữ kia cũng có đến trường thầy, nhìn hai người có vẻ là một đôi trời sinh.

Hoàng Vy nói xong thì tâm tình đang vui vẻ của Dịch Tích cũng xuống dốc hẳn.

Ngày hôm nay Dịch Tích có bữa cơm cùng với gia đình.

“Dịch Tích à, mấy ngày nữa là tốt nghiệp rồi, con không còn là học sinh nữa, trước mắt có dự tính gì không?” Dịch Thành Hành lên tiếng hỏi đang lúc ăn cơm.

Dịch Tích: “Dự tính gì? Ba, trước đó ba đồng ý với con là sau khi tốt nghiệp sẽ cho con dọn ra ngoài ở, ba sẽ không quên chứ.”

Dịch Thành Hành: “Việc mà ba đáp ứng với con thì ba đều nhớ, nhưng con phải tìm việc làm”.

“Công việc của con con tự tìm”.

“Dựa vào con? Con thì có thể tìm được việc gì”.

Dịch Tích đập đũa xuống bàn: “Cái gì mà chỉ dựa vào con, con thì sao nào, chẳng lẽ còn tìm không được một công việc hay sao?”

“Con tìm mấy công việc tạp nham thì có lợi ích gì, thế này đi, con đến công ty mình làm, anh con ngày mốt cũng quay trở về rồi, đi theo nó học hỏi đi”.

“Ba nói gì?” Dịch Tích bồng khựng lại, “Ba nói anh ta muốn quay về?”

Đúng lúc này Tưởng Minh Lệ đang ngồi bên cạnh cũng nói: “Tích Tích à, con còn chưa biết sao, Vân Chiêu đã lấy được bằng tốt nghiệp rồi, lần này về thì sẽ không đi nữa”.

“Đây là ý gì!” Dịch Tích hùng hổ đứng dậy, “Anh ta quay về mà không hỏi ý kiến con sao! Ba! Ba đồng ý với con là vĩnh viễn cho anh ta ở nước ngoài kia mà”.

“Khốn kiếp!” Dịch Thành Hành lúc này cũng nổi giận, “Ban đầu cho anh con ra nước ngoài để học tập, lẽ nào con không muốn nó quay về nhà sao! Tích Tích, ba còn tưởng con lớn rồi thì sẽ hiểu chuyện, sao vẫn còn nóng nảy hết như lúc nhỏ”.

Tưởng Minh Lệ lúc này nhanh chóng đứng lên hòa giải: “Thành Hành, anh đừng tức giận”.

“Đừng nói nữa, Dịch Tích, ba nói cho con biết, mấy năm nay dì Tưởng hết mực yêu thương con, anh con cũng thường gọi điện thoại hỏi thăm con, ai nấy đều quan tâm con! Con hiểu chuyện hơn một chút được không!”

“Quan tâm con”, Dịch Tích cúi đầu bật cười, “Vậy sao, sao con lại không hề hay biết gì”.

“Con!”

“Được, về thì về đi, nhưng theo anh ta học thì ba đừng mơ”. Dịch Tích xoay người chạy lên lầu.

Nửa đêm, Dịch Tích từ phòng ngủ đi xuống lầu rót nước.

Lúc vừa xuống lầu lại gặp Dịch Nhạc đang đi lên lầu.

Dịch Nhạc vốn dĩ là em gái cùng cha khác mẹ với cô, mấy năm nay hai người vẫn không hề nói với nhau nửa lời. Dịch Nhạc là người như thế nào cô ấy một chút cũng không rõ và cũng không muốn biết.

Lúc cô vừa nghiêng người né tránh, Dịch Nhạc bỗng lên tiếng hỏi: “Vì sao chị lại ghét anh nhiều như vậy?”

Dịch Tích ngừng lại, quay đầu nhìn cô ấy.

Dịch Nhạc vốn dĩ thấp hơn Dịch Tích vài centimet, vì cách một bậc thang mà Dịch Tích phải ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Lúc cô ngẩng đầu thì trong mắt Dịch Nhạc hiện rõ vẻ kinh thường.

“Chuyện tôi ghét anh ta không phải cả nhà đều biết sao?”

“Bởi vì mẹ tôi cướp đi ba, nên cô vẫn luôn ghét anh như vậy sao?” Khuôn mặt Dịch Nhạc lộ vẻ căm ghét, “Nhưng nếu vì lý do này thì tại sao chị lại không ghét tôi, tôi cũng là con của mẹ tôi, sao chị không tìm cách đuổi tôi ra khỏi cái nhà này?”

Dịch Tích lạnh nhạt nói: “Không đuổi cô ra khỏi nhà không có nghĩa là tôi không ghét cô? Sao, cô cũng muốn được ra nước ngoài học giống anh cô sao?”

Dịch Nhạc nghẹn họng.

Dịch Tích không quan tâm cô ta, tiếp tục đi xuống dưới lầu.

“Dịch Tích!” Dịch Nhạc hô lên, “Cô làm vậy đối với anh ấy là không công bằng! Anh ấy cũng là thành viên của gia đình này, là anh của tôi, cô thì có quyền gì!”

Dịch Tích không quay đầu, bàn tay dần dần siết lại thành nắm đấm.

Một lúc sau, cô lạnh lùng chậm rãi nói: “Dựa vào tôi là Dịch Tích, là người mang dòng máu được nhà họ Dịch công nhận”.

Nếu như trong thế giới truyện cổ tích, Dịch Tích sẽ không phải là công chúa Bạch Tuyết mà là mù phù thủy cầm trên tay quả táo độc, cô sẽ không phải là công chúa Lọ Lem mà là người chị ghẻ ác độc của công chúa Lọ Lem.

Mọi người đều biết cô ghét Dịch Vân Chiêu, mọi người cũng biết chính cô là người ép Dịch Vân Chiêu ra nước ngoài. Trong mắt người ngoài thì đây giống như vở hài kịch giữa con gái của vợ lớn không vừa mắt đứa con trai của tiểu tam. Nhưng không ai biết rằng

cô con gái đó làm như vậy bởi vì sợ tổn thương mà trở nên điên loạn, nên mới kiên quyết làm vậy để trấn tĩnh bản thân.

**

Một đêm trước khi diễn ra lễ tốt nghiệp, Hồ Lượng hẹn cô ra quảng trường trung tâm.

“Dịch Tích”.

Hồ Lượng từ trên taxi bước xuống, Dịch Tích hai tay khoanh trước ngực đợi anh đi đến.

“Cảm ơn em đã giúp anh”. Hồ Lượng ngại ngùng nói.

Dịch Tích xua xua tay, lười biếng nói: “Chuyện nhỏ cả”.

“Vẫn phải cảm ơn em, à vậy chúng ta vào trong đi”.

“Được”.

Dịch Tích cùng Hồ Lượng ra ngoài mua đồ, bởi vì Hồ Lượng muốn tặng cho Hoàng Vi một món quà tốt nghiệp, mà anh ta là đàn ông nên không rõ con gái sẽ thích món quà như thế nào, vì vậy đã nhờ Dịch Tích.

“Bình thường hai người hay đi cửa hàng nào mua sắm?” Lúc hai người đi vào thang máy thì Hồ Lượng đưa ra câu hỏi, “Cô ấy có đặc biệt yêu thích thứ gì không?”

Dịch Tích suy nghĩ một chút: “Cô ấy thích rất nhiều thứ, nào là túi nào là giày, nhưng em cảm thấy quà tốt nghiệp thì nên chọn một cái gì đó có ý nghĩa chút”.

“Ví dụ như là?”

“Ví dụ như mua trang sức, mấy cái đó thì dễ bảo quản mà cũng dễ lấy lòng con gái, quan trọng nhất là không lo bị mất giá”.

Hồ Lượng cảm thấy buồn cười: “Em suy nghĩ rất chu đáo”.

“Có gì đâu, cửa tiệm ở đằng trước chính là nhãn hiệu mà Vi Vi thích”.

Hồ Lượng gật đầu: “Được”.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình chào đón lúc hai người đi vào cửa hàng: “Xin hỏi anh chị cần gì?”

Dịch Tích nhoài người lên tủ trưng bày xem vòng tay: “Giới thiệu cho anh ấy những mẫu vòng tay thích hợp với thiếu nữ, không chỉ thiết kế phải độc đáo một chút mà còn phải là kiểu dáng mới nhất”.

“Được, không thành vấn đề”. Nhân viên bán hàng lấy ra vài mẫu, “Anh xem thử mấy mẫu này được không, riêng mẫu hoa hồng vàng này trên mặt được đính thêm kim cương. Còn có mẫu này cũng là kiểu dáng mới nhất của cửa hàng chúng tôi”.

Sau khi cô nhân viên nói xong, Hồ Lượng có chút khó xử nhìn Dịch Tích: “Hay là em giúp anh chọn đi, e là mắt thẩm mỹ của anh không được tốt lắm”.

Dịch Tích trừng mắt nhìn anh: “Anh chọn thì mới có ý nghĩa”.

Hồ Lượng thở hắt ra: “Được rồi”.

Hồ Lượng tiếp tục nghe nhân viên giải thích, Dịch Tích lười biếng đứng ngáp bên cạnh.

Mà lúc này trong cửa hàng lại có một đôi nam nữ đi vào.

Dịch Tích sững sốt trong phút chốc.

Người nam có dáng người cao ráo, khuôn mặt lạnh lùng, hình như là đã mấy tháng cô không gặp được Từ Nam Nho.

“Dịch Tích, anh cảm thấy hai cái này rất được, em thấy sao”. Hồ Lượng hào hứng nhìn Dịch Tích, lại phát hiện cô nhìn chăm chăm phía trước.

Anh nhìn theo tầm mắt của cô, lại nhìn người đàn ông kia vài lần: “Người quen à?”

Dịch Tích “ừm” một tiếng, đột nhiên nở nụ cười, sau đó lại vẫy tay với người đàn ông kia, “Thầy Từ, không ngờ gặp lại gặp được thầy ở đây, lâu rồi không gặp nhỉ”.

Từ Nam Nho cũng trông thấy Dịch Tích, tầm mắt rơi trên người Hồ Lượng rồi nhanh chóng thu về: “Ừm, em cũng đến đây”.

Lúc này Dịch Tích không nhào người lên tử trưng bày nữa mà ngồi thẳng dậy, biểu cảm trên mặt cô có chút khó hiểu: “Đúng vậy, đến đây để mua quà tốt nghiệp, còn thầy thì sao? Đến đây mua gì?”

Dáng vẻ của Từ Nam Nho vẫn nghiêm túc như mọi khi, không nhanh không chậm nói: “Một người bạn muốn mua”.

“À, là bạn à!” Dịch Tích cười hì hì nhìn người phụ nữ cạnh anh, “Có phải là thầy Từ đã tìm được bạn gái đúng không?”

“A?” người phụ nữ bên cạnh có chút ngại ngùng, “Chưa, vẫn chưa phải”.

“Còn chưa phải à”. Dịch Tích ra vẻ tiếc nuối, “VẬY chị phải cố lên nhé, chị phải biết là có rất nhiều người dòm ngó thầy Từ của chúng ta lắm đấy”.

Người phụ nữ nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, mắt lấp lánh nhìn Từ Nam Nho.

Mà Từ Nam Nho dường như không hề để ý Dịch Tích nói gì, chỉ bình thản nói: “Ngày mai làm lễ tốt nghiệp đúng không”.

Dịch Tích: “Đúng đúng, thầy có đến không, em muốn chụp một tấm với thầy lúc mặc trang phục tốt nghiệp”.

Từ Nam Nho: “Ngày mai có tiết dạy”.

“Không sao cả, lớp chúng em có thể chờ thầy”.

Từ Nam Nho gật đầu cười khế.

“Đây có phải là học trò của anh bên Lý Công không?” Người phụ nữ đứng bên cạnh anh lên tiếng hỏi.

“sinh viên bên Thành Nguyễn”.

“À”.

Người phụ nữ lúc này đi sang bên kia chọn trang sức, Từ Nam Nho im lặng đứng tại chỗ không rời đi.

Dịch Tích cong khóe môi, nét mặt có chút lạnh nhạt.

Xì, ai nói đẹp đôi chứ, rõ ràng là một chút cũng không hợp.

“Vậy thì cứ chọn cái này đi”. Rốt cuộc Hồ Lượng cũng mua một cái vòng tay theo lời Dịch Tích nói.

Cô nhân viên nghe anh nói vậy liền hào hứng giúp anh gói vòng tay đặt vào hộp. Sau đó Hồ Lượng cùng Dịch Tích đi ra khỏi cửa hàng.

“ Anh đợi một chút”. Hai người vừa đi tới cửa thì Dịch Tích lại đi trở vào trong.

“Dịch Tích?”

“Em quên nói với thầy câu này, anh đợi em chút”.

“Được thôi”.

Người phụ nữ kia đứng tại quầy trang sức cùng cô nhân viên khác nhiệt tình trò chuyện, còn Từ Nam Nho đứng bên cạnh buồn chán xem tin tức.

Dịch Tích đi tới vỗ vai anh.

Từ Nam Nho quay đầu lại nhìn, trên mặt còn mang theo chút nghi hoặc.

Dịch Tích chậm rãi tiến lại gần anh thấp giọng nói: “Thầy à, thầy và cô ấy không hợp nhau chút nào”.

Bên trong tiệm trang sức có ánh đèn sáng choang, cô nói một câu không nặng không nhẹ.

Sự việc xảy ra bất thành lình nhưng lại giống như có sắp đặt.

Mà lúc này đây, anh chuyển tầm mắt đến khuôn mặt mê người kèm theo nụ cười có phần tùy ý của cô.

“Vậy sao”. Anh mím môi, rũ mắt nhìn xuống.

Cô gật đầu mạnh để chứng minh lời mình nói là đúng, còn nhón chân thì thăm vào tai anh.

“Vớ lại em còn cảm thấy em so với cô ấy thì em đẹp hơn”.

Hồ Lượng đứng chờ bên ngoài cửa, chỉ thấy Dịch Tích đứng bên trong nói gì đó với người đàn ông kia, sau đó lại thấy cô ấy mang theo vẻ mặt đắc ý đi ra ngoài.

“Vừa nãy em làm gì vậy”.

Dịch Tích đi tới trước mặt anh, nhàn nhã ngâm nga giai điệu một bài hát: “Em à?”

“Cũng không làm gì cả, chỉ là... đi dụ dỗ thôi mà”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 10

Ngày làm lễ tốt nghiệp, tất cả các sinh viên dự lễ đều ngồi dưới khán đài, trên người khoác bộ áo cử nhân ngẩng đầu nhìn hiệu trưởng, giáo viên đại diện, học sinh đại diện lần lượt lên phát biểu.

Bốn năm trên giảng đường đại học cứ vậy mà thoáng qua, hết hôm nay chính là kết thúc, rất nhiều học sinh tiếc nuối cho khoảng thời gian đã qua. Mà Dịch Tích lại không hề buồn bã, trái lại có chút kích động vì cuối cùng cô cũng thoát khỏi nơi giam cầm này, có thể sống một cuộc sống tự do.

Kết thúc buổi lễ tốt nghiệp chính là lúc chụp hình tập thể hoặc là chụp hình cùng những người bạn học, Dịch Tích chụp vài tấm với mấy người bạn, sau đó ngó khắp nơi đi tìm bóng dáng Từ Nam Nho.

Bởi vì Từ Nam Nho không phải là giáo viên của bọn họ, cho nên hôm nay anh không có mặt tại hội trường. Nhưng bởi vì anh đã đồng ý tới nên sẽ không nuốt lời.

“Lớp trưởng”.

“Ừ!”

“Thầy đâu rồi, cậu đã liên lạc với thầy chưa?” Dịch Tích hỏi.

Lớp trưởng Cát Tề Thụy gật đầu: “Gọi rồi, thầy nói gần đến rồi”.

“Vậy thì tốt rồi, tớ còn tưởng thầy là không đến”.

“Sao lại thế được, thầy nhìn thì nghiêm khắc nhưng thật ra đối xử với người khác rất tốt”.

Dịch Tích cười cười: “À, cũng phải”.

Ngay lúc này, Hoàng Vi từ bên kia chạy đến: “Tích Tích à! Ba cậu đến kìa”.

Con cái tốt nghiệp, nhiều phụ huynh cũng đến để lưu lại tấm ảnh kỷ niệm, nên người nhà cô đến cũng là chuyện hiển nhiên.

“Tích Tích à, bên cạnh ba cậu còn có một người nữa, trời ạ, đó là anh cậu sao? Đẹp trai thật”.

Hoàng Vi cứ mãi lảm nhảm mà không nhận ra sắc mặt trầm xuống của cô.

“Tớ qua đó xem”.

Hoàng Vi: “Đi đi, đừng đi lâu quá, chút nữa mình còn chụp ảnh”.

“Ừm”.

Dịch Thành Hành đứng cách hội trường không xa, lúc này cạnh ông còn có Tưởng Minh Lệ, Dịch Nhạc cùng với người đàn ông mà Hoàng Vi nói.

Thấy Dịch Tích đi về phía này, Dịch Thành Hành vốn đang cùng người bên cạnh nói gì đó liền nhấc chân đi về phía cô.

“Mặc bộ đồ này cũng ra dáng đấy”. Dịch Thành Hành hơi gật đầu, tuy ông không cười nhưng vẫn không che giấu nổi sự vui mừng

trong đáy mắt.

Dịch Tích nhếch môi trềnh mắt: “Ba đến một mình được rồi, còn kéo theo cả đám đến làm gì”.

Dịch Thành Hành “chặc” một cái: “Hôm nay là ngày vui của con, ba không cãi với con”.

Dịch Tích: “Không muốn cãi nhau thì ba tự mình đến là được rồi, còn phải cố tình làm con khó chịu”.

Dịch Thành Hành hơi hé miệng, cuối cùng chỉ thở dài: “Tích Tích à, đều là người một nhà, con tốt nghiệp thì tốt xấu gì mọi người cũng nên đến chụp một tấm hình lưu niệm”.

“À”.

“Nể mặt ba một chút đi”.

“Ba cũng đâu có nể mặt con”.

“Dịch Tích, con còn muốn dọn ra ngoài không”.

“...”

“Muốn thì nghe lời”.

Dịch Tích ghen lại, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, im lặng.

Dịch Tích đứng cạnh Dịch Thành Hành, đợi ba người kia đi đến.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng cạnh Dịch Nhạc.

Đó là Dịch Vân Chiêu, con trai riêng của Tướng Minh Lệ. Anh ta lớn hơn cô ba tuổi, lần đầu tiên hai người gặp mặt chính là lúc Dịch Tích đang học lớp 5, lúc đó hai người như lửa với nước không hề hợp nhau.

Sau khi học xong cấp 3 thì Dịch Vân Chiêu nhanh chóng đi du học, ông nội của Dịch Tích Dịch Quốc Đường đã đưa anh ta ra nước ngoài. Mà mấy năm sau, Dịch Vân Chiêu không hề quay về, nếu như có kỳ nghỉ mà quay về thì Dịch Tích sẽ diện đủ mọi lý do để không về nhà.

Cô và anh ta đã 7 năm không gặp nhau.

Dịch Tích cười nhạt nhìn anh ta.

Dịch Vân Chiêu không hề thay đổi, ngược lại còn trưởng thành hơn, đẹp trai hơn, cũng càng trở nên dối trá hơn.

Hai người nhìn nhau không quá vài giây, không khác gì hai người lạ nhìn nhau.

Dịch Tích nghĩ rằng Dịch Vân Chiêu sẽ hận cô, cũng giống như cô hận anh ta thấu xương.

Dịch Thành Hành chụp ảnh xong nhanh chóng rời đi cùng với mấy vị lãnh đạo nhà trường. Dịch Tích đi lại bồn hoa gần đó ngồi xuống đợi Từ Nam Nho.

“Dịch Tích”.

Giọng nói kia dường như không giống với trí nhớ của cô, nhưng cô vẫn có thể nhận ra đó là Dịch Vân Chiêu.

Cô ngẩng đầu thì vừa thấy anh ta hai tay đút túi quần đứng cách cô vài bước, nhìn về phía cô.

Dịch Tích phúi quần đứng lên, cứ vậy mà đi chỗ khác mặc kệ anh ta.

“Cô đứng lại”.

Dịch Vân Chiêu đi lên vài bước nắm lấy cổ tay cô.

“Anh làm gì! Buông tay ra!” Dịch Tích xù lông nhím, trở tay thoát khỏi anh ta.

Cô dùng sức lớn nhưng vẫn không thể thoát khỏi móng vuốt của anh ta.

“Anh bị bệnh à, kéo tôi làm gì!”

Dịch Vân Chiêu lạnh mặt: “Có nhất thiết phải sợ tôi đến vậy không?”

“Tôi sợ anh?” Dịch Tích cười lạnh, đột nhiên không vùng vẫy nữa, “Anh làm gì mà tôi phải sợ”.

“Vậy sao, nếu cô không sợ tôi thì tại sao tôi vừa về thì cô liền dọn đi”.

“Nực cười, tôi đã quyết định dọn đi từ lâu rồi. Chỉ vì tôi muốn rời khỏi cái nơi các người ở chứ không phải vì sợ anh”.

“À”.

Anh ta lạnh lùng cười, trong phút chốc hai người ngằm giằng co với nhau, cả hai im lặng nhìn nhau.

Dịch Tích trừng mắt nhìn anh ta, không muốn bị yếu thế.

Lúc này có một giọng nói lạnh lùng gọi cô.

“Dịch Tích”.

Cô nhanh chóng quay đầu lại nhìn người đàn ông kia, không biết vì sao lại chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

“Thầy!” Dịch Tích vung tay anh ta ra, vội vàng chạy đến cạnh anh, “Thầy đến trễ vậy, bọn em đợi thầy lâu rồi”.

“Xin lỗi, lúc này bận chút chuyện”. Từ Nam Nho nói xong lại lướt mắt qua người đứng phía sau Dịch Tích, rồi nhanh chóng thu tầm mắt.

“Không sao không sao, đi nhanh nào!” Dịch Tích kéo cánh tay của Từ Nam Nho vội vàng đi về trước.

“Dịch Tích!” Người sau lưng gọi cô nhưng cô quan tâm. Từ Nam Nho quay đầu nhìn liền chạm phải ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông kia.

Đi được một đoạn, Từ Nam Nho dừng bước: “Buông tay ra trước”.

Dịch Tích ngây ngốc, lúc này mới phát hiện là bản thân đã kéo tay của Từ Nam Nho suốt cả đoạn đường.

“A!” Cô thả tay ra, khuôn mặt lo lắng lúc này mới thả lỏng.

Từ Nam Nho nhìn cô: “Em rất căng thẳng?”

Dịch Tích ngừng một lát: “Có sao?”

Từ Nam Nho im lặng, cúi thấp đầu nhìn tay cô còn siết chặt.

Anh không hứng thú với những vấn đề của học sinh, nếu cô đã không muốn nói thì anh cũng không gặng hỏi.

"Qua kia đi". Từ Nam Nho nhìn về phía có đám học sinh đang nhe răng chụp ảnh.

"Đội đã!" Dịch Tích bắt lấy cánh tay Từ Nam Nho.

Cô vốn dĩ muốn nắm lấy cổ tay anh, thế mà lại vô tình nắm lấy lòng bàn tay anh.

"Thầy khoan đi có được không?"

Lòng bàn tay khô mịn lại ấm áp, dường như có thể cảm nhận được mạch đập của trái tim dưới lòng bàn tay.

Từ Nam Nho nhíu mày nhìn nét mặt giả vờ đáng thương của Dịch Tích.

Anh gỡ tay cô ra: "Không đi? Vậy em muốn gì?"

"Em".

Em muốn ở riêng với thầy.

Dịch Tích: "Em muốn chụp ảnh cùng với thầy".

"Chụp ảnh chung cũng không cần phải lôi kéo như vậy". Từ Nam Nho nghiêm mặt vì hành động ban nãy của cô.

Dáng vẻ của anh lúc này làm cô nhớ đến mấy người già bảo thủ trong mấy phim truyền hình. Dịch Tích nhìn anh, cười rộ lên: "Được

được, không lôi kéo nữa, vậy chúng ta chụp vài tấm nhé?"

Dịch Tích mở ứng dụng chụp hình ra.

Từ Nam Nho cao hơn cô nhiều, vì thế cô phải tìm đúng góc để chụp vừa hai người: "Ài, thầy cao quá, thầy cúi người xuống một xíu được không?"

"..."

"Đứng gần một chút đi thầy, em có ăn thịt thầy đâu".

"..."

Cuối cùng tìm đúng góc độ, lúc này khuôn mặt hai người trên điện thoại bỗng hiện lên hai cái tai mèo.

Dịch Tích nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Từ Nam Nho: "Đây là chức năng chụp hình trong điện thoại em?"

"Ừm, sao vậy?"

Từ Nam Nho có chút khó chịu đứng thẳng người, mà lúc này nửa khuôn mặt của anh đã ra khỏi phạm vi ống kính, Dịch Tích lại nghe thấy anh nói: "Không được, không chụp nữa".

Dịch Tích buồn bực nhìn anh: "Bây giờ giới trẻ đều thích chụp như vậy, thầy chưa thấy qua sao?"

Từ Nam Nho: "Chưa thấy qua thì sao nào? Có lỗi sao".

Có lỗi?

Dịch Tích nhìn thấy anh nhíu mày ghét bỏ, tâm trạng buồn bực khi nãy bỗng chốc biến mất.

Thầy Từ nhà cô sao lại đáng yêu đến vậy chứ.

“Được rồi được rồi, vậy em xóa tai mèo đi có được không?” Dịch Tích không khuyên được anh, đành xóa đi chức năng đó, “Em cũng không phải là ngày đầu tiên làm học sinh của thầy, chỉ có được ngày hôm nay là đáng nhớ nhất thôi, thầy hợp tác với em một chút đi”.

“Em chưa nghe qua một ngày làm thầy thì cả đời làm cha sao”.
Lúc Từ Nam Nho nói lời này có hơi cúi người xuống.

Dịch Tích nhanh chóng bấm nút chụp ảnh.

“Một ngày làm thầy thì không sao, nhưng mà làm cha cả đời thì...” Dịch Tích xoay đầu, ý vị sâu xa nhìn Từ Nam Nho, “Thầy muốn em gọi thầy là ba sao? Quao, không ngờ thầy còn có suy nghĩ ghê gớm như vậy”.

Từ Nam Nho lạnh mặt, giơ tay cốc một cái thật mạnh vào đầu cô.

Dịch Tích: “A! Đau!”

Từ Nam Nho mặc kệ cô, xoay người rời đi.

Dịch Tích xoa xoa trán, thấy người trước mắt đã rời đi.

“Này này! Thầy à! Đợi một chút! Mới chụp được một tấm thôi à!”

**

Lúc sinh viên lớp Thương mại quốc tế cầm bằng tốt nghiệp trên tay thì cũng chính là lúc thời học sinh đặt dấu chấm hết.

Đêm đó, đám sinh viên đã bao trọn một phòng tại nhà hàng, người nào cũng tuyên bố là không say không về.

Dịch Tích thuộc thành phần người nổi bật trong lớp, hiển nhiên là người sẽ được mời rượu nhiều nhất. Vì uống cũng khá nhiều, cô không nhận được cú đi nhà vệ sinh.

Lần thứ ba đi vệ sinh quay về phòng, Dịch Tích lại gặp Từ Nam Nho.

Hôm nay có nhiều lớp đãi tiệc ở đây, bên Đại học Lý Công cũng có vài lớp. Có lẽ Từ Nam Nho cũng được học sinh mời tham dự.

Anh đứng dựa vào hành lang cạnh nhà vệ sinh, cúi đầu tìm điện thoại trong túi áo. Không biết có phải uống hơi nhiều không mà tìm mấy lần cũng không thấy.

Cô bước đến chỗ anh đang đứng.

“Say rồi sao?” Cô khoanh tay trước ngực, dáng vẻ lười biếng đứng trước mặt anh.

Người kia nghe được liền ngẩng đầu, thấy cô đến anh lại không dựa vào tường nữa mà đứng thẳng người.

Mùi rượu và thuốc lá xông thẳng vào mũi cô, Dịch Tích biết rằng mùi rượu là của anh, còn mùi thuốc lá kia thì không phải, bởi vì anh không hút thuốc, nhưng chắc là do trong phòng anh có người hút thuốc.

“Em cũng ở đây à”. Giọng nói kia trước sau vẫn bình tĩnh như một, lúc này lại có một chút khàn đi bởi vì uống rượu.

Ánh đèn hành lang hơi tối, vừa mê hoặc lại vừa cấm kỵ, Dịch Tích đột nhiên cảm thấy người trước mắt là một điều gì đó mê hoặc chết người.

“Thầy, thầy say rồi”.

“Hửm?”

Dịch Tích cong khóe môi nhìn anh chăm chăm: “Phải rồi, lần trước em có hỏi thầy một câu mà thầy chưa trả lời”.

Từ Nam Nho có chút nghi hoặc.

Dịch Tích nhắc nhở anh: “Lúc ở cửa hàng trang sức kia, trước khi em đi không phải có hỏi thầy giữa em và cô ấy ai đẹp hơn sao”.

Từ Nam Nho hơi híp mắt.

Dịch Tích: “Em tự nhận mình đẹp hơn, nhưng mà việc này cần có câu trả lời của người bên cạnh, thầy thấy đúng không”.

Cô ấy là chỉ người phụ nữ đi cùng Từ Nam Nho lúc ở cửa hàng trang sức kia.

Từ Nam Nho nhíu mày: “ Em thích hơn thua với người khác việc này...”

“Không, em chỉ hơn thua với người mà em muốn thôi”. Dịch Tích tiến lại gần hơn, lúc khoảng cách giữa cô và anh còn vài centimet thì dừng lại, cô hơi ngẩng đầu, đường cong của cái cổ trắng ngần kia như mê hoặc dụ dỗ người khác.

Hồ ly tinh trong đêm tối sử dụng thuật mê hồn đi quyến rũ người khác.

“Từ Nam Nho, em và cô ấy, rốt cuộc là ai đẹp hơn ai?”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Manh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 11

Một người lạnh lùng như băng, một người quyến rũ mê người.

Tiếng ồn ào từ xa vọng lại, đánh động đến không khí đang ngưng đọng bên đây.

Từ Nam Nho thu lại tầm mắt, hai tay đặt lên vai cô đẩy đẩy.

Dịch Tích nhìn tay anh, rồi nhìn vào mắt anh: “Vấn đề này nan giải đến vậy sao”.

Ánh mắt của cô đã rất rõ ràng, vậy mà Từ Nam Nho lại làm như không thấy, anh xoay người đi về phía cầu thang: “Không khó, nhưng sao tôi phải trả lời”.

Dịch Tích dừng một chút, nhìn bóng dáng đi ngày càng xa của anh mà nói: “Bởi vì em thích thầy”.

Bước chân ngay lập tức dừng lại, Từ Nam Nho xoay đầu với vẻ mặt không tin nổi: “Cái gì?”

Dịch Tích dựa vào tường bỗng nhiên cười lên, vẻ mặt lưu manh lại có vài phần yêu nghiệt: “Bởi vì em thích thầy, nên mới muốn phân cao thấp với đối tượng xem mắt của thầy”.

Từ Nam Nho hơi híp mắt, nét mặt càng trở nên nghiêm túc.

Hai người rằng co một lúc, lúc Dịch Tích tưởng rằng anh sẽ xoay người đi, nào ngờ lại nghe thấy giọng trầm ấm của anh vang lên: “Em đẹp”.

“A?” cô sửng sốt một lúc, không thể tin nổi là Từ Nam Nho sẽ trả lời cô.

“Thật không! Vậy thầy...”

“Nhưng tôi không thích”.

“...”

“Còn nữa”. Từ Nam Nho hít sâu, “Tuy rằng đã tốt nghiệp, nhưng tôi hi vọng rằng học trò của tôi sẽ không gọi thẳng tên tôi như vậy”.

Cách đó không xa có vài người lạ đi đến gần, trông thấy hai người liền cười nói đi xuống cầu thang.

Từ Nam Nho nói xong câu đó liền dứt khoát rời đi, để lại Dịch Tích từ từ đứng thẳng người, cô dùng tay xoa xoa thái dương.

“Không thích?” Cô buông tay, cười như không cười nói: “Em thích là được, ai quan tâm thầy”.

**

Kết thúc tiệc tốt nghiệp hôm nay thì có lẽ về sau cũng không gặp lại nữa.

Bạn của Dịch Tích nhìn thì có vẻ nhiều, nhưng bạn tốt lại không được mấy người. Mà một khi cô thành tâm đối đãi với ai thì cũng có nghĩa là cô sẽ đứng ra bảo vệ người đó, ai dám đụng vào thì người đó thì sẽ đắc tội với cô.

La Kha chính là một ví dụ điển hình, ai biết Dịch Tích cũng đều biết việc này, đặc tội với La Kha của Blue Island cũng đồng nghĩa đặc tội với Dịch Tích.

“Này, hỏi cậu đấy, sao lại ngây người ra”. Dịch Tích gõ vào bàn vài cái, đem La Kha từ mộng ảo trở về với thực tại.

La Kha: “À? Tớ đang nghe”.

“Đang nghe? Vậy tớ vừa nói gì?”

La Kha bắt đầu lắc đầu: “Cậu nói thích một người đàn ông, muốn theo đuổi người đó, muốn chuyển đến sống ở nhà bên cạnh, nhưng nhà bên cạnh lại có người ở, đúng không”.

Dịch Tích: “Đúng vậy, tớ đã kêu chú Lưu đi thương lượng với nhà đó, không biết người ta có đồng ý dọn đi không”.

La Kha: “Tích Tích, ba cậu tìm cho cậu không ít nhà, sao cậu cứ muốn dọn đến đó?”

“Cậu đừng nhiều lời nữa, tớ dọn đến đó không phải vì muốn ở gần thầy hơn sao”.

La Kha cười: “Sao trước đây không thấy cậu can đảm như vậy”.

Dịch Tích quơ quơ ly rượu: “Lúc trước thích đàn em khóa dưới, không cần theo đuổi, bây giờ thì không giống”.

La Kha cười cười: “Khác gì nhau”.

“Bây giờ tớ thích thầy ấy”.

La Kha ngây người.

“Tớ thích thầy ấy, cực kỳ thích”. Dịch Tích mím môi nói: “Hơn nữa thầy ấy không thích tớ”.

La Kha nhú mào: “Thầy ấy nói không thích cậu?”

“Tớ nói rồi còn gì”.

“Ai? Ai nói không thích cậu?” Lâm Mẫn ăn mặc lộng lẫy môi son màu đỏ rượu, không biết từ đâu chui ra.

Dịch Tích đẩy đẩy cô: “Đi ra đi”.

Lâm Mẫn vẫn bám theo dai dẳng: “Cậu mới nói ai đấy! Không phải là thầy Từ cậu nói hôm bữa chứ”.

Dịch Tích đáp lấy lệ.

Lâm Mẫn đập bàn: “Mẹ ơi! Theo đuổi đi! Lần trước gặp đã cảm thấy đó là một người đàn ông đẹp trai! Nếu không phải Chu Hưng Trạch nói đó là thầy cậu thì tớ đã sớm tóm lấy anh ta rồi”.

Dịch Tích: “Anh ấy là thầy tớ thì cậu sẽ hạ thủ lưu tình sao?”

“Xi!” Lâm Mẫn nói: “Lúc đó thám tử Conan nhập vào người nên tớ xoay đầu nghĩ một phát là ra, đêm đó cậu cũng không nói đó là thầy cậu, còn cùng người ta to nhỏ gì đó. Nên tớ đoán hai người chắc là có gian tình với nhau nên mới không động tay”.

Lâm Mẫn nói xong lại vỗ vai Dịch Tích: “Người đàn ông mà chị em tớ nhìn trúng thì tớ sẽ không đụng vào, đó là quy tắc. Cậu xem tớ có phải là người bạn tốt của cậu không?”

Dịch Tích: “...”

Lâm Mẫn: “Mà nãy cậu nói người ta không thích cậu?”

Dịch Tích trừng mắt nhìn cô: “Cậu cảm thấy thầy ấy là loại người sẽ nảy sinh tình cảm với học trò mình không”.

Lâm Mẫn: “Ai, xem ra rất là bảo thủ, nói không chừng là sẽ không có ý nghĩ xấu xa này”.

Dịch Tích ôm gối đánh cô ấy: “Ai cổ lỗ sĩ? Ai xấu xa?”

“Được được được, là tở, là tở!” Lâm Mẫn chụp lấy cái gối ném về phía La Kha, “Đừng kích động, tở nghĩ cách giúp cậu!”

“Cách gì?”

Lâm Mẫn vuốt cằm: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, hay là vậy đi, hôm nào rảnh tở gọi Chu Hưng Trạch ra hỏi chuyện, dù gì hai người họ cũng là bạn thân, chắc chắn sẽ có được chút tin tức gì đó từ miệng anh ta”.

Mắt Dịch Tích ngay lập tức sáng lên: “Hiếm khi thấy cậu thông minh”.

Lâm Mẫn vuốt vuốt tóc, dáng vẻ phong tình vạn chủng: “Tất nhiên rồi, chị là chuyên gia mà”.

Lâm Mẫn lớn hơn Dịch Tích hai tuổi, hai người chơi với nhau từ lúc học cấp hai, chính vì hai người đều nghịch như nhau nên mới trở thành bạn thân. Trong đám nhà giàu thì Lâm Mẫn chính là bạn thân nhất của Dịch Tích, bất kể là chuyện gì có thể gây khó dễ cho Dịch Tích hay là người mà Dịch Tích thích thì cô ấy đều biết rõ. Cũng chính vì hiểu rõ bạn mình, nên khi cô biết được Dịch Tích thích Từ Nam Nho thì khá bất ngờ.

Bởi vì từ trước đến giờ, hình mẫu con trai mà Dịch Tích thích đều là loại đẹp trai, biết nghe lời, yếu ớt. Mà Từ Nam Nho ngoại trừ có khuôn mặt đẹp ra thì không còn có điểm gì phù hợp với tiêu chuẩn của Dịch Tích.

Lâm Mẫn đoán rằng chắc là Dịch Tích đổi khẩu vị. Dù sao thì kiểu người như Từ Nam Nho sẽ phát ra nhiều hoocmon thu hút ong bướm.

Đêm hôm sau, Lâm Mẫn thành công hẹn được Chu Hưng Trạch. Trước khi Chu Hưng Trạch đến, Dịch Tích nhận được điện thoại của chú Lưu nói rằng nhà bên cạnh Từ Nam Nho đã giải quyết xong.

Lâm Mẫn mém tí nữa là phun cả nước khi biết được tin này: "Dịch Tích Tích, có cần thiết phải làm vậy không?"

Dịch Tích trừng mắt nhìn cô ấy: "Biểu cảm của cậu với A Kha giống hệt nhau".

Lâm Mẫn: "Ôi chao, theo đuổi người ta đến tận khu nhà, không giống cậu chút nào?"

Dịch Tích: "À, vậy cậu cảm thấy thế nào mới là tốt".

Lâm Mẫn ghen lại, nghĩ cũng đúng, Dịch Tích là kiểu người không từ thủ đoạn để có được người mình thích.

"Được rồi, nếu như cậu thích Từ Nam Nho như thế thì bọn tớ nhất định nghĩ cách giúp cậu tóm lấy anh ta".

Lời vừa dứt thì Chu Hưng Trạch ăn mặc chỉnh tề nhanh chóng xuất hiện.

"Bên này này". Lâm Mẫn nhanh chóng vẫy tay với anh ta.

Chu Hưng Trạch trông thấy bọn cô liền mỉm cười, "Ồ, hôm nay thật là may mắn khi có cô Lâm và cô Dịch cùng tôi ăn bữa cơm".

"Nào có, là bọn em may mắn mới phải, ăn mặc như vậy chắc là vừa hợp xong đúng không?"

"Đúng vậy, bạn đến nỗi sắp chết đói rồi".

Lâm Mẫn: "Được rồi, vậy em kêu họ mang thức ăn lên liền".

Lúc Lâm Mẫn dẫn dò người phục vụ thì Chu Hưng Trạch cũng quay qua tán gẫu với Dịch Tích: "Gần đây đang làm gì đấy? Có đi tìm việc chưa hay vẫn vậy?"

Dịch Tích dừng một chút, kỳ quái nhìn anh ta: "Sao cách anh nói lại giống với người nhà tôi thế".

Chu Hưng Trạch cười rộ lên: "Vậy sao, xin lỗi xin lỗi, bởi vì em là học trò của Từ Nam Nho nên anh mới vô tình nói vậy".

"Nên mới có tâm thái của phụ huynh đúng không".

Chu Hưng Trạch xua xua tay: "Không dám không dám".

Dịch Tích rót ly nước, khách sáo nói với anh ta: "Anh lớn hơn em vài tuổi nên muốn dạy dỗ cũng là chuyện bình thường, nhưng mà..."

Chu Hưng Trạch tò mò hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

Dịch Tích đặt ly thủy tinh xuống, đáy mắt lóe lên tia giảo hoạt: "Chỉ là anh và thầy Từ là bạn bè, còn em sau này sẽ thành bạn gái thầy ấy, nên vai vế của chúng ta xem như là ngang nhau".

Chu Hưng Trạch sững sốt, mém tí nữa làm rớt ly thủy tinh trong tay: "Ha?!"

Dịch Tích bình thản đặt bàn tay đan vào nhau lên trên bàn: "Anh và thầy ấy thân nhau như vậy, hẳn là sẽ biết sở thích của thầy ấy đúng không, ví dụ như là thầy ấy thích kiểu phụ nữ nào?"

Chu Hưng Trạch hít sâu một hơi, nửa ngày mới nghẹn ra được một câu nói: "Ai da, thằng nhóc Từ Nam Nho này đúng là không biết xấu hổ, học trò mà cũng dám xuống tay?!"

Lúc này Lâm Mẫn vừa dặn dò nhân viên phục vụ xong, xoay người nói: "Này, anh có nghe rõ không đấy, là Dịch Tích nhà ta muốn theo đuổi Từ Nam Nho chứ không phải Từ Nam Nho chủ động. Nếu mà anh ta chủ động thì bọn em tìm anh làm gì".

"À, có lý". Chu Hưng Trạch mang vẻ mặt khiếp sợ, "Nên hai người gọi anh đến đây để hỏi việc này?"

Lâm Mẫn búng tay: "Chính xác!"

Chu Hưng Trạch: "Không phải chứ, thích nó? Dịch Tích, em xác định là em thích nó?"

Dịch Tích gật gật đầu: "Đúng vậy, có vấn đề gì không?"

Chu Hưng Trạch: "Tất nhiên là có vấn đề, vấn đề lớn nữa là đẳng khác, thằng nhóc Từ Nam Nho ấy rất chính trực, em lại là học trò anh ấy, anh ấy sao có thể thích em được".

Dịch Tích buông tay: "Bây giờ em cũng đâu phải là học trò của anh ấy nữa".

Chu Hưng Trạch: "Nói thì là vậy".

Dịch Tích: "Này này, có thể nói tốt hơn không, không gọi anh đến để đả kích người khác đâu".

Chu Hưng Trạch có chút bất đắc dĩ: "Không phải đả kích, nếu Dịch Tích theo đuổi người khác thì anh sẽ giúp đỡ hết sức, mà người này lại là Nam Nho thì... "

"Thì sao?"

"Trước tiên bỏ qua vấn đề Dịch Tích là học trò anh ấy, mà là ngoại hình của Dịch Tích..." Chu Hưng Trạch ho một tiếng, châm chọc lời nói: "Dựa vào hiểu biết của anh, anh ấy chỉ thích mẫu phụ nữ dịu dàng ngoan ngoãn, đoan trang trầm ổn, hào phóng và trưởng thành. Còn Dịch Tích thì yêu khí quá nhiều".

Dịch Tích: "..."

Lâm Mẫn: "..."

Chu Hưng Trạch: "Về việc này thì anh không nói láo hay gây hiềm khích gì. Dịch Tích, anh chỉ muốn tốt cho em thôi, việc mà thằng nhóc đó việc nó nhận định từ nhỏ thì lớn lên cũng sẽ không thay đổi đâu".

Dịch Tích trầm ngâm, bởi vì cô nhớ đến người phụ nữ cô gặp ở cửa hàng trang sức kia, dịu dàng, đoan trang lại trưởng thành, đúng là hợp gu của Từ Nam Nho.

"Thầy ấy cùng người phụ nữ đó ở chung với nhau chưa?" Dịch Tích đột nhiên hỏi.

Chu Hưng Trạch lắc đầu: "Việc này thì chưa".

Dịch Tích: "Tại sao?"

Chu Hưng Trạch hồi tưởng lại: "Nghe nói là người phụ nữ đó muốn ăn chè bên Nam Thành, hơn 10 giờ đêm còn gọi Từ Nam Nho đi mua".

Lâm Mẫn: "Xì, đây còn không phải là thủ đoạn của phụ nữ sao, muốn làm nũng với người đàn ông mình thích, vậy thầy Từ có đi không".

Chu Hưng Trạch: "Không đi, không những không đi, còn rút ra kết luận là người phụ nữ đó thật ấu trĩ".

Lâm Mẫn: "Đây là lý do mà hai người không quen nhau nữa?"

Chu Hưng Trạch gật đầu: "Đúng vậy".

Lâm Mẫn khó tin nhìn về phía Dịch Tích, lại đột nhiên thấy cô cười thâm: "Tớ không thích ăn chè Nam Thành, hơn nữa sẽ không để thầy ấy nửa đêm đi ra ngoài mua đồ, xem ra tớ hợp chuẩn đấy".

Chu Hưng Trạch và Lâm Mẫn: "???"

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 12

Hôm Dịch Tích dọn nhà thì vừa lúc Lâm Mẫn có việc bận nên không thể đến, cho nên chỉ có La Kha, Hoàng Vi và Hồ Lượng đến. Nhưng ba người đến rồi cũng không có gì để giúp, dù sao cô cũng là tiểu thư nhà họ Dịch, nên việc dọn nhà chuyển đồ cũng không cần cô động tay.

“Mọi người ngồi trước đi, tớ đi rót nước”. Chủ nhà Dịch Tích đi vào phòng bếp rót bốn ly nước cùng với chút đồ ngọt đem ra cho mọi người thưởng thức.

Hoàng Vi lượn một vòng quanh nhà: “Phòng này lớn thật đấy, Tích Tích”.

Dịch Tích cũng khá là hài lòng: “Cũng đúng, mắt thẩm mỹ của thầy Từ khá tốt”.

Hoàng Vi cảm thấy cạn lời, cầm ly nước đi đến mắt mèo nhìn ra ngoài: “Thầy Từ ở đối diện đúng không”.

“Ừ, cũng không biết thầy bây giờ có ở nhà không, hay là gọi thầy qua đây?”

Hoàng Vi nhanh chóng xua tay: “Đừng làm vậy, tớ sợ”.

“Sợ cái gì, tốt xấu gì người ta cũng là thầy, có hiểu chuyện không?”

Hoàng Vi đi tới ngồi cạnh Hồ Lượng: “Đúng rồi, có hiểu chuyện thì cũng không bằng cậu, cứ trực tiếp bắt thầy bỏ vào túi”.

Hoàng Vi vỗ vỗ La Kha nói: “La Kha cậu khuyên cô ấy đi, cô ấy không nghe tớ nói, lúc còn đi học tớ đã nói cô ấy đừng chọc thầy ấy”.

La Kha lắc đầu cười: “Cậu cảm thấy cô ấy sẽ nghe tớ sao?”

Hoàng Vi thở dài: “Cũng đúng, Dịch Tích có bao giờ nghe lời ai”.

“Xì, các cậu đừng nhiều lời nữa, khuyên gì chứ? Tớ giết người, đốt nhà hay gì”.

Hoàng Vi: “Tích Tích, tớ cứ cho rằng cậu sẽ mê thầy một khoảng thời gian thôi, nào ngờ cậu lại thích thật, nói thật thì thầy thì đẹp trai đấy, nhưng mà hơi chán”.

Dịch Tích: “Cậu không hiểu”.

Hoàng Vi: “Tớ không hiểu?”

Dịch Tích: “Thầy ấy không giống như vậy”.

“À, vậy là cậu rất hiểu thầy ấy đúng không”.

“Không phải là rất, nhưng mà tớ đã thấy qua rồi”. Dịch Tích cười nhẹ, “Tớ thấy qua dáng vẻ không nhầm chán của thầy ấy rồi”.

Trời cũng bắt đầu tối, Dịch Tích tiễn ba người bạn “đến giúp dọn nhà” này đi về, sau đó lại quay về nhà, lấy hộp bánh mừng tân gia trong tủ lạnh ra, lấy ra một ít rồi chạy qua nhấn chuông cửa nhà đối diện.

Nhấn một lần không ai mở cửa.

Cô tiếp tục nhấn lần hai, vẫn không ai mở cửa.

“Không ở nhà sao?” Dịch Tích nhìn vào mắt mèo trên cửa, hy vọng nhìn thấy một chút ánh sáng phát ra.

“Em đang làm gì?”

Lúc này giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng. Dịch Tích sửng sốt, nhanh chóng xoay người: “Thầy về rồi”.

Thầy về rồi.

Trong lời nói của hai người đều có chút kỳ lạ.

Dịch Tích không để ý, trên tay vẫn cầm mớ bánh cười cười: “Vừa đúng lúc, thầy cầm lấy đi, bạn em nói cái này ăn ngon, em chưa thử qua, thầy thử thử đi”.

Từ Nam Nho không nhận, chỉ cúi đầu nhìn cô, có chút bất ngờ nghi hoặc.

Từ lần tốt nghiệp kia anh cũng không gặp lại Dịch Tích, vốn dĩ nghĩ rằng sẽ không gặp lại nữa, dù sao thì lời nói lúc đó nói xong anh cũng không suy nghĩ gì mà từ chối thẳng thừng.

“Làm gì? Sợ em bỏ độc à? Em không rảnh đâu, em chỉ nghĩ đây là lễ phép nên mới đem qua cho thầy”.

“Lễ phép?”

“Đúng vậy, thầy với em là hàng xóm, em vừa mới dọn đến thì nên đem chút bánh tặng thầy”.

“Hàng xóm?” Cuối cùng thì Từ Nam Nho cũng không nhận được nữa, “Dịch Tích, tôi nói là...”

“Ai! Thầy đừng nghĩ xấu”. Dịch Tích ngắt lời Từ Nam Nho, “Căn hộ này là ba em cho, em cũng bất ngờ khi biết, đây chắc là duyên phận?”

“...”

“Em biết thầy ngại, mà thầy yên tâm đi, chuyện trước kia em cũng không quan tâm nữa”.

“...”

Dịch Tích cười hì hì nói thẳng: “Thầy cũng sắp quên rồi, xem như em lỡ lời lúc đó đi. Từ hôm nay trở đi chúng ta là mối quan hệ hàng xóm”.

Trầm mặc, Từ Nam Nho không đáp lời mà Dịch Tích cũng không rời đi.

Đèn hành lang đột nhiên bị tắt, mọi thứ xung quanh bỗng tối đen như mực, Dịch Tích cũng không vội, cô nương theo chút ánh sáng phát ra từ thang máy nhìn Từ Nam Nho. Cô thấy anh chớp chớp mắt, cũng thấy vẻ lạnh lùng trong mắt anh.

Thật kỳ lạ, lúc là giáo viên thì bình thường, lại còn lo cho thành tích học tập và việc thi cử của cô, lại còn dạy kèm cho cô.

Nhưng trong mối quan hệ nam nữ lại lạnh nhạt như vậy.

“Đưa đây đi”.

Lời vừa nói xong thì đèn hành lang cũng sáng trở lại.

Anh không lay chuyển cô được nên đưa tay nhận bánh rồi nói cảm ơn.

“Không cần cảm ơn, sau này chiếu cố em một chút là được”.
Dịch Tích nói xong lạch bạch chạy về nhà. Đứng ở phía sau cửa thò đầu ra nói: “Thầy ngủ ngon”.

Người đàn ông đứng cách đó không xa hơi sửng sốt, trước khi đi vào nhà còn “ừm” một tiếng.

Lấy lui làm tiến, đây chính là thủ đoạn.

Nếu như anh không thể chấp nhận thân phận học sinh của cô thì cô sẽ làm hàng xóm với anh trước, sau đó từ từ thay đổi tư tưởng đó của anh. Nếu như anh thích mẫu phụ nữ dịu dàng lại trưởng thành thì cô sẽ trở thành mẫu người đó.

Tóm lại là... dễ dàng buông tay không phải phong cách của cô.

**

Sau khi dọn vào nhà mới thì Dịch Tích cũng không được thanh thoi như trước. Bởi vì gần đây cô đang lên kế hoạch kinh doanh quán bar, về mặt tài chính thì cô không cần lo, nhưng việc tuyển nhân viên, chọn địa điểm và phong cách quán bar thì cần phải suy nghĩ thêm một khoảng thời gian dài.

Đối với việc này thì cô không biết nhiều, nên ngày thường đều đến Blue Island để hỏi La Kha.

Khoảng 5 giờ chiều cô nhanh chóng rời khỏi quán.

La Kha: “Đi sớm vậy, không ăn tối sao?”

Dịch Tích xoa tay: “Hôm nay là ngày đặc biệt, tớ về nhà trước”.

“Đặc biệt?” La Kha suy nghĩ một hồi cũng không thấy hôm nay là ngày đặc biệt gì, “Ngày gì?”

Dịch Tích đeo túi xách nhếch mày nói: “Bí mật”.

Lái xe từ tiểu khu nhà mình đến siêu thị cũng vừa đúng 6 giờ.

Đỗ xe xong, Dịch Tích lấy giỏ hàng đi vào siêu thị, cô không dự định mua gì cả mà nhìn đông nhìn tây để tìm người.

Lúc đi ngang khu đồ dùng sinh hoạt cô tìm được người mình muốn tìm, người kia đang tìm chọn mua kem đánh răng.

Dịch Tích cong môi.

Quả nhiên là tin tức của Chu Hưng Trạch đáng tin, anh ta nói ngày cuối cùng mỗi tháng Từ Nam Nho sẽ đi siêu thị lúc 6 giờ.

Nắm chuẩn vị trí, Dịch Tích nhanh chóng đi qua mấy kệ để hàng, sau đó dừng xe tại chỗ ngoặt.

Chỉnh lại tóc rồi tùy ý lấy vài món trên kệ bỏ vào xe, nhanh chóng bắt đầu màn kịch trùng hợp.

“A! Thầy cũng ở đây sao?”

Từ Nam Nho lúc này đang lấy vài món đồ thường dùng bỏ vào xe, nghe thấy giọng nói thì quay đầu nhìn: “Dịch Tích?”

Dịch Tích phát phát tay: “Thật trùng hợp”.

Từ Nam Nho dừng một chút: “Trùng hợp”.

Dịch Tích nhiệt tình tiến đến gần: “Em cũng định mua kem đánh răng, thầy hay dùng loại này sao, dùng tốt không?”

Bàn việc nhà, cảm giác rất quen thuộc.

Từ Nam Nho vốn dĩ quen sống một mình nên đối với tình huống trước mắt có chút phản ứng chậm, anh gật đầu tùy tiện trả lời: “Cũng được”.

Dịch Tích: “Vậy em cũng cũng mua một cây, em tin rằng cái thầy chọn nhất định là cái tốt nhất”.

Từ Nam Nho nhìn cô: “Không cần nịnh nọt”.

Dịch Tích nghiêng đầu phủ nhận: “Làm gì có”.

Từ Nam Nho bó tay, tiếp tục đẩy xe hàng đi về trước.

Dịch Tích Nhanh chóng đi bên cạnh anh: “Đây là lần đầu tiên em tự mua, trước đó em chưa mua đồ dùng sinh hoạt bao giờ nên cũng không biết chọn cái nào mới phải, vậy nên em mới hỏi thầy”.

Từ Nam Nho dừng bước đột nhiên nhìn vào xe hàng của cô.

“Có chắc là thiếu kinh nghiệm chứ không phải là thiếu kiến thức?”

Người đang nói chuyện khuôn mặt vẫn nghiêm túc, Dịch Tích liếc nhìn anh: “Thầy không cần sĩ nhục em như vậy, chỉ số IQ của em khá cao”.

“Khá cao?” Từ Nam Nho dường như bị chọc cười, “Cao cỡ nào, cao đến mức năm tư mới thi đậu môn Toán cao cấp?”

Dịch Tích: “Đó là do em không thích thi”.

“À”. Từ Nam Nho nói tiếp, “VẬY xem ra là em thích dùng đồ dành cho nam hơn”.

Dịch Tích nhất thời có chút không phản ứng kịp, đến khi nhìn theo tầm mắt của anh nhìn vào giỏ hàng của mình thì mới phát hiện trong đó toàn là đồ dành cho nam”.

“...”

Khó trách anh nói cô không thông minh, quả thật là cô khá ngốc. Vừa nãy đi qua cái kệ kia chỉ tùy tiện lấy vài món, nào ngờ lại lấy trúng đồ dành cho nam.

Dịch Tích ho vài cái rồi tìm cơ biện minh: “Này là em mua giúp người khác, tất nhiên là lúc lấy thì em có nhìn qua”.

Từ Nam Nho nhìn cô với ánh mắt thâm thúy: “À”.

“A không đúng”. Dịch Tích thiếu chút nữa muốn tự vả mặt, “Ý em là mua giúp bạn, một người bạn rất bình thường”.

“Thầy Từ à thầy cũng biết là em nhiệt tình mà, gần đây bạn em vẫn luôn tặng ca nên em mới đồng ý giúp anh ấy mua vài món đồ dùng sinh hoạt, nhưng mà quan hệ giữa chúng em chỉ là...”

Dịch Tích mãi mê nói chuyện với anh mà quên mất rằng phía trước còn có nhân viên đang sắp hàng lên kệ. Nên lúc đi ngang cô không cẩn thận đụng trúng cái thang của dì nhân viên, mắt thấy thùng hàng trên tay dì kia sắp rơi vào đầu Dịch Tích.

“A!” Dì kia hô lên.

Từ Nam Nho nhanh chân lẹ mắt đỡ lấy cô, lúc ý thức được có chút kỳ lạ thì đã kéo Dịch Tích vào lòng, thuận tiện đưa tay đón lấy cái thùng.

Dịch Tích đột nhiên bị ôm chầm, cô sửng sốt vài giây.

“Cô à, mua đồ cũng phải nhìn đường chứ”. Dì nhân viên bị hoảng sợ một phen, với tay đón lấy cái thùng trong tay Từ Nam Nho đưa lên tầng cao nhất của kệ.

Cánh tay anh còn vòng sau lưng cô, Dịch Tích ngược mắt có thể nhìn thấy sườn mặt tinh xảo của anh.

Tim cô đập mạnh dữ dội, tai dần dần đỏ lên.

“Xin lỗi”. Từ Nam Nho gật đầu nhìn dì nhân viên.

“Người không bị gì là tốt rồi, hai người mau đi qua đi”. Dì kia nói lời thâm thúy, “Cậu trai à, cậu đi đường thì đừng nhìn chỗ khác, phải dắt bạn gái đi chứ”.

Từ Nam Nho: “...”

Đang lúc mùa hè, trong lòng bàn tay da thịt tinh tế mềm mại đặc trưng của nữ sinh. Từ Nam Nho cũng làm biếng giải thích với dì kia, nhú mày rồi thả tay ra.

Ngược lại với anh thì Dịch Tích lại vui vẻ cúi người nói: “Thật ngại quá, cảm ơn dì!”

Hai người đẩy xe bước đi.

Dì nhân viên nhìn bóng lưng bọn họ lăm lăm: “Cảm ơn tôi làm gì”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 13

Dịch Tích phát hiện là bất kể đồ ăn vặt hay đồ ăn bình thường thì Từ Nam Nho cũng đều lướt qua và không hề có ý định muốn mua.

“Nhà thầy không có chút đồ ăn nào sao?”

Từ Nam Nho Lúc này đã mua đủ đồ cần thiết, bèn đi đến quầy thu ngân: “Không cần”.

“Vậy lúc thầy đói thì làm thế nào?”

“Ăn cơm hộp”.

“Chậc, như vậy là không đủ dinh dưỡng đâu”. Dịch Tích chủ động đề xuất, “Lần tới đói bụng thì tìm em”.

Từ Nam Nho cúi người lấy đồ trong xe đẩy đặt lên quầy tính tiền: “Làm gì, em biết nấu cơm?”

“Không biết”.

“Vậy ý em là tìm em để em gọi giúp tôi?” Tuy trong lời nói Từ Nam Nho có vẻ chế nhạo cô, nhưng biểu cảm lại nghiêm túc, “Tôi cũng biết tự gọi cơm hộp”.

Dịch Tích á khẩu không nói nên lời.

Thực tế thì cô muốn nói rằng nhà cô có rất nhiều đồ vật cùng đồ đông lạnh, tất cả những thức ăn đó đều là dì Lâm sợ cô đói nên làm dự trữ. Nhưng nghĩ lại thì mấy loại thức ăn đó thì cũng không dinh dưỡng gì mấy.

Cô có nên học nấu cơm không nhỉ?

Tính tiền xong thì hai người nhà ai nấy về.

Từ Nam Nho đi trước cô, nhưng do cô lái xe nhanh nên khi về đến tiểu khu thì lại “có duyên” gặp nhau thêm lần nữa.

Bãi đỗ vắng vẻ lại yên tĩnh, hai người sóng vai nhau đứng chờ thang máy.

“Meo”.

Tiếng mèo kêu nhẹ nhàng vang lên bên cạnh, Dịch Tích giật mình sấp lại gần Từ Nam Nho: “Mẹ ơi tiếng gì vậy!”

Từ Nam Nho lấy tay gỡ móng vuốt cô ra, mặt không đổi sắc: “Mèo”.

“Mèo? Bãi đỗ tầng hầm cũng có mèo sao”.

“Trong tiểu khu có vài con mèo hoang, có lẽ là vô tình chạy xuống gara”.

Vừa dứt lời, bên dưới chiếc xe màu đen bóng có con mèo con màu nâu nháy ra, đôi mắt ngập nước như phát sáng trong đêm tối, nhưng lại rất ồm ỷ.

“Mày vừa nãy mới kêu lên đúng không?”

Đối với việc Dịch Tích hỏi con mèo, Từ Nam Nho có chút khó hiểu.

“Meo”.

Mèo con không sợ người lạ mà còn lại gần cạ vào chân Dịch Tích.

Từ Nam Nho đi sang bên kia hai bước chân.

Dịch Tích không nhận ra điều đó, chỉ cảm thấy bản thân ở trước mặt Từ Nam Nho nên lương thiện một chút, cô ngồi xổm xuống bế mèo con: “Tội nghiệp thật, thầy xem nó ốm đến thế này rồi”.

Thang máy vừa đến, Từ Nam Nho dứt khoát đi thẳng vào trong.

“Thầy xem nó rất đáng thương đúng không, chắc là mấy ngày không được ăn gì rồi”. Dịch Tích nói xong còn làm vẻ mặt xót thương, “Đúng là không nữa”.

Từ Nam Nho đứng trong thang máy lạnh nhạt nhìn Dịch Tích còn đang ngồi xổm: “Em có vào không”.

“Vào chứ”. Dịch Tích một tay ôm mèo một tay cầm túi đồ chạy vào thang máy.

“Dịch Tích!”

Từ Nam Nho đột nhiên kêu tên cô, có lẽ cảm thấy bản thân có chút kích động, tốc độ cũng chậm lại: “Em đem nó vào làm gì?”

Thái độ Từ Nam Nho nhanh chóng thay đổi làm cô cũng ngạc nhiên: “Em thấy nó có vẻ đói”.

Từ Nam Nho: “Nên là?”

“Nên em mang nó về nhà cho nó ăn chút đồ”.

Từ Nam Nho: “Tùy tiện đem mèo hoang về nhà mà không sợ nó lây bệnh sao”.

Dịch Tích sững sốt, quan sát con mèo: “Em thấy nó cũng không giống bị bệnh, mai em sẽ đưa nó đi bệnh viện xem thử?”

Lông mày Từ Nam Nho giật giật: “Em còn muốn nuôi nó?”

“Dù sao sống một mình cũng buồn chán, mà nó cũng rất đáng thương nên nuôi nó cũng đỡ”, Dịch Tích chìa con mèo về phía Từ Nam Nho: “Dễ thương không?”

Từ Nam Nho lẩn nửa lui về sau hai bước.

Dịch Tích thấy phản ứng của anh đột nhiên cười rộ lên: “Thầy sợ mèo sao?”

Anh lạnh lùng cười đáp lại: “Nghĩ nhiều rồi”.

Dịch Tích: “Vậy tại sao lại né tránh?”

Từ Nam Nho trầm mặc, cuối cùng nhả ra hai chữ: “Sợ dơ”.

Dịch Tích bày ra biểu cảm bưng tỉnh, cô sờ đầu con mèo: “Nghe chưa, thầy nói mày dơ”.

“Meo?”

“Có phải tức lắm không?”

“Meo”.

“Đưa mèo về tắm rửa, ăn đến lúc mập mập rồi thì cắn thầy ấy”.

“Meo”.

Từ Nam Nho: “...”

Vốn dĩ muốn dùng con mèo để thể hiện sự lương thiện đáng yêu của cô, nào ngờ người ta còn trốn không kịp con mèo.

Nhật thì cũng nhật rồi, cũng không thể vứt bỏ, mà mèo con cũng khá đáng yêu.

Ngày thứ Hai Dịch Tích đưa mèo con đi bệnh viện kiểm tra. Trước khi đi cô còn hỏi bảo vệ tiểu khu xem con mèo đã có chủ hay chưa.

Lúc kiểm tra xong cũng là buổi trưa.

Dịch Tích gặp được Từ Nam Nho cùng với ba chàng trai khác ở dưới lầu.

“Thầy dạy xong rồi à”. Dịch Tích ôm mèo cười rạng rỡ nói.

Tầm mắt ba chàng trai đứng phía sau Từ Nam Nho dán chặt trên người cô, người mặc áo hoodie đen lớn gan bước lên hỏi thẳng: “Bạn thầy à?”

Từ Nam Nho nhìn Dịch Tích rồi gật đầu đáp: “Hàng xóm”.

“Cũng là bạn bè”. Dịch Tích đứng chờ thang máy cùng bốn người bạn họ, hỏi người kia, “Các cậu là sinh viên bên Lý Công phải không?”

Chàng trai kia nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy”.

“Các cậu đến đây làm gì?”

“Hôm nay đến nhà thầy để chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới của bọn tôi”. Chàng trai kia thấy cô gái đẹp thì lời trong miệng đều nói hết ra, người bên cạnh kéo ống tay áo anh ta rồi ra hiệu nhìn sang Từ Nam Nho.

Vì thế cậu kia nhớ đến Từ Nam Nho không thích người khác nói nhiều, bấu môi rồi không nói nữa.

Thang máy tới rồi, năm người cùng đi vào trong.

Từ Nam Nho né tránh Dịch Tích đang ôm mèo.

Ba người kia lưu luyến nhìn Dịch Tích mở cửa nhà đối diện. Ngay lúc Từ Nam Nho mở cửa nhà mình thì nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Dịch Tích: “Chiêu tài!”

“Soạt!”

Từ Nam Nho đứng bất động trơ mắt nhìn cái bóng màu nâu chạy vọt vào trong nhà: “?!”

“Em đến đây! Thầy đừng hoảng!” Dịch Tích bước nhanh lên tóm con mèo.

Ngày hôm qua cô đã hỏi Chu Hưng Trạch về chứng sợ mèo của Từ Nam Nho, anh ta nói Từ Nam Nho không sợ mèo mà là sợ lông mèo, bởi vì là người ưa sạch sẽ sẽ không để lông mèo dính vào người hay bay vào nhà, nếu không may bị dính lông mèo thì đó sẽ là vụ nổ lớn.

Mà lúc này mèo con lại chạy loạn nhảy nhót trong nhà Từ Nam Nho, giờ phút này Dịch Tích thật sự không dám quay đầu lại nhìn mặt anh, chắc là mặt anh đen như đít nồi rồi.

Bốn người đứng chờ ra ở ngoài cửa nghe thấy cô vừa gọi “Chiêu Tài” vừa chạy loạn xạ.

“Phụt!” Chàng trai mặc hoodie đen lúc này không nhìn được cười nhìn cô gái trước mặt, vừa buồn cười lại đáng yêu.

Đương nhiên là chỉ có người bạn họ là cảm thấy vậy.

Còn Từ Nam Nho lúc này đã hoàn toàn muốn nổ tung rồi, vốn dĩ không quan tâm kẻ đầu sỏ có đáng yêu hay không.

Vắt vả lăm Dịch Tích mới bắt được Chiêu Tài, cô thở phì phò, vội vàng đem mèo ôm về nhà.

“Hàng xóm của thầy cũng thật thú vị, cô ấy tên gì nhỉ?” Chàng trai áo đen cười hỏi.

“Diêu Gia, đột nhiên hỏi tên người ta làm gì, thích à?” Nam sinh khác chế nhạo.

Cậu Diêu Gia kia ngại ngùng gãi đầu: “Tớ hỏi chút cũng không được sao”.

Mặt Từ Nam Nho vẫn còn đen, không trả lời Diêu Gia, chỉ nói: “Vào đi, tôi đi lấy tài liệu”.

Ba nam sinh thấy vậy vội vàng tháo giày bước vào phòng khách.

Lúc Từ Nam Nho đi vào thư phòng lấy tài liệu, chuông cửa lại vang lên.

Diêu Gia bước ra mở cửa, cô chào hỏi qua loa rồi hỏi: “Thầy Từ đâu?”

Cô búi tóc lên làm lộ ra ngấn cổ trắng mịn làm lóa mắt người khác. Một nụ cười tươi sáng như ngọn lửa đẹp đẽ trong đêm đông.

Diêu Gia bắt giác nhấp môi: “Ở thư phòng”.

"À được, để tôi vào xem thử Chiêu Tài có quậy phá hư đồ bên trong không".

Diêu Gia nhường đường cho Dịch Tích đi vào, hai cậu thanh niên đang ngồi bên kia ánh mắt thâm thúy nhìn Diêu Gia. Mà Dịch Tích lúc này cũng không để ý, quét quanh một vòng rồi tung tăng chạy đến cửa thư phòng.

"Thầy".

Từ Nam Nho đang tìm vài cuốn sách trên kệ, nghe tiếng kêu thì quay đầu lại.

"Em thay mặt Chiêu Tài xin lỗi thầy".

Từ Nam Nho nghe xong lại nhú mày không nói gì. Dịch Tích vội vàng giải thích: "Con mèo ban nãy tên là Chiêu Tài, tên đầy đủ là Dịch Chiêu Tài.

Khóe miệng Từ Nam Nho hơi nhếch lên.

“Thật ra thì bệnh viện thú y đã làm sạch nó rồi. Em đi một vòng cũng thấy chỗ nào bẩn hay bừa bộn”.

Từ Nam Nho hít sâu một hơi, cuối cùng chỉ thở dài: “Được, em về trước đi”.

Dịch Tích: “Nhà thầy có khách, em về lấy chút bánh mang qua tiếp đãi nhé?”

“Không cần, bọn họ không ăn.”

“Sao thầy biết”.

Từ Nam Nho lấy xong tài liệu và máy tính đi đến trước mặt cô: “Họ là học trò của tôi, tôi không biết thì ai biết”.

“Vậy thầy hiểu em sao?” Dịch Tích bình tĩnh nhìn Từ Nam Nho, nhướn mày cười: “Em cũng là học trò thầy.”

Ba người ngồi trên sofa trong phòng khách nhìn về phía hai người, Từ Nam Nho “ồ” một tiếng: “Bây giờ mới biết là học trò tôi à”.

Dịch Tích sửng sốt, lập tức sửa lại lời nói: “Học trò cũ”.

“Cũng là học trò”. Từ Nam Nho đi lướt qua cô đến chỗ ghế sofa.

Dịch Tích chết đứng tại một chỗ, vô cùng hối hận.

Đang yên đang lành lại nhắc đến học trò gì chứ, bây giờ làm thầy ấy bỏ lỡ mối quan hệ mới này rồi.

Khoảng thời gian sau đó, cứ cách hai ba hôm Dịch Tích lại đứng trước cửa nhà Từ Nam Nho. Có lúc thì mua đồ ăn, có lúc lại tìm anh giúp mấy chuyện nhỏ nhặt.

Từ Nam Nho cũng chỉ lạnh nhạt lịch sự đáp lại, chỉ xem cô như hàng xóm bình thường.

Mà trong khoảng thời gian này, Diêu Gia kết bạn với cô trên Wechat. Dịch Tích nghĩ một lát mới nhớ ra đó là một trong ba người học sinh hôm đó, vì thế lại khách sáo đáp lại vài câu.

Diêu Gia cũng biết cô không mấy hứng thú khi nhắn tin với anh, vì thế lại lấy Chiêu Tài làm cớ để nhắn tiếp, bởi vì nhà cậu ta có nuôi hai con mèo, nên việc chăm sóc mèo và dọn phân mèo khá kinh nghiệm.

Vì thế mà Dịch Tích với Diêu Gia cũng trở nên thân thiết hơn.

Đêm hôm đó, Dịch Tích làm tổ trong phòng khách dạy dỗ Chiêu Tài.

Điện thoại bỗng “ting” lên báo tin nhắn, Dịch Tích mở ra xem là tin nhắn của Diêu Gia.

“Học tử, đang làm gì đó?”

Đã mấy hôm liền đúng giờ nhắn tin cho cô, ý tứ của cậu sinh viên năm hai đã rất rõ ràng. Dịch Tích không biết nhắn lại như thế nào, bèn tiếp tục vuốt đầu Chiêu Tài.

“Chiêu Tài, mày nói xem Từ Nam Nho có thích phụ nữ không?”

“Meo”.

“Mày xem, sức quyến rũ của tao cũng đâu tệ đâu, sao thầy ấy không động lòng một chút nào hết?”

“Meo”. Dịch Chiêu Tài thay đổi tư thế nằm thành nằm sấp tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Bức tường ngăn cách đúng là dày thật, mày nói xem tao có nên chơi lớn không, như là đánh bom chẳng hạn?”

“Meo?”

“Mày cũng thấy nên đúng không”. Dịch Tích cười một cái, đuôi lông mày ẩn hiện nét phong tình, “Ừm, vậy hành động thôi”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Manh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 14

Vào thứ Sáu, Từ Nam Nho quay về nhà sau khi hết tiết dạy.

Bên trong ngôi nhà yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ là những tòa nhà có kiến trúc độc đáo đan xen lẫn nhau. Ánh đèn led cùng với những tia sáng còn sót từ đường chân trời cứ vậy mà hòa lẫn vào nhau. Từ Nam Nho cầm trong tay tách cà phê, hơi nóng trong ly bốc lên làm tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Đêm tối, trống vắng đến đáng sợ.

Kính coong...

Chuông cửa vang lên, ánh mắt vừa động, người bên cửa sổ rút cuộc cũng không đứng bất động như con rối gỗ tinh xảo nữa.

Hơi nóng từ tách cà phê trong tay đã bốc hết từ lúc nào, Từ Nam Nho tùy ý đặt tách cà phê lên bàn trà, nhắc chân bước ra mở cửa.

Mở cửa ra, anh đứng trên cao nhìn xuống người phụ nữ kia.

Gương mặt trắng nõn cùng với làn da mịn màng như ẩn như hiện dưới ánh đèn hành lang. Cô ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao trong đêm tối.

“Thầy ơi, cứu mạng”. Cô bấu môi, giọng nói ảm ức đến đáng thương.

Từ Nam Nho sửng sốt một giây: “Em làm sao vậy.”

Dịch Tích chỉ chỉ đầu: “Vừa nãy em đang gội đầu, sau đó bị cúp điện, trong nhà lại hết nước nóng rồi”.

Từ Nam Nho nhìn dáng vẻ kỳ quái của cô, trên đầu còn bọc khăn, mơ hồ có thể nhìn thấy nước trên tóc chảy xuống, trên người cô mặc áo thun quần đùi, trên vai còn khoác một cái khăn tắm.

“Tìm người quản lý chưa”.

“Em gội rồi, nhưng bây giờ muộn rồi nên họ nói mai mới đến”.

Từ Nam Nho cau mày, hiệu suất làm việc của ban quản lý sao lại tệ đến thế này?

“Em mới gội được một nửa, bọt xà bông còn chưa gội sạch”. Dịch Tích chớp chớp mắt, giọng nói mềm mại, “Em có thể mượn phòng tắm của thầy dùng một chút không?”

Thấy Từ Nam Nho không động tĩnh, Dịch Tích vội nói: “Em đảm bảo sẽ không làm loạn phòng tắm của thầy, tắm xong em sẽ dọn sạch sẽ!”

Trầm mặc một hồi lâu, cửa mới được mở hé ra.

Dịch Tích thấy Từ Nam Nho nghiêng người nói: “Vào đi”.

“Cảm ơn!”

Từ Nam Nho đi thẳng vào mà không để ý tới nét mặt cười gian xảo của Dịch Tích.

Phòng tắm của Từ Nam Nho rất sạch sẽ, tất cả đồ đạc đều được sắp xếp chỉnh tề.

Dịch Tích nhìn một vòng xong liền đứng dưới vòi sen gội đầu, vừa tắm vừa suy nghĩ không biết thân hình của mấy cô gái dịu dàng đoan trang kia có đẹp hay không.

Trước khi đến đây cô rất tự tin với dáng người của mình, cô nghĩ rằng dùng việc này dụ dỗ anh có thể kéo khoảng cách của hai người gần lại. Nhưng nghĩ lại thì cô lại lo lắng, có lẽ cách cư xử của cô không đủ đoan trang?

Thôi không nghĩ nữa, cô thành thật lâu như vậy cũng không thấy anh có phản ứng gì, thôi thì cứ chơi liều một lần vậy!

Sau khi tắm xong, Dịch Tích lấy khăn tắm trùm quanh ngực, khăn tắm dài đến đầu gối quấn quanh người cô, vừa tỏa ra nét trong sáng lại vừa quyến rũ.

Cô mở cửa phòng tắm đi từng bước nhỏ ra ngoài.

“Em tắm xong rồi”.

Từ Nam Nho ngược đầu nhìn.

Cử chỉ duyên dáng bẩm sinh, người đứng trước mặt quần khăn choàng, đôi chân thon dài quyến rũ.

Dịch Tích hơi bị cận thị, cô không thấy rõ ánh mắt của anh lúc này như thế nào, chỉ nhìn thấy anh đột nhiên đứng dậy đi đến cạnh cô.

Tim Dịch Tích đột nhiên tăng tốc, theo bản năng lui về sau: “Cái kia, không cần gấp như vậy...”

“Ra ngoài”.

“???”

Tầm mắt Từ Nam Nho không xoay chuyển, anh mở cửa để cô ra ngoài: “Tắm xong rồi thì về mặc quần áo vào”.

“Đợi chút”.

“Rầm”.

Cửa đóng sầm trước mặt cô, thiếu chút nữa đụng trúng mũi cô.

Dịch Tích sửng sốt một lát.

Bùng nổ rồi.

Bùng nổ lớn rồi.

“Con mẹ nó chứ”.

“Con mẹ nó chứ!”

Sắp cởi sạch luôn rồi mà cũng không nhìn một lần, còn trực tiếp ném cô ra ngoài cửa, cô sống nhiều năm như vậy thì đây là lần đầu tiên cô chịu loại đả ngộ ngược tâm như vậy.

“Từ Nam Nho, thầy có phải mù rồi hay không!”

“Mất mù rồi, nhất định là vậy!”

“Chắc chết quá, mất hết mặt mũi!”

“Gần đây mập lên sao? Đùi to lên rồi? Cũng không đến nỗi nào mà”.

“Thầy ấy cái kia không được?”

Dịch Tích đứng trước cửa vừa bối rối vừa tức giận làm bầm, lúc cô không còn lưu luyến gì muốn đi về nhà thì cửa lại mở ra.

Từ Nam Nho đứng ở phía sau cửa, biểu tình hơi cứng ngắc: “Tôi gọi điện thoại rồi, bên quản lý một tiếng nữa sẽ đến”.

Dịch Tích: “...”

“Quay về mặc quần áo vào, còn ra thể thống gì nữa”.

Dịch Tích: “...”

“Còn không đi?”

Dịch Tích hơi hơi hé miệng, tức giận trong nháy mắt như quả bóng bị đánh vỡ.

Cô rũ đầu, cuối cùng cũng chấp nhận hiện thực trên người trước mắt, bất lực nói: “Trong nhà tối quá, em nhìn không rõ”.

Từ Nam Nho dừng một chút, quay về lấy di động: “Đi thôi.”

“Ừm?”

“Tôi rọi đèn cho em”.

Từ Nam Nho đóng cửa nhà mình, xoay người đi đến nhà đối diện.

Dịch Tích hừ lạnh một tiếng, hung tợn nhìn chằm chằm bóng dáng anh.

Cầu chì đã bị Dịch Tích cố tình cắt đứt, ngoại trừ phòng khách còn có chút ánh sáng thì toàn bộ căn nhà đều chìm vào bóng tối.

Từ Nam Nho mở đèn pin điện thoại để Dịch Tích tìm quần áo.

Bây giờ Dịch Tích cũng không còn tâm tư dụ dỗ anh nữa, bất kể là ai lúc cởi sạch lại bị người ta thẳng tay ném ra ngoài thì giờ phút này thực sự đã chết tâm.

“Đồ ngủ của em đâu mất rồi”. Dịch Tích bực bội nói, lật tung tìm khắp tủ cũng không thấy. Từ Nam Nho nhú mày, không cần đèn cũng đoán được chỗ này hẳn là rất bừa bộn.

“Ui, em nhớ rõ ràng đã để ở đây”. Dịch Tích giơ tay vầy vầy kêu anh lại gần, “Thầy lại gần một chút, em không thấy đường”.

Từ Nam Nho tiến lên hai bước đi đến phía sau cô rồi giơ đèn trong tay lên.

“Tìm thấy rồi!” Dịch Tích cầm lấy đồ ngủ bỗng đứng bật dậy.

“Rầm!”

Lúc đứng dậy lại đụng trúng đèn trong tay Từ Nam Nho, cô ngạc nhiên kêu một tiếng, tiếng điện thoại rớt xuống sàn vang lên sau đó.

Đèn pin lúc này úp xuống đất, chỉ còn hờ ra một chút ánh sáng.

Dịch Tích ngu người, nhanh chóng quỳ xuống nhặt điện thoại: “Xin lỗi”.

Thanh âm vừa dứt thì khăn tắm quanh người cô cuối cùng cũng hoàn thành sứ mệnh cao cả của nó trong đêm nay, oanh liệt “soạt” một tiếng rồi rơi xuống sàn.

“???”

“ ... ”

Trong đêm tối lờ mờ có ánh sáng phát ra từ đèn pin. Trong ánh sáng lờ mờ kia, Dịch Tích nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm lại kinh ngạc của Từ Nam Nho, hai người đều bất ngờ hoảng loạn.

Nhặt hay không nhặt?

Không khí giống như bị đóng băng, trong bóng tối lại có tiếng hít thở ái muội lạ thường của đôi nam nữ.

“Dịch Tích?”

Mà lúc này trong phòng thay đồ lại vang lên giọng nói của người đàn ông khác.

Dịch Tích sửng sốt.

Gì? Ban nãy cô không đóng cửa? Ai đêm hôm lại mò đến nhà cô chứ?

Lúc Dịch Tích nhận ra thì Từ Nam Nho cũng là ngẩn ra một chút.

Giây tiếp theo, anh nhanh tay tóm lấy vài món quần áo trùm lên người cô, lúc cô phản ứng lại thì trên người đã bị cái áo che lại.

“ ... ”

“Dịch Tích, cô đang làm gì?” Giọng nói vang lên ở cửa phòng thay đồ lúc này đột nhiên im bật, người đàn ông kia còn cầm đèn pin di động trên tay, thấy cảnh tượng hỗn loạn ở trước mắt bỗng nhiên cứng đờ.

Trong bóng tối lò mờ kia có một nam một nữ đang đứng trước tủ quần áo, còn người nữ mặc quần áo lộn xộn lại bị chặn bởi người đàn ông, mà đôi chân thon dài kia thoát ẩn thoát hiện.

Bọn họ đang làm gì người khác vừa nhìn vào đều hiểu.

Lồng ngực Dịch Vân Chiêu nhói lên, một giây sau bị Dịch Tích giận dữ quát: “Ra ngoài!”

Cửa phòng thay đồ bị đóng sầm.

Từ Nam Nho đứng ngoài cửa mặt đối mặt với Dịch Vân Chiêu.

“Anh là gì của cô ấy?” Dịch Vân Chiêu cuối cùng cũng mở miệng.

Là gì? Thầy giáo? Xưng hô như vậy trong hoàn cảnh này thật là mỉa mai làm sao.

Từ Nam Nho dờn tầm mắt, lựa chọn đáp án: “Hàng xóm”.

“Hàng xóm?!” Dịch Vân Chiêu chế nhạo, “Hàng xóm sao, cô ấy quả là có năng lực!”

Từ Nam Nho không nói gì, nếu giải thích thì quá phiền phức, dưới tình huống này cũng không thể giải thích rõ được.

“Anh không hỏi tôi là ai sao?”

Dáng vẻ Từ Nam Nho cho thấy anh hiển nhiên là không muốn biết, Dịch Vân Chiêu tức giận nói: “Tôi là anh của cô ấy”.

“À”.

“Anh!”

“Anh của ai hả?” Lúc này cửa phòng thay đồ mở ra, Dịch Tích tùy tiện khoác lên bộ đồ rồi đi ra, “Đừng nói anh không phải, cho dù là phải thì tôi với đàn ông làm gì trong nhà thì cũng không đến lượt anh quản”.

“Dịch Tích”. Trong lời nói của Từ Nam Nho mang theo ý cảnh cáo.

Dịch Tích lập tức xù lông với Dịch Vân Chiêu nên nhất thời lơ đi lời nói của Từ Nam Nho. Cô đứng trước mặt Từ Nam Nho như gà mẹ bảo vệ gà con: “Tôi còn chưa hỏi anh đến đây làm gì, anh còn dám chất vấn người đàn ông của tôi?”

Người đàn ông của tôi.

Dịch Vân Chiêu rõ ràng là bị cô chọc điên lên: “Cô cho rằng tôi muốn đến sao? Là ba muốn đến thăm cô”.

“À vậy ba đâu?”

“Lúc xe chạy đến dưới nhà thì có việc gấp đi rồi, nên mới nhờ tôi đem đồ ăn đến cho cô”.

“Xì”.

“Không tin sao?” Dịch Vân Chiêu cảm di động, “Ba còn chưa đi xa đâu, để tôi gọi bảo ông ấy quay xe lại để xem dáng vẻ của cô bây

giờ?”

“Dịch Vân Chiêu!”

“Dịch Tích, chơi cũng phải có chừng mực thôi đi chứ”.

“Anh có quyền gì mà nói”. Dịch Tích khoanh tay trước ngực, cà lơ phất phơ, “Anh quản cũng nghiêm quá rồi đó”.

Dịch Vân Chiêu lạnh mặt, gắt gao nhìn chằm chằm Dịch Tích vài giây, đột nhiên xoay người đi khỏi.

Thấy Dịch Vân Chiêu đi rồi, cô xoay người nhìn Từ Nam Nho: “Thầy không sao chứ”.

Thần sắc Từ Nam Nho đã khôi phục như thường, anh hít sâu một hơi, quyết định không đề cập đến câu “người đàn ông của tôi” vừa nãy nữa.

“Nhân viên sửa điện sắp đến rồi, em đợi ở nhà là được”.

“Ừm”.

Không tức giận?

“Tôi đi trước”.

Nghe lời nói thì chắc là không.

“Được”.

Đợi Từ Nam Nho đi ra khỏi cửa thì người đàn ông ban nãy mới chất vấn anh lúc này lại yên lặng tựa như mặt nước phẳng lặng đột

nhiên bị ném một cục đá, nhanh chóng chuyển động rồi bình tĩnh trở lại.

“Thầy Từ?” Từ Nam Nho đi được nửa đường lại thấy Dịch Vân Chiêu đứng ngay cửa thang máy mà chưa rời đi.

Anh ta nhìn anh với ánh mắt thâm sâu khó lường: “Anh chính là thầy Từ kia?”

“Kia?”

Dịch Vân Chiêu không đáp lời mà chỉ cười lạnh, “Là anh”.

Điện trong nhà đã được sửa xong, ánh đèn trong phòng lần nữa lại phát sáng.

Dịch Tích tùy tiện cầm lấy áo khoác khoác lên người ngồi ở phòng khách, Dịch Chiêu Tài lúc này từ trong phòng chạy ra nằm cạnh cô. Lúc này cô nhận được cuộc gọi từ Lâm Mẫn, Dịch Tích vừa bắt liền nghe thấy giọng ai oán của cô ấy: “Sao cậu lại nghe điện thoại? Ôi trời! Hai người không làm gì sao”.

Dịch Tích: “...”

“Chuyện gì vậy nói nhanh đi chứ? Anh ta là loại người có người ngồi trong lòng mà không loạn? Bị Đường Tăng nhập à?”

Dịch Tích: “Ừm”.

“Trời”, Lâm Mẫn lựa lời nói, “Cậu nói xem thật vất vả mới tìm được có để cởi quần áo, vậy mà người ta lại không muốn, cậu có độc à Dịch Tích”.

“Đi chết đi”.

“Này nói thật đi, chẳng phải mấy cậu bạn trai trẻ trước đó của cậu còn khóc lóc trước mặt tớ nói cậu không chịu lên giường, bây giờ cậu gặp quả báo à”.

Dịch Tích ôm Dịch Chiêu Tài vào lòng, “Không phải tớ không muốn”.

“Rõ ràng là như vậy, cậu đó, cậu đúng là @3&% ¥ %”.

Lâm Mẫn ở đầu bên kia cứ lảm nhảm gì mà xử nữ, trinh tiết đều là đồ bỏ, lúc yêu đương nồng nhiệt thì ai lo nhiều như vậy chứ. Về mặt Dịch Tích thâm trầm cười thầm.

Không phải là không muốn, mà là ghê tởm.

KHOM LƯỢNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 15

Dịch Tích dụ dỗ Từ Nam Nho không thành công, nên giờ cả đám người ngồi trong Blue Island ai nấy mặt cũng buồn rầu.

“Ai đó kéo Dịch Tích lại đây đi, cô ấy ở đó chơi lâu lắm rồi”. Lâm Mẫn bắt lực ngồi cắn cắn đưa.

Hoàng Vi cũng cùng cô cắn đưa: “Tuy là Lượng Ca nhà chúng ta hát hay, nhưng cũng không cần cậu ấy góp vui như vậy”. Hoàng Vi nói xong lại hướng về phía Hồ Lượng hôn gió.

Lâm Mẫn: “Tớ xem lần này hẳn là làm lòng tự trọng của Dịch Tích bị thương nặng rồi”.

“Tớ nói từ lâu rồi, thầy Từ không phải người phàm, nhưng cô ấy không nghe lời”.

“Em gái này nói đúng lắm, Từ Nam Nho là quái vật”. Chu Hưng Trạch thở dài, “Nhưng mà anh cảm thấy cậu ấy đối với Dịch Tích khá tốt, trước kia em ấy say còn đưa về trường mà”.

Hoàng Vi xua tay: “Thầy ấy đối với học sinh nào cũng tốt, nói thật là em không thấy lạ nếu thầy ấy đưa học sinh say rượu về nhà”.

“Này! Mấy người ở đó nói gì mà vui thế? Lại đây nhảy đi”. Dịch Tích đi về phía bọn họ, “Người đàn ông của cậu trên sân khấu hát, vậy mà cậu không đến góp vui! Hoàng Vi cậu có nể mặt không?”

Hoàng Vi đưa tay kéo cô: “Được được, tớ nể mặt, cậu ngồi nghỉ chút đi”.

“Nghỉ gì? Nào tới đây chúng ta cùng uống rượu”. Lúc này quán rất náo nhiệt, Dịch Tích phải hét lên người khác mới nghe được, nhưng cô nghĩ rằng không ai nghe thấy nên tự mình đi qua rót rượu.

“Hôm nay tớ mời, mọi người cứ tự nhiên!”

Tâm trạng của Dịch Tích hôm nay rất tệ nên cô uống rất nhiều. Di động để trên bàn đồ chuông một hồi lâu mà cô vẫn không hay biết.

Mười phút sau, cả đám người ngăn Dịch Tích lại không cho cô ấy uống nữa.

Lúc không vui cô thường uống rượu như uống nước, lúc này bỗng có một bàn tay kéo cô đứng lên khỏi ghế sofa: “Dịch Tích”.

Giọng nói đột nhiên vang lên kia làm tất cả mọi người đều đứng hình, gần đó còn có người quay đầu lại nhìn cô, chỉ thấy một người đàn ông tuấn lãng tầm 20 tuổi hơn đứng sau Dịch Tích.

Hoàng Vi lóe lên một tia suy nghĩ rồi bất ngờ nói: “Anh là anh của cậu ấy”.

Dịch Vân Chiêu gật đầu: “Xin lỗi, nhà có việc bận nên tôi qua đón cô ấy”.

Lâm Mẫn biết người này là anh trai của Dịch Tích, nhưng mà bấy lâu nay cô không hề gặp mặt anh ta: “Cô ấy uống say rồi, anh đưa cô ấy về sẽ không bị mắng chứ?”

Dịch Vân Chiêu: “Không sao”.

“Ừ”.

Dịch Tích quay đầu lại, trong mơ màng nhìn thấy Dịch Vân Chiêu: “Sao anh lại đến đây?”

“Ông nội nói muốn gặp cô, ba gọi cô nhưng cô không nghe máy”. Dịch Vân Chiêu lạnh nhạt nói.

Dịch Tích hơi vùng vẫy nhưng vẫn không thể thoát khỏi tay anh ta: “Nên bảo anh đến đây tìm tôi sao?”

Dịch Vân Chiêu không trả lời, chỉ kéo cô đi ra ngoài: “Cô uống say rồi, đi theo tôi về nhà”.

“Anh buông ra!”

“Cô lên xe thì tôi lập tức thả tay!”

“Tôi không lên!” Dịch Tích bị anh ta kéo đi liền quay đầu cầu cứu đám bạn: “Lâm Mẫn! Hoàng Vi! Tớ không về! Mọi người đừng để tên khốn nạn này đưa tớ đi!”

Lâm Mẫn nhìn cô xua tay: “Tích Tích, cậu không thể uống nữa, ngoan về nhà đi”.

Hoàng Vi: “Đúng đó, ngày mai chúng ta lại hẹn nhau”.

Dịch Tích kéo áo Dịch Vân Chiêu: “Tôi không say! Tớ không muốn đi với anh ta!”

Nhưng mà sức lực của phụ nữ sao so được với sức đàn ông, huống hồ Dịch Tích đúng là uống say.

Dịch Vân Chiêu hai ba phút kéo Dịch Tích đi ra ngoài quán bar, ra khỏi cửa Dịch Tích liền nổi điên lên cắn vào cổ tay anh ta.

Dịch Vân Chiêu bị đau mà quát lên: “Dịch Tích cô nói lý một chút đi!”

“Nói lý? Đừng tỏ vẻ thân thiết với tôi như vậy!” Dịch Tích lão đảo lui về sau hai bước, “Ba bảo anh đến tìm tôi thì anh đến, anh diễn vai con ngoan đúng là đạt!”

“Tôi diễn đạt? Nếu tôi diễn thật thì trước đó đã không về nước!” Dịch Vân Chiêu bị cô chọc giận, hai tay đẩy vai cô ép vào cửa xe.

“A!”

“Im lặng chút!”

Một tay áp chế cô, tay còn lại anh ta đút vào túi quần tìm chìa khóa. Dịch Tích giãy giụa kịch liệt nên bàn tay anh ta đều nổi gân xanh cả lên.

“Cô đừng nhúc nhích!”

“Anh buông tôi ra, buông ra!” Không biết là đầu choáng váng lúc say rượu hay là do bị khống chế nên sinh ra ảm ức, cô hoảng sợ đến mức có vài giọt nước mắt đã bắt đầu rơi xuống.

Lúc nước mắt rơi trên bàn tay Dịch Vân Chiêu, anh ta hoảng sợ đến mức mặt trắng bệch.

Anh ta nhìn cô, đột nhiên nhớ tới ký ức rất nhiều năm về trước.

Lúc đó anh ta thấy cô khóc.

Chỉ là lúc đó người say là anh ta.

“Bịch!” Nắm đấm hạ xuống ngay trên mặt Dịch Vân Chiêu, anh ta không kịp phòng bị nên ngã nhào xuống đất.

Dịch Tích bỗng thoát khỏi kiềm hãm nên vô thức từ trên xe trượt xuống dưới đất, mà lúc này lại có bàn tay giữ cô lại. Hai mắt Dịch Tích nhắm lệ ngược đầu, mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của người nọ.

Cô nấc lên một tiếng, lấy cốc say rượu sau đó sà vào lòng người kia.

Nước mắt nước mũi đều chùi lên áo người kia, giờ phút này cô không nghĩ nhiều nữa, giọng nói còn mang theo chút vui mừng.

“Thầy mau cứu em”.

Nắm đấm kia dùng sức không nhẹ, tay phải của anh lúc này còn hơi tê. Từ Nam Nho nhìn người dưới đất, rồi kéo cổ tay Dịch Tích: “Đi thôi”.

Dịch Tích ngoan ngoãn đi theo phía sau anh.

Dịch Vân Chiêu chùi khóe miệng đứng lên: “Đứng lại”.

Từ Nam Nho dừng bước quay đầu nhìn: “Có việc gì?”

Vừa xa cách lại lạnh nhạt.

“Để cô ấy lại”.

“Anh không thấy cô ấy không muốn đi cùng anh sao?”

Dịch Vân Chiêu cắn môi: “Tôi là anh cô ấy, tôi đưa cô ấy về nhà!”

Lúc anh ta đang tức giận thì Từ Nam Nho nhếch môi cười nhẹ, mà nụ cười cực kỳ châm chọc mỉa mai: “Anh còn biết rõ bản thân là anh cô ấy sao?”

Anh còn biết bản thân là anh cô ấy sao?

Tay Dịch Vân Chiêu đặt ở cửa xe run run, ngàn vạn lời muốn nói lúc này bị nghẹn lại.

Từ Nam Nho không nói nhiều nữa mà trực tiếp kéo Dịch Tích đi về phía xe anh.

Xe dần chạy đi khỏi, Dịch Tích dựa vào bên cửa sổ nhìn hình bóng Dịch Vân Chiêu ngày càng nhỏ ở kính chiếu hậu.

Cô thu hồi tầm mắt, sờ sờ khuôn mặt bị gió thổi đến đông cứng: “Chúng ta đi đâu đây thầy”.

Từ Nam Nho: “Về nhà”.

Một ý nghĩ lập tức vụt qua đầu Dịch Tích: “Về nhà thì chúng ta về nhà thầy được không, tối nay em ở nhà thầy được chứ”.

“Tôi đưa em về nhà em”.

“Em không muốn!” Dịch Tích đưa tay muốn bắt lấy cánh tay anh, mà lý trí cô nói rằng anh đang lái xe nên cô không được làm như vậy, cô lại sợ hãi rút tay về, “Em muốn ở nhà thầy, em muốn ở cùng với thầy”.

“Dịch Tích”.

“Thầy rõ ràng đều nhớ”. Cô nhẹ giọng lắm lắm một câu.

Từ Nam Nho hơi dừng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía trước.

“Vì sao thầy không nói gì, thầy vẫn nhớ rõ đúng không?” Dịch Tích âm ỨC nhìn anh, “Thầy nhớ rõ là chín năm trước chúng ta đã gặp nhau đúng không, thầy có đến nhà dạy học lúc em đang học lớp 7”.

“Lúc đó thầy nói em phải nỗ lực, phải dũng cảm lên, thầy còn nói phải ép anh ta bỏ đi, em còn nhớ rất rõ nhưng thầy đều quên rồi sao?”

Dịch Tích uống rất nhiều rượu, cô không ngừng gặng hỏi Từ Nam Nho có còn nhớ sự việc năm đó không. Từ Nam Nho nhìn cô, sau đó không biết vì sao mà cô lại bắt đầu khóc.

“Đừng khóc nữa”.

“Vậy thầy có nhớ không?”

“Lau nước mắt đi”.

“Rốt cuộc là thầy còn nhớ không?”

“Còn nhớ”.

Dịch Tích mở to mắt, lớn tiếng nói: “Vậy sao thầy còn giả vờ không nhớ!”

Vẻ mặt Từ Nam Nho vẫn lạnh lùng: “Trước giờ tôi chưa hề nói quên”.

“Nhưng mà”.

“Nhưng tôi nhớ hay không thì có gì quan trọng”.

Dịch Tích sửng sốt: “Không quan trọng sao?”

Từ Nam Nho: “Đã qua lâu rồi, nhớ kỹ như vậy để làm gì”.

“Không phải em muốn nhớ kỹ! Em cũng sớm quên rồi nhưng ai bảo em lại gặp được thầy!” Dịch Tích khổ sở nói, “Ai bảo thầy xuất hiện ở trường em, lúc thầy nói tên Từ Nam Nho thì những ký ức năm đó lập tức ùa về”.

“Thầy nói không nhớ rõ, vậy tại sao lại đánh anh ta?”

Lúc này đèn chuyển sang đỏ.

Từ Nam Nho dừng xe, trái ngược với bên ngoài náo nhiệt, bầu không khí trong xe lại lâm vào yên tĩnh.

Dịch Tích bỗng cười khổ: “Anh ta là anh của em, anh ta muốn đưa em về nhà, thầy đánh anh ta làm gì? Thầy không phải vì nhớ đến chuyện anh ta suýt chút nữa cưỡng gian em năm đó nên mới ra tay sao?”

Đèn lại chuyển sang xanh.

Từ Nam Nho không khởi động xe làm mấy xe phía sau bấm còi inh ỏi thúc giục, một hồi lâu anh mới búng tỉnh đạp chân ga lái xe.

Ban nãy nhìn thấy Dịch Vân Chiêu đề cô lên cửa xe, cô lại vừa khóc, sau đó làm anh không khỏi suy nghĩ sự việc theo chiều hướng tiêu cực.

“Vừa nãy tôi nghĩ nhiều rồi, tôi nghĩ bây giờ anh ta sẽ không lặp lại chuyện đó”.

“Anh ta tất nhiên không thể! Trong đáy mắt Dịch Tích tràn đầy trào phúng, “Anh ta sao dám, nếu như còn xảy ra một lần nữa thì không chỉ đơn giản là ra nước ngoài không được trở về, mà em nhất định thiếu anh ta”.

Tuy rằng cô nói như vậy nhưng bàn tay đang giấu đi cũng run lên nhè nhẹ.

Cô không sợ, chỉ là sự việc năm đó luôn khắc sâu trong tâm trí cô, bám lấy cô dai dẳng như một loại côn trùng ghê tởm, nhiều đêm mơ thấy cảnh tượng đó đều làm cô cả người đầy mồ hôi lạnh rồi bừng tỉnh trên giường ngủ.

“Không một ai tin em”. Dịch Tích đưa tay kéo kéo vạt áo của Từ Nam Nho, “Lúc đó không một ai tin em, chỉ có thầy là người duy nhất tin em”.

“Chỉ có thầy đứng về phía em, thầy có biết lúc đó em vui đến nhường nào không”.

Ánh đèn rực rỡ cứ vậy mà nhanh chóng lướt qua cửa kính, Từ Nam Nho chợt nhớ lại nhiều năm trước có một cô bé ngồi co ro trong góc nhà, im lặng xinh đẹp như búp bê Barbie.

Anh nhớ lần đầu tiên cô nhìn anh với cặp mắt ngập nước, cũng giống như bây giờ.

Cô chậm rãi thả lỏng vạt áo của anh, ngồi trên ghế lái phụ lẩm bầm gì đó rồi im dần.

Lúc anh lái xe vào bãi đỗ thì Dịch Tích đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Từ Nam Nho không thích nhớ lại chuyện cũ, nhưng trên đường đi vẫn không kiềm chế được dòng suy nghĩ trong đầu mà hồi tưởng lại sự việc trước kia.

Anh tháo dây an toàn, nghiêng đầu nhìn Dịch Tích còn đang ngủ say. Vẻ đẹp quyến rũ ma mị đã bị nước mắt rửa trôi đi từ lâu, người trước mắt giờ đây như cô bé vì không đòi được kẹo mà khóc mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Nội tâm của mỗi người đều không giống với vẻ ngoài tùy ý phóng khoáng mà họ thể hiện ra bên ngoài.

Từ Nam Nho mím môi, xuống xe vòng qua ghế lái phụ, cúi người ôm cô đi ra ngoài.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 16

Lúc Dịch Tích tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, đầu cô đau như búa bổ, cặp mắt khô khốc đến mức mở không lên.

Rốt cuộc thì mắt cũng thích ứng với ánh sáng xung quanh, cô mới nhận ra nơi đây là nhà của Từ Nam Nho. Nhà anh luôn sạch sẽ ngăn nắp, mỗi một đồ vật đều có vị trí riêng của nó trong căn phòng.

Dịch Tích đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương, ký ức tối qua nhanh chóng tràn vào đầu.

Tối qua Dịch Tích không uống đến mức say khướt nên vẫn còn nhớ được tối qua đã xảy ra chuyện gì, Dịch Vân Chiêu tới quán bar đưa cô về, sau đó anh ta đẩy cô lên cửa xe, không lâu sau thì Từ Nam Nho nhanh chóng xuất hiện.

Dịch Tích nhìn xung quanh không hề thấy bóng dáng của Từ Nam Nho.

Tối qua thầy ấy nói bản thân còn nhớ. Cô không hề nghe nhầm mà cũng không phải đang nằm mơ, thầy ấy thật sự nhớ rõ.

“Két”.

Lúc tiếng cửa mở vang lên, Dịch Tích ngoái đầu nhìn thấy Từ Nam Nho đang xách theo một túi lớn đi vào nhà. Hôm nay thầy ấy ăn mặc khá đơn giản, chỉ khoác lên người mỗi bộ đồ thể thao.

“Tỉnh rồi ư?” Từ Nam Nho đổi dép xong thì lướt mắt về phía cô rồi nhanh chóng đi vào nhà bếp.

Dịch Tích mím môi, trong lòng cô lúc này hơi mâu thuẫn.

Từ trước đến giờ cô chưa từng kể với ai và cũng không muốn kể với bất kỳ ai về quá khứ đã qua, ngay cả hai người bạn tốt nhất là Lâm Mẫn và Hoàng Vi cô cũng chưa từng nhắc qua việc đó. Chính vì anh nhớ rõ cũng làm cô nửa vui vẻ nửa buồn bã.

Việc đó quả thật là một cơn ác mộng đối với cô, cô vẫn luôn cố kìm chế bản thân chôn vùi đi cơn ác mộng kia. Nhưng Từ Nam Nho lại là một tia sáng trong cơn ác mộng tối tăm, mà cô lại muốn giữ tia sáng này cho riêng mình, bất kể là cho Dịch Tích năm mười mấy tuổi hoặc là Dịch Tích năm hai mươi mấy tuổi.

“Thầy”. Dịch Tích từ sofa đi về phía anh.

Từ Nam Nho không quay đầu lại nhìn, vẫn đang sắp xếp mấy phần cơm trưa mua ở ngoài: “Đêm qua gọi không dậy, tôi lại không biết mật mã nhà em nên đành để em ngủ ở đây”.

“Ừm”.

“Về đi, đem một phần về ăn”.

Lời nói vừa dứt thì có đôi tay ôm chầm lấy từ phía sau lưng Từ Nam Nho. Anh đột nhiên ngẩn ra, kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống.

Dịch Tích ôm lấy eo Từ Nam Nho dán mặt trên lưng anh.

Ấm áp, mạnh mẽ, chỉ có đàn ông mới có hơi thở như vậy.

Dịch Tích theo bản năng ở trên lưng anh cọ cọ: “Hôm qua cảm ơn thầy”.

Nhưng mà không quá ba giây thì tay đã bị gỡ ra.

Dịch Tích lui một bước, thấy Từ Nam Nho xoay người lại.

“Dịch Tích, đêm qua làm vậy vì em là học trò tôi”. Giọng nói Từ Nam Nho bình tĩnh đến mức gần như là vô tình.

Dịch Tích cười, nghiêng đầu nhìn anh: “Sao đó thì sao?”

“Tôi không thể mong chờ em tôn trọng thầy giáo, nhưng ít nhất phải biết giữ chừng mực”.

“Chừng mực”. Dịch Tích trầm ngâm, không quan tâm đến lời anh vừa nói, “Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của em, thầy là thầy giáo cũ của em, vậy em ôm một cái hay theo đuổi một chút thì có sao”.

Từ Nam Nho sa sầm nét mặt: “Không cần, tôi không có hứng thú gì với học trò của mình”.

“Vậy thầy hứng thú với ai, có phải là loại phụ nữ vừa trưởng thành lại ngoan ngoãn không?” Dịch Tích híp mắt, “Không thành vấn đề, thầy chờ em một khoảng thời gian, bất kể là một năm hay hai năm thì em cũng có thể trở thành loại phụ nữ đó”.

Trẻ con không dạy được, hoàn toàn không có cách để nói tiếp.

Từ Nam Nho lạnh mặt cầm hộp cơm trưa đặt vào tay cô: “Về nhà đi.”

Dịch Tích cúi đầu nhìn hộp cơm: “Lúc đó thầy dạy em được một năm, em đã rất buồn khi năm thứ hai thầy không đến dạy, em chạy đi hỏi ba thì ba nói thầy đã đi du học nên không thể đến dạy được. Thầy biết lúc đó em nghĩ gì không, em nghĩ là sau này em lại phải đơn độc chiến đấu rồi, nhưng em không cảm thấy sợ hãi, vì thầy đã nói với em là không ai có thể giẫm đạp em nữa”.

“Sau đó em đã đuổi Dịch Vân Chiêu ra khỏi nước, cố gắng đem những thứ hồi ức đáng sợ kia quên đi, sau đó em sống rất tốt, cũng rất ít khi nhớ đến thầy. Nhưng thầy biết không, bất kể là thời gian trôi qua lâu đến thế nào thì người mà em tin tưởng nhất trên thế giới này đó chính là thầy”.

Bản thân Dịch Tích nói xong mấy lời đó cũng cảm thấy khó hiểu, cô siết chặt túi xách trong tay, thản nhiên cười: “Em về trước đây, nhưng mà sau này em sẽ còn quay lại”.

Dịch Tích rời đi rồi, Từ Nam Nho ngồi vào bàn ăn cơm trưa.

Nhưng anh ăn rất chậm, giống như hộp cơm trước mắt là thứ đồ ăn rất khó tiêu hóa khi cho vào bụng. Cuối cùng thì anh buông đũa dừng ăn.

Cô gái vừa nãy đứng trước mặt anh nói những lời đó hết như những cảnh trong phim hiện lên trong đầu anh, mong đợi, khát vọng, sự tin tưởng, tất cả những cảm xúc hoàn toàn xa lạ với anh lúc đó đều hiện rõ trong mắt cô.

Anh không hiểu, càng cảm thấy bất ngờ hơn với việc này.

Bởi vì anh không hề tốt đẹp như cô nghĩ.

Dịch Tích đến Blue Island tìm La Kha.

Địa điểm của quán bar đã chọn xong, nhưng bây giờ vẫn còn một số việc vặt cần giải quyết.

“Cậu cười cái gì, sắp khai trương quán bar nên vui như vậy sao?”
La Kha ôm Chiêu Tài vào lòng.

Dịch Tích lắc đầu: “Không phải vậy, bởi vì tớ nhớ đến thầy Từ nhà tớ”.

La Kha cười cười: “Thời gian làm việc còn nhớ đến đàn ông, cậu còn muốn kiếm tiền nữa không”.

Dịch Tích đẩy đẩy tay anh: “Cậu xem việc mở quán cũng khá phức tạp làm tớ đau cả đầu, tớ nghĩ đến thầy ấy để thả lỏng tinh thần một chút”.

La Kha mém chút trợn cả mắt: “Chiêu Tài, mày nhìn xem chủ nhà mày mê trai chưa kìa”.

“Meo”.

“Cậu không biết Chiêu Tài còn mê trai hơn tớ sao, ngày nào cũng nhớ muốn chui vào nhà thầy, không biết có xem tớ là chủ nó không”.

“Meo”.

Vừa dứt lời thì điện thoại vang lên.

Là Dịch Thành Hành gọi cô.

“Alo”.

“Hôm nay Chủ Nhật thì về nhà đi”.

“Con còn bận việc”.

“Bạn cái gì mà cả tháng đều không thấy bóng dáng, về nhà một lần mà cũng khó khăn như vậy!”

Dịch Tích bực bội: “Ba lớn tiếng như vậy làm gì, đâu phải con không về, làm xong việc con về được chưa”.

Dịch Thành Hành nói tiếp: “Tối nay về nhà ăn cơm!”

Điện thoại bị cúp máy, Dịch Tích mắt vẫn còn nhìn vào màn hình di động, đẩy đẩy La Kha: “Tớ phải về nhà nên tối nay để Chiêu Tài ở chỗ cậu”.

La Kha: “Không thành vấn đề”.

“Vậy được, tớ đi trước đây”.

“Lái xe cẩn thận.”

Sau khi dọn ra ngoài ở thì Dịch Tích rất ít khi quay về nhà.

Bởi vì trong nhà có những người cô không thích nên cô cũng tự nhiên cách xa chỗ đó, ngật nổi ba cô lại sống chung với bọn họ.

Vừa bước vào cửa thì dì Lâm đã tươi cười chào đón cô: “Tích Tích quay về rồi sao”.

Dịch Tích đi lên ôm dì Lâm: “Nhớ con đúng không”.

“Đứa nhóc này, sao dì không nhớ con được, hôm nay dì biết con về nên đã làm mấy món con thích ăn nhất”.

“Thật sao, cảm ơn dì”. Dịch Tích thay dép, “Ba con đâu dì?”

“Bọn họ đều ở phòng khách”.

“Dạ”.

Dịch Tích đi vào phòng khách quả nhiên thấy một nhà bốn người bọn họ đang vui vẻ uống trà nói chuyện phiếm.

Dịch Tích cũng không khách sáo, lướt qua Dịch Nhạc và Dịch Vân Chiêu rồi đặt mông ngồi cạnh Dịch Thành Hành, dáng vẻ ta đây mới là người lớn nhất trong nhà này.

“Tối nay ngủ lại đây?”

“Chứ sao”. Dịch Tích hừ lạnh, “Đã trễ thế này mà ba còn muốn đuổi con ra khỏi nhà sao”.

“Con thật là”. Dịch Thành Hành bắt lặc vò đầu Dịch Tích, “Nói chuyện đằng hoàng chút không được sao”.

Dịch Tích chỉ dẫu môi, không nói gì thêm.

Dịch Thành Hành ho một cái nói: “Tích Tích, con chú Trương là cậu Minh vừa từ nước Anh quay về nước, con đi gặp người ta một chút”.

Dịch Tích sững sốt: “Chú Trương nào? Con chú ấy là ai? Vì sao con phải gặp anh ta?”

Tưởng Minh Lệ ngồi bên cạnh dịu dàng nói: “Chú Trương bên Tập đoàn Kế Thể, dì đã xem hình của con chú ấy rồi, là một người rất đẹp trai”.

Dịch Tích chớp chớp mắt, xem như hiểu rõ sự tình, cô cười cười: “Rất đẹp trai sao, Dịch Nhạc đã xem qua chưa”.

Dịch Nhạc đột nhiên bị gọi tên thì hơi ngây ngốc: “A?”

Tưởng Minh Lệ kéo tay Dịch Nhạc: “Nhạc Nhạc, con có nhớ đó chính là người mà trước đó đã tiếp đãi mẹ con mình bên nước Anh không”.

Dịch Nhạc “à” một tiếng: “Con nhớ”.

Dịch Tích cầm trái quýt trên bàn bắt đầu lột vỏ: “Dịch Nhạc, anh ta rất đẹp trai sao”.

Dịch Nhạc đáp qua loa: “Cũng được”.

“Cũng được? So với anh cô thì sao?” Dịch Tích đột nhiên nhìn Dịch Vân Chiêu.

Dịch Vân Chiêu sửng lại nhìn Dịch Tích đang cười.

Dịch Nhạc không biết Dịch Tích muốn nói gì nên cô không trả lời. Dịch Tích chặc chặc rồi nói: “Khó chọn như vậy xem ra là đẹp trai, à Dịch Nhạc có thích không, dù sao cô cũng là sinh viên năm nhất, là lúc nên có bạn trai rồi”.

“Dịch Tích!” Dịch Thành Hành tức giận đặt ly nước trong tay lên bàn, “Con nói cái gì!”

Dịch Tích nói tiếp: “Không phải các người thích con trai chú Trương sao, nếu đã như thế thì cho Dịch Nhạc đi thử đi”.

Dịch Nhạc đỏ mặt trừng mắt với cô.

Dịch Thành Hành: “Tìm bạn trai cho con chứ không phải Dịch Nhạc!”

“Rốt cuộc thì ba cũng chịu nói thẳng”. Dịch Tích dựa lưng vào ghế, “Gì mà gặp mặt chứ, đây rõ ràng là xem mắt. Cũng lạ thật, con gái ba không có duyên với đàn ông sao mà cần ba mai mối?”

“Ba không mai mối thì để con ra ngoài chơi bời đúng không?” Dịch Thành Hành sa sầm mặt, “Vì theo đuổi người ta mà chạy đến nhà đối diện, ban đầu ba còn thắc mắc vì sao con lại chọn chỗ đó để ở”.

Dịch Tích sững người, liếc nhìn Dịch Vân Chiêu: “Sao nào, còn có người mách lẻo?”

Dịch Vân Chiêu nhú mày, chưa kịp lên tiếng thì Dịch Thành Hành lại nói: “Con nghĩ rằng chuyện con làm thì người khác không biết sao? Ba nói cho con biết, việc chung thân đại sự của con phải cẩn thận, nhà họ Dịch chúng ta không phải con mèo con chó nào cũng có thể bước vào”.

Dịch Tích khó tin cười lên: “Gì mà mèo với chó? Anh ấy cũng là người!”

Tưởng Minh Lệ kéo tay Dịch Thành Hành: “Anh nói chuyện nhỏ nhẹ với Tích Tích chứ đừng la hét, anh từ từ nói thì Dịch Tích sẽ hiểu”.

Dịch Thành Hành gỡ tay Tưởng Minh Lệ ra: “Em đừng nói gì hết, nhà chúng ta có địa vị như thế nào, đưa con gái của Dịch Thành Hành này sao có thể gả cho một thằng con riêng?”

Con riêng?

Dịch Tích sững sốt vài giây, sắc mặt biến đổi: “Ba nói ai là con riêng?”

Dịch Vân Chiêu rũ mắt, lạnh lùng nói: “Thầy Từ của cô chính là đứa con riêng của nhà họ Ngôn, cô chưa biết gì sao?”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 17

Lòng ngực giống như có móng vuốt cào mạnh vào làm cô nhói lên, Dịch Tích đột nhiên nhớ về lời nói trước kia của Từ Nam Nho.

Thầy ấy nói với cô rằng bọn họ là con riêng thì sẽ không thể nào có cơ hội vượt qua cô được.

Thầy ấy nói “bọn họ” có lẽ cũng chính là nói bản thân mình.

“Tích Tích, từ ngày mai trở đi con dọn ra khỏi chỗ đó, ba không cho phép con tiếp xúc với anh ta”.

Dịch Tích nhìn ly trà đang nguội dần trên tay, chậm rãi phun ra một chữ: “Không”.

Một người như Từ Nam Nho thì bọn họ lấy tư cách gì để nói thầy ấy như vậy.

“Con nói gì?” Dịch Thành Hành tức điên, biết bao thế hệ nhà họ Dịch tung hoành từ thương trường đến chính trường, nên có địa vị vững chắc ở phương Bắc, mà con gái của ông nên có được những cái tốt nhất và có được vị thế cao nhất thì mới xứng đáng.

Vì thế việc này không chỉ liên quan đến bộ mặt của ông mà còn là bộ mặt của cả gia tộc.

“Trước nay ba nuông chiều con như vậy, đều cho con những cái tốt nhất, nhưng liên quan đến bộ mặt gia tộc thì con phải nghe lời ba!”

“Con không ép ba cho con những cái tốt nhất! Thứ con muốn trước giờ ba đều không thể cho!” Dịch Tích xù lông, “Từ Nam Nho là người con muốn, không phải việc của ba!”

“Không liên quan đến ba? Được, được lắm! Có giỏi thì trả lại tất cả những thứ ba cho con! Con muốn yêu anh ta thì đừng bao giờ quay về nhà họ Dịch này!”

Phòng khách lập tức rơi vào yên tĩnh.

Dịch Nhạc thấy Dịch Tích siết chặt nắm tay, sau đó lại hơi lỏng tay.

Cô và Dịch Tích không hợp nhau, ba và Dịch Tích cũng như thế, nhưng cô biết rõ ba không hợp với Dịch Tích cũng chỉ là vẻ bề ngoài, thật ra trong lòng vẫn luôn yêu thương chiều chuộng cô ấy, có lẽ tình thương của ba dành cho cô ấy còn nhiều hơn tình thương ông dành cho cô.

Cô nghĩ Dịch Tích cũng biết rõ điều này, cho nên mỗi lần cãi nhau cô ấy sẽ không thật sự chọc giận ông ấy. Không phải cô chưa thấy qua bọn họ cãi nhau, nhưng lần này cô cảm nhận được sự tức giận của Dịch Tích không giống mấy lần trước đó.

Kể từ lúc cô có được trí nhớ thì đây là lần đầu tiên cô thấy Dịch Tích có thái độ như vậy, cô không có cách nào miêu tả được ánh mắt của cô ấy ngay lúc này, có thể là tức giận, yếu đuối hoặc là khó

tin, bao nhiêu cảm xúc lướt qua mắt cô ấy, cuối cùng hết thấy đều hóa thành sự kiên cường làm người khác giật mình.

Dịch Tích xoay người cầm túi xách, lấy thẻ ngân hàng, chìa khóa xe, chìa khóa nhà, tiền mặt và tất cả những đồ vật có giá trị đồ lên trên bàn.

“Được, tất cả chỗ này đều là của ba, nếu ba muốn thì con đưa là được”. Dịch Tích vứt túi xách xuống đất rồi bước ra ngoài.

“Dịch Tích!” Dịch Thành Hành tức giận mắng, “Nó chỉ là đứa con nhà họ Ngôn bỏ đi! Không chức không quyền, chỉ là đứa con riêng, nó không xứng với con”.

“Ba không cần nói nữa!” Dịch Tích dừng bước đưa lưng về phía mọi người, bả vai run lên, “Con không muốn nghe ba nói về thầy ấy nữa, thầy ấy rất tốt bụng cũng rất tài giỏi, các người không hiểu gì cả!”

Dịch Tích ngẩng đầu lên, khóe mắt lúc này đã hơi hồng lên: “Con riêng sao, năm đó ba đem con riêng về nhà cũng cảm thấy chán ghét như vậy sao?”

Bằng một lời nói thôi, cô thành công làm cho mọi người có mặt trong gian phòng đều biến sắc.

“Lúc đó ba quên bản thân đã vui vẻ biết bao nhiêu sao? Mẹ mới mất không lâu thì đã rước một đám người bọn họ về nhà, ba có nghĩ cho con không?”

“Còn anh ta”. Dịch Tích chỉ vào Dịch Vân Chiêu, trong mắt hiện rõ vẻ căm thù và ghê tởm, “Năm đó con nói rằng anh ta có ý đồ bắt chính với con, nhưng ba không hề tin”.

“Dịch Tích!” Tưởng Minh Lệ đứng dậy khỏi ghế, “Con làm sao cũng được, nhưng dì không muốn con bơi nhọ Dịch Vân Chiêu, Vân Chiêu là đứa trẻ như thế nào thì mọi người đều rất rõ ràng, từ nhỏ nó đã đối đãi tốt với con nhường nhịn con, con sao có thể nói vậy”.

Lời nói tiếp theo đều nghẹn lại trong lòng Tưởng Minh Lệ, bà quay đầu ôm mặt khóc, Dịch Thành Hành thấy vậy mà mềm lòng vội ôm bà vai bà ấy an ủi.

Dịch Tích lạnh mặt nhìn hai người họ phu thê ân ái, tầm mắt cuối cùng dừng trên người Dịch Vân Chiêu.

Anh ta lúc này cũng đang nhìn cô, sắc mắt tái nhợt khác với thường ngày.

Dịch Tích cười mỉa, chậm rãi giơ ngón giữa với anh ta. Giây tiếp theo cô xông ra khỏi cửa.

Dì Lâm đuổi theo nhưng vẫn không giữ được cô.

Bên ngoài lúc này gió lạnh mà đường lại vắng, Dịch Tích đột nhiên nhớ đến buổi tối đáng sợ kia. Đêm đó trong nhà chỉ có duy nhất một mình cô.

Sau đó Dịch Vân Chiêu về nhà, ngày hôm qua hai người bọn họ còn cãi nhau nên Dịch Tích vừa thấy anh ta liền lờ đi.

Nhưng cô không thể nghĩ được rằng Dịch Vân Chiêu cả người đều hôi mùi rượu đi theo cô đến trước cửa phòng, anh ta chống tay vào cửa phòng cô.

“Dịch Tích”. Anh ta hơi cúi người, khóe mắt hơi đỏ lên gọi tên cô. Dịch Vân Chiêu năm mươi sáu tuổi đã cao lớn ra dáng cậu thanh

niên trái ngược hoàn toàn với thân hình bé nhỏ chưa trưởng thành của Dịch Tích.

Dịch Tích ngẩng đầu nhìn anh ta: “Anh uống rượu? Hừ! Tôi sẽ nói ba rằng anh ra ngoài tụ tập uống rượu với đám bạn đến lúc say khướt mới trở về”.

“Em... tại sao vẫn luôn ghét anh?”

“Anh nói gì, anh là ai mà tôi phải thích!”

“Anh là anh trai em!” Dịch Vân Chiêu đột nhiên hét lên.

“Anh trai? Xì, anh còn tưởng rằng anh họ Dịch sao, Trình Vân Chiêu?”

“Đúng vậy, anh không phải họ Dịch, anh vốn dĩ không mang họ Dịch”.

“Biết vậy thì tốt, anh tránh ra!”

“Này, tôi phải đóng cửa rồi! Anh tránh ra! Trình Vân Chiêu! Anh vào đây làm gì!”

.....

Sau đó hai người bọn họ nói gì thì Dịch Tích cũng không thể nhớ rõ, cô chỉ nhớ anh ta say rượu lên như dã thú phát điên đê cô nằm trên sàn nhà trong phòng cô.

Thiếu niên cường tráng mười sáu tuổi mới biết yêu và cô gái nhỏ mười ba tuổi hung dữ nhưng chưa rành sự đời. Trong tiếng thét chói tai, cậu ta cởi bỏ quần áo trên người cô, bàn tay sờ soạng khắp người cô.

Lúc đầu cô còn mắng chửi cậu ta, nhưng sau đó cô khóc lên, cậu ta điên cuồng tìm kiếm chỗ để xâm nhập vào người cô, nhưng vì là lần đầu tiên nên loay hoay mãi vẫn không tìm được.

Cậu ta thô bạo làm cô rất đau.

Cuối cùng, khi vật ghê tởm kia tưởng chừng sắp chạm vào cô thì cô dùng hết sức lực bắt được cái đồng hồ báo thức gần đó, lấy góc nhọn của đồng hồ đập mạnh vào đầu anh ta.

Mọi thứ đột nhiên im bật, trong đêm tối máu tươi tràn ra sàn nhà trộn lẫn với sự hoảng loạn của cô.

Trong đêm dài đằng đẵng đó, Dịch Tích ngồi co ro vào một góc trong phòng cùng với Dịch Vân Chiêu máu chảy lên lán nằm bất tỉnh trên sàn nhà.

Sau đó, người đầu tiên trở về nhà chính là Tưởng Minh Lệ.

Trong lúc hỗn loạn, không một ai nhớ đến cô, không một ai lại hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có bản thân cô bị bao vây trong hoảng loạn, chìm trong tuyệt vọng cùng cực.

**

Trên người không có tiền cũng không có di động. Lúc này đầu óc cô trống rỗng, điều duy nhất muốn làm chính là đến bên cạnh anh.

Dịch Tích đi bộ trên đường rất lâu, cô rất quen thuộc thành phố này, nhưng từ trước đến giờ cô không hề đi bộ đến cảm nhận nó như đêm nay.

Có lẽ là hai hoặc ba tiếng sau đó.

Lúc đứng dưới tiểu khu dưới lầu, cô đã “tản bộ” thật lâu trong đôi giày da kia đến mức chân tê rần, chắc bởi vì hôm nay cô có hứng thú đột xuất nên mới đi lâu như vậy.

Đi vào thang máy lên tầng trên, tâm trạng đang ở vực thẳm cũng dần dà khản trương. Giờ phút này cô vô cùng muốn được nhìn thấy anh, cô muốn nói với anh rằng cô thích anh, cũng muốn cho anh biết đám người nhà kia của cô đáng ghét đến mức nào.

Nói tóm lại, cô muốn nói tất cả mọi thứ cho anh biết, cô cảm thấy anh chắc chắn có thể hiểu được.

“Ding”. Cửa thang mở ra.

Dịch Tích khập khiễng đi đến trước cửa nhà anh, lúc vừa muốn đưa tay ấn chuông cửa thì cửa cũng được mở ra.

“Không cần tiễn nữa, chị tự quay về được”. Giọng nói của người lạ vang lên.

“Để em đi cùng, trời cũng tối rồi chị về một mình không an toàn”. Lúc này giọng nói dịu dàng lại xa lạ của Từ Nam Nho vang lên, trái ngược hoàn toàn với giọng nói lạnh lùng thường ngày trong trí nhớ cô.

Dịch Tích đứng trước cửa nhìn Từ Nam Nho cùng với người phụ nữ kia bước ra ngoài.

Cô chưa từng thấy người phụ nữ này, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cô ấy, đây mới chính là kiểu phụ nữ mà Từ Nam Nho thích. Trưởng thành, đoan trang, dịu dàng lại xinh đẹp.

Ba người mặt đối mặt với nhau, Dịch Tích chờ người ra: “Thầy, đi ra ngoài sao?”

Từ Nam Nho nhìn cô gật đầu.

“Khi nào thầy quay về?”

“Có việc gì sao?”

“Em có vài lời muốn nói với thầy”.

Từ Nam Nho nhìn đồng hồ trên tay: “Ngày mai nói, tối nay có thể về trễ”.

“Nam Nho, hai người có việc thì cứ nói đi, chị tự về được”. Người phụ nữ bên cạnh anh lúc này lại lên tiếng lịch sự nói.

Nhưng loại lời nói lịch sự lại lễ phép này như mũi dao chí mạng đối với cô.

“Không được.” Từ Nam Nho kiên quyết khác với mọi ngày, nói xong lại quay sang Dịch Tích, “Tôi đưa cô ấy về trước, nếu lúc về mà em còn chưa ngủ thì hãy nói”.

Nói xong anh lập tức vòng qua người cô đi khỏi.

“Em không muốn”. Vừa lướt ngang thì Dịch Tích tóm lấy cổ tay anh, “Em muốn nói ngay bây giờ”.

Từ Nam Nho hơi chau mày.

Một hồi lâu anh mới xoay người nói với người phụ nữ kia: “Chị vào trong chờ em”.

Người kia nhìn Từ Nam Nho, sau đó lại nhìn Dịch Tích, cuối cùng xoay người đi vào nhà ngồi chờ.

Cửa nhà đóng lại, lúc này chỉ còn lại hai người đứng đó.

“Có chuyện gì thì nói đi”.

Dịch Tích đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của anh, cô bỗng nhiên không biết bắt đầu từ đâu. Chà xát bàn tay lạnh cóng của mình, rất lâu mới mở lời: “Em thích thầy”.

Chân mày Từ Nam Nho càng nhíu chặt hơn: “Tôi nói rồi”.

Nói rằng không thích em.

“Vậy có thể thay đổi không?”

Từ Nam Nho: “Dịch Tích, tôi có gì đáng để em thích”.

“Có rất nhiều”. Dịch Tích chậm chậm kéo tay anh, đôi mắt tuy đã mỏi mệt nhưng vẫn ánh lên vẻ kiên quyết, “Em thích thầy lúc thầy đặt câu hỏi bài tập, em cũng thích những lúc thầy hướng dẫn em làm bài, em càng thích lúc em sợ hãi thì thầy vẫn luôn bên cạnh giúp đỡ em!”

Anh thở dài: “Chuyện đã qua lâu như vậy, em cần gì nhớ rõ đến thế”.

“Đúng là đã qua lâu, nhưng em không hề quên”.

Đèn hành lang đột nhiên tắt đi, sau đó lại sáng lên.

Trong khoảnh khắc đó, Dịch Tích nhìn thấy Từ Nam Nho hơi hé môi định nói gì đó, chỉ là lời nói lần này càng trở nên vô tình hơn.

“Tôi không phải loại người lo chuyện bao đồng”.

“Gì cơ?”

“Lúc học đại học đi dạy ở nhà em là vì tôi thiếu tiền, bởi vì thiếu tiền nên tôi mới cần người học sinh là em”.

Nói thẳng thừng như vậy làm Dịch Tích có chút sáng tỏ mọi chuyện, nhưng nghĩ lại thì vẫn không hiểu lắm.

“Tôi không cố ý nhúng tay vào việc nhà của em, nhưng mà Dịch Tích, ba em trả lương rất cao”.

Trong lòng cô như có cơn bão ập đến, dòng khí lạnh kia từ trong tim xông thẳng lên đỉnh đầu cô, trong khoảnh khắc đó toàn bộ máu trong người như bị đông cứng lại, sau đó cô dường như nghe được âm thanh vỡ vụn trong lòng ngực mình.

“Cho nên thầy an ủi em, ở bên cạnh em, làm em vui vẻ, mọi thứ thầy làm cho em thật ra chỉ bởi vì thầy không muốn mất đi công việc”.

Từ Nam Nho im lặng.

Rất lâu sau, anh xoay người về hướng ngược lại với cô: “Dịch Tích, trên thế giới này không hề có nhiều người tốt như em vẫn nghĩ”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Manh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 18

Trên thế gian này vốn dĩ không hề có người đột nhiên đối xử tốt với bạn mà không có bất cứ lý do nào.

Nếu bạn cho là có thì đó cũng chỉ là tự bạn tưởng tượng hoặc mơ mộng hảo huyền mà thôi.

Tòa tháp niềm tin trong lòng Dịch Tích phút chốc sụp đổ.

Cô chậm rãi buông cánh tay anh ra, có chút hoảng loạn ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy thầy thích người phụ nữ đó sao?”

Từ Nam Nho xoay người, chậm rãi gật đầu.

“Ừm, thì ra Chu Hưng Trạch nói không hề sai, kiểu phụ nữ thầy thích quả nhiên là kiểu đó”. Dịch Tích nhẹ nhàng mỉm cười, “Cho nên dáng vẻ của em như vậy thầy sẽ chẳng thể nào thích được”.

Từ Nam Nho không đáp lời cô, chỉ nói: “Về nhà đi, không còn sớm nữa”.

Dứt lời anh lại xoay người mở cửa nhà mình.

Đèn bên trong sáng lên vì có người còn đang đợi anh. Dịch Tích thả tay xuống đứng nép vào trong một góc run rẩy kịch liệt.

Câu nói đơn giản kia của Từ Nam Nho cũng đủ để làm cô gục ngã hoàn toàn.

Cô hồi tưởng lại đoạn quá khứ lộn xộn kia, thì ra cho đến bây giờ chỉ có cô là tự mình đa tình.

Kết quả cuối cùng rốt cuộc cũng là không một ai thực sự đứng về phía cô.

Lúc Dịch Tích đi ra khỏi tiểu khu cũng là lúc trời đang đổ mưa, những giọt nước mưa tí tách rơi trên nền đất làm lòng cô ngուội lạnh hoàn toàn. Cô không ngừng bước đi về phía trước dưới thời tiết lạnh lẽo, răng của cô đều va cả vào nhau run lập cập vì cơn mưa lạnh kia.

Cô ấy nghĩ lúc cãi nhau với gia đình còn không khó chịu đến mức như vậy, giờ đây cô lại thấy bản thân như vừa bị hành hình mà chết đi.

Cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi, cô hà tất phải làm vậy chứ.

Cô bước đi cả một đoạn đường dài mà không ngừng tự nói với chính mình hà tất phải làm vậy chứ.

Nhưng lúc cô sắp thuyết phục được bản thân thì ngàn vạn đau thương lại bao trùm lấy lòng ngực cô.

Cô đột nhiên rất chán ghét dáng vẻ nghiêm chỉnh của anh ta, hận anh ta là thầy cô, hận anh ta tàn nhẫn nói rằng trên đời này vốn dĩ không hề có nhiều người tốt như vậy.

Cô cực kỳ muốn xé nát tấm mặt nạ kia của anh để xem thử nội tâm anh rốt cuộc có lạnh lùng như vẻ bề ngoài hay không.

Nhưng mà hà tất cô phải làm vậy.

Biết được thì sao. Dù sao thì anh cũng không thích cô.

Đi một đoạn đường lâu thật lâu, Dịch Tích ghé vào một cửa hàng tiện lợi ven đường. Rõ ràng biết bản thân không thể đi tiếp được nữa, cơ thể cô lúc này đã rất mệt mỏi, trong lòng cũng mệt mỏi không kém.

Một giờ sáng, La Kha nhận được cuộc gọi từ Dịch Tích, cô ấy nói cô ấy thất tình rồi, bây giờ sắp lạnh chết.

La Kha nghĩ rằng sao thất tình và cái lạnh có thể liên quan đến nhau.

Sau đó anh mới biết được sự việc, đại khái là bởi vì hai người chưa chính thức yêu nhau mà đã mất đi đối phương, bởi vì vậy mà làm người khác cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Dịch Tích ở quán bar rất nhiều ngày, ban ngày thì đi ngủ, còn ban đêm đi chơi bởi cùng với Hoàng Vi và Lâm Mẫn. Có lúc hai người họ bận thì cô cũng giống như mọi ngày, ở quán bar say xỉn nhảy múa cùng đám bạn.

Mọi người ai nấy đều lo cho cô, thoạt nhìn trông cô có vẻ rất vui, nhưng không một ai có thể nhìn thấy dáng vẻ thất tình của cô.

Người quen của cô nghĩ rằng cô đang giải tỏa nỗi buồn, bọn họ nghĩ người có khả năng hồi phục nhanh như Dịch Tích rồi cũng sẽ nhanh chóng quên đi người kia.

Có lẽ sẽ rất nhanh thôi là quên được.

Dịch Tích ở quán bar được một tuần thì Dịch Thành Hành xuất hiện.

Ông ấy lôi Dịch Tích còn đang say khướt từ quán bar đi ra ngoài, “Dáng vẻ bây giờ giống cái gì! Mau cút về nhà!”

Dịch Tích dựa vào vai Dịch Thành Hành, mấy ngày qua cô vẫn tươi cười như đứa trẻ, vậy mà giờ đây lại khóc lên, cô vừa khóc vừa hỏi ông, “Ba à, con có phải là người quan trọng nhất không”.

Dịch Thành Hành thấy cô khóc thì cơn tức giận cũng bay đi hết, một bên vừa dỗ dành vừa an ủi cô, “Tích Tích à, con là người quan trọng nhất trong lòng ba, bây giờ đưa con về nhà, con ngoan ngoãn chút được không”.

Dịch Tích không trả lời ông.

“Lúc còn nhỏ làm rất nhiều việc xấu con đều đổ tội cho Dịch Vân Chiêu, lúc đó con ghét anh ta như vậy bởi vì mẹ anh ta cướp đi vị trí của mẹ con”.

“Bởi vậy con mới trở thành người hay nói dối, vì con biết ba không có cách nào tin con, nhưng lần đó con làm Dịch Vân Chiêu bị thương bởi vì anh ta uống say rồi làm chuyện xằng bậy”.

“Con vẫn luôn biết rõ ba và mẹ đã sớm không còn tình cảm với nhau, con cũng biết rõ ba rất thích dì Tường, cũng rất tin tưởng Dịch Vân Chiêu, nhưng mà con không có cách nào thích bọn họ được”.

“Con không muốn về nhà”.

.....

Nửa tháng sau, Dịch Tích đi rồi.

Điều này đều nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Dịch Quốc Đường vẫn luôn muốn đưa Dịch Tích sang công ty bên Mỹ để học tập, nhưng cô vẫn luôn tìm đủ mọi lý do để thoái thác, bây giờ cô đã không còn vướng bận nữa mà dứt khoát đi theo ông nội ra nước ngoài.

Trước khi đi, cô đến Blue Island tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ để tạm biệt với mấy người bạn thân nhất, cô còn phải an ủi Hoàng Vi đang gào khóc và Lâm Mẫn đang trách mắng cô.

Quán bar cô định khai trương kia đều giao cho La Kha quản lý.

Còn về phần Chiêu Tài, cô không mang đi theo vì cô không muốn giữ nó lại bên cạnh cô, bởi vì sự tồn tại của nó sẽ làm cô nhớ đến Từ Nam Nho.

Cô tặng nó cho Diêu Gia, vì nhà cậu ấy nuôi mèo, mà bản thân cậu ấy cũng rất thích mèo nên giao cho cậu ấy là thích hợp nhất.

Dịch Tích đi vô cùng dứt khoát, không hề lưu luyến một chút nào.

Gì mà thất tình, gì mà đàn ông, mọi thứ phút chốc hóa thành mây khói.

Dịch Quốc Đường cực kỳ nghiêm khắc, ông vẫn luôn muốn bồi dưỡng cháu gái của mình thành người tài giỏi, bởi vì trước đó Dịch Tích không hề phối hợp nên ông cũng hết cách, bây giờ cô đột nhiên chịu đi theo ông, ông sẽ dốc hết sức lực mà dạy dỗ cô.

Vì thế năm đầu tiên tại Mỹ, Dịch Tích bị ông nội nhét vào chức vụ thấp nhất trong công ty. Tiếng Anh của cô cũng chỉ ở mức tạm được, nên thường hay nói sai mà trở thành trò cười của người khác. Cho nên ngoại trừ năng lực làm việc, cô còn cố gắng tăng cường kỹ năng nói tiếng Anh.

Lâm Mẫn thường xuyên gọi điện thoại quốc tế cho cô, cô ấy vẫn luôn cảm thấy khó hiểu vì sao Dịch Tích đột nhiên lại có ý chí phấn đấu mạnh mẽ như vậy. Dịch Tích cũng không có cách nào giải thích với cô, cô cũng không biết vì sao bản thân lại làm thế, chỉ là cô cảm thấy bản thân cũng nên trưởng thành rồi, dù sao thì tự lực cánh sinh mới là chỗ dựa vững chắc nhất của một con người.

Năm thứ hai tại nước Mỹ, Dịch Tích không chỉ được thăng chức, mà còn được tiếp quản vài hạng mục trong công ty. Cũng trong năm này, cô biết được Lâm Mẫn và Chu Hưng Trạch đã chính thức yêu đương, tuy rằng hai người họ dính nhau như sam, nhưng cũng không thể phân biệt được tình yêu đó là thật hay là giả.

Còn có Hồ Lượng, anh ta tham gia thi đấu một cuộc thi có tiếng trong nước nên cũng có chút tiếng tăm. Hoàng Vi luôn hết mình ở phía sau ủng hộ anh ta, nhưng đến cuối cùng thì anh ta cũng không đạt được giải ba.

Năm thứ ba tại Mỹ, Dịch Tích và một cậu trai mang dòng máu Trung – Mỹ yêu nhau, cậu ấy tuy nhỏ hơn cô một tuổi nhưng lại thuộc tuýp bạn trai nhỏ tuổi lại bá đạo.

Bởi vì cậu ta vẫn còn đi học, nên Dịch Tích thỉnh thoảng sẽ đi thăm cậu ta.

Có đôi khi là đi dạo, đôi lúc lại phát ngốc, cô thích đi dạo trong trường học cậu ta, thích từ từ cảm thụ cảm giác không khí đại học, có lẽ cô cảm thấy làm như vậy có thể giúp cô quay về thời sinh viên.

Quá trình yêu nhau của Dịch Tích cùng cậu bạn trai nhỏ tuổi cũng khá tốt, nhưng yêu nhau được bốn tháng thì đối phương vô tình như hữu ý nhắc rằng muốn làm chuyện kia.

Dịch Tích hiểu rõ việc đó là việc sẽ xảy ra giữa các cặp đôi yêu nhau, việc này vốn dĩ cũng không có gì to tát lắm.

Vì thế cô liền đặt một phòng tại khách sạn và chuẩn bị tâm lý. Thế nhưng trước lúc cậu ta đến thì Dịch Tích lại lâm trận bỏ chạy khỏi phòng.

Ngày hôm sau cô đi xin lỗi cậu bạn trai bị cô cho leo cây kia, sau đó nói chia tay với cậu ta.

Năm đầu tiên mà Dịch Tích cứ vậy mà thất bại.

Mà trong nước, Lâm Mẫn và Chu Hưng Trạch cũng chia tay nhau, nhưng hai người chia tay nhau vẫn như cũ xưng huynh đệ với nhau.

Ngoài trừ bọn họ thì Hoàng Vi và Hồ Lượng cũng chia tay nhau, lý do cả hai chia tay nhau có lẽ đó là mùa chia tay của các cặp đôi nên hai người cũng chia tay nhau.

Ba năm nhạt nhẽo cứ vậy nhanh chóng trôi qua. Ba năm đó Dịch Tích không hề kể với người khác về Từ Nam Nho, mà những người bạn thân của cô cũng phối hợp rất ăn ý, không hề nhắc đến Từ Nam Nho với cô.

Những ngày trôi qua rất bình dị, bình dị đến mức có lúc bản thân Dịch Tích nảy sinh ảo giác, có lẽ trên thế giới này không hề tồn tại bất cứ người nào gọi là thầy Từ cả.

Năm thứ tư lại đến, Dịch Tích hai mươi bảy tuổi bị Dịch Quốc Đường gửi về công ty trong nước.

Ngày cô về nước cũng không gọi cho bất kỳ ai, cô cứ im hơi lặng tiếng xách hành lý quay về nhà họ Dịch.

Dịch Thành Hành và Tưởng Minh Lệ đã cùng nhau đi du lịch nên không có ở nhà, vì thế Dịch Tích bước vào cửa cũng chỉ thấy Dịch Nhạc và Dịch Vân Chiêu.

“Sao chị lại quay về rồi”. Dịch Nhạc kinh ngạc nhìn cô.

Đã ba năm không gặp, Dịch Tích dường như đã thay đổi rất nhiều, ánh mắt không sắc bén như trước nữa, cũng không chất chứa nhiều sự chán ghét như lúc trước nữa. Nhưng mà khí chất và sắc đẹp kia vẫn như cũ không hề thay đổi.

Không đúng, vẫn có chút gì đó thay đổi ở cô, trải qua vài năm học hỏi để trưởng thành kia, cô ấy càng có khí chất của người phụ nữ hơn. Có lẽ bản thân Dịch Tích chính là một đốm lửa sáng rực trong đêm đông lạnh giá, vô ý thu hút người khác lại gần, nhưng lúc gần chạm vào lại làm cho người khác vô cùng đau đớn.

Dịch Nhạc mấp máy môi, cô đối với người chị này xa lạ vô cùng: “Ba không nói chị sẽ trở về”.

“Ông ấy không biết tôi sẽ về”. Dịch Tích nhìn cô, “Ba đâu?”

Dịch Nhạc: “Đi du lịch cùng mẹ rồi”.

Dịch Tích ừ một tiếng rồi lầm bầm: “Vừa đúng lúc, đỡ phải gặp mặt rồi lại nhai”.

Dứt lời, Dịch Tích đẩy hành lý về phía cầu thang, dùng hết sức bình sinh để nhắc nó lên.

“Để tôi giúp cô”. Dịch Vân Chiêu lúc này tiến về phía cô, nhanh chóng mang hành lý lên lầu.

Ba năm qua, cảm xúc của Dịch Tích đã ổn định rất nhiều so với trước, lúc này nhìn bóng lưng của Dịch Vân Chiêu cũng lười đi chăm chọc anh ta.

“Đặt trước cửa là được, cảm ơn”. Giọng nói mang nét xa lạ, hiển nhiên là đã xem anh như người xa lạ.

Dịch Vân Chiêu dừng bước trước phòng cô rồi đặt hành lý xuống, lúc xoay lưng đi được vài bước lại dừng lại, “Cô ở bao lâu?”

Về mặt Dịch Tích không cảm xúc đáp lại: “Không biết”.

“Ừm”. Dịch Vân Chiêu không nói gì thêm, anh đi xuống dưới lầu.

**

Tích Thời là một quán bar theo phong cách nhẹ nhàng. Khác với Blue Island vì nơi đây không có Disco cùng với những cô vũ công nóng bỏng, chỉ có không gian nhẹ nhàng của ánh đèn cùng với âm nhạc nhẹ nhàng vang lên.

Dùng quán bar này làm nơi trò chuyện, không gian buổi đêm ở đây không ồn ào lại phẳng phất không khí ái muội.

“Lão Đậu, thêm ly nữa!” Người phụ nữ cạnh quầy bar hô lên.

Mọi người xung quanh trông thấy người vừa hô lên là một mỹ nữ rồi sôi nổi bàn tán, cô mặc đầm hở lưng ôm sát cơ thể, mái tóc dài đen tuyền đối lập với phần lưng trắng nõn, cực kỳ mê người.

Người pha chế nhìn mấy vị khách xung quanh, thấp giọng nói với cô: “Tiểu Viện à, tối nay em đừng uống nữa, nếu không chút nữa quản lý sẽ mắng anh mất”.

“Lo gì anh trai em, mặc kệ anh ấy, cứ rót tiếp cho em”.

“Nhưng mà”.

“Ây da mỹ nữ, hay là tôi mời cô một ly nhé”. Người đàn ông vừa lên tiếng chính là người từ nãy đến giờ ánh mắt đều dán chặt vào người cô.

Trình Viện ngẩng đầu nhìn anh ta: “Tôi cần anh mời sao?”

Người kia đứng hình vài giây: “Uống một mình buồn, tôi uống cùng cô vui hơn”.

“Tôi có người uống cùng, không cần anh”. Trình Viện nhìn người đàn ông phiền phức kia, giọng nói lộ rõ vẻ chán ghét.

“Có người uống cùng? Người đâu?” Anh ta cười nói, “Sao tôi không thấy?”

“Tôi đây”. Đột nhiên có một bàn tay khoác lên vai Trình Viện. Trình Viện bị người kia kéo một cái liền lui về sau vài bước, kéo giãn khoảng cách với người đàn ông kia.

Người đàn ông vốn dĩ rất bức bối vì có người làm hỏng chuyện của anh ta, nhưng lúc ngẩng đầu lên thì cặp mắt lại phát sáng.

Người kia không phải là nam như anh ta đã nghĩ, mà là nữ.

Cô ấy khoác trên người áo khoác lửng phối với quần jean màu xám, đi đôi giày boots cổ cao tôn lên dáng người của cô. Dáng người

uyển chuyển quyến rũ, đôi chân thon dài của cô nổi bật với cái quần jean. Cô không ăn mặc hở hang như Trình Viện, nhưng ngay cả như vậy thì cô còn quyến rũ hơn cả cô ấy.

“Thì ra là mỹ nhân sao, thật trùng hợp, vậy ba người chúng ta uống một ly đi”. Ý muốn dung tục lộ rõ trên vẻ mặt của người đàn ông kia.

“Uống một ly? Không được, chúng tôi chỉ muốn tận hưởng thế giới của hai người thôi”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 19

Người đàn ông tầm thường kia sắc mặt như đồng cứng, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không chờ người đàn ông kia mở miệng thêm lần nữa, người phụ nữ mặc áo khoác lửng lúc này đưa tay kéo cầm Trình Viện sát lại gần.

Trình Viện chớp chớp mắt, bị người phụ nữ trước mắt làm cho hoảng sợ đến mức chưa phản ứng kịp.

Đội đã?! Người này là ai?

Lúc cách cầm của Trình Viện rất gần thì cô ngừng lại, chậm rãi nghiêng đầu nhìn người đàn ông dung tục kia, “Tiên sinh, đây là người phụ nữ của tôi, bọn tôi làm vậy chắc ngài hết hứng thú rồi chứ?”

Người đàn ông kia đen mặt: “Cô!”

“Biết điều thì rút ngay cho tôi!” Người phụ nữ đột nhiên biến sắc, giọng nói trầm thấp mà sắc bén.

Người đàn ông kia cũng biết nhìn người, anh ta biết người phụ nữ trước mắt không phải là nhân vật tầm thường có thể chọc vào: “Mẹ kiếp! Mà đội đó”.

Tuy lúc mắng chửi khuôn mặt anh ta hung tợn, nhưng sau đó đen mặt bỏ đi.

Người kia đi rồi, người phụ nữ cũng buông Trình Viện ra, cô quay đầu về phía quầy bar, ngón tay nhịp nhịp trên bàn: “White Russian”.

Người pha chế thu lại ánh mắt ngờ ngác khi nãy, vội vàng đáp lại: “Được”.

Mấy người xung quanh đều lén lút nhìn cô, một số khác thì nhìn chằm chằm người phụ nữ ban nãy, mà Trình Viện cũng nằm trong số đó, cô chớp chớp đôi mắt còn đang mơ màng của mình, dư vị của cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân lúc nãy vẫn còn đọng lại trong đầu cô.

Mẹ kiếp! Sao có thể soái như vậy được?

Cái quỷ gì thế, sao tim lại đập mạnh thế này?

Bà đây là gái thẳng đó?!

“Này cô”.

“Cô là Trình Viện đúng không”. Không đợi Trình Viện nói hết, người phụ nữ ban nãy quay đầu nhìn cô cười.

Trình Viện sửng sốt: “Cô biết tôi?”

“Ừm, A Kha có đưa ảnh của cô cho tôi xem qua”.

“A Kha, cô là người quen của La Kha”.

“Khá thân nhau”.

“Nhưng tôi chưa gặp cô bao giờ”. Trình Viện lục soát lại trong trí nhớ của mình, không lý nào mà kiểu người như cô ấy nếu đã gặp qua mà lại quên được.

“Chưa gặp qua, đây là lần đầu tiên tôi đến đây”.

“À, vậy cô tên gì?”

Người pha chế đặt ly rượu trước mặt Dịch Tích, cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi nhìn cô ấy: “Dịch Tích”.

Tích Thời chính là quán bar còn đang chuẩn bị dang dở mà Dịch Tích giao cho La Kha trước khi đi, hiện tại xem ra La Kha quản lý quán khá tốt. Mấy năm qua, Dịch Tích vẫn thường xuyên gọi cho La Kha hỏi han tình hình Tích Thời. Bây giờ La Kha cũng không trực tiếp quản lý quán bar nữa mà lui về hậu đài làm ông chủ, anh ta mời một quản lý về quản lý quán bar.

Mà cô gái tên Trình Viện này chính là em gái của quản lý Trình Hạo.

Về việc La Kha trước đó vì sao cho cô xem ảnh của Trình Viện là bởi vì cô ấy khá giống cô, bất kể là về ngoại hình đến tính cách, khí chất và tác phong làm việc cũng khá giống.

Mà La Kha là người hiểu rõ cô, nếu anh ấy nói khá giống cũng làm Dịch Tích cảm thấy tò mò, cho nên mới nói anh ấy đưa cô xem ảnh Trình Viện.

“Dịch Tích, cô là Dịch Tích, tôi có nghe Lâm Mẫn nhắc đến cô, hai người là bạn thân có đúng không!” Trình Viện vui vẻ nói.

“Đúng vậy.” Dịch Tích cong môi, ““Xem ra chúng ta biết nhau thông qua lời nói của người khác.”

“Lúc Lâm Mẫn đến đây sẽ thường hay nhắc đến cô, cô ấy nói tôi cũng điên giống như cô”.

“Vậy sao?” Dịch Tích ngẩng đầu nhìn Trình Viện có vẻ uống hơi say, “Đúng là khá điên, một mình cô sao lại uống nhiều như vậy?”

Nhắc đến chuyện này thì Trình Viện liền buồn rầu.

“Đừng nhắc nữa! Bị đá rồi!”

“Sao?”

“Cô nói có tức không chứ, anh ta nói chia tay liền chia tay, chưa chính thức yêu đương mà dám nói chia tay?”

“...” Thật là nóng nảy.

Trình Viện cảm thấy Dịch Tích dường như có hứng thú với câu chuyện, cô cảm thấy cuối cùng có người chịu nghe lắng nghe cô nói rồi, vì thế cô liền nói không ngừng nghỉ: “Lúc đó tôi chỉ mất có hai tuần là cưa đổ anh ta, tôi vốn nghĩ rằng anh ta dễ dàng đổ tôi như vậy thì khẳng định cũng không phải dạng tốt lành gì, kết quả là anh ta giống như Liễu Hạ Huệ vậy, không hề lại gần nữ sắc, này tôi là bạn gái của anh ta đó”.

Dịch Tích nhìn nhìn cô ấy: “Ừm, cũng có thể là người ta thật sự thích cô nên mới cảm thấy chuyện này nên thận trọng”.

“Gì chứ, đã chia tay ba tháng rồi mà anh ta cũng không hề liên lạc với tôi, cái này mà là thích sao? Còn nữa, hôm kia tôi vừa đi tìm

anh ta, anh ta nói chia tay rồi thì thôi, còn bảo tôi đi tìm người mới”.

Dịch Tích chống cằm: “Ồ”.

“Cô nói xem vì sao anh ta lại khó đoán như vậy, con mẹ nó chứ tôi thật muốn lột cái mặt nạ của anh ta ra để nhìn xem bản chất bên trong của anh ta”.

Dịch Tích gật đầu tán thành, nhìn không thấu thì rất muốn lột bỏ mặt nạ anh ta ra xem bên trong có gì, điểm này đúng là khá giống cô.

“Còn bảo tìm người mới, cục tức này nuốt không trôi thì tìm làm sao người mới, bây giờ tôi hoài nghi chính mình không hề có sức hút của phụ nữ!” Trình Viện nằm bò trên quầy bar bực bội nói, “Tôi cứ muốn chơi anh ta một ván đấy”.

Dịch Tích lắc đầu cười cười, chấp niệm của cô gái này cũng quá sâu rồi.

Trình Viện còn ở bên cạnh làm bầm gì đó, trong lúc đó Dịch Tích lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Mẫn và La Kha, gần đây Hoàng Vi đều bận công việc, cô không muốn làm phiền cô ấy.

Vừa gọi xong, Trình Viện quay sang nói với cô: “Lúc này tôi gọi cho anh ta nói là tôi sẽ tự sát”.

Dịch Tích: “?”

Trình Viện nắc lên vài cái: “Dù sao cũng là một mạng người, anh ta chắc sẽ đến thôi?”

“Cô đang hù dọa người đấy?”

“Anh ta rất sắt đá, chắc là không đến”. Trình Viện chống đầu mơ mơ màng màng nói tiếp, “Ài, cô nói xem người đẹp trai như vậy để làm gì?”

Tiếng của cô ấy càng ngày càng nhỏ đi.

Dịch Tích dờ khóc dờ cười, đây giống cô sao? Hình tượng của cô trong lòng La Kha và Lâm Mẫn lại tệ đến vậy sao?

Cô ấy say rồi nằm vật ra đó, Dịch Tích cũng không biết làm thế nào.

“Anh có cách liên lạc với anh trai cô ấy đúng không?” Dịch Tích quay sang hỏi Lão Đậu.

Anh ta vội gật đầu: “Tôi có, nhưng tối nay quản lý không có ở đây, bây giờ tôi sẽ gọi cho anh ấy đến đón người”.

“Được”.

Dịch Tích hỏi mượn áo khoác rồi khoác lên người Trình Viện: “Bình thường cô ấy hay như vậy không?”

A Đậu cười cười: “Đúng vậy”.

“Thường xuyên thất tình?”

“Ha ha, không phải, thường thì cô ấy đá người khác”.

“À, cho nên bị người ta đá liên không cam tâm”.

A Đậu gật đầu: “Chắc là vậy”.

Người say rồi, Dịch Tích cũng thuận tiện ở bên cạnh cô ấy đợi đám người La Kha tới.

Uống cạn ly rượu ban nãy Dịch Tích cũng không gọi thêm ly nữa, cô chống cằm đếm nhẩm những chai trên kệ phía sau quầy bar, một chai, hai chai rồi đến ba chai, vô cùng buồn chán. Cho đến khi người pha chế đột nhiên nói với người đang đi đến từ phía sau cô: “Là anh à, anh là... bạn cũ của Trình Viện”. Người pha chế nhanh chóng đổi chữ “bạn trai” thành “bạn”.

Xem ra là cuộc gọi tự sát kia thành công gọi người đàn ông kia đến.

“Cô ấy ngủ bao lâu rồi?” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông kia vang lên, có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, như xa như gần vọng lại.

“Nửa tiếng rồi”.

Tính từ lúc Trình Viện nói muốn tự sát cũng vừa đủ nửa tiếng, mới vừa hùng hổ muốn tự sát sau đó lại lăn ra nằm ngủ, đây rõ ràng là lừa người.

Nhưng Dịch Tích không có thời gian nghĩ mấy việc này, cô mím môi, bàn tay đặt trên quầy bar dần dần nắm chặt.

Thế giới rộng lớn có vô số người lướt qua đời cô, chỉ có một người duy nhất mà cô không quên được.

Âm nhạc vẫn nhẹ nhàng vang lên, nhưng Dịch Tích vẫn có thể phân biệt rõ ràng giọng nói của anh với tất cả các loại âm thanh khác, bất kể là từ tiếng bước chân cho đến hơi thở của anh.

Không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt, Dịch Tích siết bàn tay rồi thả lỏng, rồi lại siết chặt bàn tay.

Cuối cùng, cô hít sâu một hơi mới quay đầu lại.

Nhượng mày mím cười, nụ cười cũng giống như nụ cười lần đầu tiên cô gặp anh, có chút tùy hứng nhưng lại quyến rũ mê người.

“À, thầy Từ? Đã lâu không gặp”.

Đã lâu không gặp, đúng là khá lâu.

Người trước mặt quả thật là anh, đẹp tựa tranh vẽ, vẫn là vẻ đẹp làm người khác muốn ăn tươi nuốt sống.

“Dịch Tích?” Giọng nói vẫn bình tĩnh không hề có chút cảm xúc kỳ lạ nào.

Có lẽ là chút hụt hẫng, cô đột nhiên biến mất nhiều năm như vậy mà anh một chút khổ sở cũng không hề có.

“Là em”. Dịch Tích đứng dậy, giọng nói bình thản, “Thầy đến đón người sao?”

Dịch Tích hết nhìn Trình Viện rồi nhìn sang Từ Nam Nho: “Đón cô ấy?”

Từ Nam Nho không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Thì ra thầy chính là người bạn trai cũ mà cô ấy nói”.

“Cô ấy không sao chứ?”

“Uống say rồi ngủ”.

“Ừm”.

Hai người không ai nói gì nữa, không khí lập tức trở nên ngọt ngào.

Lúc Dịch Tích không biết nên đánh tan không khí ngại ngùng này như thế nào, thì người đàn ông mặc sơ mi đen vội vã bước đến.

Người pha chế: “Quản lý, anh đến rồi”.

Dịch Tích nhìn anh ta, anh ta chính là quản lý hiện tại của quán bar, Trình Hạo.

“Cảm ơn, tôi đưa Tiểu Viện về trước”. Trình Hạo nói với người pha chế.

“À? Cô Dịch?”

Trước đó La Kha gọi điện thoại bằng video thì hai người có gặp qua nhau, lúc đó Trình Hạo còn giải thích tình hình quán bar cho Dịch Tích.

“Anh Trình”. Dịch Tích nhìn anh ta gật đầu.

Trình Hạo để Trình Viện khoác vai mình rồi cười nói: “Sao hôm nay cô lại đến đây, đến kiểm tra tình hình quán đúng không?”

Dịch Tích cười cười: “Có anh và A Kha ở đây thì tôi không cần bận tâm”.

“Nhưng vẫn là cần sự giám sát của bà chủ”. Trình Hạo có chút bất đắc dĩ nói, “Không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt lại trong tình huống như vậy, cô chờ tôi một lát, tôi đưa em gái về xong sẽ tiếp đãi cô chu đáo”.

“Không sao, anh cứ làm việc của anh”.

Trình Hạo cũng Trình Viện đi, có lẽ anh ta chưa từng gặp qua Từ Nam Nho nên không biết mối tình giữa em gái và anh ta, Trình Hạo chỉ gật đầu chào Từ Nam Nho xong nhanh chóng rời đi.

Không khí ngại ngùng mới vừa được phá vỡ nay lại quay trở về như cũ.

“Em đột nhiên có chút việc, đi trước đây”. Dịch Tích nhìn Từ Nam Nho cười cười rồi bước đi.

Cô đi rất nhanh, giống như sợ người đằng sau gọi mình lại. Nhưng lúc ra khỏi cửa quán thì lại cảm thấy bản thân lại tự mình đã tình nữa rồi.

Từ Nam Nho sao có thể gọi cô lại?

Vô tình chạm mặt rồi vội vã rời đi.

Dịch Tích ngồi đợi tại tiệm chè gần đó, trong đầu còn có chút hoảng hốt.

Một lúc sau cô nhận được điện thoại của Lâm Mẫn.

“Cậu đang ở đâu? Không phải hẹn là ở Tích Thời sao?”

“Có chút việc nên đi ra rồi, cậu đang ở đó?”

“Nói thừa, nghe cậu nói về nước tớ liền phi ngựa đến chỗ cậu. Cậu xem cậu có quá đáng không, về nước cũng không nói tiếng nào là sao?”

Lâm Mẫn ở quán bar nhưng không nhắc đến Từ Nam Nho, điều này chứng minh là anh ta đã đi rồi.

Dịch Tích cầm túi xách đứng lên: “Công ty điều động, ông nội đột nhiên gọi tớ về, cậu chờ chút, tớ lập tức qua”.

**

Ba người ngồi bên bờ sông nói chuyện phiếm, trong ba năm qua mọi người đều thay đổi không ít.

“Tích Tích, trước đó không phải cậu nói là không muốn làm việc chung với anh cậu sao, sao lần này lại đồng ý?” Lâm Mẫn hỏi xong liền thấy đối phương như người mất hồn, “Tích Tích, Dịch Tích?”

“A?”

“Cậu đang nghĩ gì?”

“À, tớ nghe rồi, cậu nói Dịch Vân Chiêu đúng không”. Dịch Tích điều chỉnh lại tâm trạng, “Không sao, dù sao thì kiếp này tớ cũng dây vô bọn họ rồi”.

Lâm Mẫn hoài nghi nhìn cô: “Cậu hôm nay có gì đó không đúng lắm, còn thất thần, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“À, thực ra cũng không có gì to tát, chỉ là lúc nãy vừa đụng phải một người quen của chúng ta”.

“Người quen?”

“Từ Nam Nho”.

“A?”

Lâm Mẫn và La Kha nhìn nhau.

“Không phải chứ? Gặp anh ta mà cậu còn tâm trạng vui vẻ sao?”

Dịch Tích nhíu mày, đột nhiên rót một ly rượu “Gì mà tâm trạng vui vẻ, chính là tớ không phục!”

“Gì?”

Dịch Tích ánh mắt trầm tư: “Nếu Trình Viện đã cưa đổ thầy ấy, vì sao ban đầu không thể thích tớ”.

KHOM LƯNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 20

Dịch Tích ở nhà mấy hôm thì được đến công ty Dịch Thị nhậm chức làm quản lý trong công ty, người trong công ty không ai dám nói sau lưng cô một câu.

Vị trí phòng làm việc thoáng mát rộng rãi, phong cảnh dưới lầu cũng khá đẹp, ngày đầu tiên Dịch Tích đi làm đã làm cho người khác thấy được sự thiên vị của Dịch Quốc Đường dành cho cô, quy mô phòng làm việc của quản lý đã sánh bằng với phòng của giám đốc.

Dịch Tích ngồi vào ghế trong phòng làm việc, cảm thấy tính toán của ông nội quá thâm sâu. Lúc cô ở nước ngoài ông ấy rõ ràng là “ngược đãi” cô mà cho cô chức vụ thấp nhất trong công ty. Bây giờ về nước ngay lập tức thay đổi thái độ mà cho cô một chức cao trong công ty.

Cô biết, ông ấy làm vậy chính là cho mọi người thấy được vị thế của cô, cũng là cảnh cáo Dịch Thành Hành rằng cô ấy mới là người thừa kế thực sự của nhà họ Dịch.

Nói thật thì ông nội làm cô cảm động.

Từ nhỏ cô đã không ở gần ông nhiều, nhưng ông nội lại rất yêu thương mẹ cô, ông nhận định rằng chỉ có mẹ cô mới có thể là nữ chủ nhân nhà họ Dịch, vì thế trong lòng ông ấy chỉ coi Dịch Tích là đứa cháu gái thực sự của ông.

Có lẽ điều này đối với Dịch Nhạc không công bằng, nhưng tư tưởng cố chấp đã ăn sâu vào tiềm thức của ông lão ấy.

6 giờ chiều, Dịch Tích xem xong tài liệu do trợ lý đem đến liền chuẩn bị về nhà.

Lúc vừa đứng lên lại nhận được cuộc điện thoại từ một dãy số xa lạ.

“Alo”.

“Có phải Dịch Tích không?”

Giọng nói Dịch Tích có chút dò xét, cô nương mày: “Trình Viện?”

“Ừm, là tôi”.

“Sao cô biết số của tôi?”

“Tôi hỏi Lâm Mẫn, cô ấy nói cô đang làm việc nên tôi mới đến đây”.

“Cô đến rồi?”

“Đúng vậy, tôi ở dưới lầu chờ cô”.

Dịch Tích có chút hoài nghi: “Có việc gì sao?”

“Không có gì, chỉ muốn mời cô ăn tối thôi, tôi nghe Lão Đậu nói đêm qua cô đã ngồi cùng tôi cho đến khi anh tôi đến, cảm ơn cô”.

Dịch Tích cầm lấy túi xách: “Không cần khách sáo như vậy, lúc đó tôi cũng đang đợi người”.

“Tóm lại là tôi cũng rất thích con người cô, cảm thấy chúng ta rất có duyên với nhau, hay là cô muốn từ chối lời mời của tôi”.

Dịch Tích cười cười, đột nhiên nhớ đến Từ Nam Nho.

“Người đẹp đã mở lời thì tôi sao lại từ chối”.

Lúc Dịch Tích đi thang máy xuống gặp được Dịch Vân Chiêu, hai người đứng hai góc trong thang máy, ngoại trừ cái gật đầu chào hỏi ban nãy thì cả hai không nói với nhau bất kỳ lời nào.

Xuống đến tầng dưới, cô quả nhiên trông thấy Trình Viện.

Hôm nay cô nàng không ăn mặc thoáng mát như khi ở quán bar, cô ấy mặc áo len cổ tròn phối với quần jean bó sát, rất có dáng vẻ sinh viên.

“Dịch Tích!” Cô ấy vẫy vẫy tay về phía Dịch Tích.

Dịch Tích cũng đi về phía cô ấy: “Cô vừa đến hay là đợi lâu rồi?”

“Không lâu, lúc tôi vừa tới cũng vừa gọi cho cô”. Trình Viện vừa nói vừa chuyển tầm mắt đến Dịch Vân Chiêu đứng phía sau cô, “Đây là ai đây?”

Dịch Tích dừng một chút, quay đầu lại nhìn thoáng qua: “A, anh ấy là tổng giám đốc của công ty tôi”.

“A”. Ánh mắt Trình Viện sáng lên, đột nhiên đưa bàn tay ra, “Chào anh, tôi là Trình Viện”.

Dịch Vân Chiêu cũng phối hợp bắt tay cô: “Dịch Vân Chiêu”.

“Họ Dịch sao?” Trình Viện nhìn nhìn Dịch Tích, “Hai người đều họ Dịch, vậy anh ấy là?”

“Tôi là anh cô ấy”. Dịch Vân Chiêu trả lời trước khi Dịch Tích mở lời.

Dịch Tích nhún nhún vai, ok, là anh tôi.

“Thì ra anh cô, hèn gì lại đẹp trai như vậy”. Trình Viện mang vẻ mặt hưng phấn, “Vừa đúng lúc tôi và Dịch Tích muốn đi ăn tối, anh đẹp trai có muốn đi cùng không?”

Dịch Vân Chiêu nhìn Dịch Tích.

Dịch Tích: “À, anh ấy còn có việc bận”.

Dịch Vân Chiêu nhẹ nhấp môi: “Đúng vậy, tôi còn có việc bận, thật ngại quá cô Trình”.

“Không sao, chúng ta có thể hẹn lần sau”.

Dịch Vân Chiêu đi rồi, Dịch Tích ngồi vào xe Trình Viện đi đến quán ăn gần đó.

Trong thời gian chờ món ăn đem lên, Trình Viện lại vô tình nhắc đến Dịch Vân Chiêu. Cuối cùng thì Dịch Tích cũng nhìn ra được ý đồ của cô ấy, “Sao nào, thích anh ấy rồi?”

“Đúng vậy, người lại đẹp trai như vậy, hay là cô giới thiệu cho tôi đi?” Trình Viện mạnh dạn nói.

Dịch Tích ngả người về sau: “Đúng là nhan khổng”.

“Trêu chọc trai đẹp là trách nhiệm của mọi người”.

Dịch Tích ngẩn người, sao lời nói này lại quen tai như vậy. Giống hệt câu cửa miệng lúc cô còn học đại học.

Dịch Tích khụ khụ hai tiếng: “Vậy sao, mấy ngày trước không phải còn ở quán bar say xỉn vì người đàn ông khác sao, sao hôm nay lại dứt khoát từ bỏ tình cảm kia như vậy?”

Trình Viện xua tay: “Gì mà dứt khoát từ bỏ tình cảm, tôi mới không thích anh ta, nếu không phải vì anh ta đẹp trai sao, ây da, cái này không quan trọng, quan trọng là giữa tôi và anh ta còn chưa xong đâu, không lột mặt nạ của anh ta thì còn chưa kết thúc đâu!”

“Cô không thích anh ta sao?”

“Thế gian này mỹ nam đầy rẫy, tôi cần gì ôm khư khư một cái cây?”

Dịch Tích rũ mắt, bỗng nhiên cười nhạt: “Ừm, nói đúng lắm. Mà Trình Viện này, trước khi yêu nhau thì dáng vẻ của anh ta như thế nào?”

Trình Viện đang giương nanh múa vuốt bỗng sững sờ: “A?”

“Cảm thấy cô kể khá thú vị, cảm giác người này hẳn rất kỳ lạ”. Dịch Tích tự rót cho mình ly nước ấm, sương mù bốc lên làm tầm mắt trở nên mơ hồ.

“Là rất kỳ lạ là đằng khác, yêu nhau cũng giống như không đang yêu nhau, cô nói xem sao lại có loại đàn ông không hiểu chuyện tình cảm như vậy? Không đến đón tôi tan làm, không đi dạo cùng tôi, không gặp bạn bè của tôi, này, chắc là tôi tìm được một khúc gỗ chứ không phải bạn trai”.

“Cô nói xem vì sao anh ấy thích cô?”

“Ừm?”

Đối diện với dáng vẻ mơ màng của Trình Viện, Dịch Tích sửa lại lời nói: “Ý tôi là loại người như anh ta chắc sẽ thích loại phụ nữ vừa an tĩnh vừa ngoan hiền”.

“Cái này thì chưa chắc”. Trình Viện nhướn mày, “Có loại người rất dị thường”.

“Vậy sao”.

Dịch Tích muốn hỏi kỹ hơn những gì Từ Nam Nho đã trải qua mấy năm nay, nhưng mà nghĩ kỹ thì cô ấy cũng chỉ mới quen anh ấy được vài tháng.

Hơn nữa cô muốn hỏi thì cũng không có gì để hỏi.

Vốn nghĩ rằng sau lần gặp mặt vội vàng kia thì sẽ không gặp lại nữa, nhưng không ngờ tới cuối tuần lại đụng phải Từ Nam Nho ở Tích Thời.

Bàn đồ ngoại trừ anh ấy và Trình Viện ra thì đều là những người mà Dịch Tích không quen biết, chắc là bạn bè của Trình Viện.

“Dịch Tích cô đến rồi, lại đây ngồi lại đây ngồi”. Một tiếng trước cô nhận được điện thoại từ Trình Viện cũng không biết rằng hôm nay cũng có Từ Nam Nho tham gia.

“Gì thế, mở tiệc à?” Dịch Tích nói xong liền ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Trình Viện, ánh mắt của cô lại không tự chủ được mà nhìn về phía Từ Nam Nho.

Dường như anh cũng cảm giác được ánh mắt của cô nên nhìn lại, chỉ là ánh đèn hơi tối nên không thấy rõ được điều đó.

“Hôm nay hợp mặt bạn bè, tôi nói là đã quen được một người đẹp mà họ không tin tôi, vì vậy tôi liền gọi cô tới đây”. Dứt lời, Trình Viện ghé vào tai Dịch Tích thì thầm, “Người đó chính là Từ Nam Nho, cũng không biết sao hôm nay lại dễ dàng hẹn được anh ta đến đây”.

Dịch Tích gật đầu nhẹ, cô nhìn mọi người xung quanh chào hỏi: “Chào mọi người, tôi là Dịch Tích”.

“Mẹ ời, đúng thật là một mỹ nhân”.

Trình Viện: “Còn không phải sao, bên cạnh mỹ nhân thì toàn là mỹ nhân thôi”.

Dịch Tích cười cười, có chút thất thần.

Đám bạn của Trình Viện vừa trò chuyện vừa uống rượu, sau đó lại chuyển sang vừa uống rượu vừa chơi trò chơi. Lúc trò chơi kết thúc thì cả đám người cũng hơi say rồi.

Dịch Tích nhìn thoáng qua Từ Nam Nho, nơi đây tuy ồn ào náo nhiệt, nhưng thầy ấy vẫn như thường lệ không ăn nhập với khung cảnh xung quanh. Chính là loại cảm giác này mà luôn hút mắt đám phụ nữ ở đây.

Dịch Tích quơ quơ ly rượu, rũ mắt cười khẽ.

Người ngồi trước mắt cô giờ đây đã trở thành một loại cấm kỵ, càng né tránh lại càng được gặp nhau. Dưới tác dụng của men rượu

cô mới dám thẳng thắn thừa nhận người đàn ông này như một vết sẹo trong lòng cô, chạm vào liền đau đớn tột cùng.

Còn thích sao?

Có lẽ là không.

Chỉ là không cam tâm.

Đúng vậy, là không cam tâm.

Nghĩ miên man một hồi đau lại đau nhức, Dịch Tích nói với Trình Viện rằng cô muốn đi nhà vệ sinh.

Quán bar này hướng ra sông, bên ngoài sóng nước dập dềnh, còn bên kia bờ ánh đèn sáng trưng. Dịch Tích ở trong nhà vệ sinh dậm lại lớp phấn xong cũng không quay về phòng, cô đứng bên cạnh lan can gần đó, để gió phả vào mặt làm tỉnh rượu.

Không biết đứng bao lâu thì trời bắt đầu mưa.

Những hạt nước mưa rơi lồm bồm vào mặt nước tạo thành một vòng tròn sóng nước.

Ổng tay áo bị ướt một mảng, Dịch Tích nhìn đồng hồ rồi quyết định quay về.

Đúng như cô dự đoán, lúc quay về phòng đã không thấy đám người Trình Viện và cả Từ Nam Nho.

“Này lão Ngô, đưa đến khách sạn rồi chưa? Khụ khụ, anh ta có ổn không? Trò này của các anh xem ra không được rồi, hay là tôi không đến đó nữa?”

Dịch Tích thấy Trình Viện từ trong phòng vội vàng đi ra ngoài, ban nãy cô ấy uống không ít rượu nên bước chân có hơi loạng choạng.

“Mẹ kiếp! Ai nói tôi sợ? Đúng đúng, là tôi nói đấy, các người về đi, bây giờ tôi tới đó được chưa?”

Trình Viện đang nói điện thoại, thấy Dịch Tích đứng đó thì cúp máy, “Ban nãy cô đi đâu làm tôi tìm không thấy?”

Dịch Tích: “Xin lỗi, ban nãy nhức đầu nên đứng bên ngoài hít thở không khí”.

“À vậy tôi có chút việc, đi trước nhé”.

Dịch Tích đưa tay đỡ lấy cô ấy: “Cô còn đi đâu, cô say rồi”.

“Không sao cả, tôi đi xem anh ấy một chút”.

“Anh ấy?”

“Là Từ Nam Nho”. Trình Viện vừa nóng lòng vừa phẫn khích sáp lại gần cô, “Bây giờ anh ấy đang ở khách sạn, tôi chuẩn bị thực hiện những gì tôi đã nói, lột đồ anh ta ra”.

Dịch Tích sửng sốt: “Cái gì?!”

“Tôi đùa thôi, đây là ý của đám bạn tôi bày ra, tôi cảm thấy thuốc không ổn lắm nên muốn đi xem thử”.

Trình Viện làm bầm: “Làm sao thì làm cũng phải đưa đến bệnh viện, nếu không đến lúc xảy ra chuyện thì khẳng định sẽ trách tôi”.

Dịch Tích có chút chậm phản ứng.

Nào là lột đồ, thuốc, rồi đưa đi bệnh viện.

Mấy từ này hợp lại với nhau nghe như thế nào cũng đáng nghi, không đợi Dịch Tích hỏi thêm câu nào nữa, Trình Viện đã nhấc chân lên bỏ chạy ra ngoài cửa quán bar.

“Trình Viện!”

“Nói sau nhé”.

Dịch Tích vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ, không phải chứ? Ban nãy cô thấy thầy ấy vốn không say, nên chắc là không có chuyện gì xảy ra đâu. Nhưng mà sao trong lòng cô vẫn cảm thấy bất an.

Thôi vậy, cô lo nhiều như vậy làm gì.

Cũng không đến lượt cô quản.

Dịch Tích cười mỉa, chuẩn bị rời khỏi quán.

“Ây da, anh à, anh buông em ra, em không có quạ!”

“Đã uống đến mức này rồi, anh nói cho em biết, sau này không được đi bar nữa!”

“Được được, em không đi nữa, nhưng bây giờ có chuyện gấp, anh buông em ra trước đi đã”.

“Em đừng có mà tìm cớ, đừng có đi tìm lũ bạn tụ tập nữa! Đưa điện thoại đây! Tối nay ngoan ngoãn ở trong phòng không được đi chơi!”

Trình Hạo lôi Trình Viện ra khỏi quán bar, Trình Viện có vùng vẫy đến mức nào cũng không thoát được.

“Ây da nốt lần này thôi tối này em về!”

“Uống thành cái dáng vẻ này rồi mà còn muốn lái xe?!”

Trình Viện nói thế nào thì Trình Hạo cũng không cho buông cô ra, vì thế hai người lại giằng co trước mặt Dịch Tích, lúc này Trình Viện đột nhiên quăng tấm thẻ phòng cho Dịch Tích.

“Giang hồ cầu cứu!”

Dịch Tích: “???”

Trình Viện sống chết vùng vẫy đi về phía Dịch Tích, thấp giọng nói: “Giúp tôi đi khách sạn xem thử Từ Nam Nho, nếu có vấn đề gì cứ trực tiếp đưa đến bệnh viện! Làm ơn đi mà!”

“Việc này”.

“Thẻ phòng này! Cảm ơn cô!”

“...”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 21

Trên thẻ phòng có ghi tên khách sạn, Dịch Tích bắt xe đi thẳng đến đó.

Lúc bước vào thang máy để đi lên tầng trên, trong lòng cô có chút lo lắng thấp thỏm. Tình huống hiện tại khá hỗn loạn, cô cũng không thấy biết lúc gặp thầy ấy thì nên nói gì mới phải.

Chẳng mấy chốc đã lên đến nơi, Dịch Tích đi lên nhấn chuông cửa phòng.

Không ai ra mở cửa, cô nhấn thêm hai lần rồi dứt khoát quẹt thẻ mở cửa phòng.

“Két”.

Tiếng cửa mở lúc này vang vọng cả hành lang yên tĩnh.

Dịch Tích đẩy cửa đi vào: “Thầy?”

“Rầm!”

Có vật gì đó vừa rơi xuống đất, nhưng dưới đất có lót thảm nên âm thanh nhanh chóng biến mất.

Dịch Tích giật mình, cô vội vã đi vào phòng ngủ.

Vừa bước vừa thì tấm ga giường hỗn loạn liền đập vào mắt cô, nhưng trên giường lại không một bóng người.

“Thầy?” Dịch Tích bước lên vài bước, cô nghe thấy tiếng ma sát giữa quần áo với đầu kia của tấm ga trải giường, “Từ Nam Nho”.

Âm thanh đờ nén vang lên ngay sau đó, nói đúng hơn là tiếng rên nhẹ.

Dịch Tích chậm rãi đi đến đầu giường bên kia, nhìn xuống Từ Nam Nho.

Nhưng Từ Nam Nho lúc này lại không phải Từ Nam Nho trong trí nhớ của cô.

Trong trí nhớ cô, thầy ấy lúc nào cũng mang vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, chưa hề có biểu cảm gì khác, cũng không dễ dàng bộc lộ cảm xúc của bản thân. Thầy ấy luôn luôn bình thản như vậy, giống như không hề có chút liên quan nào với thế giới phức tạp đang sống.

Mà ngay lúc này, Từ Nam Nho như bị ai ném xuống trần gian mà biểu lộ ra cảm xúc như vậy.

Dịch Tích run lên, có chút túng quẫn.

“Thầy làm sao vậy?”

Từ Nam Nho nằm dưới đất khó chịu trở mình, xem ra người làm tấm ra giường lộn xộn ban nãy là thầy ấy, mà âm thanh vang lên lúc nãy cũng là do thầy ấy rơi từ giường xuống.

Dịch Tích phản ứng chậm chạp, người trước mắt có chút sai sai, quá sai là đằng khác.

Áo sơ mi đã bị bung ra hai nút, lòng ngực ửng đỏ khác thường đập vào mắt. Dịch Tích nhớ ra lúc nãy Trình Viện có nhắc gì đó liên quan đến thuốc, sắc mặt cô bỗng đen đi.

Chẳng lẽ là thuốc kích dục?

Trong bữa tiệc ồn ào khi nãy, cô sao có thể không biết loại thuốc này sẽ xuất hiện được, cô biết rằng nhiều người dùng loại thuốc này để tăng cảm giác kích thích trên giường. Mà cô không ngờ rằng là Từ Nam Nho cũng bị chuốc thuốc.

Đám bạn của Trình Viện đúng là làm chuyện xằng bậy!

Dịch Tích ngồi xổm xuống: “Thầy đợi chút, em lập tức gọi bác sĩ!”

Tay vừa mới lấy di động ra lại bị bàn tay khác nắm lấy, di động của cô trượt khỏi tay rồi rơi xuống đất cách đó không xa.

Dịch Tích kinh ngạc nhìn về phía Từ Nam Nho, mà lúc này, anh cũng ngược mắt nhìn cô.

Không còn là ánh mắt lạnh lẽo ngày thường, lúc này ánh mắt anh trở nên đỏ ngầu như bị vấy bẩn bởi chốn trần gian.

Hiển nhiên là đã bị dục vọng nuốt trọn.

Dịch Tích lùi về phía sau, gương mặt cô hiện rõ vẻ hoảng sợ. Tim cô nhảy loạn xạ trong lòng ngực, trong đầu lại hiện lên câu nói kia, nói rằng muốn lột bỏ mặt nạ của anh ta ra để xem thử bản chất ẩn giấu bên trong là gì.

Chiếc mặt nạ của thầy ấy giờ phút này hoàn toàn bị lột bỏ, giờ đây chỉ còn là daging về chặt vật khó xử.

“Dịch Tích?”

“...”

Bản thân anh đã không biết mình nằm trên giường nhẵn nhịn bao lâu, cho dù lúc này gọi tên cô thì bản thân cũng không hề ý thức được hành động của bản thân.

Dịch Tích rũ mắt nhìn anh: “Thầy có ổn không?”

Một câu nói dư thừa.

Trên mặt Từ Nam Nho hiện lên một tia chặt vật, nhưng giây sau lại bị dục vọng nuốt chửng.

Đột nhiên anh đưa tay nắm lấy cổ tay cô, như muốn dùng sức nghiền nát cô ra thành từng mảnh.

Nơi cổ tay cô lúc này nóng đến mức như muốn bốc cháy.

Dịch Tích đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, cô dùng sức vẫy tay mình ra.

Có tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng Từ Nam Nho, cô chưa rút tay về thì Từ Nam Nho đã đè cô xuống dưới nền nhà.

“A!”

Anh cắn một cái ở cổ Dịch Tích, cô bất ngờ kêu lên rồi lấy sức đẩy anh ra khỏi người. Nhưng anh lại hung hăng nắm lấy tay cô đưa

lên đỉnh đầu, bàn tay kia vội vã lần mò xuống dưới cởi quần áo cô ra.

Dược tính quá mạnh, có lẽ anh cũng không biết bản thân lúc này đang làm gì.

Từ cắn mạnh dần biến thành mút vào, đầu lưỡi ẩm áp mơn trớn trên da thịt mềm mại của cô, mang theo sự nghịch ngợm không thể không chế.

Cô vừa hoảng sợ vừa giãy giụa làm cho động tác hôn môi của anh chợt dừng lại.

Đây chính là đôi môi của anh, là nơi mà cô từng khao khát được chạm vào.

Ấm áp và mềm mại lại vô cùng hấp dẫn.

Dịch Tích phát hiện rằng cô không hề chán ghét anh hôn cô, cô có chút ngây ngốc, nghĩ lại thì có lẽ trong lòng cô trước giờ vẫn luôn không cam tâm.

Cô hận anh phá vỡ ảo tưởng khi còn bé của cô, hận anh ba năm trước không hề vì cô mà động lòng, cô càng hận anh trước đó chỉ thích túp phụ nữ ngoan ngoãn hiểu chuyện vậy mà lại quen với túp phụ nữ quyến rũ như Trình Viện.

Những mong muốn muốn xé nát vỏ bọc bên ngoài của anh giờ đây cô đã thực hiện được.

Dáng vẻ vừa điên cuồng vừa thảm hại của anh lúc này quả thật là vô cùng quyến rũ, càng làm cô cảm thấy vô cùng đặc ý.

Giờ phút này thì có lẽ là tác dụng của cồn, hoặc có lẽ là hận thù lại nổi dậy trong cô. Trong đầu cô bỗng nảy ra một ý tưởng vô cùng nực cười. Thầy ấy không phải là người nghiêm túc đứng đắn sao, không phải sẽ không yêu đương với học trò của mình sao, nếu đã như vậy thì cô cố tình muốn phá hủy hết những thứ đó.

Từ Nam Nho, em thật sự chờ mong biểu cảm của thầy sau khi tỉnh dậy.

Dịch Tích run lên, cô ngừng giãy giụa.

Mà ngược lại, cô ngoan ngoãn nằm dưới thân anh, chính động tác làm cho Từ Nam Nho thấy sự hợp tác của cô, anh vội vã xé rách quần áo của cô để tìm kiếm nơi tư mật kia.

Hô hấp dần trở nên hỗn loạn, giữa vô số âm thanh ngắt quãng vang lên đều là hơi ấm của anh. Mà lúc này, trái tim tựa như bị ngâm trong nước sôi của cô ngày càng lớn dần, sau đó chờ đợi được nổ tung.

Sự đau đớn lập tức bao trùm lấy Dịch Tích, đến lúc này cô mới hiểu được lúc Lâm Mẫn miêu tả sự đau đớn khi cái kia bị xé rách đúng là không hề phóng đại.

Anh không hề dịu dàng, cũng không có lý trí mà lung tung điên cuồng, hoàn toàn rơi vào sự khống chế của thuốc.

Dịch Tích đau đến mức nhe răng trợn mắt, nhưng cô lại không hề kêu tiếng nào.

Cô nghĩ rằng, trong quá trình gỡ bỏ vỏ bọc của Từ Nam Nho, cô đã bước được một bước dài.

Ngoài ra thì chương ngại tâm lý của cô về việc này cũng đã hoàn toàn vượt qua.

Đêm đầu tiên của cô rớt cuộc cũng được giải quyết, sau này cô sẽ không bị Lâm Mẫn chế giễu là bà cô xử nữ nữa.

Dịch Tích một chút cũng không hối hận, vốn dĩ trong lòng cô không quan trọng tấm màn kia, bây giờ giao nó cho Từ Nam Nho thì cô cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Quãng thời gian khó khăn cuối cùng cũng qua đi, lúc cô sắp ngủ gục thì người kia rớt cuộc cũng dừng lại.

Tuy rằng trên nền nhà có tấm thảm dày nên không cảm thấy lạnh, nhưng lần đầu tiên của cô lại là trên sàn thì có chút bất đắc dĩ. Dịch Tích nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, khó khăn chồm dậy kéo chăn từ trên giường xuống đắp.

Cô không còn sức lực nào để đi, cũng không có chút sức bò lên giường, nên cứ vậy mà nằm ngủ trên sàn.

**

Trưa ngày hôm sau, trong phòng là một đống hỗn loạn.

Dịch Tích ngồi dậy trên thảm với cái bụng kêu ùng ục.

Từ Nam Nho đã dậy trước cô, cô lại bỏ lỡ biểu cảm của anh!

Nhưng mà sao cô có thể cam tâm.

Cô nhìn lên Từ Nam Nho lúc này đã ăn mặc chỉnh tề, rồi tỏ vẻ ảm ức thấp giọng nói: “Em đau quá thầy”.

Từ Nam Nho run lên.

Dịch Tích ngồi dậy, cái chăn đang đắp trên người cô lúc này trượt xuống, lộ rõ mấy dấu tím xanh trên cổ.

“Thầy xuống tay cũng không hề nhẹ nhàng, không hề biết thương hoa tiếc ngọc”.

Giọng nói nũng nịu của cô làm cho chính cô cảm thấy nổi da gà, cô nhìn thấy khuôn mặt Từ Nam Nho ửng đỏ.

“Tôi qua em được người khác nhờ nên mới đến đây, không ngờ là thấy thầy”. Dịch Tích cong môi, “Thầy liền nhào vào người em, em vùng vẫy thế nào cũng vô dụng”.

Hô hấp của Từ Nam Nho có chút không thông: “Xin lỗi”.

“Ừm, đúng là nên xin lỗi”.

“...”

Nhất thời không có gì để nói nữa, Dịch Tích với tay nhặt lấy quần áo trên nền đất rồi từ từ mặc vào. Mà lúc cô mặc quần áo thì Từ Nam Nho lặng lẽ xoay người về phía sau.

Dịch Tích mặc xong quần áo thì chậm rãi đứng dậy.

“Ui...”

Đi được một bước cô liền chống tay lên mặt bàn, cảm giác đau đớn mạnh mẽ ập tới, đau nhất chính là lúc đi lại.

Nghe thấy tiếng động, Từ Nam Nho xoay người, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của cô thì giọng nói cũng trở nên khản trương: “Có

khỏe không?”

Dịch Tích xua tay, giọng nói vô cùng sáng khoái: “Không tốt lắm, nhưng em nhìn được”.

“Em...”

“Em muốn đi rửa mặt”.

Từ Nam Nho mấp máy môi rồi nhường đường để cô đi qua.

Dịch Tích đi chân trần vào phòng tắm, Từ Nam Nho vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, anh thuận tay lấy cái chăn trên tấm thảm ném lên giường. Nhưng đúng lúc này lại thấy một mảng màu đỏ sậm ngay chính giữa tấm thảm lót sàn.

Lý nào mà anh không hiểu được ý nghĩa của vết đỏ kia.

Dịch Tích đánh răng rồi rửa mặt, tinh thần sáng khoái đi ra khỏi nhà tắm.

“Thầy có thể đi rồi”.

Từ Nam Nho quay đầu nhìn cô: “Tôi đưa em về”.

“Thầy đang áy náy hay muốn bồi thường?” Dịch Tích cười, “Thực sự là không cần như vậy, chuyện hôm qua chỉ là ngoài ý muốn, hai ta đều là người trưởng thành cả thì không cần xem là thật”.

Từ Nam Nho nhú mày.

Dịch Tích: “A! Như vậy có quá tùy tiện không, vậy thì... Hay là thầy chịu trách nhiệm?”

Trong lời nói có chút trêu chọc đùa giỡn, cô thừa biết anh không hề có hứng thú gì với cô, tất nhiên là không muốn anh chịu trách nhiệm.

Nhưng không ngờ tới, cô nói xong anh lại gật đầu: “Được”.

Dịch Tích sửng sốt một lúc: “Được? Chúng ta? Thích hợp sao?”

Từ Nam Nho: “Em cảm thấy có hợp không?”

“Ừm, ngoại trừ cả hai đều độc thân thì không hề có gì là hợp cả”. Dịch Tích nhướn mày, ẩn hiện nét quyến rũ, “Cho nên chúng ta không cần miễn cưỡng nhau”.

Từ Nam Nho cùng Dịch Tích ngồi taxi về nhà cô, trên đường đi hai người không nói với nhau lời nào.

Lúc xuống xe Từ Nam Nho cho Dịch Tích một dãy số, sau đó không nói thêm lời nào nữa mà cho tài xế lái xe đi.

Sau khi ra nước ngoài thì Dịch Tích đã đổi số di động, nên cô đã mất số điện thoại của anh. Cô nhìn dãy số nằm gọn trong tay mình lại nhớ đến vụ việc đụng xe năm đó, lúc đó cô không hề biết anh là Từ Nam Nho nên mới hỏi số điện thoại anh.

Cô của năm đó có biết bao si mê với dáng vẻ lạnh lùng của anh.

“Dịch Tích?” Dịch Nhạc từ trên xe bước xuống liền trông thấy cô đứng trước cửa.

Dịch Tích đáp lại: “Về rồi à”.

Dịch Nhạc gật đầu.

Sau đó Dịch Tích cũng không nói gì thêm, cô siết chặt đồ vật trong tay, có chút bực bội đi vào nhà.

Đi được vài bước thì quay đầu nhìn Dịch Nhạc: “Có phải cô vẫn gọi thẳng tên tôi không?”

Dịch Nhạc ngây ngốc: “A?”

Dịch Tích cũng lười nghĩ đến việc này bắt đầu từ khi nào, bởi vì thời gian sống chung của cô và Dịch Nhạc quá ít ỏi.

“Đúng là không biết lớn nhỏ”.

Dịch Tích nói xong liền đi vào nhà, Dịch Nhạc đứng im tại chỗ một hồi lâu vẫn không có phản ứng gì.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 22

Từ Nam Nho để lại số điện thoại cho Dịch Tích cũng đồng nghĩa là nếu muốn anh chịu trách nhiệm, cô có thể gọi anh bất cứ khi nào. Nhưng Dịch Tích không hề gọi, một mặt là vì cô bận công việc, mặt khác vì cô cảm thấy cũng nên đặt dấu chấm hết cho việc này.

Tối hôm sau cô lại nhận được điện thoại từ Trình Viện. Cô ấy nói đã thử gọi cho Từ Nam Nho, kết quả là người ta chỉ lạnh lùng nói vài câu rồi cúp máy, không hề nhắc vụ việc tối đó, cô ấy hỏi cô tối đó Từ Nam Nho như thế nào, Dịch Tích suy nghĩ một chút rồi nói với cô ấy là đã đưa người đi bệnh viện.

Lại cách vài hôm, Trình Viện lại đứng dưới công ty chờ Dịch Tích, nhưng cô ấy tìm cô không phải vì Từ Nam Nho.

“Cô nói gì? Số điện thoại của anh trai tôi?” Dịch Tích mém chút nữa bị sặc nước.

"Hay là WeChat cũng được?"

Dịch Tích điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt: “Nếu cô muốn cái này thì sao không trực tiếp hỏi anh ta?”

"Hỏi ai mà chẳng được, hỏi cô thì cũng như nhau thôi, chẳng phải cô là em gái anh ấy sao".

Dịch Tích nhấp một ngụm cà phê: "Thực sự thì mối quan hệ giữa tôi và anh ta không được tốt lắm, cho nên việc hỏi xin phương thức liên lạc cá nhân có chút bất tiện".

Trình Viện nhướn mày: "Mối quan hệ giữa cô và anh ấy không tốt sao?"

Dịch Tích dáng vẻ bất lực: "Đúng vậy, con riêng của mẹ kế".

Nếu nói như vậy thì Trình Viện cũng xem như là đã hiểu được sự tình: "Những gia đình giàu có như cô đúng là giống với mấy bộ phim trên truyền hình".

Dịch Tích cười: "Có lẽ so với phim truyền hình còn đặc sắc hơn". Vừa dứt lời thì Dịch Tích lại hỏi: "Cô còn liên lạc với Từ Nam Nho không?"

"Đừng nhắc nữa, lần trước tôi đúng là hối hận". Trình Viện cắn môi: "Đều trách đám bạn quỷ quái kia ra ý kiến tệ hại, đúng là hại người khác khổ không ít".

Trình Viện: "Đêm đó lúc tôi gọi điện thoại cho anh ta, bàn tay còn có chút run, nhưng nghĩ lại thì một người cao ngạo như anh ta mà đêm đó lại thê thảm như vậy, lại còn bị người trong bệnh viện nhìn thấy, lại còn bị cô trông thấy dáng vẻ đó, tôi cảm thấy anh ta sắp giết tôi rồi".

"Bây giờ lại biết sợ rồi", Dịch Tích nhàn nhạt nói, "Dáng vẻ hùng hổ của cô lúc đó đi đâu rồi".

"Này, lúc đó tôi chỉ nói đùa thôi, còn không phải tức giận bởi vì bị đá nên trong lòng mới bực bội". Trình Viện xua tay, "Cũng không

quan trọng nữa, tôi không làm được gì anh ta cả, cứ cho anh ta làm hòa thượng đi, chuyện quan trọng lúc này là chuyện anh của cô".

"..."

Hòa thượng sao? Ha.

**

Buổi chiều Dịch Tích về nhà sớm hơn mọi ngày. Bởi vì vừa hoàn thành xong một hạng mục, cả người cô đều mệt mỏi rã rời, chỉ muốn nhanh chóng lên giường ngủ một giấc.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, vừa định nằm xuống giường thì điện thoại lúc này lại vang lên.

"Alo".

"Xin chào, cô có phải là chị của Dịch Nhạc, Dịch Nhạc bị ngã ở trường, bây giờ cô có thể đến bệnh viện không?"

"A?"

"Bác sĩ bảo cần thông báo cho người nhà, cô ấy nói gọi cho cô là được".

Dịch Tích rời giường đứng dậy: "Ở bệnh viện nào?"

Dịch Thành Hành và Tưởng Minh Lệ mấy ngày nay đều không ở nhà, mà Dịch Vân Chiêu đã đi công tác, bây giờ người thân cũng chỉ còn lại cô. Dịch Tích vội vã khoác áo vào, cầm lấy chìa khóa xe ra khỏi nhà.

Cô lái xe thẳng đến địa chỉ trong điện thoại, nhanh chóng đỗ xe rồi đi vào bệnh viện.

“Dịch Nhạc?”

Lúc Dịch Tích đi vào phòng bệnh đã thấy Dịch Nhạc nằm trên giường bệnh. Cô nhíu mày nhìn vào cái chân trái đang bó bột của cô ấy: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô là chị của Dịch Nhạc đúng không?” Lúc này, cô gái đứng bên cạnh lên tiếng.

“Ừm”.

“Chuyện là thế này, lúc Dịch Nhạc đang đi từ trên lầu xuống bị người ta đụng trúng, sau đó lại trượt chân nên mới bị ngã”.

Dịch Nhạc có chút khó chịu: “Lúc nãy bác sĩ nói có chút chấn thương não, cho nên mới bảo người nhà tới, mà mẹ tôi đã đi ra nước ngoài”.

“Tôi biết”. Dịch Tích cúi đầu nhìn cô ấy, “Cô nghỉ ngơi tốt đi”.

“Đừng nói cho họ biết, chuyện cũng không nghiêm trọng nên không cần họ vội vã quay về làm gì”.

Dịch Tích: “Được”.

Dịch Nhạc muốn ở lại bệnh viện một đêm để quan sát tình huống xem có gì nghiêm trọng không.

Dịch Tích nhìn hai cô gái còn đang nhìn chăm chăm mình, ho một tiếng rồi nói tiếp: “Tiền viện phí còn chưa đóng đúng không, để tôi đi tìm bác sĩ”.

Cô gái kia nói: “Không cần đâu chị, thầy Từ đi đóng rồi”.

Động tác xoay người của Dịch Tích cứng đờ: “Thầy Từ?”

“Bởi vì hôm nay lúc bọn em đi đến lớp học của thầy nhưng không cẩn thận để bị ngã, lúc đó thầy đã lấy xe đưa bọn em đến bệnh viện”. Cô bạn của Dịch Nhạc giải thích với cô.

Dịch Tích nhìn về phía Dịch Nhạc, năm nay Dịch Nhạc thi lên nghiên cứu sinh ở trường Lý Công, mà cũng bởi vì là Lý Công, nên thầy Từ kia là ai thì không cần nói cũng có thể đoán được.

Dịch Nhạc nhìn cô: “Thầy Từ là giáo viên hướng dẫn nghiên cứu sinh của em”.

Dịch Tích: “Từ Nam Nho?”

Dịch Nhạc gật đầu, cô nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Dịch Tích biến đổi mấy lần, lại vô tình nhớ đến việc vì người tên Từ Nam Nho mà cô ấy cãi nhau quyết liệt với ba, sau đó bỏ nhà ra đi. Lúc đó, cô đúng là bị quyết tâm của Dịch Tích làm cho hoảng sợ.

Quả nhiên Từ Nam Nho kia lại là người mà bọn họ đã đề cập trong câu chuyện mấy năm về trước.

Cô bạn của Dịch Nhạc lúc này xoay người về phía cửa phòng kêu lên: “Thầy”.

Dịch Nhạc nhìn Từ Nam Nho, lại vô thức nhìn về phía Dịch Tích, cô ấy nghĩ rằng, năm đó Dịch Tích im hơi lặng tiếng ra nước ngoài có lẽ là có liên quan đến thầy cô.

Dịch Nhạc nhìn thấy Dịch Tích xoay người lại, nhưng lại không ngờ rằng cô ấy chỉ nhìn người đàn ông trước mắt rồi cười nhạt: “Nghe nói thầy đưa Dịch Nhạc đến bệnh viện, làm phiền rồi”.

Cô nói chuyện rất lễ phép, giống như phụ huynh đang cảm ơn giáo viên.

Từ Nam Nho rũ mắt nhìn cô, đáy mắt không hề gợn sóng: “Không cần khách sáo”.

“Tiền thuốc men của Dịch Nhạc là bao nhiêu, lát nữa thầy nói để em trả lại”.

Từ Nam Nho không nói gì.

Dịch Tích cũng không để ý, cô xoay đầu nhìn Dịch Nhạc: “Đói rồi phải không, để tôi ra ngoài mua đồ ăn”.

Dịch Nhạc: “Được”.

Cô quay đầu nhìn Từ Nam Nho đang đi theo ra khỏi bệnh viện: “Thầy có biết Dịch Nhạc là em gái em không?”

“Biết”.

“Vậy mà lần trước thầy không hề đề cập với em rằng thầy là giáo viên hướng dẫn của em ấy”.

“Chuyện này có cần thiết không?”

“À, đúng là không cần thiết”.

Theo như tính cách của Từ Nam Nho mà nói, Dịch Nhạc cũng chỉ là một học sinh bình thường, là em gái của ai thì cũng không quan

trọng.

“Dịch Tích”.

“Ừm?”

“Tại sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Bước chân của cô dừng lại, cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh:
"Sao vậy, thầy chờ điện thoại của em?"

Từ Nam Nho mím môi, chau mày: “Chuyện lần trước...”

“Chuyện lần trước...” Dịch Tích đột nhiên nũng nịu cười một cái,
"Em hết đau rồi".

"..."

Một bên tai của Từ Nam Nho bất chợt ửng hồng, Dịch Tích chớp chớp mắt, cô hào hứng giống như mới phát hiện ra châu lục mới:
“Thầy đang xấu hổ sao?”

Từ Nam Nho tránh khỏi tầm mắt: “Đi thôi, mua đồ ăn”.

“A? Thầy cũng muốn đi sao?”

“Dịch Nhạc là học trò tôi”.

“Nhưng em ấy là em gái em”.

“À, cho nên?”

“Cho nên...”

Có em ở đây rồi thì cần gì thầy?

“Dù sao thì em ấy vẫn là học trò của tôi”, Từ Nam Nho nhìn Dịch Tích vẫn còn đứng im: “Đi thôi”.

Cơm chiều đã mua về, cô bạn ban nãy cũng đã quay về trường, cho nên trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người.

Dịch Nhạc gầy gầy hột cơm, cô ngẩng đầu lên nhìn Dịch Tích và Từ Nam Nho đang ngồi ăn ở phía bên kia bàn.

“Ăn xong rồi thì hai người về trước đi, một mình em ở lại đây là được”. Dịch Tích tặng cho cô một ánh mắt sắc bén: “Ngốc như vậy mà ở một mình thì tôi không an tâm, nếu có chuyện ngoài ý muốn gì thì tôi sẽ bị mẹ cô đánh chết mất”.

Dịch Nhạc thiếu chút nữa trợn mắt: “Chị nói ai ngốc?”

“Lớn như vậy rồi còn té cầu thang, không gọi là ngốc thì là gì?”

“Bởi vì tôi bị người ta đụng trúng”.

Dịch Nhạc cười khẩy: “Dù sao thì IQ của tôi cũng cao hơn chị”.

Trong miệng Dịch Tích còn đang nhai miếng thịt bò: “Sao cô biết? Có cần thi trắc nghiệm IQ thử không?”

“Cần không? Hay là chị hỏi thầy đi, xem xem thành tích học tập của ai cao hơn?”.

“Đừng tưởng rằng bản thân thi được nghiên cứu sinh ở Lý Công là IQ cao”, ngón tay trái của Dịch Tích gõ gõ trước mặt Từ Nam Nho, “Thầy nói xem con bé có phải là loại mọt sách điển hình không?”

Không ngờ rằng câu chuyện đột nhiên chuyển hướng về phía mình, anh nhìn Dịch Tích rồi trầm tư: “Em gái của em chăm chỉ hơn em nhiều”.

Dịch Tích vẫn không chấp nhận: “Chẳng lẽ chăm chỉ thì IQ cao?”

Từ Nam Nho: “Cũng có thể”.

Dịch Tích liếc anh một cái: “Vậy ý thầy là dù sao thì nó cũng thông minh hơn em đúng không?”

Trong mắt Từ Nam Nho lóe lên ý cười: “Bản thân em lúc còn đi học học hành ra sao cũng không biết?”

“Em biết, em thông minh nhưng chỉ là không thích học”.

“Đúng là tự khen mình thì hay”, Dịch Nhạc ghét bỏ nói, “Có phải lúc ở trường chị ấy cũng học hành không tử tế đúng không thầy?”

Từ Nam Nho cười cười: “Ừm, cũng không khác là bao”.

Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt Từ Nam Nho, ý nghĩ muốn phản bác lại Dịch Nhạc bỗng chốc tan thành mây khói, Dịch Tích giật mình, chậm rãi lấy tay vén những sợi tóc ra phía sau tai, cô dùng động tác này để che đi cảm xúc trong mắt mình.

Xì, cười cái gì chứ.

Cuối cùng thì Dịch Tích vẫn ở lại bệnh viện một đêm với Dịch Nhạc, ngày hôm sau sau cô nhận được cuộc gọi từ Dịch Quốc Đường hẹn đến quán ăn.

Vốn nghĩ là bàn công việc, nhưng đợi hơn nửa ngày lại có một người đàn ông điển trai đi đến, Dịch Tích liền hiểu rõ chuyện gì đang

xảy ra.

Đây không phải là bàn công việc, mà là đang xem mặt cho cô.

“Xin chào cô Dịch, tôi là Ôn Thiệu Nguyên”.

“Tôi biết, có nghe qua tên anh”. Dịch Tích biết rõ ông nội đã đào một cái hố lớn cho cô, nhưng tình huống trước mắt này lại làm cô không nhảy vào hố cũng không được.

Đúng là cô đã được nhắc về Ôn Thiệu Nguyên, người này chính là đại thiếu gia nhà họ Ôn, vừa đẹp trai lại giàu có, từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, vừa về nước mấy năm gần đây, nghe đồn rằng anh ta vừa về nước đã nắm trong tay hơn một nửa sản nghiệp từ ba anh ta.

Việc làm của ông nội ngày hôm nay đã nói rằng trong lòng ông lão rất xem trọng người thanh niên tài giỏi này.

“Lần này gặp mặt nhau cũng có chút đột xuất, hy vọng cô không để bụng”.

Dịch Tích cười cười: “Tôi hiểu, đây cũng chỉ là sự sắp xếp của thể hệ trước, không sao, coi như hôm nay tôi lại quen thêm một người bạn”.

“Cô quả nhiên là người phóng khoáng rộng rãi như trong lời đồn”, Ôn Thiệu Nguyên nói.

“Rộng rãi? Ha ha, vậy sao?”

“Thật ra thì tôi đã biết cô từ trước, nhưng vẫn không có cơ hội để nói chuyện, nên lúc mấy vị trưởng bối trong nhà nói về cuộc gặp gỡ

ngày hôm nay, tôi đã không chút do dự liền đồng ý”.

Dịch Tích cười cười: “Vậy đúng là anh Ôn xem trọng tôi rồi”.

“Cô cứ gọi tôi Thiệu Nguyên là được”.

“Vậy anh cũng gọi thẳng tên tôi là được”.

“Được, Dịch Tích”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 23

Buổi chiều ngày hôm sau, Từ Nam Nho lại đến bệnh viện thăm Dịch Nhạc.

Dịch Nhạc: “Sao hôm nay thầy lại đến đây?”

Từ Nam Nho nhìn lướt một vòng cũng không thấy bóng dáng Dịch Tích.

“Không phải nói hôm nay xuất viện sao?”

“A? Đừng nói là thầy đến đón em xuất viện nhé?”. Dịch Nhạc có chút sợ hãi khi được ưu ái quá mức, trong mắt học sinh thì Từ Nam Nho vẫn luôn lạnh lùng, càng không có việc hỏi han quan tâm người khác, mà lần này hình như hơi nhiệt tình rồi.

Từ Nam Nho: “Có vấn đề gì không?”

“Không, không có”. Dịch Nhạc xua tay, “Chỉ là lát nữa Dịch Tích sẽ đến đón em về nhà”.

“Ừm”. Từ Nam Nho ngồi xuống một bên ghế sofa, “Vậy cứ chờ cô ấy đến đây đi”.

Dịch Nhạc nhìn dáng vẻ vô cùng thản nhiên của Từ Nam Nho, cô đột nhiên hơi hiểu ra. Cho nên người thầy này của cô đến đây thực chất là vì Dịch Tích chứ không phải vì cô. Sau bữa cơm xem mặt kia

với Ôn Thiệu Nguyên, Dịch Tích chuẩn bị đến bệnh viện đón Dịch Nhạc.

Ôn Thiệu Nguyên vốn dĩ muốn thể hiện sự phong độ của mình, nhất quyết muốn đưa cô về nhà, nhưng lúc sau lại nghe cô nói muốn đến bệnh viện đón em gái thì liền chủ động đề nghị đưa cả hai người về nhà.

Dịch Tích không từ chối được anh ta, vì thế lúc cô cùng với Ôn Thiệu Nguyên đi vào phòng bệnh cũng vừa vặn chạm mặt với Từ Nam Nho.

Dịch Nhạc: “Chị đến rồi à Dịch Tích, người này là?”

Ôn Thiệu Nguyên chủ động chào hỏi Dịch Nhạc: “Xin chào, tôi là Ôn Thiệu Nguyên, bạn của chị cô”.

“À, là bạn, chào anh”.

Ôn Thiệu Nguyên: “Người này là bạn trai cô sao?”

Người mà Ôn Thiệu Nguyên nói chính là Từ Nam Nho, Dịch Nhạc thấy Ôn Thiệu Nguyên nói vậy thì vội vàng lắc đầu: “Không phải, tuyệt đối không phải, em nào dám làm vậy”.

Ôn Thiệu Nguyên: “Vậy thì?”

Dịch Tích nhìn Từ Nam Nho rồi mở miệng giải thích: “Đây là thầy giáo hướng dẫn của Dịch Nhạc”.

Vừa dứt lời thì Dịch Tích lại nói với Từ Nam Nho: “Sao hôm nay thầy lại đến đây?”

Từ Nam Nho đứng lên, ánh mắt đánh giá Ôn Thiệu Nguyên: “Đến để đưa Dịch Nhạc xuất viện”.

“VẬY sao, làm phiền thầy rồi, nhưng mà hôm nay không cần”, Dịch Tích đùa với Ôn Thiệu Nguyên: “Hôm nay có tài xế miễn phí rồi”.

Ôn Thiệu Nguyên cười cười: “Đó là vinh dự của tôi”.

Từ Nam Nho trầm mặc: “Chẳng lẽ tôi lấy tiền sao?”

Kết quả vẫn là Ôn Thiệu Nguyên lái xe đưa hai người về nhà.

Dịch Nhạc ngồi hàng ghế sau cùng với Dịch Tích, cô thấp giọng nói: “Chúng ta cứ vậy mà để thầy ở lại có ổn không, hình như sắc mặt của thầy không được tốt lắm”.

Dịch Tích ngấm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, lười biếng nói: “Sắc mặt của thầy ấy có lúc nào tốt đâu”.

Dịch Nhạc: “Cũng phải”.

Dịch Tích thấp giọng cười, thì thầm: “Thỉnh thoảng để cho thầy ấy hưởng thụ cảm giác bị bỏ rơi cũng không tệ”.

**

Kể từ lúc Dịch Quốc Đường giới thiệu Ôn Thiệu Nguyên cho Dịch Tích, ông lão sẽ thường xuyên gọi điện thoại hỏi han tiến triển của hai người. Dịch Tích rất khó chịu, nhưng cô cũng không thể thể hiện bất mãn ra bên ngoài, bởi vì một khi cô khó chịu thì ông nội sẽ lập tức nói: “Nếu người này không được thì chúng ta đổi người khác”.

Mà cô cũng lười đối phó, nên vẫn luôn giả bộ là bản thân rất hài lòng.

Một tuần sau đó, Dịch Tích nhận được tin nhắn WeChat của Cát Tề Thụy, Cát Tề Thụy vốn là lớp trưởng thời đại học của cô, sau khi tốt nghiệp thì cả hai cũng không còn liên lạc.

Trong tin nhắn, anh ta nói muốn tổ chức họp lớp một lần, địa chỉ cũng là ở thành phố này, hi vọng mọi người đều có thể tham gia.

Nói đến bạn bè thời đại học thì ngoại trừ Hoàng Vi, cô cũng không liên lạc với ai khác, kể cả hai người bạn cùng phòng lúc trước thì chỉ dịp lễ mới hỏi han vài câu.

Nghĩ lại thì đúng là hoài niệm khoảng thời gian đã trôi qua kia.

Cô không trả lời tin nhắn của Cát Tề Thụy, mà Hoàng Vi lại gửi tin nhắn WeChat cho cô.

“Tuần sau có buổi họp lớp, cậu có đi không?”

Dịch Tích: “Xem tình hình thế nào đã, tớ sợ bận việc”.

“Đi đi, tớ cũng đi, hai chúng ta ngồi chung với nhau”.

“Ồ, cậu hào hứng nhỉ?”

“Thằng nhóc Cát Tề Thụy cứ bám theo tớ, nói nếu tớ không đi thì không phải là bạn nè, tại sao chỉ ép một mình tớ chứ, tớ cũng hết cách nên đành đồng ý với cậu ta”.

“Ây da, có vấn đề”.

“Có vấn đề cái rắm, tớ mặc kệ, cậu nhất định phải đi, tớ không quen thân đám bạn kia, sợ ngại”.

Dịch Tích bắt lực: “Được được, thôi thì cứ coi như đi gặp mặt đám Tiểu Ngu vậy”.

“Ok”.

Họp lớp đã được định sẵn vào vào 6 giờ tối thứ Bảy.

Ở nhà trang điểm xong thì Dịch Tích lái xe qua đón Hoàng Vi, sau đó hai người cùng nhau đến nhà hàng để họp mặt.

“Đã lâu không gặp rồi, chắc mọi người đều thay đổi rất nhiều”.

Hoàng Vi: “Tất nhiên rồi, nói không chừng người ta còn có con lớn nữa”.

Dịch Tích hoảng sợ: “Vậy sao?”

“Việc này rất kỳ lạ sao? Máy bạn nữ khác trong lớp sau khi tốt nghiệp đều đã kết hôn”.

“À”.

“Biểu cảm này là sao đây, kết hôn cũng khá tốt, ít ra cũng không còn cô đơn nữa”.

Đèn đỏ lúc này sáng lên, Dịch Tích quay sang nhìn Hoàng Vi: “Cậu cũng muốn kết hôn?”

“Tớ? Tớ kết hôn gì chứ? Bạn trai cũng không còn nữa”.

Dịch Tích dừng một chút, nhất thời không biết nói gì.

Vì cô biết, Hồ Lượng chính là một vết sẹo khắc sâu trong lòng Hoàng Vi, cô ấy vẫn luôn ở phía sau ủng hộ anh ta theo đuổi giấc mơ của bản thân, kết quả là sau khi có một chút thành tựu trên sân khấu bỗng nhiên lại từ bỏ sân khấu. Cô ấy dùng cả một thanh xuân để yêu một người sâu đậm như vậy, dùng một cái hai người lại chia tay, nếu nói tiếc nuối thì cũng vô cùng tiếc nuối.

“Hai người thật sự không còn liên lạc sao?”

Hoàng Vi xua tay: “Anh ấy bận đầu tắt mặt tối, công việc lại nhiều, ở đâu ra thời gian hỏi thăm bạn gái cũ chứ”.

Dịch Tích cân nhắc lời để nói: “Vi Vi, có phải cậu còn thích anh ấy không?”

Hoàng Vi giật mình, hồi lâu mới nói tiếp: “Tôi không biết, nhưng quên một người không hề đơn giản”.

Quên một người không hề đơn giản.

Dịch Tích hiểu rõ đạo lý này, bởi vì cô với cô ấy đều giống nhau, đều không có cách quên đi người kia.

“Ai nói không đơn giản, tục ngữ có câu là chỉ thấy người mới cười, đâu thấy người xưa khóc, một khi cậu có người mới, thì chắc chắn sẽ quên đi người cũ”.

Hoàng Vi trợn mắt: “Câu nói này áp dụng trong trường hợp này sao?”

Dịch Tích: “Có quan trọng không? Cậu chỉ cần hiểu nghĩa đen của nó là được, bởi vậy lần này chúng ta mới đi họp lớp để xem có

thanh niên nào đẹp trai tài giỏi hay không, nói không chừng còn có thể thành đôi đấy”.

Hoàng Vi: “Cút”.

Dịch Tích nói với Hoàng Vi nào là người mới người cũ, nhưng bản thân cô lại không ngờ rằng sẽ lại gặp “người cũ” ở đây.

Ai có thể nói cho cô biết vì sao Từ Nam Nho cũng ở đây không?

“Dịch Tích! Hoàng Vi! Hai người đến rồi!” Cát Tề Thụy đứng dưới nhà hàng đón bạn học, thấy hai người liền nhanh chóng đi qua chào hỏi.

Dịch Tích nhìn thấy Từ Nam Nho còn đang trò chuyện cùng với vài người khác, thấp giọng nói: “Lớp trưởng, sao hôm nay thầy Từ cũng ở đây?”

“Thích không?” Cát Tề Thụy đặc ý nói, “Là tôi mời đấy”.

“Ha ha, vậy sao?”

“Mấy bạn nữ trong lớp chúng ta đòi tôi phải mời được thầy ấy đến đây, thực ra thì ban đầu tôi cũng không chắc có mời được hay không, nhưng khi tôi nói mọi người đều đến thì không ngờ rằng thầy ấy lại đồng ý”.

Hoàng Vi kéo kéo ống tay áo Dịch Tích, ánh mắt hướng về phía Từ Nam Nho.

Mà về mặt Dịch Tích vẫn bình thản: “Đúng là nhờ cậu thì mọi người mới có thể thưởng thức vẻ đẹp của thầy, chúng ta đúng là nên cảm ơn cậu”.

Cát Tề Thụy: “Còn phải nói sao! Đi nào, chúng ta vào trong đi, mọi người chờ cũng lâu rồi”.

Lớp Thương Mại tổng cộng có 42 học sinh, nhưng hôm nay chỉ có 20 người đến, tuy rằng chỉ có một nửa đến được nhưng việc này đã là không dễ dàng rồi.

Sau khi gặp nhau thì mọi người cùng nhau trò chuyện, hết nói công việc rồi nói chuyện chồng con, còn nói cả bí quyết khi sinh con cho nhau nghe.

“Ồ, hôm nay Dịch Tích cũng đến”. Giọng nói của một người phụ nữ đột nhiên vang lên.

“Chắc là đến, lớp trưởng nói cô ấy đã đồng ý đến”.

“Không biết cô ấy kết hôn chưa?”

“Chắc là chưa, tôi có kết bạn với cô ấy trên WeChat nhưng không thấy cô ấy đăng gì về việc kết hôn”.

“Dịch Tích sao kết hôn nhanh như vậy được, cô ấy vừa đẹp vừa có tiền, sao có thể buộc chặt mình với người đàn ông khác chứ”.

Mấy người phụ nữ nói đến đây lại nhìn nhau cười mờ ám.

“Có nhớ mấy người bạn trai cũ của cô ấy không, đều là đàn em khóa dưới, nhìn còn rất non”.

“Ha ha, không biết nhiều năm như vậy cô ấy còn giữ khẩu vị này hay không?”

...

Bọn họ cứ như vậy mà bàn tán rôm rả, cửa phòng lúc này đột nhiên bị nhân viên phục vụ mở ra.

Dịch Tích và Hoàng Vi đi theo Cát Tề Thụy vào phòng, đám người vừa rồi còn đang bàn tán cô lập tức dán mắt lên người cô.

Áo khoác dài màu vàng nhạt phối với giày cao gót, mái tóc dài xõa ra cùng với đôi mắt quyến rũ.

Dịch Tích 27 tuổi vẫn giống như Dịch Tích trong trí nhớ của mọi người, vẫn là người phụ nữ phóng khoáng mê người, so với mấy năm trước lại có thêm một phần bình tĩnh và hấp dẫn.

Cặp mắt của mấy người đàn ông ngồi trong phòng đều sáng rực, đã nhiều năm không gặp, cô ấy vẫn không hổ danh từng là hoa khôi của bọn họ.

Tình huống trước mắt có hai luồng cảm xúc đối lập nhau, vài người phụ nữ chưa ngoa hiện rõ vẻ đổ kị trong mắt, trong lòng bọn họ không khỏi nghĩ đến cuộc sống không được thuận lợi của Dịch Tích.

Ví dụ như cô liên tục thay đổi bạn trai, đời sống riêng tư vô cùng hỗn loạn.

Ví dụ như những người ở bên cạnh cô ấy chỉ vì tiền mà không hề có chút thật lòng nào.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là những ý nghĩ trong lòng họ, họ sẽ không nói ra bên ngoài.

Lúc Tiểu Ngu nhìn thấy hai người liền vẫy tay với bọn họ, Dịch Tích và Hoàng Vi đi đến ngồi vào chỗ trống bên cạnh, dù sao thì ba

người bạn họ từng là bạn cùng phòng với nhau, nên cũng bắt đầu nói chuyện phiếm.

Lúc ba người còn đang nói chuyện, Từ Nam Nho cùng một người khác bước vào phòng.

Từ Nam Nho vừa xuất hiện, mấy cô gái ở hiện trường như ong vỡ tổ.

“Này này, mọi người đừng ồn nữa, khó khăn lắm tớ mới được thầy đến, đừng dọa thầy bỏ chạy”. Cát Tề Thụy nói đùa.

Mọi người nghe xong đều bật cười.

Dịch Tích tự rót nước trái cây cho mình, vừa uống một ngụm liền cảm giác được bên cạnh có người ngồi xuống.

Cô đặt ly xuống, nhìn người bên cạnh, cười nói: “Chào thầy”.

Từ Nam Nho vốn đang nói chuyện với người khác, nghe cô chào hỏi liền người đáp lại: “Chào em”.

Ồ, giả bộ không có chuyện gì cũng chuyên nghiệp phết.

Dịch Tích định chọc anh vài câu thì cô gái ngồi đối diện lại lớn tiếng nói: “Sao thầy vẫn đẹp trai như vậy, kết hôn rồi đúng không?”

Câu hỏi này vừa đưa ra đã làm cho mọi người nháo nhào lên.

Từ Nam Nho cười cười: “Không có”.

“Không có sao? Ồi, còn chưa lấy vợ! Vậy thầy có bạn gái chưa?”

Chân mày Từ Nam Nho giật nhẹ, nhưng lại không trả lời câu hỏi kia. Mà trong mắt mọi người, không trả lời đồng nghĩa với việc ngầm thừa nhận.

“VẬY CHẮC LÀ ĐÃ CÓ BẠN GÁI RỒI, KHÔNG BIẾT AI MÀ CÓ PHÚC NHƯ VẬY”.

“ĐÚNG ĐÓ!”

Cát Tề Thụy: “NÀY! Mọi người đừng hỏi thầy nữa, mấy bạn nữ có thể nể mặt một chút mà hỏi mấy bạn nam khác không, ở đây vẫn còn mấy người vẫn độc thân đấy”.

“ĐÚNG ĐÚNG, NƯỚC PHÙ SA KHÔNG CHẢY RUỘNG NGOÀI, NÊN ĐỂ DÀNH CHO NGƯỜI TRONG NHÀ MỘT CHÚT”.

...

Lúc món ăn được mang lên, cả đám người vừa cười nói vừa bắt đầu ăn uống.

Mấy chàng trai đều đến mời rượu Dịch Tích, hôm nay tâm trạng của cô vô cùng tốt, cho nên ai mời cô đều uống. Mà Từ Nam Nho cũng không hề rảnh rỗi, anh cũng bị mọi người vây quanh mời rượu.

Lúc sau không bị ai quấy rầy nữa, Dịch Tích mới nhẹ nhàng nhắc anh đừng chỉ uống rượu không, nên ăn cái gì đó vào bụng sẽ đỡ say hơn.

“Em cũng vậy”. Từ Nam Nho dừng lại, “Cảm ơn”.

“CẢM ƠN GÌ CHỨ, EM CÒN KHÔNG PHẢI LO CHO THẦY LÚC UỐNG NHIỀU QUÁ ĐỀ EM KHÔNG CỬ ĐỘNG ĐƯỢC SAO”.

Bộp.

Từ Nam Nho làm rớt mất một chiếc đĩa trên tay. Vài giây sau anh mới cúi người nhặt lên.

Dịch Tích quay đầu đi bật cười.

Từ Nam Nho không nhanh không chậm đặt đĩa xuống, anh quay đầu nhìn cô, trong lời nói còn có chút cảm xúc lạ thường: “Cười cái gì?”

Dịch Tích cầm trong tay ly rượu vang, bàn tay còn lại đặt lên đùi anh, cô híp mắt gian xảo trêu chọc anh, dáng vẻ y hệt như hồ ly tinh vừa được ăn no: “Thầy có bạn gái hồi nào mà em lại không hề biết?”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 24

Lúc này không khí ở trong phòng vô cùng náo nhiệt, mọi người đều uống rượu trò chuyện hăng say, không một ai để ý đến Tiểu Ngu đang giả bộ say rượu nằm bò trên bàn, cũng không ai để ý đến ánh mắt sáng rực của Dịch Tích liên tục nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

Bàn tay đặt trên đùi của anh trượt xuống phía dưới, đồng tử của Từ Nam Nho co lại, anh vươn tay bắt lấy bàn tay không an phận của cô.

“Tôi không có bạn gái”.

Lòng bàn tay của người đàn ông ấm áp khô ráo, độ ẩm truyền vào lòng bàn tay làm cho cô rùng mình.

Dịch Tích vẫn duy trì vẻ bình thản, ngược đầu nhìn anh: “Không có bạn gái sao vừa rồi thầy không trả lời?”

“Tránh những phiền toái không cần thiết”.

“Ồ, chính vì sợ bị người khác theo đuổi nên mới giả bộ có bạn gái?”

Từ Nam Nho im lặng, nhưng bàn tay vẫn chụp lấy tay Dịch Tích, cô tưởng rằng anh định rút tay về, nên cô dùng sức ấn tay vào đùi anh.

Từ Nam Nho mím môi: "Dịch Tích, bỏ tay ra". Hai người đều không nói lớn tiếng, nếu không thì sẽ làm cho những người khác phát hiện.

Dịch Tích nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh thì ác ý trêu ghẹo lại nổi lên, cô mỉm cười: "Nếu thầy không có bạn gái thì em làm bạn gái thầy thế nào?"

Từ Nam Nho quay đầu nhìn cô.

Dịch Tích khẽ cười, có chút bất đắc dĩ nói: "Gần đây ông nội vẫn bắt em đi xem mắt, nếu em vẫn duy trì tình trạng độc thân như hiện tại chắc sẽ bị phiền chết mất, cho nên em cũng cần tìm bạn trai gấp".

"Người lần trước ở bệnh viện là đối tượng xem mắt sao?"

Dịch Tích không ngờ anh lại nhắc đến Ôn Thiệu Nguyên, nói bừa: "Đúng vậy, đã là người thứ năm rồi!"

Ánh mắt Từ Nam Nho trở nên thâm trầm: "Cho nên lý do chỉ đơn giản vậy thôi?"

Dịch Tích: "Chỉ đơn giản vậy thôi, thầy đừng quên trước đó thầy đã nói sẽ chịu trách nhiệm. Em không cần thầy chịu trách nhiệm gì cả, giúp em lần này là được".

Mấy chàng trai ngồi đối diện gọi Từ Nam Nho qua để cùng uống rượu, cô nhìn bọn họ rồi nghiêng đầu nhìn anh: "Được không thầy?"

Ngực Từ Nam Nho dường như hơi phập phồng, sau đó chậm rãi di chuyển tầm mắt nhìn thẳng vào mắt cô rồi gật đầu.

"Được".

Lộp bộp.

Âm thanh của cái gì đó vừa rơi xuống trong lòng cô.

Từ Nam Nho vỗ vỗ tay cô, đứng dậy đi về phía mấy người học sinh kia.

Dịch Tích chậm rãi ngồi ngay ngắn lại, ngón tay day day ấn đường.

Cứ vậy mà đồng ý sao?

Cô vốn dĩ đang chán nên mới nảy ra ý định muốn trêu chọc anh.

Đùa thôi mà cũng xem là thật sao?

Dịch Tích ngây ngốc nhìn bóng dáng Từ Nam Nho, một hồi lâu cô lạnh lùng cười.

Đúng là một người nghiêm chỉnh lại quy cũ, thời buổi nào rồi mà còn còn muốn chịu trách nhiệm. Được thôi, nếu đã muốn chịu trách nhiệm thì cứ chịu trách nhiệm, nhưng mà cô là người có thù tất báo.

Sớm muộn gì cũng có ngày cầu xin tha mạng thôi.

"Sao vậy Dịch Tích, say rồi à?" Mấy cô gái ở lớp bên kia đi về phía cô, "Không phải tửu lượng rất tốt sao, mới mấy ly mà say rồi?"

Dịch Tích xua tay: "Già rồi nên tửu lượng cũng không như trước nữa".

"Già chỗ nào chứ, cô vẫn xinh đẹp như trước kia". Cô gái cười nói, "À đúng rồi, bây giờ cô có bạn trai chưa?"

Dịch Tích nhướn mày, tùy tiện trả lời.

Đám người này đúng là nhiều chuyện.

"Ồ, hóa ra là có rồi, bạn trai cô ra sao, sắp kết hôn rồi đúng không?"

Dịch Tích: "VẬY THÌ CHƯA".

Mấy cô gái đó nhìn nhau, một trong số họ nói: "Cũng đúng thôi, chơi chưa đủ thì kết hôn gì chứ".

Dịch Tích nhìn cô ta, cười nhạt đáp lại: "Đúng vậy, thầy Từ không gấp thì tôi gấp gì chứ?"

"Ha ha, sao lại so sánh với thầy chứ?"

"À đúng rồi, ban nãy quên hỏi bạn gái thầy dáng vẻ ra sao, các cô nói xem có phải là người phụ nữ từng đến trường kia không".

"Rất có thể".

"Đúng là tò mò".

"Muốn biết thì cứ hỏi đi". Có một cô gái lớn tiếng nói, "Mọi người đều muốn biết dáng vẻ bạn gái thầy như thế nào, có thể cho mọi người xem không?"

Lúc này ai nấy cũng đã uống nhiều nên lá gan cũng lớn hẳn. Một người lên tiếng thì cả đám đều hòa theo.

“Đúng vậy, bọn em cũng muốn xem”.

“Thầy đừng nhỏ mọn như vậy, cho bọn em xem đi”.

“Trong điện thoại chắc chắn là có hình chụp”.

...

Dịch Tích cười khúc khích nhìn anh, xem anh xử lý cái hồ tự mình đào ra sao.

“Không có hình chụp”.

Mọi người được một phen thất vọng, mà không lâu sau đó Từ Nam Nho lại lên tiếng nói tiếp: “Nếu các em muốn xem thì nhìn cô ấy là được”.

Cô ấy?

Mọi người dò theo ánh mắt của Từ Nam Nho, sau đó dừng mắt trên người Dịch Tích.

“Nhìn ai? Dịch Tích?”

Dịch Tích lặng lẽ lùi về phía sau một bước: “Mọi người tiếp tục uống rượu đi”.

“Tình huống gì đây?” Cát Tề Thụy là người đầu tiên phản ứng lại, “Dịch Tích, cậu và thầy...”

Hoàng Vi bày ra dáng vẻ đau não: “Ý gì đây?”

Trước sự khó hiểu của mọi người, Từ Nam Nho đi đến cạnh Dịch Tích, thản nhiên nói: “Người thật đã đứng trước mắt, không cần hình

chụp nữa”.

Trong nháy mắt mọi người đồng loạt ồ lên, cho dù có cho họ thêm vài cái đầu nữa thì họ cũng không dám tin.

Một người là yêu nữ quyền rũ không đứng đắn, còn một người là thầy giáo nghiêm túc lạnh lùng.

Hai người bạn họ hoàn toàn không cùng một cảnh giới, đám phụ nữ ban nãy kia còn nghĩ rằng người bạn trai mà Dịch Tích nói khẳng định là không tồn tại, nhưng bây giờ thì ý nghĩ đó đều sụp đổ.

Khoảng thời gian họp lớp về sau, mọi người đều dồn sự chú ý vào Từ Nam Nho và Dịch Tích.

Bọn họ không dám hỏi, nên chỉ có thể oán thán trong lòng. Nếu có người dám hỏi, thì cũng chỉ hỏi vài câu như là bọn họ đã ở bên nhau như thế nào.

Dịch Tích không trả lời, cô nhìn Từ Nam Nho bình tĩnh trả lời, anh chỉ trả lời vài câu sau đó không trả lời nữa.

Một lúc sau, anh ra khỏi phòng đi đến nhà vệ sinh.

Từ Nam Nho vừa đi thì mọi người đều ồ ạt đặt câu hỏi cho Dịch Tích.

Mấy cô gái lúc nãy vẫn chưa tin bây giờ lại trở nên khó chịu: “Sao cô theo đuổi được thầy vậy Dịch Tích, nhưng mà đừng đùa với nam thần của chúng tôi”.

Hoàng Vi nhú mày: “Này, sao cô lại nói vậy?”

Dịch Tích ở dưới bàn kéo tay Hoàng Vi, ý muốn cô ấy bình tĩnh chút.

“Không có, nói thật thì người như thầy Từ sao lại cùng với với Dịch Tích...”

Lời còn chưa dứt thì Dịch Tích đã lạnh lùng cắt ngang: “Thầy Từ nhà tôi là loại người như thế nào, cô hiểu rất rõ sao?”

“Tôi...”

Dịch Tích cười, hơi cúi người nói: “Có loại người nhìn bên ngoài thì đứng đắn, nhưng thực tế thì không phải vậy, thầy Từ bởi vì thích điểm này của tôi nên đối với những loại người hiền lương thực đức như cô mới không có một chút hứng thú nào”.

Cô gái kia ghen hòng.

“Mọi người cũng đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, thầy Từ ở trước mặt mọi người thì đứng đắn”, Dịch Tích nhếch cằm, “Trước mặt tôi thì... rất nghịch ngợm”.

“...”

Từ Nam Nho từ nhà vệ sinh đi ra đã thấy Dịch Tích từ bên kia đi đến.

Dịch Tích: “Chẳng lẽ thầy được quyền ra ngoài trốn còn em thì không sao?”

Từ Nam Nho im lặng nhìn cô.

“Bên trong ồn chết đi được, ai nấy cũng đều đối đầu với em, vẫn là ra ngoài này hóng gió tốt hơn”. Dịch Tích đi đến trước cửa sổ sát

đất, quay đầu lại vẫy tay với Từ Nam Nho, “Em thấy thầy trước hết đừng đi, đợi mọi người im lặng một chút rồi hãy quay về”.

Chúng ta.

Nghe có chút mới mẻ.

Từ Nam Nho đúng là không đi vào trong nữa, anh đi đến bên cạnh cô.

Bên ngoài cửa sổ là khung cảnh thành phố lấp lánh ánh đèn, dòng xe cộ tập nập qua lại trên đường, thoạt nhìn khung cảnh lúc này giống như viên bảo thạch phát sáng. Xa xa chính là những tòa nhà có kiến trúc độc đáo đan xen nhau, mỗi tòa nhà đều có một phong cách riêng, mỗi tòa nhà đều có câu chuyện riêng của chính nó.

Dịch Tích lặng lẽ nhìn Từ Nam Nho, ánh đèn chiếu sáng một bên mặt của Từ Nam Nho.

Lông mày rậm như núi cao, đôi mắt sâu tựa như hồ nước. Anh giống như một bức tranh vẽ, mà mỗi một nét bút đều được phát họa tinh tế, phối màu tỉ mỉ, một bức tranh làm cho người khác phải lóa mắt.

Anh nhìn về phía xa xa, từ đầu đến cuối đều mang theo loại khí chất trầm tĩnh vững vàng.

Dưới tác dụng của cồn, lại có người đẹp ở trước mắt thì sẽ dễ dàng thôi thúc bản thân làm ra chuyện gì đó khác thường. Dịch Tích đưa tay cài lại nút áo trên cổ áo anh.

Từ Nam Nho quay đầu nhìn thấy người kia có dáng vẻ hồ hững.

“Có chút chóng mặt”. Dịch Tích cười nói.

Từ Nam Nho lặng lẽ nói: “Về sớm một chút”.

“Đúng là nên về sớm”.

“Để tôi đưa em về”.

Dịch Tích lắc đầu, bàn tay đặt trên cổ áo sơ mi kéo anh về phía cô: “Có ai nói với thầy là môi thầy rất mềm chưa?”

Từ Nam Nho im lặng đứng tại chỗ.

“Lúc trước em vẫn luôn bày kế để được hôn thầy, nghĩ rằng nếu được thầy hôn chắc là rất tuyệt”.

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ?” Dịch Tích hơi nghiêng đầu, ác ý trêu chọc lại hiện lên trong mắt, “Không phải ban nãy đã nói thầy là của em rồi sao, vậy em cần gì bày kế nữa, còn không phải muốn làm gì thì làm sao?”

Vừa dứt lời, cô liền nhón chân lên làm bộ muốn hôn anh.

Cô mở to, chậm rãi tiến gần về phía anh, cô muốn thấy bộ mặt kinh ngạc của anh, chờ anh đỏ mặt, chờ anh chật vật, chờ anh lộ vẻ mặt tôi không muốn hôn cô.

Mà Từ Nam Nho không đẩy cô ra.

Hơi thở của Từ Nam Nho ngày càng gần kề, điều này làm cho Dịch Tích hết sức thất vọng, cô buông cổ áo của anh ra, giây tiếp theo muốn kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Vậy mà vào lúc này, Từ Nam Nho đột nhiên đưa tay ôm lấy eo cô, áp cô vào cửa kính phía sau.

Dịch Tích chưa hoảng hốt xong, anh đã đưa tay ôm lấy gò má cô đặt nụ hôn lên môi cô.

Hương rượu vẫn còn đọng lại, triền miên không dứt, nơi tiếp xúc kia dường như có ngọn lửa nhỏ từ từ lớn dần làm người khác ngứa ngáy khó chịu, mang theo một loại khát vọng mãnh liệt khó dập tắt.

Dịch Tích: “?”

Anh hôn hơi vội vàng, cô bị áp vào cửa kính mà lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Dịch Tích giãy giụa một chút làm anh dừng lại, sau đó anh thả cô ra.

Tuy rằng chỉ mới hôn một lát, nhưng lúc tách ra hơi thở cả hai người đều gấp gáp.

Dịch Tích chậm rãi lấy lại được ý thức.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười như không cười nói: “Sao đột nhiên lại hôn em?”

Bàn tay anh vẫn còn đặt trên lan can phía sau cô, anh nhìn cô một lúc, ánh mắt hơi biến đổi: “Không phải lúc này đã nói là bạn gái của tôi sao?”

Dịch Tích ghen lại, lập tức chuyển chủ đề khác chế nhạo anh: “Kỹ thuật hôn của thầy vô cùng tệ”.

“...”

“Có cần em dạy không?”

Từ Nam Nho nhìn cô, sau đó đưa tay vỗ nhẹ đầu cô: “Đi thôi, em muốn làm phim người khác xem sao”.

Lúc này, Dịch Tích mới nhìn thấy trên hành lang cách đó không xa có vài người bạn học đang đi về phía cô, đám người kia nhìn thấy hai người bọn họ đứng đây, khuôn mặt phút chốc trở nên quái lạ.

Dịch Tích đứng thẳng người: “Em mới không muốn”.

Từ Nam Nho cùng Dịch Tích quay về phòng lấy đồ xong liền đi ra ngoài.

Hai người đều lái xe đến đây, bởi vì uống hơi nhiều cho nên phải gọi taxi đưa về.

Từ Nam Nho: “Lên xe tôi đi, tôi đưa em về”.

“Không cần, em gọi taxi rồi”. Dịch Tích nhún vai, “Dù sao thì cũng không thể để xe ở lại đây, em vẫn phải lái nó về”.

Từ Nam Nho im lặng.

Một lát sau, xe taxi của Dịch Tích đến trước.

“Tạm biệt thầy nhé”.

Từ Nam Nho nhìn cô ngồi vào taxi, dứt khoát rời đi không hề có một chút luyến tiếc nào.

Dịch Tích bây giờ giống như quay trở về lúc trước khi quen Từ Nam Nho, tùy ý vui chơi, muốn làm gì thì làm, chỉ là trò chơi lần này lại mang theo chút màu sắc trả thù.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 25

Xe đã chạy đến nhà, Dịch Tích nồng nặc mùi rượu bước xuống xe.

Vừa đi đến cửa lại đứng phải người nào đó, cô lui về phía sau một bước, nhú mày nhìn người kia.

Dịch Vân Chiêu cũng nhú mày nhìn cô: “Đi đâu về mà uống nhiều như vậy?”

Dịch Tích nhìn về phía sau anh ta: “Ba có ở nhà không?”

“Trong phòng”.

“Ừ”, Dịch Tích bày ra dáng vẻ kẻ côn đồ, “Anh nhỏ tiếng một chút, đừng để ông ấy biết”.

Dịch Vân Chiêu: “Cô mới là người nên nhỏ tiếng”.

“Tôi biết rồi”. Vừa dứt lời, Dịch Tích cảm thấy dạ dày muốn nôn, cô đột nhiên nhìn về phía sau Dịch Vân Chiêu, sau đó đẩy anh ra nôn vào thùng rác bên cạnh.

“Oe”.

Dịch Vân Chiêu bị cô làm cho hoảng sợ, đến lúc anh ta nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô càng hoảng sợ hơn: “Cô không sao chứ Dịch Tích”.

Dịch Tích nhìn anh ta xua tay: “Không sao”.

Dịch Vân Chiêu nhíu mày, đi vào bếp rót một ly nước đưa cho cô: “Là xã giao sao? Việc này sau này đừng đi nữa”.

Dịch Tích ho hai cái, đứng thẳng người: “Là hộp lớp”.

Cô không nhận lấy ly nước mà anh ta đưa, cô đi thẳng lên lầu.

Đúng lúc Dịch Nhạc đi từ trong phòng ra thấy Dịch Tích đang đi lên, Dịch Tích mở cửa đi vào phòng, Dịch Nhạc ngửi thấy mùi rượu nồng nặc cũng nhìn cô mấy lần.

Lúc đi xuống lầu lại nhìn về phía phòng cô.

“Chị ta say rồi sao?”

Dịch Vân Chiêu: “Ừ”.

“Đúng là tửu lượng tốt thật”.

Dịch Vân Chiêu đột nhiên xoay người, lúc quay lại trên tay anh ta không chỉ là ly nước mà còn có thêm hộp thuốc.

“Nhạc Nhạc”.

“Sao?”

“Cầm cái này lên phòng cô ấy cho cô ấy uống đi, nếu không thì ngày mai sẽ đau đầu”.

Dịch Nhạc đang ăn táo thì bỗng dừng lại, cúi đầu nhìn thứ trong tay Dịch Vân Chiêu: “Sao anh lại đối xử tốt với chị ta như vậy?”

Dịch Vân Chiêu nhìn cô: “Kêu em đi thì cứ đi đi”

“Không đi, muốn đi thì tự anh đi đi”.

“Em cũng biết cô ấy không thích gặp anh, sao anh có thể đến phòng cô ấy được”.

Dịch Nhạc cười một tiếng: “Anh còn biết là chị ta không thích anh sao, chị ta rõ ràng không thích anh, vậy mà anh còn quan tâm chị ta như vậy”.

“Nhạc Nhạc”.

“Nếu lúc trước không phải vì chị ta không thích anh mà ép anh ra nước ngoài mấy năm liền không về, tự bản thân anh cũng biết rõ, lúc ở nước ngoài anh gọi về không phải hỏi thăm em và mẹ là nhiều, mà đều hỏi han Dịch Tích như thế nào”.

Bàn tay cầm ly nước của Dịch Vân Chiêu hơi run.

Dịch Nhạc cắn môi: “Sau khi về nước, lúc Dịch Tích tốt nghiệp, anh liền nói với ba mẹ rằng muốn đi đến trường chị ta chụp tấm hình kỷ niệm, em thấy rằng bởi vì anh không muốn bỏ lỡ thời khắc quan trọng đó của chị ta đúng không? Lúc ba nói rằng muốn đi xem phòng ở của chị ta, anh cũng muốn đi theo. Lúc ông nội dẫn chị ta ra nước ngoài, anh cũng thường xuyên lấy cớ đi công tác bên Mỹ, có đôi lúc em nghĩ em mới chính là em gái ruột, nhưng anh lại không hề quan tâm em nhiều như anh quan tâm Dịch Tích”.

Ánh mắt Dịch Vân Chiêu càng tối thêm vài phần: “Nhạc Nhạc, có rất nhiều chuyện em không hiểu”.

Dịch Nhạc ngẩn ra, vô cùng tức giận, cô thấp giọng nói chuyện nhưng lại có cảm giác đang nghiêng răng nghiêng lợi: “Sao lại không hiểu, anh đối tốt với chị ta như vậy, mà chị ta ngay cả nửa con mắt cũng không nhìn anh, chị ta thậm chí còn vu khống cho anh lúc nhỏ muốn làm chuyện đòi bại với chị ta, anh nói xem...”

“Em im miệng”.

Dịch Nhạc ngẩn ra, oan ức nhìn anh: “Em nói sai chỗ nào!”

Lòng ngực Dịch Vân Chiêu phập phồng vài cái: “Không cần nhắc lại chuyện kia nữa”.

“Sao lại không nhắc?”

“Cô ấy không vu oan anh”.

Cô ấy không vu oan anh, sáu chữ đơn giản lập tức ghi sâu vào đầu Dịch Nhạc, trong chốc lát làm cho muôn vàn lời muốn nói nghẹn lại cổ họng của Dịch Nhạc.

Cô mở to mắt: “Không thể nào”.

Dịch Vân Chiêu tự cười nhạo mình: “Trên thế giới này làm gì có chuyện nào là không thể”.

Mà anh, rốt cuộc cũng dám thừa nhận chuyện này trước mặt người khác.

**

Dịch Tích cảm thấy Từ Nam Nho có chút kỳ lạ, hai ngày nay anh thường xuyên gửi tin nhắn cho cô, tuy rằng lời nói trong tin nhắn vẫn thản nhiên như cũ.

Có đôi lúc cô sẽ nhấn lại, có đôi lúc không nhấn, không phải do cô quên nhấn lại, mà là cố tình không nhấn lại.

Tối hôm qua Từ Nam Nho lại nhấn tin cho cô, nội dung rất đơn giản, anh hỏi cô ngày mai có thời gian rảnh để tham gia bữa tiệc sinh nhật của bạn anh không.

Dịch Tích vô cùng bất ngờ khi Từ Nam Nho diễn quá sâu vai bạn trai này. Chẳng qua cô chỉ muốn mượn danh nghĩa của anh một chút thôi, nhưng anh đã mở lời thì người làm bạn gái như cô tất nhiên sẽ không từ chối.

2 giờ trưa hôm nay, Dịch Tích thu dọn đồ ra khỏi văn phòng.

Trợ lý thấy cô đi ra liền vội vàng tiến lên: “Giám đốc, cuộc họp trưa nay...”

Lúc này Dịch Tích mới nhớ ra còn có việc vào buổi trưa: “Dời lại đi”.

“Dạ?”

“Trưa nay chị có việc đột xuất, dời cuộc họp sang ngày mai đi”.

Người trợ lý gật đầu: “Được, em sẽ sắp xếp lại thời gian”.

Dịch Tích đi hai bước rồi quay đầu lại: “Đúng rồi, mấy bộ đồ trong phòng làm việc chị đã giặt sạch chưa?”

“Đã giặt sạch theo như lời dặn của chị rồi”.

“Được”.

Dịch Tích quay trở về văn phòng, thay áo sơ mi trắng váy đen đổi thành bộ đồ mà trợ lý đã chuẩn bị, gồm có quần jean và áo trễ vai màu xanh có sọc.

Thay xong quần áo, Dịch Tích đã bay đôi giày cao gót đen, đổi thành đôi bata trắng lấy từ trong tủ.

Từ hình tượng phụ nữ trưởng thành lập tức thay đổi thành cô gái sinh viên trẻ trung, Dịch Tích đứng trước gương đánh giá một phen rồi lái xe rời khỏi công ty.

Việc đột xuất trưa nay của cô chính là đến Lý Công.

Vốn dĩ Từ Nam Nho đã hẹn sẵn 6 giờ qua đón cô, vì buổi trưa anh còn có một tiết dạy.

Dịch Tích nhất thời nổi hứng, liền hỏi anh địa điểm lớp học.

Từ Nam Nho không nghi ngờ gì liền nói cho cô biết.

Từ Nam Nho không nghĩ rằng giữa trưa Dịch Tích sẽ chạy đến lớp của anh, vì thế vào lớp sau 10 phút, anh nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi từ cửa sau vào lớp học, anh thất thần vài giây.

Thời gian dường như quay lại ba năm về trước.

Dịch Tích tùy tiện đặt túi xách xuống, rồi đặt mông ngồi xuống cạnh mấy học sinh ở dãy cuối.

Đúng là sảng khoái, đi trễ cũng không cần lén lút.

“Này bạn, cho tôi mượn sách xem với”. Dịch Tích vỗ vỗ cánh tay cậu học sinh bên cạnh.

Nam sinh kia sững sốt nhìn cô một lát, đỏ mặt đẩy sách đến trước mặt cô.

“À, cái này tôi học qua rồi”. Dịch Tích nhìn cậu nam sinh cười cười, “Rất khó đúng không”.

Người kia hơi xấu hổ nói: “Cũng khó”.

Dịch Tích hơi gật đầu, đem sách trả lại cậu ta, bắt đầu chống cằm nhìn người trên bục giảng.

Biểu cảm lúc anh giảng dạy trước sau như một, lạnh lùng dứt khoát, không hề có chút biểu cảm dư thừa.

“Bạn ới”.

“A?” Dịch Tích nhìn cậu học sinh bên cạnh: “Chuyện gì vậy?”

"À thì, bạn ới, à không, mình muốn hỏi bạn tên..."

"Cậu ấy muốn hỏi cậu tên gì, học lớp nào, vì sao trước giờ chưa từng gặp qua". Nam sinh khác ngồi bên cạnh không nhin được mà nói.

Cậu nam sinh kia xấu hổ lấy khủy tay chọc vào cậu bạn.

“Này cậu đừng xấu hổ, nếu muốn hỏi phương thức liên lạc thì nhanh chóng hỏi đi”. Thấy bạn mình ngại ngùng không dám hỏi, dáng vẻ của cậu bạn kia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cậu kia thấp giọng hỏi Dịch Tích: "Này cậu, có thể nói không?"

Dịch Tích nhìn hai nam sinh cười cười.

Ôi, đúng là thanh xuân.

“Tôi tên Dịch Tích, là đàn chị khóa trên của các cậu”.

“Đàn chị khóa trên? Chị năm tư sao?”

“Hửm? Đúng rồi”. Dịch Tích nói dối không chớp mắt, “Rớt môn nên đến học lại”.

“Thì ra là vậy”.

“Đúng rồi, môn học này khó mà”.

Từ Nam Nho đứng trên bục giảng nhìn xuống thì thấy Dịch Tích nói chuyện vui vẻ cùng với hai cậu học sinh. Hôm nay cô cột tóc đuôi ngựa, nếu nhìn thoáng qua thì không thể phân biệt cô có phải là học sinh của lớp này hay không. Mà lúc cô nói chuyện cùng với hai nam sinh kia, dáng vẻ hoạt bát y hệt nữ sinh đại học.

Từ Nam Nho chậm rãi thu tầm mắt, ánh mắt đột nhiên trầm xuống.

“Bài tập trên máy chiếu các em cũng thấy rồi”. Từ Nam Nho lạnh lùng nói: “Vậy một bạn đứng lên giải câu ba đi”.

Từ Nam Nho hiếm khi cho bài tập trên lớp, vừa dứt lời thì tất cả các học sinh bên dưới đều bắt đầu ngồi tính toán. Một phút sau, Từ Nam Nho lướt một vòng nhìn tất cả học sinh bên dưới, sau đó dừng mắt trên người nam sinh ngồi ở dãy cuối cùng.

“Quách Thế Kiệt, em giải đi”.

Quách Thế Kiệt là cậu nam sinh ngồi cạnh Dịch Tích, hiện giờ tâm tư của cậu ta đều đặt trên người Dịch Tích, làm gì còn tâm tình nghe giáo viên giảng bài.

Từ Nam Nho chờ một chút nhưng cậu ta vẫn không trả lời, chân mày anh lại từ từ nhíu lại.

Có một học sinh ngồi ở đằng trước cậu ta không nhìn được nữa, quay đầu nhắc nhở cậu.

Bị cậu học sinh ở hàng trên đánh mạnh vào vai, cậu ta giật mình ngẩng đầu: "Làm gì vậy?"

"Thầy gọi cậu giải bài kia!"

Quách Thế Kiệt sững sốt, kinh ngạc đứng lên: "A, câu nào thầy?"

Về mặt Từ Nam Nho cũng không tức giận, anh chỉ bình tĩnh nói: "Nếu nhà đầu tư đem tất cả số vốn đầu tư vào tài sản rủi ro, sau một năm thì tỷ lệ lợi nhuận là bao nhiêu và rủi ro dự kiến là gì?"

"..."

Quách Thế Kiệt hết nhìn Dịch Tích, rồi nhìn sang cậu bạn bên cạnh, hiển nhiên là về mặt ngây ngốc.

"Thầy ơi, lúc này cậu ấy chỉ lo nói chuyện với em nên cái gì cũng không biết!" Dịch Tích giơ tay, về mặt nghiêm chỉnh báo cáo hành vi của Quách Thế Kiệt.

"Phụt!" Đám học sinh ngồi hàng trước không nhìn được bật cười, tất cả đều nháo nhào quay đầu xem người bạn học thẳng thắn này là ai.

Từ Nam Nho cũng hơi sững sốt, anh dừng mắt trên ánh mắt gian xảo của Dịch Tích, đột nhiên nhớ về hình ảnh mấy năm trước trong lớp học, đôi lúc cô sẽ thốt ra một hai câu bất ngờ như vậy.

Từ Nam Nho có chút bất lực, nhưng cũng có vẻ dung túng cho hành vi của cô, anh cong môi: "Ồ, nói vậy thì cái gì em cũng không biết rồi".

Dịch Tích: "Đúng vậy, em cái gì cũng không biết".

Từ Nam Nho nhướn mày: "Vậy em đến lớp làm gì?"

Môn học này rõ ràng đã học qua, vậy mà kiến thức đều bay sạch.

Dịch Tích: "Cái gì em cũng không học".

"Vậy em đến lớp học làm gì?"

Dịch Tích nở nụ cười, khuôn mặt như bừng sáng càng làm cho người khác lóa mắt.

"Em đến lớp tất nhiên là để ngắm thầy rồi".

Một lời chọc ghẹo thô bạo như vậy vừa thốt ra, đám học sinh trong phòng đều hít sâu một hơi, đúng là có nhiều người thích Từ Nam Nho, nhưng không một ai dám nói thẳng ra như vậy. Bọn họ đều nhìn Dịch Tích, trong lòng thầm tán thành lẫn bội phục sự thẳng thắn của cô.

Đây là đang khiêu khích thầy giáo sao, còn muốn qua bài kiểm tra cuối kỳ không đây?

Nhưng tất cả đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, bởi vì thầy Từ nghiêm túc của bọn họ không hề có chút tức giận nào, mà ngược lại tâm trạng còn có chút vui vẻ.

"Ngồi xuống đi Quách Thế Kiệt".

Quách Thế Kiệt có chút sợ sệt nhìn Từ Nam Nho, sau khi ngồi xuống thì khuôn mặt liền nhăn nhúm: “Chắc thầy Từ sẽ không trừ điểm chuyên cần của tớ đâu?”

Cậu bạn ngồi bên cạnh lắc đầu: "Cậu đó, câu hỏi đơn giản như vậy cũng không trả lời được".

"Ngay cả đề tớ còn chưa đọc".

Cậu bạn kia sung sướng khi thấy người khác gặp họa: "Đúng là bị sắc đẹp dụ dỗ".

Quách Thế Kiệt: "..."

"Thầy chắc chắn trừ điểm cậu".

Dịch Tích vui vẻ nhìn bọn họ: "Yên tâm đi, tôi nói giúp cậu, tên là Quách Thế Kiệt đúng không, không trừ điểm cậu đâu".

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 26

Lúc tiết học kết thúc, Dịch Tích đi từ dãy cuối về phía bục giảng.

Dung nhan kiều diễm, dáng người thướt tha, quần jean ôm lấy đôi chân thon dài của cô, làm cho người khác thoáng nhìn đều không thể rời mắt. Đám sinh viên ngồi phía dưới không chớp mắt nhìn Dịch Tích, mọi người đều bàn tán xôn xao về cô, nhưng hỏi đi hỏi lại cũng không ai biết cô là ai, mọi người đều chưa từng nghe qua trong trường có một đàn chị học năm tư nào như vậy.

“Hết tiết dạy rồi đúng không thầy?” Dịch Tích dựa vào chỗ bên cạnh bục giảng, nghiêng đầu nhìn Từ Nam Nho.

Từ Nam Nho đang sắp xếp lại sách vở, anh đưa mắt nhìn cô: “Càn quấy”.

“Sao lại càn quấy? Thầy nói lúc nãy sao? Em nói thật mà, cậu ấy không hề nghe giảng, chỉ lo hỏi số điện thoại của em”.

Động tác của Từ Nam Nho dừng một chút: “Cho rồi sao?”

“Gì?”

“Tôi nói số điện thoại”.

“Tất nhiên là không rồi”.

“Một cậu nhóc thì có gì đáng để cho số”.

“VẬY NHƯ THẾ NÀO MỚI LÀ ĐÁNG?”

Dịch Tích cười khế: "Cái này à, hợp với khẩu vị thì mới cho, thầy xem, giống như thầy lúc trước rất hợp khẩu vị của em, nên ngay từ lần gặp mặt đầu tiên đã cho rồi".

Từ Nam Nho nhìn cô: "À, trước kia".

“ĐÚNG VẬY, TRƯỚC KIA”. Dịch Tích nhẹ nhàng nhón chân, thấp giọng nói: "Bây giờ khẩu vị của em đổi rồi".

Từ Nam Nho dừng lại, nét mặt lạnh lùng cầm sách lên: "Đi thôi".

“NÀY, CỨ VẬY MÀ ĐI À, THẦY ĐỢI EM VỚI”.

“LÀM GÌ MÀ ĐI NHANH VẬY!”

“...”

Đám học sinh nhìn bóng dáng hai người rời đi, sau đó lại nháo nhào lên.

"Tình huống gì vậy? Cô gái kia là ai?"

"Con mẹ nó chứ, người đẹp như vậy".

"Đẹp chỗ nào, giống hồ ly tinh thì đúng hơn".

"Không phải là bạn gái của thầy chứ?"

"Thật hay giả vậy?".

"Thầy ấy đúng là may mắn".

"Này, thầy ấy là của tớ nhé!"

"Cậu đừng có mơ mộng viễn vông nữa".

...

Từ Nam Nho đưa Dịch Tích đến một câu lạc bộ tư nhân.

"Xin chào ngài Từ". Người đứng trước cửa tiếp đón nhanh chóng dẫn đường cho hai người.

"Bọn họ đều tới rồi sao?"

"Đã tới rồi, Tổng giám đốc Đồng đã căn dặn nếu thấy ngài tới thì lập tức dẫn đến phòng ăn".

"Ừ".

Dịch Tích vẫn đi theo sau Từ Nam Nho, đi được một lát thì người trước mắt dừng lại.

"Sao vậy?"

Từ Nam Nho xoay đầu: "Khoác tay tôi".

Dịch Tích hơi ngậy ra, sau đó nở nụ cười rạng rỡ: "Được".

Hai người sóng vai nhau đi vào phòng.

Lúc này trong phòng đã có vài người, Dịch Tích quét mắt nhìn thấy trong phòng có năm nam hai nữ, ai nấy đều ăn mặc lịch sự.

"Con mẹ nó Từ Nam Nho, vậy mà cậu lại đem theo phụ nữ đến?" Người đàn ông mặc sơ mi đen đặt ly thủy tinh xuống bàn, vẻ mặt khó tin đi về phía anh, "Chuyện gì đây, mới hai ngày trước tôi còn

nói muốn giới thiệu bạn gái cho cậu, vậy mà hôm nay đã đưa đến trước mặt tôi?"

Sắc mặt Từ Nam Nho lạnh lùng: "Còn không phải vừa lúc nhắc nhở cậu đừng chõ mũi vào chuyện chung thân đại sự của tôi sao".

"Ồ, đúng là không thể xem thường". Người đàn ông mặc áo sơ mi đen âm thầm đánh giá Dịch Tích, "Em gái thật xinh đẹp, cậu đào đâu ra bảo bối này vậy".

Dịch Tích nhìn anh ta mỉm cười, Từ Nam Nho đi lướt qua anh ta, cùng Dịch Tích đi về phía trước.

"Thật ngại quá, tôi đến muộn rồi". Từ Nam Nho vừa kéo ghế cho Dịch Tích vừa nói với mọi người.

"Không sao không sao, đến là được rồi, chúng tôi còn chưa bắt đầu". Người đãi tiệc sinh nhật tối nay là Đồng Hải Dương ra hiệu cho nhân viên phục vụ đem món ăn lên.

Lúc ngồi xuống Dịch Tích nhìn người đối diện là Chu Hưng Trạch, trong mắt người kia lộ rõ vẻ ngạc nhiên, còn cô lại đặc ý cười.

"Hai người bắt đầu từ khi nào vậy?" Cuối cùng anh ta cũng không nhịn được tò mò mà hỏi.

Mấy năm nay Chu Hưng Trạch vẫn nghe tin tức của Dịch Tích từ Lâm Mẫn, lại không ngờ rằng quanh đi quẩn lại thì bọn họ vẫn ở bên nhau.

"Đúng đấy, cậu có bạn gái từ khi nào vậy?" Người đàn ông sơ mi đen cũng hỏi theo.

“Gần đây”. Từ Nam Nho tự mình rót cho Dịch Tích ly trà, tiếp tục nói, “Cô ấy tên Dịch Tích. Dịch Tích, người này là Ngô Loan Phong”.

Người đàn ông sơ mi đen vẫy tay: “Chào người đẹp”.

Dịch Tích cười đáp lại: “Xin chào”.

“Nhân vật chính ngày hôm nay là Đồng Hải Dương”.

Lúc bị gọi tên, anh ta đứng dậy đưa tay với Dịch Tích, Dịch Tích cũng đứng dậy bắt tay anh ta: "Anh Đồng sinh nhật vui vẻ".

"Cảm ơn cô Dịch, ba cô là Dịch Thành Hành đúng không?"

Dịch Tích hơi nhướn mày: "Đúng vậy".

"Hân hạnh".

Từ Nam Nho giới thiệu một vòng, người cuối cùng là Chu Hưng Trạch.

Từ Nam Nho: "Anh ấy..."

Dịch Tích: "Chu Hưng Trạch, em biết".

Từ Nam Nho gật đầu: "Vậy không cần giới thiệu nữa".

Ngô Loan Phong: "Ô, Lão Chu, hai người biết nhau sao?"

Chu Hưng Trạch gật đầu: "Mấy năm trước đã quen biết".

Ngô Loan Phong khoa trương mở to mắt: "Mấy năm trước đã quen? Vậy sao cậu không giới thiệu cô ấy với tôi ngay lúc đó?"

Chu Hưng Trạch trợn mắt nhìn anh ta: "Giới thiệu cho cậu làm gì, người ta cũng không có hứng thú với cậu".

Ngô Loan Phong: "Sao cậu biết cô ấy không có hứng thú với tôi, tôi mà thua kém Từ Nam Nho sao?" Nói xong anh ta lại nhìn Dịch Tích, ánh mắt chân thành: "Kém nhiều lắm sao?"

Dịch Tích chớp chớp mắt: "Muốn nghe lời nói thật sao?"

Ngô Loan Phong: "..."

Mọi người trong phòng đều bị câu nói này làm cho bật cười, ngay cả khuôn mặt của Từ Nam Nho cũng tràn đầy nét cười.

Trong phòng còn có hai người phụ nữ xinh đẹp, sau khi Dịch Tích quan sát một lúc cũng không thấy bọn họ nói chuyện với nhau, xem ra không phải là bạn bè thân thiết, có lẽ cũng được người khác dẫn đến.

"Sao lại không ăn?" Từ Nam Nho nói chuyện với bạn xong quay đầu hỏi cô.

Dịch Tích uống một ngụm nước trái cây: "Em không đói".

Thật ra không phải là không đói, mà là có chút buồn nôn, tuy buổi trưa ăn ít, nhưng giờ nhìn mấy món ăn trước mắt cũng không hề muốn ăn.

"Giờ này mà em còn chưa đói sao?" Từ Nam Nho nghĩ một lát, lại nói: "Giảm cân sao?"

Dịch Tích trợn mắt: "Thầy nhìn thấy em giống giảm cân không?"

Từ Nam Nho mím môi, gấp một chút bánh ngọt cho cô: "VẬY ăn một chút để lót bụng đi, lát nữa tiệc xong thì ra ngoài ăn mấy món thích ăn".

Dịch Tích nhìn anh: "Thầy cũng biết quan tâm người khác sao?"

Từ Nam Nho: "Thiếu hiểu biết".

Dịch Tích: "?"

Dịch Tích hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn gấp khối bánh ăn vào.

Dịch Tích cắn một miếng bánh, vị ngọt ở đầu lưỡi nhanh chóng tan ra, cô bỗng dưng cứng đờ, cảm giác buồn nôn lập tức ập đến.

Cô mặc kệ ánh mắt khó hiểu của người khác, tức khắc đứng dậy chạy ra ngoài.

Quẹo trái rồi quẹo phải, cuối cùng cũng tìm được nhà vệ sinh, Dịch Tích không nhịn được nữa mà nôn ra những thứ có trong dạ dày.

Từ Nam Nho cũng chạy theo Dịch Tích, lúc đến nơi đã thấy cô đang mở vòi nước, gương mặt nhợt nhạt chống tay vào bồn rửa mặt.

"Dịch Tích?" anh đưa tay xoa xoa lưng cô, "Khó chịu không?"

Dịch Tích cảm thấy cảm giác buồn nôn dần dần đỡ hơn: "Có chút buồn nôn".

"Đi bệnh viện xem xem".

"Không cần, nôn ra cũng khỏe nhiều rồi".

"Sắc mặt của em không tốt", Từ Nam Nho kéo cổ tay Dịch Tích, "Quay về lấy đồ, theo tôi đến bệnh viện".

Mọi người trong phòng đều nhìn chăm chăm họ, thấy hai người bước vào nhanh chóng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Dịch Tích ngại ngùng nói: "Xin lỗi, chắc là ăn phải gì đó nên bụng không tốt".

"Nôn sao?" Chu Hưng Trạch hỏi.

Dịch Tích gật đầu.

Từ Nam Nho cầm lấy áo khoác và túi xách của Dịch Tích: "Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, các cậu cứ tiếp tục đi".

Ngô Loan Phong: "Đồ ăn có độc sao, vậy chúng tôi không ăn nữa".

"Nói bậy, chúng tôi đều không sao".

Ngô Loan Phong nghĩ một chút, cười nói: "Hoặc là có thai nên mới nôn?"

Chu Hưng Trạch phì cười: "Cậu bị thần kinh à". Trong phòng không ai có biểu cảm giống anh, mọi ánh nhìn nghi hoặc đều hướng về Dịch Tích.

Chu Hưng Trạch cũng cứng đờ, anh ngây ngốc nhìn cô: "Thật sao?"

Dịch Tích vội vàng xua tay: "Sao có thể?"

Mọi người lại đồng loạt nhìn về phía Từ Nam Nho.

Từ Nam Nho chậm rãi cúi đầu nhìn vào mắt Dịch Tích: "Dịch Tích, em..."

"Không thể nào".

Anh hít sâu một hơi, nhìn về mặt kiên quyết của Dịch Tích, có chút bất lực nói: "Được, nếu không có thì cũng nên đến bệnh viện kiểm tra dạ dày của em một chút".

Dịch Tích cầm lấy túi xách trên tay Từ Nam Nho, gật đầu với mấy khuôn mặt ngỡ ngàng rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Từ Nam Nho lái xe đến bệnh viện, Dịch Tích ngồi bên cạnh ghế lái phụ.

"Dừng xe".

Từ Nam Nho nghiêng đầu nhìn cô: "Bây giờ?"

Từ Nam Nho đỗ xe bên lề đường: "Sao vậy? Không thoải mái sao?"

"Bên kia có nhà thuốc".

Lời nói chưa dứt thì Từ Nam Nho đã hiểu, cô vẫn có chút nghi ngờ về câu nói đùa của Ngô Loan Phong, để đề phòng thì vẫn nên kiểm tra một chút.

"Lần đó không có đeo bao". Dịch Tích nhìn ra ngoài cửa sổ, "Em cũng không uống thuốc".

Từ Nam Nho trầm mặc: "Tôi đi mua".

"Ừm".

Dịch Tích nhìn Từ Nam Nho xuống xe đi đến nhà thuốc gần đó, sau đó lại thấy anh cầm một túi nhỏ đi ra.

Cả một quá trình trôi qua, đầu óc cô vẫn luôn trống rỗng.

Từ Nam Nho lái xe đến bệnh viện, lúc cô đi đến nhà vệ sinh kiểm tra mà trong đầu vẫn còn mơ màng. Cô cầm túi đồ đi vào nhà vệ sinh, một lát sau lại đi ra.

Từ Nam Nho vẻ mặt hơi lo lắng: “Sao rồi?”

“Em ra đây xem giấy hướng dẫn”.

“...”

“Em chưa dùng qua”. Dịch Tích đột nhiên bực bội.

Từ Nam Nho: “Tôi biết”.

“Phiền phức”. Dịch Tích cầm lấy giấy hướng dẫn lên đọc, đem toàn bộ đồ trong tay nhét vào tay Từ Nam Nho.

Xem một lúc lâu cô mới hiểu ra, cầm que thử thai đi vào nhà vệ sinh lần nữa.

Từ Nam Nho đứng bên ngoài đợi, đợi một lúc cũng không thấy cô đi ra nên đi sang bên cạnh ngồi chờ, không hiểu vì sao ngồi không được thoải mái, anh lại đi về phía cửa nhà vệ sinh nhìn.

Không thấy Dịch Tích đi ra, chỉ thấy một bà thím từ trong đi ra: “Nhìn đi đâu đấy nhóc?”

Từ Nam Nho: “...”

“Người trẻ tuổi bây giờ đúng là”. Bà thím lẩm bẩm mấy câu rồi bỏ đi.

Từ Nam Nho thở dài một hơi, lúc ngẩng đầu thì thấy Dịch Tích bước ra.

Cô cúi đầu, hai tay đặt sau lưng, chầm chậm đi về phía anh. Nhịp tim của Từ Nam Nho nhanh chóng đập như điên: “Dịch Tích, chẳng lẽ là...”

“Không có thai!” Dịch Tích đột nhiên ngẩng khuôn mặt đưa đám lên, cười rục rở, “Thật sự là không có thai! Con mẹ nó chứ làm em hết hồn!”

Từ Nam Nho nhìn cây que kia, đúng thật là... không có.

“Tốt quá tốt quá, đúng là dọa chết em rồi, thầy nói xem lỡ như em có con với thầy thì phải làm sao đây”. Vẻ mặt của Dịch Tích lúc này hoàn toàn là biểu cảm may mắn khi thoát nạn, “Ông trời phù hộ! Đúng là quá may mắn!”

“...”

Dịch Tích cảm tạ ông trời xong nhìn sang Từ Nam Nho, sắc mặt của anh lúc này đã đen như đít nồi.

Dịch Tích thu lại nụ cười: “Thầy cũng bị dọa đến phát ngốc rồi đúng không”.

Từ Nam Nho im lặng nhìn cô, sau đó xoay người đi về hướng ngược lại.

Dịch Tích: “?”

Từ Nam Nho đi vài bước mới phát hiện cô không đi theo, anh quay đầu trách mắng: “Đứng đó làm gì, còn không qua đây”.

Dịch Tích đứng im, vẻ mặt ngờ ngác: “Sao thầy hung dữ vậy?”

Từ Nam Nho im lặng hai giây, nhanh chóng thu lại vẻ mặt muốn ăn thịt người: “Qua đây, đừng có vui đến phát ngốc rồi chút lại nôn”.

Dịch Tích: “Thầy mới là người vui đến muốn nôn”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 27

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ nói dạ dày của Dịch Tích đúng thật là có vấn đề, sau khi kê đơn thuốc cho cô, lại truyền thêm một chai nước biển là xong.

Lúc hai người đi ra khỏi bệnh viện thì trời cũng đã sập tối, xe đi được nửa đường thì Dịch Tích đột nhiên nói: "Em muốn ăn khuya trước khi về".

Từ Nam Nho: "Được".

"Chúng ta ăn gì?", đồ ăn của ngày hôm nay đều bị ới ra sạch sẽ, bây giờ bụng cô đói meo, "Thầy muốn ăn gì?"

Từ Nam Nho: "Cháo".

Dịch Tích nhú mày: "Buổi tối ai lại ăn cháo?"

Từ Nam Nho quay đầu nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo. Dịch Tích dẫu môi, lẩm bẩm: "Em không thích ăn cháo".

Từ Nam Nho: "Lời dặn của bác sĩ em không nghe thấy sao, mấy ngày này nên ăn thanh đạm một chút".

Dịch Tích: "Vâng."

Từ Nam Nho lái xe đến trước cửa tiệm cháo, lúc Dịch Tích xuống xe vô tình nhìn thấy tám biển quảng cáo trên tòa nhà đối diện, cô hơi

híp mắt, suýt nữa thì không nhận ra người trong quảng cáo.

Từ Nam Nho tháo dây an toàn xong cũng ngược đầu nhìn theo cô, trên màn hình tinh thể lỏng kia là hình ảnh một chàng trai đang hát.

Anh lục lại trí nhớ một lần, khuôn mặt của người đó hoàn toàn khớp với một bóng hình mơ hồ trong trí nhớ anh, anh nhìn Dịch Tích: "Đang nghĩ đến gì?"

Dịch Tích ngậy ra: "A?"

"Người kia là người quen đúng không".

Dịch Tích cười: "Đương nhiên, trước đây còn khá thân".

Từ Nam Nho "ừ" một tiếng: "Không liên lạc gì sao?"

"Nói thừa, em sao có thể còn giữ liên lạc với anh ấy". Dịch Tích nhìn màn hình vài lần, "Thầy đừng nói gì hết, trải qua tót tát lại nhan sắc vài lần thì quả là khác trước, đẹp trai hơn lúc trước".

Dịch Tích xúc động nhìn hình ảnh Hồ Lượng trên màn hình, cô trầm thờ dài trong lòng, không biết mỗi lần Hoàng Vi nhìn thấy quảng cáo kia sẽ có tâm trạng như thế nào.

"Đúng là đẹp trai hơn so với lúc hai người ở cạnh nhau".

"Đúng vậy... Hã?" Dịch Tích đột nhiên quay đầu lại nhìn Từ Nam Nho, "Em ở chung với anh ấy hồi nào?"

Từ Nam Nho nhìn cô, ánh mắt sâu thêm một chút: "Lúc em học năm tư, chúng ta có gặp nhau ở cửa hàng trang sức".

Dịch Tích chớp chớp mắt, phút chốc rơi vào hồi ức.

Lần duy nhất cô đi chung với Hồ Lượng là vì anh ấy muốn mua quà cho Hoàng Vi trước lễ tốt nghiệp, sau đó anh ấy nhờ cô đi chung đến cửa hàng trang sức, lúc đó bọn họ đúng là có gặp Từ Nam Nho.

Phản ứng của Dịch Tích có chút chậm chạp: "Đội đã, chắc lúc đó thầy sẽ không nghĩ rằng em và anh ấy đang yêu nhau chứ?"

Từ Nam Nho hơi sửng sốt: "Không phải?"

Dịch Tích hít sâu một hơi: "Tất nhiên là không phải! Sao em và anh ấy có thể yêu nhau được, bạn gái của anh ấy là bạn thân của em, lần đó em đi cùng để giúp anh ấy chọn quà cho Hoàng Vi! Thầy có nhớ Hoàng Vi không? Là người hay đi chung với em lúc còn đi học đấy!"

"À". Từ Nam Nho nắm chặt tay lái, lông mày giật nhẹ.

Dịch Tích im lặng nhìn anh, cô mở cửa xuống xe: "Đây đúng là hiểu lầm lớn nhất từ trước đến nay, không ngờ rằng lúc đó thầy lại nghĩ rằng em và anh ấy đang quen nhau? Sau đó em còn chạy đi tỏ tình với thầy! Chắc lúc đó thầy

nghĩ rằng em là loại người đứng núi này trông núi nọ, gặp ai cũng yêu, trời ơi, em tùy tiện như vậy sao..."

Dịch Tích lảo lảo bước xuống xe.

Từ Nam Nho cúi đầu cười khế.

Thì ra là không phải...

Kể từ khi gặp lại cô, kể từ lúc nhìn thấy vết đỏ trên tấm thảm thì cô ấy đã không hề giống với loại người mà anh nghĩ.

Không, có lẽ không phải không hề giống, mà là hoàn toàn trái ngược.

Mặc kệ có phải hoàn toàn trái ngược hay không, mà lúc đó, việc anh không thể khống chế bản thân rơi vào vòng xoáy kia cũng là sự thật.

**

Hoàng Vi hẹn gặp Dịch Tích ở Tích Thời.

“Tích Tích, lần trước tớ chưa kịp hỏi chuyện giữa cậu và thầy Từ, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?” Hai người vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, Hoàng Vi đã nhanh chóng hỏi cô.

Dịch Tích nhún vai: “Cậu cũng thấy rồi đó, chúng tớ đang quen nhau”.

Hoàng Vi: “Tớ biết, nhưng tớ vẫn thấy kỳ lạ, tại sao hai người lại đến với nhau?”

Dịch Tích: “Ừ, chuyện này nói ra cũng có chút dài dòng, đơn giản mà nói thì bọn tớ đã lên giường, thầy ấy là người thầy quốc dân, chắc chắn biết hai chữ “phụ trách” viết như thế nào”.

“Phụt!” Hoàng Vi vừa mới nhấp một ngụm nước trái cây suýt chút nữa phun hết ra ngoài, một lúc lâu mới phản ứng lại, “Cậu nói gì? Lên giường?!”

“Cậu bình tĩnh chút”.

“Cậu, vậy mà cậu, vậy mà cậu lại cùng thầy ấy? Ôi mẹ ời, vậy cũng được sao”, Hoàng Vi hít sâu một hơi, cô gắng ổn định lại tâm trạng, “Vậy kể nghe xem, kỹ thuật của thầy Từ... Thế nào?”

Dịch Tích: “...”

“Không được không được, tớ chảy máu mũi rồi, chỉ nghĩ thôi thì tớ cũng thấy kích động”.

Dịch Tích: “Cậu có phải là chị em của tớ không?”

“Phải! Bởi vì phải nên tớ mới vui thay cho cậu, cậu cũng không thể cứ trở ngại ở phương diện kia mãi được”.

Dịch Tích nhấp ngụm rượu dần dần bình tĩnh: “Cậu nhỏ tiếng chút, cậu mà hét nữa thì cả quán đều biết tớ lãnh cảm”.

“Úi”.

Hoàng Vi: “Cho nên chính vì vậy mà cậu mới thích thầy sao? Tớ cứ tưởng rằng cậu đã sớm quên rồi”.

Dịch Tích ngây ra, rồi khẽ cười: “Quên sao? Chắc là cũng quên rồi”.

“Vậy sao cậu lại...”

“Tớ cũng không biết, lúc gặp thầy thì cả người tớ đã thấy không đúng rồi”, Dịch Tích chống cằm, có chút ngơ ngác, “Tớ muốn lột da, rút gân thầy ấy, muốn nhìn thấy dáng vẻ mất bình tĩnh, chật vật đến thảm hại của thầy ấy. Cậu biết không, khoảnh khắc lúc nhìn thấy thầy ấy thì tớ mới biết rằng trong lòng tớ không hề cam tâm, tớ không muốn buông tha thầy ấy”.

Hoàng Vi mím môi, đột nhiên thở dài: “Sao tớ cảm thấy cậu vẫn còn thích thầy ấy”.

Dịch Tích cũng hơi ngây ra, rồi xua tay: “Không có, chỉ là yêu đương đủ rồi thì tớ sẽ đá thầy ấy, chứ đừng nhắc chuyện thích hay không thích”.

Hoàng Vi lắc đầu: “Cậu chỉ tự lừa bản thân, nếu như không thích thì nên vô cùng bình tĩnh, nhưng cậu nhìn đi, vừa gặp thầy ấy liền không thể bình tĩnh nổi”.

Dịch Tích: “...”

“Tớ cảm thấy như vậy cũng khá tốt, trước kia chắc chắn là do thân phận của hai người nên thầy mới không đồng ý, mà bây giờ đã chấp nhận rồi thì hai người cứ vui vẻ mà ở bên nhau đi”.

Dịch Tích lại lâm vào yên lặng, cô nhìn Hoàng Vi, một lúc lâu mới nói tiếp: “Tớ sợ”.

Hoàng Vi nghi hoặc nhìn cô: “Sao?”

Dịch Tích cười khổ: “Vi Vi à, có thể là tớ có chút sợ hãi. Tớ cảm thấy ý nghĩa trong đầu bây giờ là nếu chia tay thì cứ chia tay thôi, nếu như lại trải nghiệm cảm giác của ba năm về trước, tớ thấy đau khổ tột cùng. Đời người mà, nên vui vẻ chơi cho thỏa sức mới đúng, đừng nên nghĩ quá nhiều làm gì”.

Hoàng Vi hơi mấp máy môi, câu "lừa mình dối người" cô vẫn không nói ra. Nói đến cùng, cô cũng chỉ là người ngoài thì có thể hiểu được bao nhiêu.

"Cậu không biết thôi, vòng liên lạc bạn bè kể từ lúc họp lớp thì lúc nào cũng náo nhiệt, bọn họ đều nói nói cậu và thầy Từ đúng là minh chứng cho câu sống lâu thì chuyện quái gì cũng có thể thấy".

"Gì chứ, đúng là thiếu hiểu biết".

"Lời đồn thì nói rằng thầy chỉ thích tuýp phụ nữ hiền lương thực đức, dịu dàng vâng lời, mà cậu thì..."

"Con người không thể thay đổi sao?", Dịch Tích chỉ về phía quầy bar, "Thấy người phụ nữ kia không, Trình Viện".

"Tớ biết cô ấy, trước kia có gặp ở quán bar, cô ấy làm sao".

"Bạn gái cũ của Từ Nam Nho".

"Phụt!" Đây đã là lần thứ hai Hoàng Vi phun nước, "Cô ấy? Thật sao?"

Dịch Tích nhún vai: "Bởi mới nói, khẩu vị của một người thì không thể đổi sao, cùng người yêu nghiêm túc một chút ở bên nhau thì có sao, đúng là chuyện bé xé ra to".

Hoàng Vi "..."

Dịch Tích muốn nói thêm hai câu nữa, nhưng di động rung lên báo tin nhắn đến.

Cô thuận tay mở khóa, thì ra là tin nhắn của Từ Nam Nho.

Chỉ ngắn gọn hai chữ: ở đâu.

Dịch Tích không chút suy nghĩ liền nhắn lại: Tích Thời.

Rất nhanh lại nhận được tin nhắn đáp lại: ở đó làm gì, uống rượu?

Dịch Tích theo bản năng bấm chữ “uống rồi”, bấm xong rồi mới sực nhớ hình như bác sĩ dặn mấy ngày nay không được động đến cồn. Vì thế cô lặng lẽ xóa đi hai chữ “Uống rồi”, thay thành “không uống”.

Sau khi gửi tin nhắn đi thì không nhận được tin nhắn của Từ Nam Nho, mà Dịch Tích cũng không quan tâm, cô đặt điện thoại bên cạnh tiếp tục tán gẫu với Hoàng Vi.

Nhưng không ngờ rằng 10 phút sau, Từ Nam Nho lại xuất hiện trước cửa Tích Thời.

Lúc thấy Từ Nam Nho từ xa đi tới, cô có chút ngây ngốc, nhưng chỉ một giây sau thì nhanh tay lẹ mắt đổi ly rượu của mình với ly nước trái cây của Hoàng Vi.

"Cậu làm gì vậy, muốn uống thì tự mình lấy một ly đi được không, đây là quán của cậu, tiết kiệm như vậy để làm gì?"

Dịch Tích làm động tác im lặng với Hoàng Vi, cô ấy ngơ ngác nhìn cô, một giây sau lại thấy một bóng người đứng cạnh bàn của hai cô. Cô ngẩng đầu nhìn kỹ một chút, lập tức bị dọa đến mức đứng bật dậy khỏi ghế: "Chào, chào thầy".

Dịch Tích: "..."

Từ Nam Nho nhìn cô ấy gật đầu, sau đó nhìn cái ly trước mặt Dịch Tích.

Dịch Tích: "Chắc là không phải đến kiểm tra em có nói dối không chứ?"

Từ Nam Nho: "VẬY em có không?"

Dịch Tích: "Tất nhiên không".

Từ Nam Nho hờ hững nhìn về phía Hoàng Vi. Hoàng Vi run lên, "Cái đó, cậu ấy không gạt thầy".

Từ Nam Nho: "Em nói xem gạt chuyện gì?"

Làm sao Hoàng Vi biết được chuyện lừa gạt mà bọn họ nói là chuyện gì, thế nên khuôn mặt của cô lúc đó hoàn toàn là bộ dáng đần thối.

Dịch Tích đưa tay đỡ trán, đúng là không cùng đẳng cấp.

"Này? Từ Nam Nho? Đúng thật là anh à?" Đúng lúc này, Trình Viện từ bên kia đi đến, tầm mắt của cô cứ nhìn đi nhìn lại giữa ba người, "Tớ tìm tôi à?"

Hoàng Vi "khụ" một tiếng: "VẬY thì, Tích Tích à, tớ còn có chút chuyện nên đi trước".

Dịch Tích: "Ngồi xe tớ, tớ đưa cậu về".

Hoàng Vi: "Cậu đó, uống rượu rồi còn lái xe gì nữa, mình tự bắt xe về được rồi, tạm biệt".

Từ Nam Nho nhú mày, Dịch Tích trừng mắt nhìn Hoàng Vi, rồi ngại ngùng nhìn Từ Nam Nho: "Ha ha, cô ấy quen với việc em uống rượu rồi nên mới nói như vậy, thật sự là lần này em không có uống..."

Từ Nam Nho chụp lấy cổ tay cô: “Theo tôi ra ngoài”.

“Này này này”, Trình Viện ngăn hai người lại, “Từ Nam Nho, không phải anh tới tìm em à”.

Mặt Từ Nam Nho không chút gợn sóng: “Tôi tìm cô ấy”.

Trình Viện ngây người, ngay sau đó là vẻ mặt khiếp sợ: “Anh thích Dịch Tích rồi? Này này, như vậy là không được, anh đừng đầu độc Dịch Tích!”

Từ Nam Nho: “Cái gì?”

Trình Viện Trừng mắt nhìn anh, sau đó vội vàng đi lên thì thầm vào tai Dịch Tích: “Dịch Tích à, anh ta trời sinh tính lãnh đạm, đừng để vẻ ngoài của anh ta lừa cô!”

Dịch Tích: “...”

“Cô đừng có không tin lời tôi nói, không phải trước đây tôi đã nói với cô sao, ai da, vì là chị dâu tương lai cho nên mới nói cô biết chuyện này đó!”

Khóe môi Dịch Tích giật giật: “Chị dâu... tương lai?”

Từ Nam Nho không hề có chút kiên nhẫn nào nữa, anh mặc kệ Trình Viện, trực tiếp kéo Dịch Tích đi ra khỏi Tích Thời. Lúc đi ra ngoài, hai người còn nghe được Trình Viện hét lớn: “Dịch Tích! Nhớ lời tôi nói đấy!”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 28

Mặt Từ Nam Nho đen thui kéo Dịch Tích ra khỏi Tích Thời, Dịch Tích theo sát phía sau anh, cô không ngừng cười, cuối cùng thì Từ Nam Nho không nhịn được nữa, anh quay đầu nhìn cô.

"Còn cười nữa?"

"Không phải, ha ha ha, bởi vì Trình Viện rất buồn cười, ha ha ha, trước đó hai người làm sao mà dính vào nhau vậy".

Sắc mặt Từ Nam Nho lạnh lùng: "Muốn biết không?"

Dịch Tích hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế lại tâm trạng của bản thân: "Muốn, em còn chưa quên lời nói của Chu Hưng Trạch đâu, thầy không hề thích túp phụ nữ như vậy".

Từ Nam Nho: "Có muốn cũng không nói cho em biết".

Dịch Tích: "Làm cho người khác tò mò thì không phải là hảo hán".

Từ Nam Nho: "A".

Dịch Tích: "Nói thử đi, rốt cuộc chuyện của hai người là thế nào. Đây, người ta nói thầy có tính lãnh đạm mà thầy không phản bác sao?"

"Có gì đáng để phản bác?"

Dịch Tích khó tin: “Việc này liên quan đến danh dự đàn ông!”

Từ Nam Nho cuối đầu, đôi mắt trong đêm đen như bị bao phủ bởi lớp sương mù: “Một mình em biết thì không phải tốt rồi sao?”

“Em”. Dịch Tích ngây ra, đột nhiên nhớ tới đêm đó, cô cùng anh vô cùng điên cuồng ở khách sạn.

Dịch Tích nuốt nước bọt: “Lúc đó, có phải lúc đó bị bỏ thuốc nên mới làm được chuyện đó?”

Bàn tay nắm lấy cổ tay cô càng chặt hơn, Dịch Tích cười gượng, sau đó lui về phía sau: “Thầy cứ yên tâm đi, em sẽ không nói ai biết chuyện này đâu, em... Ừm!”

Đột nhiên như vậy làm cho cô không kịp phòng vệ, người đàn ông kéo cô vào lòng ngực, trực tiếp dùng môi ngăn lại mấy lời nói nhảm của cô.

Lông mi Dịch Tích run rẩy, cô kinh ngạc nhìn thẳng vào đôi mắt kia. Đêm ngày càng khuya, nhưng lại không sâu thẳm như đôi mắt của anh, trong đêm tối cô bất chợt nhìn thấy những tia sáng nhỏ bé đang tỏa sáng lấp lánh.

Trên môi mềm mại, chậm rãi, đầu lưỡi từ từ thâm nhập vào trong làm khơi dậy làn sóng.

Tuy trong lòng rung động nhưng trên mặt lại bình tĩnh nở nụ cười, cô to gan vươn tay ôm lấy cổ anh, đôi mắt lóe lên một tia gian xảo.

Ở cửa quán bar liên tục có người đến rồi lại đi, các cặp đôi khóa môi nhau ở nơi này cũng là chuyện thường thấy, nhưng đôi nam nữ hôn nhau cuồng nhiệt như vậy cũng khó tránh khỏi thu hút sự chú ý

của người khác, khi người khác nhìn thấy một nụ hôn ngọt ngào như vậy đều nở nụ cười ý vị sâu xa.

Một hồi lâu sau, tay của Từ Nam Nho rời khỏi eo Dịch Tích, anh rời khỏi môi cô, cúi đầu nhìn cô: “Có mùi rượu, em uống rượu”.

Đôi tay của Dịch Tích đặt trên vai anh, cô cười nũng nịu: “Ồ, cách kiểm tra của thầy cũng thật là đặc biệt”.

Từ Nam Nho nhíu mày: “Không phải không cho em uống rượu sao, em đang uống thuốc...”

“Không phải em nhất thời quên mất sao, thầy dong dài thật”. Dịch Tích cười cười, lại nghiêng đầu nói, “Thầy à, thầy vừa hôn em”.

Từ Nam Nho nghiêng đầu né tránh: “Đi thôi”.

“Này, thầy vừa hôn em đó”.

“...”

“Ừm? Vì sao đột nhiên hôn em, có phải vì em đẹp nên không nhận được đúng không?”

“...”

“Thầy nói ra thì em cũng không cười đâu”.

“Im lặng”.

Từ Nam Nho đi đến bên cạnh xe, lấy chìa khóa mở cửa xe xong mà vẫn chưa thấy cô đi lên, anh quay đầu lại, nhìn thấy cô đang đứng tìm thứ gì đó trong túi xách.

“Dịch Tích”.

“Đợi chút, em tìm đồ”.

Từ Nam Nho bất lực, lại nhấc chân đi về phía cô: “Em muốn làm gì?”

Dịch Tích tìm một hồi lâu mới tìm được thỏi son: “Thầy ăn sạch son môi của em rồi, cầm lấy, tô giúp em”.

Từ Nam Nho nhìn thỏi son trong tay cô, ngây ngốc một lúc mới nói: “Tôi không biết”.

Dịch Tích cố ý chĩnh anh, bấu môi nhìn anh: “Làm thầy giáo thì sao có chuyện không biết được, thử đi”.

Từ Nam Nho: “...”

“Nhanh lên”.

Rốt cuộc thì Từ Nam Nho cũng cầm lấy thỏi son, anh mở nắp rồi vặn son lên.

Son môi màu đỏ đô nhẹ nhàng chạm vào, môi Dịch Tích ngay lập tức nhiễm màu son.

Dịch Tích không nhắm mắt, cô vẫn nhìn chăm chăm dáng vẻ chau mày của Từ Nam Nho, nhìn anh nghiêm túc tô son lên môi cô.

“Đừng tô lem ra ngoài”.

“Em đừng nói chuyện”.

“Ừ”.

Đàn ông đối với mỹ phẩm đều là đáng vẽ ngốc nghếch, tay của Từ Nam Nho run lên không biết bao nhiêu lần, cuối cùng thì cũng tạm ổn, mà lúc anh thu tay về lại vô tình để son dính vào khóe môi.

Anh lấy ngón tay chùi đi.

Nhưng càng chùi thì vết đỏ càng lan rộng.

“...”

“Xong chưa?”

“Xong rồi”, nói xong anh lại nói tiếp, “Chỉ dính một chút bên cạnh”.

Dịch Tích tin tưởng anh, cầm lấy thỏi son cất vào túi, sau đó lấy chiếc gương nhỏ ra xem thử.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn thì hoảng sợ.

“Đậu xanh! Ăn thịt con nít sao?”

Đôi môi đỏ chót, bên cạnh khóe môi còn có vết đỏ chói mắt.

“Thầy Từ, thầy đúng là không hề khiêm tốn”.

Từ Nam Nho có chút ngượng ngùng: “Tôi đã nói không biết mà”.

“Em cứ tưởng thầy khách sáo, thầy chưa tô son cho bạn gái bao giờ sao”. Dịch Tích vừa chùi vừa tò mò.

“Không có”.

“À, cũng khó trách, em nhớ có một lần Chu Hưng Trạch nói với em về người phụ nữ kia, nửa đêm còn muốn thầy đi ra ngoài mua

đồ ăn, sau đó thì thầy đá người ta mà không hề do dự, thầy cũng chẳng có tự giác của bạn trai gì cả, cũng may là chúng ta chỉ diễn thôi chứ không phải thật”.

“ ... ”

“Còn không đi sao, đi ăn khuya?” Dịch Tích không nhìn thấy nét mặt đen như đất nồi của Từ Nam Nho, cô vừa soi gương vừa đi về phía xe, “Chúng ta đi ăn cháo đúng không, em tìm chỗ nào ngon một chút”.

“Về nhà ăn”. Từ Nam Nho mở cửa xe ý muốn cô ngồi vào.

Dịch Tích ngây Ngốc: “A, cứ vậy mà đưa em về à?”

Từ Nam Nho đi vòng qua đầu xe mở cửa ngồi vào ghế lái: “Lên xe”.

Dịch Tích: “Thầy trở mặt nhanh thật”.

Từ Nam Nho liếc nhìn Dịch Tích, cô cảm thấy bản thân sắp biến thành que kem đông lạnh.

“Được rồi được rồi, về nhà ăn thì về nhà ăn”.

Cứ làm như ai cũng cũng muốn đi ăn chung với tảng băng.

Sau khi bước xuống xe Từ Nam Nho, bên ngoài cổng ra vào lại có thêm một chiếc xe lạ, Dịch Tích nhìn chiếc xe vài lần rồi đi vào trong.

“Tích Tích, về rồi à”. Di Lâm kéo cô đứng cạnh bà ấy, “Trong nhà có khách, là đại thiếu gia nhà họ Ôn”.

Dịch Tích: “Ôn Thiệu Nguyên?”

“Đúng vậy, nghe nói đó là bạn trai cháu”.

Dịch Tích cười cười: “Dì nghe được tin đồn này ở đâu vậy”.

Dì Lâm: “Cái gì mà tin đồn, còn không phải là đối tượng xem mắt mà ông nội cháu giới thiệu sao”.

Dịch Tích nhướn mày: “Nói vậy cũng không sai”.

“Vậy còn không phải là bạn trai thì là gì”. Dì Lâm đẩy cô về phía trước “Mau đi đi, người ta đã ngồi chờ được một lúc rồi”.

Lúc Dịch Tích bước vào thì trông thấy một đám người ngồi quanh bàn ăn, cô tùy tiện đặt túi xách lên sofa: “Anh Ôn đến mà không nói với tôi một tiếng”.

Ôn Thiệu Nguyên vẫy tay với cô: “Vốn dĩ tôi tới thăm chú, cứ nghĩ cô sẽ ở nhà nên đến mà không nói trước”.

Dịch Tích kéo ghế bên cạnh anh rồi ngồi xuống: “Xùy, vậy cũng nên nói với tôi một tiếng, sinh hoạt cá nhân của tôi khá là phong phú, cho nên thường không có mặt ở nhà”.

Dịch Thành Hành: “Khụ khụ!”

Ôn Thiệu Nguyên nhìn Dịch Thành Hành, sau đó lặng lẽ nhướn mày nhìn Dịch Tích: “Vậy à, là tôi sơ suất”.

“Còn không phải sao?”

“Tích Tích à, chưa ăn cơm đúng không”, Dịch Thành Hành nói, “Vừa đúng lúc. Con ăn tối cùng Thiệu Nguyên đi.”

“Được”.

Cô đáp ứng nhanh lẹ làm cho Dịch Thành Hành cảm thấy bất ngờ, mà Dịch Vân Chiêu cũng nhìn sang cô.

Dì Lâm bới chén cơm đưa cho Dịch Tích, cô vừa cầm đũa lên gấp miếng thịt kho tàu vào chén thì điện thoại rung lên báo tin nhắn tới.

Dịch Tích buông đũa mở tin nhắn ra xem.

Từ Nam Nho: nhớ ăn cháo, đừng ăn đồ bày bạ.

Dịch Thành Hành: "Ăn cơm thì ăn cơm, lớn rồi còn bám điện thoại".

Dịch Tích đặt điện thoại xuống, mặc kệ Dịch Thành Hành, chỉ nói với dì Lâm trong phòng bếp: "Có cháo không dì?"

Dì Lâm từ trong đi ra: "Có... Nhưng mà là buổi trưa còn dư".

"Không sao, con ăn cái đó được rồi".

Ôn Thiệu Nguyên: "Cô sao vậy?"

Dịch Vân Chiêu: "Cô sao vậy?"

Dịch Tích nhìn hai người vừa đồng thanh: "Tôi sao? Không sao cả, đột nhiên không muốn ăn cơm thôi".

Dịch Thành Hành nhú mày: “Đang yên đang lành sao lại không ăn cơm”.

Ôn Thiệu Nguyên giảng hòa: "Bình thường cháu cũng đột nhiên muốn ăn cháo".

Dịch Vân Chiêu trầm tư, lạnh nhạt nói: "Chắc là dạ dày không khỏe rồi".

Dịch Tích hơi ngây người, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Dịch Nhạc cắn cắn đũa, cũng nhìn sang anh ta.

Dịch Thành Hành: "Dạ dày không khỏe? Bình thường ở công ty con có ăn đúng giờ không?"

Dịch Tích thu lại ánh mắt: "Có lúc sẽ quên".

"Trợ lý của con làm gì, sao không gọi cơm trưa cho con?"

Dịch Tích: "Ba trách trợ lý của con làm gì, muốn trách thì trách quá nhiều việc, con vừa đụng vào thì liền quên mất".

Dịch Thành Hành: "Con..."

"Chú à, không sao, sau này mỗi buổi trưa con sẽ nhắc cô ấy ăn trưa". Ôn Thiệu Nguyên nói.

Dịch Tích: "..."

Dịch Thành Hành ngay lập tức cười tươi như hoa: "Vậy được, Tích Tích à, con xem Thiệu Nguyên quan tâm con chưa kìa".

Khóe miệng Dịch Tích giật nhẹ: "Cảm ơn".

Ăn cơm tối xong, Dịch Tích chui vào phòng gọi cho Từ Nam Nho.

Từ Nam Nho: “Alo”.

“Là em, lúc này ăn cơm nên không nhắn lại”.

Từ Nam Nho: “Ừ, tối nay có ăn cháo không?”

“Tất nhiên rồi, lời của thầy sao em dám không nghe”.

Từ Nam Nho lặng lẽ cười cười: “Cũng chưa chắc”.

“Em là học sinh ngoan mà, sao thầy lại không tin em”.

“Ừ”.

Dịch Tích leo lên giường, vừa muốn nói thêm một câu nữa thì có người gõ cửa phòng cô.

“Vào đi”.

Dịch Nhạc đứng ngoài cửa ló đầu vào trong: “Ôn Thiệu Nguyên sắp về rồi, ba gọi chị xuống dưới tiễn anh ấy”.

Dịch Tích bò ra khỏi giường: “Từ đây đến cổng cách có mấy bước chân mà còn phải tiễn”.

Dịch Nhạc “xùy” một tiếng: “Bạn trai của chị mà chị không tiễn thì ai tiễn”.

Dịch Tích liếc cô ấy một cái: “Hung dữ như vậy làm gì”.

Dịch Nhạc mặc kệ cô, xoay đầu rời đi.

Dịch Tích trợn mắt lên, nhìn điện thoại nói tiếp: “Đợi chút, em xuống lầu trước”.

“Bạn trai?”

Bước chân của Dịch Tích dừng lại, cô cười một cái: “Đúng vậy, bạn trai chỉ định, nhưng mà vẫn xếp sau thầy”.

Đầu dây bên kia im lặng, Dịch Tích cũng không quan tâm, nói câu “không nói nữa” rồi cúp máy.

Mà đầu dây bên kia, Từ Nam Nho ngồi trên ghế sofa, trên tay vẫn còn cầm điện thoại, màn hình di động đã tắt từ lâu.

Dưới cửa sổ sát đất có một vật lông xù đang cuộn tròn lại.

Từ Nam Nho đứng lên đi về phía vật đó, anh ngồi xuống thấp giọng nói, giọng nói nhẹ nhàng như đang thật sự nói với người nào đó.

“Cô ấy vẫn rất nguy hiểm, có đúng không?”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 29

Sau khi dưỡng bệnh dạ dày được một thời gian, Dịch Tích cuối cùng cũng có thể ăn những loại thức ăn khác theo ý muốn của mình.

Từ Nam Nho dẫn cô đến một nhà hàng Trung Quốc, anh gọi cho cô mấy món cô thích ăn nhất. Khi món ăn được đem lên, hai người đều im lặng ăn cơm.

Không ai nhắc đến chuyện đối tượng xem mắt, cũng không ai nói về thời gian gần đây có phải vẫn bị người nhà thúc giục tìm đối tượng mới không.

Hai người rất ăn ý nhau trong việc im lặng, cho nên sẽ không ai chủ động mở miệng hỏi việc riêng tư của đối phương.

"Ăn chậm một chút, không ai dành ăn với em". Từ Nam Nho đặt đũa xuống rồi, rót cho cô một ly nước.

Dịch Tích không quan tâm: "Thầy có biết là gần đây miệng của em sắp hỏng rồi không".

Từ Nam Nho lặng lẽ cong môi: "Tôi biết".

"Thầy làm sao biết được?" Dịch Tích liếc nhìn anh: "Thầy chỉ ăn cơm với em có một bữa, mà bữa đó cũng ăn cháo rồi, còn em thì bữa nào cũng ăn cháo, sao có thể so với nhau!"

Từ Nam Nho múc một chén canh đưa cho cô: "So được, bữa nào tôi cũng ăn cháo".

Dịch Tích hoài nghi nhìn anh: "Thật hay giả?"

Từ Nam Nho không tiếp lời.

"Thầy đang tự ngược sao?" Dịch Tích nghĩ nghĩ, sắc mặt đột nhiên thay đổi, "Em biết rồi, thầy đang đồng cam cộng khổ với em. Không ngờ thầy lại học theo cốt truyện Quỳnh Dao!"

Bàn tay đang cầm muỗng của Từ Nam Nho dừng lại, chân mày giật giật: "Giảm cân không được sao?"

"Giảm cân?" Dịch Tích đưa tay ra véo hông anh, vừa cứng lại vừa có tính đàn hồi: "Thầy tăng cân rồi sao?"

Ánh mắt Từ Nam Nho biến đổi, ngay lập tức bắt lấy cổ tay cô: "Dịch Tích!"

Dịch Tích lơ đãng ánh mắt anh, cười hì hì rút tay lại: "Ừ, eo của thầy sờ cũng khá tốt".

"..."

Brừm brừm brừm.

Điện thoại rung lên, ánh mắt của Dịch Tích không kiêng nể nhìn Từ Nam Nho cùng lúc với động tác nghe điện thoại.

"Alo?"

"Dịch Tích! Xảy ra chuyện rồi! Máy người bạn của cô uống rượu ở quán bar rồi đánh nhau, La Kha cũng bị kéo vào cuộc rồi!" Người

gọi điện thoại cho cô là quản lý quán bar Trình Hạo.

Dịch Tích đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi: “Cái gì? A Kha bị đánh rồi? Anh đợi chút, tôi lập tức đến đó!”

Sau khi cúp máy, Dịch Tích cầm túi xách lên đi về phía trước: “Cho em mượn xe một chút! Em phải đi một chuyến đến Tích Thời!”

Từ Nam Nho cũng đứng dậy theo cô: “Tôi đưa em đi”.

Lúc này Dịch Tích cũng không khách sáo với anh nữa, đợi anh thanh toán xong rồi ngay lập tức lái xe đến quán bar.

Lúc Dịch Tích đến quán, cảnh tượng đầu tiên cô nhìn thấy là một đám người vây ở ngoài cửa. Dịch Tích nhíu mày, cô chen vào đám người đó đi vào trong, “Người đâu?”

Trình Hạo nhìn thấy cô thì nhanh chóng kéo cô vào trong: “Còn ở kia”.

Bên trong quán bar là một đồng lộn xộn, những khách hàng không liên quan đều đã giải quyết xong.

“Gan chó của ai lớn như vậy, dám gây sự ở chỗ tôi”, có hai nam hai nữ đang ngồi trên sô pha ở phía trước, Dịch Tích đi lên nhìn bọn họ, “Ai đánh A Kha nhà chúng tôi, mau bước ra đây!”

Lúc Từ Nam Nho nghe cô nói “nhà chúng tôi” thì chân mày giật nhẹ, một giây sau, có người đàn ông đi về phía Dịch Tích.

Gương mặt đeo kính bị nứt một mảng, khuôn mặt sạch sẽ nho nhã lại có một mảng da ửng hồng.

Lúc người đàn ông kia đi tới nhìn anh gật đầu chào, sau đó đưa tay vỗ vào vai Dịch Tích còn đang điên tiết: “Tớ không sao, cậu đi xem bọn họ đi...”

“Bọn họ là ai?” Dịch Tích nhìn thấy bạn mình bị đánh thì trong lòng tràn đầy lửa giận, “Cậu không sao chứ? Có mất cái tay cái chân nào không?”

La Kha cười một tiếng, giọng nói ôn hòa: “Tớ là người can ngăn”.

“Đầu óc cậu có vấn đề sao? Người khác đánh nhau cậu lại chen vào náo nhiệt làm gì”. Dịch Tích đẩy anh sang bên cạnh rồi đi về phía ghế sofa, “Mấy người...”

Vốn dĩ định mở miệng mắng người, nhưng lúc nhìn đám người ngồi trên sofa thì Dịch Tích lại ngẩn ra.

Khó trách, khó trách La Kha đứng ra can ngăn.

Không ngờ người ngồi trên sofa lại là Hoàng Vi, Cát Tề Thụy... Còn có Hồ Lượng.

“Các người... Là ai đánh ai?” Dịch Tích nhanh chóng nhìn Hoàng Vi, “Vi Vi, cậu không sao chứ?”

Hoàng Vi lắc đầu.

Dịch Tích thấy cô ấy không hề bị thương một sợi tóc nào thì cũng an tâm, nhưng Cát Tề Thụy và Hồ Lượng thì... Hai người này mặt mũi đều bầm dập, thoạt nhìn chắc là bị người kia ra tay tàn nhẫn.

“Là hai người đánh nhau sao?”

Trình Hạo: “Đúng vậy, chính là hai người này”.

“Tôi còn thắc mắc tại sao đám người bên ngoài muốn xem náo nhiệt mà không giải tán, chắc hẳn là có đại minh tinh là anh ở đây”. Dịch Tích ngồi lên bàn trà, “Làm cái quỷ gì vậy? Muốn đóng quảng cáo miễn phí cho quán của bọn tôi sao?”

Hồ Lượng hơi lắc đầu: “Xin lỗi”.

“Các người đúng là...” Dịch Tích thở dài, “Thôi bỏ đi, chút nữa hẳn nói, bây giờ các người đi bệnh viện cho tôi”.

Nói xong cô ấy đứng dậy đi về phía Từ Nam Nho: “Chúng ta đưa họ đến bệnh viện đi”.

“Không cần, người đại diện của anh tới rồi”, Hồ Lượng đứng dậy, “Anh đi trước”.

“Này”.

La Kha kéo cánh tay cô: “Mặc kệ anh ta, tình huống trước mắt là đừng để họ ở cùng nhau”.

Dịch Tích quay đầu nhìn cái đầu heo của Cát Tề Thụy: “Được rồi”.

Trên đường đến bệnh viện, Dịch Tích cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Hồ Lượng đối với với Hoàng Vi dư tình chưa dứt, mà Hoàng Vi có lẽ không buông bỏ được Hồ Lượng, nên mới có màn gặp gỡ tối nay.

Mà trùng hợp là Cát Tề Thụy lại nhìn thấy hai người bọn họ.

Mà trong khoảng thời gian này, Dịch Tích cũng nhìn ra sự quan tâm ân cần của Cát Tề Thụy dành cho Hoàng Vi, trong thâm tâm của cô vẫn luôn hy vọng Hoàng Vi có thể buông bỏ Hồ Lượng, sau đó thành đôi với Cát Tề Thụy.

Nhưng lại không thể ngờ tới sự việc ngày hôm nay...

Tình địch gặp nhau là ngựa mất, hai người một câu không hợp liền đánh nhau ngay tại quán. Một người thì cảm thấy đối phương không thể cho Hoàng Vi hạnh phúc thì không nên níu kéo cô ấy, còn người kia lại cho rằng đây là việc giữa hai người bọn họ nên không cần Cát Tề Thụy lo chuyện bao đồng.

Hai người liên tục giằng co, không hiểu sao sau đó lại bắt đầu đánh nhau, đúng lúc La Kha cũng ở quán, anh xem như là nằm không cũng trúng đạn.

Lúc đến bệnh viện, bọn họ đưa Cát Tề Thụy đi khám trước.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, cậu cũng cần thoa thuốc”. Dịch Tích thấy La Kha đứng đực ra tại chỗ, nhíu mày nói.

La Kha: “Không sao, chỉ là chút chuyện nhỏ”.

“Gì mà chuyện nhỏ, mặt cũng sưng lên rồi”. Dịch Tích cười lạnh, “Này, là ai đánh cậu?”

La Kha: “Trong lúc hỗn loạn tớ cũng không biết”.

“Đồ ngốc”. Dịch Tích, “Sau này mấy chuyện như vậy ít nhúng tay vào”.

“Tớ biết rồi”. La Kha lắc đầu thờ dài, theo bản năng muốn xoa đầu Dịch Tích. Nhưng lúc sắp chạm vào tóc Dịch Tích lại bị một bàn tay khác ngăn lại.

La Kha chợt dừng lại, quay đầu nhìn.

Người đàn ông dùng tay ngăn lại có ánh mắt trầm tĩnh, làm cho người khác cảm nhận được dịch ý như có như không.

La Kha bỗng nhiên cười khẽ, rồi thả tay xuống.

Dịch Tích không hề nhìn thấy cuộc chiến ngắn ngủi giữa ánh mắt của hai người đàn ông, chỉ lo nói chuyện với bác sĩ đứng bên cạnh: “Chào anh, làm phiền anh thoa thuốc cho bạn tôi”.

Dịch Tích cùng với Từ Nam Nho ngồi chờ ngoài phòng bệnh, lại qua một lúc, La Kha lại trở ra.

Dịch Tích: “Cát Tê Thụy thế nào rồi?”

“Còn ổn, hình như tay bị gãy xương một chút, chắc là đêm nay sẽ ở lại bệnh viện một đêm”.

Dịch Tích nhíu mày: “Tớ đi xem thử, hai người ngồi đây chờ tớ”.

“Được”.

Dịch Tích đi rồi.

Trên hàng ghế ngoài hành lang lúc này chỉ còn lại là Từ Nam Nho và La Kha.

Trong không khí yên tĩnh, La Kha lên tiếng đánh tan bầu không khí ngay lúc này.

“Dịch Tích vừa về nước được một ngày đã nói với bọn tôi là cô ấy gặp anh, đúng là không ngờ tới, hai người lại ở bên nhau”.

Từ Nam Nho xoay đầu nhìn anh: “Rất kỳ lạ sao?”

“Không kỳ lạ sao?” La Kha cười cười, ánh mắt lại có chút sắc bén, “Anh vẫn luôn không thích cô ấy, không phải sao?”

“Anh cảm thấy anh hiểu rất rõ?”

“Có thể là không hiểu rõ, dù sao thì ý nghĩ trong đầu anh tôi sao biết được, chỉ là...” La Kha dựa vào đằng sau ghế, sắc mặt lạnh lẽo, “Tôi không hy vọng cô ấy khóc thê thảm như vậy”.

Từ Nam Nho nhíu mày.

“Cô ấy vẫn luôn sống cuộc sống vô tư, chuyện ức hiếp người khác cũng làm không ít, từ trước đến nay chưa từng có ai có thể làm cho cô ấy khóc. Nhưng mà ngài Từ đây, chắc hẳn là người đầu tiên tôi biết”.

Khóc...

Từ Nam Nho ngẩn người: “Khi nào”.

La Kha nhìn thần sắc Từ Nam Nho khẽ biến, cong môi: “Không lâu trước khi cô ấy khi ra nước ngoài, lúc đó trong nhà cô ấy cãi nhau gay gắt, đến mức muốn cắt đứt quan hệ cha con, anh có biết nguyên nhân vì sao không?”

Từ Nam Nho: “Vì sao?”

“Bởi vì anh, ba cô ấy không hề thích thân phận của anh”.

Từ Nam Nho sửng sốt.

“Dịch Thành Hành không cho phép cô ấy tiếp tục qua lại với anh, không cho phép cô ấy sống gần anh, nhưng Dịch Tích là ai, cô ấy sao có thể chấp nhận, cho nên, cô ấy buông bỏ tất cả chạy đi tìm anh trong lúc tức giận, hi vọng có thể tìm được một chút an ủi từ anh”.

“Nhưng kết quả lại vô cùng tàn khốc, cô ấy buông bỏ tất cả chỉ vì người cô ấy yêu, nhưng người cô ấy yêu lại không hề yêu cô ấy, anh nói xem, có biết bao nức cười biết bao tổn thương”.

“Tôi tìm thấy cô ấy ở một cửa hàng tiện lợi, lúc đó cả người cô ấy đều bị mưa dầm ướt đẫm, một mình ngồi trên hàng ghế khóc nức nở”.

“Lúc cô ấy quyết định ra nước ngoài, tôi còn tưởng rằng cô ấy quyết tâm quên anh. Nhưng tiếc là... mà thôi bỏ đi, nếu anh và cô ấy đã ở bên nhau, thì làm phiền anh đừng làm khổ cô ấy nữa”.

Mùi nước sát trùng vẫn thoang thoảng ngoài hành lang, trong đầu Từ Nam Nho nhớ lại lần cuối cùng gặp mặt Dịch Tích ba năm về trước, lúc đó cô đứng trước cửa nhà anh bướng bỉnh nói thích anh.

Nhưng lúc đó anh làm gì nghĩ ra cô xem anh là cọng rơm cứu mạng cuối cùng, mà cô lại liều mạng muốn bắt lấy nó.

Lúc đó, anh cảm thấy cô vẫn bướng bỉnh như trước kia, vẫn là một cô gái tùy tiện quậy phá.

Nên anh đã không cho cô cơ hội, chỉ vì muốn cắt đứt tạp niệm trong lòng, anh không hề do dự phá nát ảo tưởng của cô.

Anh nói, anh không phải là người thích lo chuyện bao đồng, anh còn nói, trên thế giới này vốn không hề có nhiều người tốt như cô nghĩ.

Anh làm cô thương tích đầy mình.

Vì thế, giờ phút này anh được gặp lại cô, chính là vận mệnh muốn anh phải trả giá cho tất cả những việc anh đã làm.

"Không sao rồi, Vi Vi nói tối nay sẽ ở lại đây một đêm, bọn mình về trước đi". Dịch Tích từ trong đi ra, đứng trước mặt hai người đàn ông vẫn đang im lặng, "A Kha, cậu ngồi chung xe với bọn tớ, bọn tớ đưa cậu về trước".

"Không cần". La Kha đứng dậy, "Cậu và thầy Từ của cậu muốn làm gì thì cứ làm vậy, tự mình bắt xe về là được".

"Này, cậu khách sáo như vậy làm gì, cũng không xa lắm".

La Kha xua tay, rồi tự mình rời đi.

Dịch Tích buồn bực nhìn bóng dáng anh: "Thầy Từ, thầy ước hiếp A Kha nhà em rồi... Ui da!"

Dịch Tích nhìn thấy Từ Nam Nho bỗng nhiên cốc đầu cô, vẻ mặt đau khổ: "Sao đánh em".

Từ Nam Nho: "Nhận thân thích bậy bạ, ai cũng là người nhà của em sao?"

"?"

Từ Nam Nho nhấc chân đi về phía trước: "Đi thôi".

Dịch Tích trừng mắt nhìn anh: "Đi đâu? Không đi!"

Từ Nam Nho đứng lại, quay đầu: "Qua đây".

Dịch Tích vuốt trán, hừ lạnh một tiếng: "Thầy cầu xin em đi, xin em rồi em mới qua".

Dịch Tích tất nhiên biết Từ Nam Nho sẽ không bao giờ cầu xin cô, nên lúc nói xong mới cảm thấy bản thân có chút làm càn. Nhưng không ngờ rằng, người đàn ông đang đứng cách cô vài bước đột nhiên đi về phía cô.

Anh chậm rãi cúi người, làm cho hai người có thể nhìn vào mắt đối phương. Dịch Tích nhìn vào mắt anh, đôi mắt sâu thẳm có nửa phần ý cười nửa phần nghiêm túc.

"Được, Dịch Tích, tôi xin em". Từ Nam Nho nhẹ nhàng nói: "Bây giờ đi theo tôi được chưa?"

"..."

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 30

Dịch Tích về đến nhà rồi, trong đầu còn hiện ra hình ảnh Từ Nam Nho cầu xin cô.

Có phải đầu óc bị hỏng rồi không? Làm sao thầy ấy có thể trưng ra vẻ mặt đó được.

Dịch Tích vừa cảm thấy như gặp ảo giác vừa cảm thấy thú vị.

"Tích Tích, con qua đây một chút". Dịch Thành Hành đột nhiên gọi Dịch Tích đang định đi lên lầu.

Dịch Tích xoay người đi đến phía sofa rồi ngồi xuống: "Sao vậy".

"Chủ Nhật tuần này có một buổi tiệc, vừa lúc ba bận việc. Con thay mặt nhà ta tham dự đi".

Dịch Tích: "Một mình con?"

"Thiệu Nguyên cũng đi, đúng lúc hai đứa hợp thành một đôi".

Dịch Tích: "Ba bận việc hay chỉ là cái cớ để con và Ôn Thiệu Nguyên ở chung với nhau?"

Dịch Thành Hành: "Nói gì đó, đương nhiên là ba bận việc!"

"Xùy".

“Đàng hoàng một chút, đến lúc đó cầm theo quà ba chuẩn bị”.

“Còn phải đích thân con mang quà qua?” Dịch Tích lười biếng dựa vào ghế sofa, “Là ai mà long trọng như vậy?”

“Sinh nhật của Ngôn lão gia, ngày mai trước khi đi nhớ kêu dì Lâm đưa quà cho con”.

Dịch Tích dừng một chút, chân mày giật nhẹ: “Nhà họ Ngôn...”

Nhà họ Ngôn ở phía Bắc là một gia tộc cách mạng có tiếng tăm lừng lẫy, cũng giống nhà họ Dịch, đều là những người từng sát cánh cùng nhau trên chiến trường. Nhưng điểm khác biệt chính là, nhà họ Dịch lúc sau lại hãy chuyển sang kinh doanh, còn nhà họ Ngôn lại có sản nghiệp liên quan đến cả hai lĩnh vực này.

Trước đây quan hệ giữa nhà họ Ngôn và nhà họ Dịch cũng không tệ, nhưng sau đó do đám tiểu bối vì lợi ích mà đấu đá nhau trên thương trường nên quan hệ dần xấu đi, mãi cho đến hiện tại, quan hệ giữa hai nhà cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Cuối tuần, Dịch Tích chọn vài bộ quần áo ở một cửa hàng, sau đó chọn cách trang điểm thích hợp rồi nhờ thợ trang điểm cho mình, sau đó cùng Ôn Thiệu Nguyên xuất phát.

Hai người ngồi ở hàng ghế sau xe tự bấm điện thoại của bản thân.

“Dịch Tích”.

“Ừ?”

“Ba mẹ tôi rất thích cô”.

Dịch Tích vừa xoay đầu nhìn Ôn Thiệu Nguyên vừa lên tiếng: “Trùng hợp, ba tôi cũng khá thích anh”.

Ôn Thiệu Nguyên: “Vậy cô nói xem chúng ta nên diễn một chút chứ”.

Dịch Tích đứng hình: “Ôn đại thiếu gia, nếu đám hồng nhan tri kỷ của anh mà nghe được chẳng phải sẽ buồn chết sao”.

Ôn Thiệu Nguyên đỡ trán: “Hồng nhan tri kỷ không đạt chuẩn mọi người trong nhà, muốn tìm một người hợp ý thật quá khó khăn”.

Dịch Tích: “Ồ, cho nên anh mời muốn tôi diễn cùng, để đỡ phiền toái?”

Ôn Thiệu Nguyên cười cười: "Thật ra thì cũng không hề miễn cưỡng, cô chẳng những xinh đẹp, mà tính cách cũng rất tốt, nếu như cô đồng ý... Thì tôi chính thức theo đuổi cô nhé?"

"Thôi đừng". Dịch Tích nhích người ra xa anh ta, "Tôi có bạn trai rồi, không có hứng thú với anh".

Ôn Thiệu Nguyên trưng vẻ mặt khổ sở: "Ôi, sao cô lại nói chuyện tuyệt tình như vậy".

Dịch Tích: "Cậu Ôn, hai chúng ta vì sợ người trong nhà cho nên mới cố tình không cự tuyệt ý muốn ghép đôi của họ, anh đừng có đột nhiên lật thuyền như vậy".

Ôn Thiệu Nguyên lắc đầu, giả vờ đáng thương: "Ôi, không ngờ tôi lại bị cự tuyệt".

Dịch Tích: "Thôi đi".

Ôn Thiệu Nguyên ngược mắt nhìn cô: "Nhưng cô như vậy lại làm tôi rất tò mò, bạn trai cô rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

"Anh ấy à", Dịch Tích cong môi cười, "Bí mật".

Tiệc đại thọ 80 tuổi của Ngôn lão gia được tổ chức tại trang viên tư nhân của nhà họ Ngôn.

Khi Dịch Tích và Ôn Thiệu Nguyên xuống xe, liền có người dẫn vào bên trong.

Hôm nay có rất nhiều người tới, đều là quan to quyền quý, sự nghiệp hiển hách, ai nấy đều ăn mặc trang trọng, tài năng và bối cảnh không hề tầm thường.

Ánh mắt của Dịch Tích đảo quanh nơi này, nhanh chóng bắt đầu nhiệm vụ.

Ở giữa bàn tiệc là một cụ già tuy rằng tóc đã bạc màu nhưng tinh thần vẫn còn vô cùng phấn chấn, đó chính là Ngôn lão gia. Tuy Dịch Tích chưa gặp qua người này, nhưng cũng không ít lần nghe danh người này từ ông nội cô.

"Chào ông nội Ngôn, cháu là Dịch Tích". Dịch Tích đi lên phía trước tự nhiên giới thiệu bản thân trước mặt ông, không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Tầm mắt của Ngôn lão gia rơi trên người cô, ông suy nghĩ một chút liền nhớ ra cái tên này: "Cháu chính là cháu gái của của lão Dịch".

"Đúng ạ, ông nội con vẫn thường nhắc đến người".

Ông lão Ngôn lớn tiếng cười: “Lão già kia vẫn thường nhắc đến ông trước mặt con à, con chính là niềm kiêu ngạo của ông ấy đấy”.

“Người nói đùa rồi ạ”. Dịch Tích xoay người lấy món quà trên tay trợ lý, “Đây là món quà mà ba con đã chuẩn bị cho người, hi vọng người sẽ thích.

“Khách sáo rồi”. Ngôn lão gia ra hiệu cho người hầu nhận lấy món quà.

Sau khi tặng xong quà cáp, Dịch Tích nán lại hàn huyên vài câu cùng ông ấy, sau đó đẩy Ôn Thiệu Nguyên ra, tự mình lẳng lặng đi sang chỗ khác.

Nhiệm vụ mà Dịch Thành Hành giao đã hoàn thành, Dịch Tích buồn chán cầm ly rượu vang đứng ở một bên.

Đôi môi đỏ nhẹ nhàng thưởng thức ly rượu, ánh mắt quyến rũ đảo nhanh một vòng.

Nhìn thì giống như đang nếm rượu, nhưng thực chất là đang tìm người.

Chắc là thầy sẽ có mặt ở đây thôi, ông nội của mình sinh nhật, cho dù không thích nơi này thế nào đi nữa thì cũng sẽ xuất hiện thôi.

Quả nhiên như cô dự đoán, 10 phút sau, Dịch Tích trông thấy Từ Nam Nho mặc vest màu đen từ xa đi đến, lạnh lùng lại anh tuấn, dường như tất cả cảnh vật xung quanh đều trở nên mờ nhạt, lúc này có rất nhiều phụ nữ chú ý đến anh, họ không hề giấu giếm sự kinh ngạc trong đáy mắt.

Dịch Tích nhẹ nhàng cong môi, không hổ danh là thầy Từ nhà cô, đi đến đâu cũng có người nhìn.

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, vừa định nhắc chân đi về phía anh lại nhìn thấy hai người bên cạnh, một người nam một người nữ, người nam thì ôn hòa nhã nhặn, nhìn qua thì có vài nét giống Từ Nam Nho.

Còn người nữ thì...

Dịch Tích dừng một chút, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt.

Người phụ nữ kia tao nhã, phóng khoáng, lại vô cùng hiểu chuyện.

Dịch Tích siết chặt ly trong tay, đột nhiên nhớ ra người đó là ai, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng cảnh tượng kia vẫn ghi sâu vào đầu cô.

Ba năm trước, sau khi cãi nhau với gia đình, cô chạy đi tìm Từ Nam Nho, lúc đó người phụ nữ kia cũng có mặt tại nhà Từ Nam Nho, mà anh, cũng chính miệng thừa nhận bản thân thích người phụ nữ đó.

Dịch Tích nghĩ rằng cô ấy cũng chỉ là quá khứ, nhưng không ngờ rằng, hôm nay lại trông thấy cô ấy đi theo Từ Nam Nho.

Cô ấy rốt cuộc là ai?

**

Từ Nam Nho nhìn thấy Dịch Tích, phải nói là, tất cả mọi người đều không thể phớt lờ Dịch Tích.

Chiếc váy dài màu da ôm trọn lấy cơ thể hoàn mỹ của cô không bỏ sót bất cứ điểm nào, phần lưng trắng nõn lộ ra bên ngoài, vài sợi tóc đen đưa trong gió làm lòng người khác cũng ngứa ngáy.

Thân hình nóng bỏng quyến rũ, mà cô vừa nhếch môi, ánh mắt của mọi người đều không tự chủ trượt dọc theo cái cổ trắng ngần đi xuống dưới, rồi dừng lại trước phần kia của cơ thể.

Mê hoặc như yêu tinh, nhưng lại không hề tạo cảm giác tầm thường.

“Hình như chị từng gặp cô gái này”. Diệp Tử Giai kinh ngạc nói.

Ngôn Hành Chi cũng nhìn cô ấy: “Vậy sao, ở đâu?”

Diệp Tử Giai hơi nhướn mày, nhìn về phía Từ Nam Nho: “Khoảng ba năm trước thì phải? Nhà cậu ấy”.

Ngôn Hành Chi hơi ngơ ngác: “Nhà của Nam Nho? Cô gái này sao?”

Trong giọng nói của anh ta đều tràn đầy sự kinh ngạc, bởi vì nhìn như thế nào thì người phụ nữ trước mắt cũng không phải là tuýp phụ nữ Từ Nam Nho sẽ thích.

“Lúc ấy cảm thấy cô gái này rất xinh xắn, nên mới có ấn tượng sâu sắc, chắc là không nhớ sai”. Diệp Tử Giai vỗ vai Từ Nam Nho, “Đúng không? Không sai chứ”.

Từ Nam Nho nhìn hai người bọn họ, không nói gì, nhấc chân bước về phía Dịch Tích.

Diệp Tử Giai và Ngôn Hành Chi nhìn nhau, cũng đi theo phía sau anh.

Dịch Tích nhìn thấy ba người họ đi tới, cũng nhìn thấy dáng vẻ nói chuyện thân thiết của người phụ nữ kia và Từ Nam Nho.

Cô đặt ly xuống, trong lòng bất chợt lạnh dần.

“Này, sao đi nhanh vậy, vứt tôi một mình ở lại đó!” Ôn Thiệu Nguyên cuối cùng cũng thoát thân khỏi mấy người trưởng bối, nhìn thấy Dịch Tích thì tùy tiện khoác vai cô.

Dịch Tích nhìn ba người bọn họ rồi nhìn Ôn Thiệu Nguyên, rủ mắt che đi ánh mắt lạnh thấu xương kia, lúc ngẩng đầu, cô nhìn Ôn Thiệu Nguyên cười quyến rũ: “Sao thế, giúp tôi chần người còn không vui sao”.

Ôn Thiệu Nguyên ngây ra, hiển nhiên là nhìn thấy dáng vẻ của Dịch Tích như vậy thì có chút không kịp phản ứng, “Cũng không phải...”

“Thiệu Nguyên”. Ngôn Hành Chi nhìn lướt qua bàn tay đang khoác trên vai Dịch Tích sau đó mỉm cười chào hỏi Ôn Thiệu Nguyên. Lúc này Ôn Thiệu Nguyên mới phát hiện đám người Ngôn Hành Chi: “A, cậu Ngôn, lâu không gặp”.

“Đúng vậy”, Ngôn Hành Chi nhìn Dịch Tích, “Đây là... Bạn gái cậu?”

Ôn Thiệu Nguyên dừng một chút: “Đúng vậy”.

Khóe miệng của Dịch Tích khẽ nhếch lên, nhưng lại nhanh chóng khôi phục như cũ: “Chào anh, tôi là Dịch Tích”.

Ngôn Hành Chi đưa tay ra bắt tay với cô: "Ngôn Hành Chi".

Ngôn Hành Chi là con trưởng của nhà họ Ngôn, cũng là anh cùng cha khác mẹ với Từ Nam Nho.

Khó trách lại có vài phần giống với Từ Nam Nho. Dịch Tích nhìn anh ta, lúc này Diệp Tử Giai đứng bên cạnh cũng cười nói: "cô Dịch thật xinh đẹp, tôi chỉ gặp cô một lần đã không thể quên, cô còn nhớ tôi chứ".

Dịch Tích nhìn cô ấy, nhếch khóe môi: "Tôi nhớ".

Ôn Thiệu Nguyên: "Ồ, các người biết nhau sao?"

Dịch Tích im lặng nhìn Từ Nam Nho, lại thấy người kia lúc này có chút lạnh lùng: "Từng gặp một lần, ấn tượng rất sâu".

"Thì ra là thế".

Ngôn Hành Chi: "Đúng rồi Thiệu Nguyên, trước đây tôi vốn muốn đến thăm ba cậu, nhưng sau đó bạn đột xuất không đến được, vừa lúc có một số chuyện muốn bàn với cậu".

"Được thôi".

"Đến chỗ khác nói nhé".

Ôn Thiệu Nguyên gật đầu, trước khi đi còn nói với Dịch Tích: "Ngoan ngoan ở đây chờ tôi nhé".

Dịch Tích suyt chút nữa trợn mắt nhìn anh ta, nhưng lại nghĩ đến Từ Nam Nho, cô cảm thấy bản thân cũng muốn chọc tức thầy ấy, vì thế cô lại nũng nịu nói với Ôn Thiệu Nguyên: "Biết rồi, em sẽ ở đây chờ anh".

Ôn Thiệu Nguyên: "..."

Hai người đi rồi, Dịch Tích nhìn hai người trước mặt: "Đột nhiên nhớ tới có chút chuyện, tôi cũng đi trước đây..."

"Dịch Tích".

"Ừ?"

Từ Nam Nho híp mắt: "Theo tôi qua đây".

Ánh mắt Dịch Tích lạnh lùng: "Ngài Từ có việc gì sao?"

Từ Nam Nho: "Lại đây rồi nói cho em biết".

Dịch Tích bình tĩnh nhìn anh, đột nhiên nở nụ cười: "Thật ngại quá, tôi không có hứng thú".

Lòng ngực của Từ Nam Nho hơi phập phồng, hiển nhiên là bị cô chọc tức.

Diệp Tử Giai: "Vậy thì, Từ Nam Nho..."

"Đi trước đây". Không đợi cô ấy nói xong, Từ Nam Nho mang vẻ mặt lạnh lùng đi vào trong.

Dịch Tích nhìn bóng lưng anh, phiền muộn trong lòng càng tích tụ nhiều hơn.

Đi thì đi! Đem người phụ nữ mình thích đến trước mặt em thì ghé góm lăm chặc?!

Lửa giận nhanh chóng lan trong lòng Dịch Tích, nhưng người phụ nữ kia còn chưa đi, nên cô ấy phải vờ như bình thường.

“Mẹ!”

Mà lúc này, có một đứa bé loạng choạng bổ nhào đến bên cạnh chân của Diệp Tử Giai.

Dịch Tích ngậy ra, rủ mí mắt nhìn bé gái xinh đẹp kia.

Diệp Tử Giai cũng quỳ xuống ôm lấy bé gái kia: “Bướng bỉnh, không phải là dặn con đi theo dì Lý, đừng có chạy lung tung sao”.

Bé gái dẫu môi: “Con không muốn, muốn mẹ ôm”.

Diệp Tử Giai: “Đúng là hết cách với con”.

Não bộ của Dịch Tích có chút không thông, cô ấy có con rồi sao?

Diệp Tử Giai: “Dung Dung, gọi dì đi con”.

Dịch Tích chớp mắt, ngơ ngác nói: “Gọi chị”.

Diệp Tử Giai dừng một chút, mỉm cười nói: “Nếu làm như vậy thì loạn vai về mất, nó phải gọi Nam Nho là cậu đấy”.

Dịch Tích kinh ngạc nhìn cô: “Cậu?”

Diệp Tử Giai nhìn cô với ánh mắt sâu xa, nói ra một câu: “Nam Nho là em họ chị”.

Dịch Tích: “...”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 31

Em, em họ?

Diệp Tử Giai nhìn biểu cảm quái lạ của Dịch Tích rồi nói tiếp:
"Mấy năm trước ở chỗ của Từ Nam Nho từng gặp em, lúc đó chị đang mang thai Dung Dung, vừa lúc có chuyện cần cậu ấy giúp, thật ra thì chị còn tưởng hai người lúc đó đang quen nhau..."

Diệp Tử Giai nói đến đây lại nhớ đến Ôn Thiệu Nguyên ban nãy:
"Xin lỗi, chị nói nhiều rồi".

Trong lòng Dịch Tích có một luồng cảm xúc không thể nói rõ, cô quay đầu nhìn về hướng vừa nãy Từ Nam Nho mới vừa rời đi:
"Không sao, vậy thì, em xin phép đi trước".

Diệp Tử Giai gật đầu.

Dịch Tích không biết Từ Nam Nho đi về hướng nào, lúc này mọi người đều đang ở trong sân chúc mừng sinh nhật Ngôn lão gia, nhưng lại không hề thấy bóng dáng của Từ Nam Nho.

Dịch Tích đi vào biệt thự, gọi một người phục vụ để hỏi nhà vệ sinh, sau khi người phục vụ nói xong, Dịch Tích lại hỏi: "Anh có nhìn thấy Từ Nam Nho không?"

Người phục vụ: "Cô tìm cậu ba sao?"

Dịch Tích dừng một chút: "Đúng vậy".

"Vừa nãy có thấy anh ấy đi ngang qua, nhưng tôi cũng không biết anh ấy đi về hướng nào".

Dịch Tích: "Được rồi, anh bận việc của anh đi".

Người phục vụ nhìn cô gật đầu, rồi bưng đồ ngọt đi ra ngoài.

Người phục vụ đi rồi, Dịch Tích lại không hề đi đến nhà vệ sinh, mà đi theo hướng của Từ Nam Nho.

Lúc này bên ngoài rất náo nhiệt, nhưng trong biệt thự lại vô cùng yên tĩnh. Giày cao gót giẫm lên nền nhà tạo thành những tiếng vang nhỏ, Dịch Tích không tìm được Từ Nam Nho, cô liền cầm di động dựa vào bờ tường gọi cho anh.

Điện thoại kết nối được, có tiếng chuông vang lên gần đó.

Dịch Tích ngẩng đầu, trông thấy Từ Nam Nho từ trên lầu đi xuống.

Từng bước từng bước, ngược ánh sáng đi đến gần cô.

Anh không đi đến trước mặt cô, chỉ dừng lại ở chỗ cầu thang, lẳng lặng nhìn cô.

Từ trên cao nhìn xuống, ánh đèn vàng xuyên qua kính thủy tinh, phản chiếu lên vai và tóc của anh, làm cho gương mặt anh càng trở nên tuấn mỹ.

Dịch Tích tiến lên vài bước, bước lên cầu thang.

"Tại sao thầy lừa em".

Từ Nam Nho rủ mắt nhìn cô: "Lừa em chuyện gì".

"Trước đây thầy từng nói người phụ nữ bên cạnh thầy là người thầy thích, nhưng rõ ràng cô ấy là chị họ của thầy, năm đó thầy đã lừa em".

Từ Nam Nho nhìn khuôn mặt tức giận lại bướng bỉnh của Dịch Tích, một phần nào đó ở trong lòng sụp đổ: "Em có biết vì sao lúc đó tôi làm vậy không".

Dịch Tích nghiêng đầu nhìn anh: "Thầy muốn làm em từ bỏ, làm em nhanh chóng cắt đứt, có đúng không?"

Bàn tay Từ Nam Nho đặt bên cạnh nắm lại, rồi lặng lẽ thả ra: "Khi đó em là học sinh của tôi, tôi..."

Tôi của lúc đó không hề thích em.

Đúng rồi, lời này nên nói như vậy mới đúng, nói ra rồi mới có đủ lý do giải thích với cô ấy vì sao lừa cô ấy, vì sao từ chối cô ấy.

Nhưng mà anh lại không nói ra.

Bởi vì, bản thân anh lúc này cũng không tin vào câu nói này nữa.

"Lúc đó em là học sinh thầy? Vậy bây giờ em cũng tính là học sinh thầy", Dịch Tích dựa vào tay vịn cầu thang, ngẩng đầu nhìn anh, "Thầy à, mùi vị lên giường với học sinh cũng không tệ như trong tưởng tượng có đúng không?"

Sắc mặt của Từ Nam Nho lại lạnh lẽo thêm một phần.

Dịch Tích nhìn thẳng vào anh, rất lâu sau bật cười. Một giây sau đó, cô dùng sức kéo cà vạt của anh về phía trước.

Từ Nam Nho không kịp phòng bị, theo lực kéo cuối người xuống.

Cho nên Dịch Tích cũng thuận lợi hôn lên môi anh, nói chính xác hơn là, cắn lên đó.

Cô hơi dùng sức, làm cho Từ Nam Nho bị đau đến nhúu mày.

“Nhưng mà em cảm thấy hơi kém cỏi”. Dịch Tích thả tay, trong mắt có nửa phần lạnh lùng nửa phần mỉm cười, “Thầy cũng không hề tốt như em nghĩ, quả nhiên lúc đó em vẫn chưa hiểu chuyện”.

Lòng ngực Từ Nam Nho như bị khoét một lỗ, giọng nói có chút thều thào: “Hối hận sao?”

“Ừm, hối hận vì lúc đó mặt dày mày dạn đến như vậy, con gái mà, nên để cho đàn ông mặt dày đuổi theo mới đúng”. Dịch Tích chậm rãi buông cà vạt của anh, lùi về sau một bước, “Nên giống như Ôn Thiệu Nguyên”.

Từ Nam Nho: “Cậu ta theo đuổi em?”

Lúc Dịch Tích nói dối lại vô cùng chân thật: “Đúng vậy, tuy rằng em không thích loại chuyện xem mặt bị người nhà sắp đặt như thế này, nhưng hiện tại lại phát hiện ra đối tượng xem mặt cũng không tệ. Thầy à, nếu như em với cậu ấy đến với nhau, chúng ta cũng không cần diễn nữa, người nhà em cũng không xếp đối tượng nữa”.

Vừa dứt lời, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, Từ Nam Nho nhìn cô, trong mắt ẩn chứa sự tức giận: “Tôi đồng ý chưa?”

“Cần thầy...”

Lời còn chưa nói hết đã nghe thấy tiếng nói chuyện của người khác truyền đến bên tai. Dịch Tích định hất tay Từ Nam Nho ra, người kia lại kéo cô chạy lên lầu.

“Đi đâu? Đây?”

Từ Nam Nho không lên tiếng, anh kéo cô lên lầu hai, tùy tiện đẩy cửa phòng nào đó đi vào bên trong.

Đóng cửa lại rồi đề cô lên cửa, động tác liền mạch dứt khoát.

Dịch Tích: “...”

Từ Nam Nho: “Dịch Tích, em đang nói dối”.

Anh dựa vào quá gần, ép cô đến mức sắp không thở nổi, cô khó nhọc nghiêng đầu né tránh: “Em nói dối gì? Thầy mới là người giỏi việc này nhất”.

“Người nhà em vốn không hề biết em và tôi ở bên nhau, có gì phải diễn cho họ xem?”

Dịch Tích ngậy ra, lập tức giải thích: “Thầy không hiểu, ba em tai mắt nhiều, họ tự nhiên sẽ biết chuyện thầy và em ở bên nhau”.

“Vậy sao, sao lần này lại không đến điều tra tôi, sao lại không cho em tiếp tục dây dưa với tôi?”

Dịch Tích đột nhiên quay đầu nhìn anh: “Thầy...”

“Lần trước ở bệnh viện tôi đã biết”.

Vậy là thầy ấy đã biết?

Vậy thầy ấy có biết chính vì bản thân thầy ấy là con riêng nên trước kia ba mới không cho cô gặp thầy ấy không?

Trong lòng Dịch Tích chần động, bởi vì cô biết đề tài con riêng đối với Từ Nam Nho có sức nặng như thế nào, bởi vì anh cũng biết cô cố ý tìm cớ để giữ anh lại bên mình.

Từ Nam Nho: “Vậy nên Dịch Tích, em đang nói dối”.

Dịch Tích mím môi, hạ quyết tâm nói ra: “Nói dối thì sao, em cố tình lừa thầy đấy, bởi vì muốn thầy trở thành bạn trai em, vì muốn chơi đùa với thầy một lần! Từ Nam Nho, đừng tưởng rằng em tình cũ khó quên, em căm ghét dáng vẻ nghiêm chỉnh này, em chỉ muốn lột bỏ vẻ ngoài dối trá này, em chỉ muốn...”

“Tùy em!” Từ Nam Nho ngắt lời cô, anh rũ mi nhìn cô, trong mắt dường như có ngọn lửa đang cháy rực, “Em muốn lột thì cứ làm đi, tôi với em làm cho ra lẽ!”

Vừa dứt lời, anh cúi đầu cắn lên môi cô.

Một nụ hôn xâm lược mạnh mẽ, Dịch Tích cảm thấy môi người kia đang trút giận lên môi cô, cô đẩy anh ra, anh lại chụp tay cô không cho cô phản kháng.

Dịch Tích nghe được tiếng tim mình vang lên từng nhịp, cô rất chán ghét phản ứng của bản thân, nên không khách sáo mà phản kháng lại.

Bên ngoài cửa sổ là bữa tiệc náo nhiệt, còn phía bên kia cửa sổ lại yên tĩnh, chỉ có hơi thở của hai người họ quấn quýt lấy nhau.

Bọn họ đứng sau cửa sổ cản xé nhau, mà loại cản xé này mang theo dực vọng cùng với sự tức giận mãnh liệt.

Không biết từ lúc nào, Từ Nam Nho đã rời khỏi môi cô, bắt đầu hôn lên vành tai và cổ cô. Phần lưng của lễ phục mà Dịch Tích đang mặc trên người hở ra một mảng lớn, làm cho anh dễ dàng thăm dò vào bên trong, đi lên cho đến khi chạm đến chỗ phòng ra.

Dịch Tích hơi đứng không vững, đôi môi của anh liên tục chu du trên người cô, làm cho một dòng điện tê dại cứ vậy mà lan ra toàn cơ thể, cô hơi rung lên, không chút yếu thế chụp lấy bàn tay đang sau lưng vài kia.

“Bụp”, tiếng dây nịt bị mở khóa.

Âm thanh nhỏ đó khiến cho hai người sực tỉnh.

Một tay Từ Nam Nho đặt trên cổ cô, một tay đỡ eo cô.

“Thầy à, em không có hứng thú ở đây hiến thân đâu”. Dịch Tích cười, bên ngoài vẫn ra vẻ lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa sự gợi cảm khiêu khích người khác.

Từ Nam Nho rử mi mắt, che đi sự điên cuồng nóng bỏng bên trong mắt: “Tôi cũng không”.

“Phải không, thầy không nghĩ như vậy?” Bàn tay đặt bên hông di chuyển xuống dưới, ngay lập tức chạm phải thứ gì đó đang chờ đợi bùng phát, “Nó có”.

Từ Nam Nho cứng đờ, giữ chặt tay cô, cảnh cáo nói: “Dịch Tích”.

“Xin lỗi, không cẩn thận đụng trúng”.

“ ... ”

Lúc Từ Nam Nho và Dịch Tích đi ra khỏi phòng cũng là lúc nhìn thấy Ngôn Hành Chi và Diệp Tử Giai đang bế đứa bé đi về phía này.

“Ồ, hai người...” Diệp Tử Giai đột nhiên lên tiếng, cô ấy và Ngôn Hành Chi nhìn nhau, thần sắc kỳ quặc.

Ngôn Hành Chi: “Nam Nho, ông nội tìm cậu”.

Từ Nam Nho đáp lại: “Biết rồi”.

Diệp Tử Giai nhìn Ngôn Hành Chi: “Hành Chi, chị đi lấy đồ, cùng đi không?”

Ngôn Hành Chi tinh ý: “Được”.

Hai người vừa mới đi được vài bước, cô bé trong lòng Diệp Tử Giai đột nhiên chỉ vào Từ Nam Nho nói: “Mẹ ời, trên cổ cậu dính hồng hồng kìa, Có phải cậu cũng giống Dung Dung lúc vẽ tranh bắt cắn dính vào da”.

Diệp Tử Giai: “ ... ”

Ngôn Hành Chi: “ ... ”

Hai người nhanh chân rảo bước rời khỏi, Từ Nam Nho hơi ngây ngốc quay đầu nhìn Dịch Tích.

Dịch Tích nhìn sang bên cạnh, cố ý né tránh ánh mắt của anh.

Từ Nam Nho: “Đưa gương cho tôi”.

Dịch Tích: “Trong túi xách em làm gì có gương”.

Từ Nam Nho hết cách với cô, đành phải đi một đoạn ngắn đến nhà vệ sinh. Anh vừa soi gương, quả nhiên phát hiện trên cổ dính son môi, lúc này Dịch Tích có đúng phải chỗ này, có lẽ cứ vậy mà dính lên.

Từ Nam Nho dùng nước rửa đi, đưa tay muốn lấy nước chà vào chỗ đó.

“Này này, thầy làm vậy sẽ dơ cổ áo”. Dịch Tích ở bên cạnh không nhìn được nữa, tùy tiện rút tờ khăn giấy thấm nước rồi quăng cho anh.

Từ Nam Nho bắt lấy, tay thì lau cổ, còn mắt thì yên lặng nhìn cô.

Dịch Tích dời tầm mắt sang chỗ khác: “Vốn dĩ cố ý để lại dấu môi cho thầy xấu mặt, mà nhóc con kia cũng thật tinh mắt”.

Từ Nam Nho không nói gì, Dịch Tích vẫn nhìn anh lau chùi, bởi vì hơi dùng sức nên làm chỗ đó đỏ lên.

“Không thì thầy dậm chút phần phủ?”

Từ Nam Nho: “Không cần”.

Dịch Tích gạt đầu, xoay người đi ra ngoài.

Từ Nam Nho nhìn theo bóng lưng cô, sau đó cũng đi theo.

Sau đó, Từ Nam Nho đi về phía Ngôn lão gia, vừa mới nói với ông ấy vài câu lại nhìn thấy Ôn Thiệu Nguyên kéo cổ tay Dịch Tích đi về phía bên kia, anh nhú mày, vô thức muốn đi về hướng Dịch Tích.

“Nam Nho”. Ngôn lão gia gọi anh.

Từ Nam Nho dừng bước: “Ông nội”.

“Vừa lúc hôm nay ông có chuyện muốn nói với cháu”.

“Người nói đi”.

“Bao năm ở ngoài đủ chưa? Về nhà đi”.

“ ... ”

Mà bên đây, Dịch Tích hất tay Ôn Thiệu Nguyên ra, “Anh làm gì vậy, đừng có kéo tôi”.

Ôn Thiệu Nguyên: “Xùy, sao thái độ lại đổi rồi, vừa nãy không phải còn tốt sao”.

Dịch Tích: “Lúc nãy là cho anh mặt mũi, bây giờ bên cạnh không có ai cả”.

“Con nhóc này...” Ôn Thiệu Nguyên bắt lặc đầu, hỏi cô: “Ban nãy đi đâu vậy, tìm nửa ngày cũng không thấy cô”.

Dịch Tích nhìn về phía xa, Từ Nam Nho đang đứng giữa đám người: “Đi căn người”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 32

Đã một tuần liền Dịch Tích và Từ Nam Nho không liên lạc gì với nhau, anh gọi điện cho cô đều bị cô từ chối.

“Thần thờ gì đó? Ăn cơm đi”. Hoàng Vi lấy đũa gõ vào bát của cô.

Dịch Tích sực tỉnh: “Ừ”.

Hoàng Vi: “Sao một chút tinh thần cũng không có, sao vậy, cãi nhau với thầy Từ rồi?”

“Không có”. Dịch Tích nhìn cô ấy, “Cậu đó, cậu với Cát Tề Thụy thế nào rồi?”

Chiếc đũa đang gấp miếng sườn của Hoàng Vi dừng lại: “Còn có thể thế nào chứ, cứ như vậy thôi”.

Gì mà cứ như vậy thôi, Vi Vi, rốt cuộc cậu thích ai”.

Hoàng Vi không đáp lời, đột nhiên nói: “Cát Tề Thụy nói lúc còn đi học cậu ấy đã thích tớ, do lúc đó tớ có bạn trai cho nên mới không nói ra”.

Dịch Tích: “Yêu thâm lâu vậy sao?”

Hoàng Vi: “Cậu ấy nói vậy, nhưng mà... Cậu cảm thấy đáng tin sao, cậu cảm thấy cậu ấy thật sự thích tớ như vậy? Tại sao chứ, gương mặt của tớ đâu được

gọi là xuất chúng, tính cách lại ồn ào, có gì đáng để người ta thích, cậu nhìn Hồ Lượng đi, không phải anh ấy lúc sau cũng bỏ tớ đấy thôi”.

“Cậu nói nhằm gì đó?” Dịch Tích đặt đĩa xuống, bất mãn nói: “Hồ Lượng có mắt không trông, bây giờ anh ta hối hận còn không kịp. Cậu rất tốt, Cát Tề Thụy thích cậu thì có gì lạ”.

Hoàng Vi mím môi: “Dịch Tích, lúc còn đi học, tớ quen rất nhiều người, nhưng thực ra một số người tớ quen đều thông qua cậu”.

Dịch Tích nghi hoặc nhìn cô: “Rồi sao”.

“Tớ có hỏi Cát Tề Thụy, lúc đó tớ và cậu lúc nào cũng dính nhau như sam, vì sao cậu ấy lại thích tớ chứ không phải thích cậu, nếu yêu thầm thì cũng nên yêu thầm cậu mới đúng?”

Dịch Tích: “Đầu óc cậu hỏng rồi sao?”

Hoàng Vi: “Không phải, tớ biết cậu cảm thấy tớ có vấn đề, nhưng tớ lại cho rằng bản thân mình chính là như vậy. Nhưng mà cậu cũng đừng nghĩ nhiều, từ trước đến giờ tớ không hề đổ kị cậu, cậu là người bạn thân nhất của tớ”.

Dịch Tích đỡ trán: “Vi Vi à, mỗi người đều có tuýp người bản thân yêu thích, mỗi người đều có thời điểm rung động của bản thân, cậu cứ vậy hỏi thẳng Cát Tề Thụy thì cũng có chút tàn nhẫn rồi, cậu ấy thích cậu mà cậu còn chất vấn cậu ấy”.

“Nhưng mà...”

“Cậu nhìn Từ Nam Nho đi, không phải thầy ấy vẫn không thích tớ sao, tớ cũng đâu phải thua kém gì đám ong bướm xung quanh thầy

ấy, thầy ấy không thích chính là không thích”.

Hoàng Vi nhếch môi: “Thầy ấy làm gì có đám ong bướm nào”.

Dịch Tích: “Ừ, sao tớ biết được, nhưng mà ba năm trước tớ đã phải khổ sở vì thầy ấy”.

Hoàng Vi: “...”

Dịch Tích vừa định mắng Từ Nam Nho thêm vài câu thì trợ lý gọi cho cô.

“Chuyện gì”.

“Giám đốc, chuyện mảnh đất ở phía Nam kia chúng em đã hẹn được cô Diệp”.

Động tác trên tay Dịch Tích dừng lại, gần đây cô mới tiếp nhận một hạng mục, mà vấn đề quan trọng nhất hiện tại chính là quyền sở hữu mảnh đất kia, cô vốn muốn mua mảnh đất đó, nhưng lại không biết vấn đề chính sách của nó và khu vực lân cận mảnh đất đó về sau sẽ phát triển như thế nào, mà mấy việc này đều liên quan đến lợi ích trọng đại của công ty.

“Cô Diệp?”

“Diệp Tử Giai”.

Dịch Tích có chút bất ngờ, tuy cô đã cho người nói bóng nói gió với phía chính phủ, nhưng sao có thể so được lời nói của Diệp Tử Giai, mẹ của Diệp Tử Giai là trưởng nữ nhà họ Ngôn, vậy là bối cảnh đằng sau Dịch Tử Giai chính là nhà họ Ngôn.

Trong chính trị thì nhà họ Ngôn có địa vị rất cao, cho nên phần đất ở phía Nam có động tĩnh gì thì họ cũng có quyền lên tiếng.

“Thời gian”.

Trợ lý: “7 giờ tối nay, địa chỉ em sẽ gửi chị sau”.

“Được”.

Dịch Tích cúp máy: “Tối nay không thể đi dạo với cậu rồi, lần sau nhé”.

Hoàng Vi: “Được, cậu cứ bận việc đi”.

Dịch Tích đứng dậy, lúc cô cầm túi xách chuẩn bị bước đi lại xoay người nói với cô ấy: “Này, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, cứ dùng trái tim mà cảm thụ đi nhé”.

Hoàng Vi cười cười: “Phải là cậu mới đúng”.

Dịch Tích: “...”

Địa điểm hẹn gặp là do Diệp Tử Giai quyết định, là một quán ăn tư nhân, lúc Dịch Tích đi vào thì cả phòng đều yên tĩnh, hiển nhiên là đã được bao trọn.

Người phục vụ dẫn đường cho cô, ở phía xa cô đã nhìn thấy khi Diệp Tử Giai ngồi bên cạnh cửa sổ. Hôm nay cô ấy mặc váy liền thân, mái tóc dài xõa ngang vai làm cho người khác cảm thấy đặc biệt nho nhã.

“Cô Diệp”.

Diệp Tử Giai nghe thấy khi giọng nói của cô thì đứng dậy, cô ấy cười nói: “Ngồi đi”.

Dịch Tích: “Thật ngại quá, để chị chờ rồi”.

“Không có, là chị đến sớm”. Diệp Tử Giai ra hiệu cho người phục vụ đem thực đơn lên, “Nhìn xem có món gì muốn ăn không”.

Dịch Tích cũng không ngại ngần mà cầm thực đơn lên gọi món, sau đó chuyển thực đơn cho Diệp Tử Giai.

“Không ngờ hôm nay chị sẽ hẹn em”.

Diệp Tử Giai nhếch khóe môi: “Gần đây chị có giám sát mảnh đất phía Nam kia, tất nhiên chị phải nghĩ cho lợi ích của cả hai nhà mà tìm em bàn việc”.

Diệp Tử Giai thoát nhìn thì vô cùng dịu dàng nho nhã, nhưng khi bàn chuyện làm ăn lại toát ra khí chất nữ cường. Dịch Tích vô cùng thích việc cô ấy đi thẳng vào vấn đề, “Chị nói đúng”.

“Nhưng mà, thật ra thì hôm nay chị hẹn em ra đây là vì việc riêng”.

“Việc riêng?”

“Phải, liên quan đến em họ chị”. Diệp Tử Giai rót ly rượu vang đưa cho cô, “Có thể thấy là cậu ấy rất thích em”.

Dịch Tích dừng lại: “Ha? Vậy sao”.

Diệp Tử Giai: “Chị cũng khá bất ngờ, ba năm trước lúc cậu ấy nói chuyện với em thì chị cũng không phát hiện”.

Dịch Tích ngậy ra, im lặng nhìn cô ấy nói tiếp.

Diệp Tử Giai: “Lúc đó chắc là em đã ra nước ngoài rồi. bởi vì trước đó chị có gặp em trước nhà cậu ấy nên mới có ấn tượng, vậy nên mới nhiều lời hỏi cậu ấy có phải thích em không”.

Dịch Tích: “Chắc chắn thầy ấy nói không thích em”.

“Cậu ấy không gạt đầu, cũng không phủ nhận”. Diệp Tử Giai hơi cúi người, ngón tay thon dài đặt trên bàn đan vào nhau, “Cậu ấy chỉ nói, em như một đốm lửa, có thể thiêu rụi cả cuộc sống sinh hoạt của cậu ấy đến mức không còn sót lại ngọn cỏ nào”.

.....

Dịch Tích lái xe về, lúc sắp đến nơi cô lại chuyển tay lái về hướng khác.

Hơn nửa giờ sau, Dịch Tích lái xe vào một tiểu khu, cô dừng xe dưới lầu, một hồi lâu cũng không xuống xe.

Cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mắt, trong đầu đều là lời nói của Diệp Tử Giai.

“Lúc 14 tuổi cậu ấy đã bước chân vào nhà họ Ngôn, khi đó mẹ cậu ấy vốn dĩ là một tiểu tam mà đạt được vị trí bà chủ trong nhà, cậu ấy vốn dĩ nên bay lên cây trở thành phượng hoàng, nhưng em đoán xem, người em này của chị lại nhất quyết không chịu đổi họ, bất kể là mẹ cậu ấy có đánh mắng cậu ấy như thế nào, cậu ấy cũng không đổi sang họ Ngôn”.

“Lúc học cấp 3 thì cậu ấy đã trọ ở trường, sau khi lên đại học thì cậu ấy hoàn toàn rời khỏi nhà họ Ngôn, tất cả học phí và phí sinh

hoạt đều tự mình lo liệu, sau đó dựa vào thực lực của bản thân mà ra nước ngoài du học... Trước khi bước vào nhà họ Ngôn, cậu ấy bị người khác cười nhạo không có cha, sau khi vào nhà họ Ngôn thì lời đồn xung quanh cậu ấy lên đến đỉnh điểm, con riêng, trong vòng tròn quan hệ của nhà họ Ngôn thì đây là một sự tồn tại cực kỳ sỉ nhục”.

“Cậu ấy không thích ba mình, nhưng so với ba cậu ấy, cậu ấy càng không thích mẹ mình. Cậu ấy có kể em nghe về mẹ cậu ấy không? Mẹ cậu ấy vô cùng xinh đẹp, quyến rũ tuyệt sắc, cũng khó trách cậu chị bất chấp sự phản đối kịch liệt của ông ngoại mà cưới bà ấy vào nhà”.

“Thời thơ ấu có ảnh hưởng quá lớn đối với cậu ấy, cho nên Từ Nam Nho vô cùng kiệm lời, tính tình cũng rất kỳ lạ. Đôi lúc chị cảm thấy cậu ấy cố chấp đến mức đáng sợ, cậu ấy không thích người khác đảo lộn kế hoạch và cuộc sống của mình, cậu ấy không thích những việc không cố định, cũng không thích bộc lộ cảm xúc của bản thân”.

.....

Dịch Tích: “Vì sao chị nói với em những lời này”.

Diệp Tử Giai: “Lúc nhỏ, cậu ấy rất xa cách với những đứa trẻ khác, lúc bắt đầu là vì tò mò, sau đó... Sau đó lại cảm thấy có chút đau lòng, thật ra thì chuyện của người lớn đâu có liên quan gì đến trẻ con. Chị mong đứa em này có thể sống tùy hứng một chút, vui vẻ một chút, Dịch Tích à, cậu ấy từng nói em là một nhân tố không ổn định. Nhưng ngày đó chị nhìn thấy ánh mắt của cậu ấy dành cho em... Trong lòng chị lại có cảm giác, dù cho lúc này trong lòng cậu ấy có thấp thỏm hay cảm thấy nguy hiểm đi chăng nữa, thì cậu ấy vẫn sẽ cố chấp tiếp cận em”.

Dịch Tích bước xuống xe, cô đứng trước cửa đợi một chút cũng không thấy có chủ hộ nào đi ngang qua.

Bây giờ trời đã vào đông, gió buổi đêm lạnh đến thấu xương. Bởi vì mặc đẹp nên Dịch Tích chỉ mặc mỗi áo khoác và giày, điển hình là cách ăn mặc dành cho trời ấm.

Dịch Tích đưa tay ra thổi hơi nóng vào chúng, cảm thấy bản thân có chút khó hiểu vì sao có nhà mà không về, cứ nhất quyết lái xe đến dưới nhà Từ Nam Nho.

Có việc gì mà phải gấp như vậy?

Chẳng qua cũng chỉ muốn hỏi sự tồn tại của cô trong lòng thầy ấy có phải không đáng tin hay không, cũng chỉ muốn hỏi thầy ấy có thật lòng thích mình như Diệp Tử Giai nói hay không.

Gì chứ, đúng là làm ra vẻ.

Dịch Tích nhìn vào trong cửa kiếng, quyết định vẫn nên về nhà trước, trời con mẹ nó quá lạnh.

“Dịch Tích?”

Lúc cô muốn chui lại vào trong xe, một giọng nói quen thuộc bất chợt gọi tên cô.

Dịch Tích quay đầu lại, nhìn thấy Từ Nam Nho đang cầm một túi đồ nhỏ.

Anh ấy đứng bên cạnh đèn đường, ánh sáng trong đêm tối hắt lên đỉnh đầu anh, làm cho anh giống như đang phát sáng. Anh mặc

rất đơn giản, chỉ có áo lông vũ dài màu đen phủ đến đầu gối, nhìn qua vô cùng ấm áp.

Cũng bởi vì dáng người cao gầy, người bình thường mặc như thế này sẽ cảm thấy mập, nhưng mà khoác lên người anh lại không hề ảnh hưởng đến ngoại hình, trái lại còn làm cho anh trở nên ôn hòa hơn rất nhiều so với vẻ lạnh lùng của ngày thường.

Lúc Dịch Tích còn ngơ ngác nhìn anh, anh nhíu mày nhanh chóng bước đến trước mặt cô.

“Thì... Em thấy hôm nay khí trời không tồi, muốn, muốn tìm thầy đi ăn khuya”. Lời nói ra rồi Dịch Tích chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình, sao lại tìm cái cớ tệ hại như vậy chứ?

“Mặc ít như vậy không lạnh sao”. Anh đặt túi trên tay xuống, nắm lấy hai tay cô đặt vào lòng bàn tay mình chà xát. Động tác của anh vô cùng tự nhiên, nét mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

Dịch Tích ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy đôi tay sắp lạnh cóng của mình ấm áp trở lại, cô bướng bỉnh rủa mi mắt: “Lạnh thì có lạnh, nhưng đẹp”.

“Chỉ lạnh một chút thôi sao?” Từ Nam Nho lặng lẽ nhìn cô, “Em xem khuôn mặt của mình đi, mũi cũng đỏ lên hết rồi còn nói đẹp”.

“Vậy sao?” Dịch Tích khịt mũi hai cái, “Vậy em đi đây”.

Dịch Tích rút tay khỏi tay anh, chột mắt đi sự ấm áp làm cho Dịch Tích vô thức run lên.

Đi đến bên cạnh xe vươn tay mở cửa.

“Cạch”. Một bàn tay vươn qua vai cô đóng cửa xe lại.

Dịch Tích quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Làm gì vậy, muốn em lạnh chết sao”.

Từ Nam Nho không trả lời, chỉ nhìn cô sau đó cởi áo khoác của mình ra.

Dịch Tích: “...”

Anh đem toàn bộ những thứ khoác ngoài của mình bọc lên người cô, trong phút chốc, hơi thở cùng với sự ấm áp của anh bao trùm lấy cô, Dịch Tích thấy anh chỉ mặc mỗi một chiếc áo len màu trắng, qua một lúc sau cũng không nói gì.

“Không lạnh nữa chứ”.

“Thầy, không lạnh sao?”

“Lạnh”. Từ Nam Nho cầm lấy túi đồ vừa mua ở siêu thị, không chút do dự sải bước về phía trước, “Vì thế phải về nhà thôi”.

Dịch Tích đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn anh.

Từ Nam Nho quay đầu: “Đứng đó làm gì, còn không qua đây”.

Dịch Tích: “Em đi đâu đây?”

Từ Nam Nho bỗng nhiên nở nụ cười: “Mặc quần áo của tôi, tất nhiên phải theo tôi về nhà”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 33

Đã rất lâu rồi cô không đến nhà của Từ Nam Nho, nhưng xem ra nơi này cũng không có thay đổi gì nhiều so với trước đây.

Anh lấy một đôi dép lê trong tủ giày ra, là kiểu dáng của nam, có chút to so với chân cô. Sau khi thay dép thì Dịch Tích rút trong áo khoác anh, nhìn anh xách túi đồ đi vào bếp, cô nhìn anh mở máy sưởi, sau đó lại thấy anh đứng ở phòng khách ngoắc tay gọi cô.

“Còn đứng đó ngây ngốc làm gì, qua đây ngồi đi”. Từ Nam Nho thấy cô nửa ngày cũng không nhúc nhích, đành tiến lên kéo cô lại.

Dịch Tích ngồi ở phòng khách suy nghĩ rất lâu mới mở miệng: “Trời tối rồi mà thầy còn đi đâu vậy”.

Từ Nam Nho: “Đi siêu thị”

Dịch Tích ngẫm lại thời gian, vừa đúng hôm nay là ngày cuối cùng của tháng này: “Ngay cả thói quen đi siêu thị mà thầy cũng không đổi”.

Từ Nam Nho hơi dừng lại: “Quen rồi”.

“Ừ”.

Bầu không khí lại đột nhiên trở nên im lặng, hai người ngượng ngùng nhìn nhau, Từ Nam Nho đứng dậy khỏi sofa: “Đói không”.

Dịch Tích ho vài cái: “Đã trễ thế này rồi, có đói thì cũng không ăn”.

Từ Nam Nho: “Đói thì ăn đi, tôi có mua chút thức ăn đông lạnh, em... Em muốn ăn sủi cảo không?”

Dịch Tích bất ngờ nhìn anh: “Trước đây thầy đâu có ăn mấy loại đồ ăn này”.

Từ Nam Nho nhìn cái bóng đang cuộn tròn trong nhà bếp: “Có một vài thói quen sẽ thay đổi”.

Bầu không khí trong phòng khách dần ấm lên, Dịch Tích cởi áo lông vũ của Từ Nam Nho ra rồi đặt trên sô pha.

Cô nhìn bóng dáng Từ Nam Nho bận rộn trong bếp, cảm thấy có chút mới mẻ, trước kia thầy ấy rất hiếm khi đụng vào bếp, cô cũng không ngờ rằng người này đứng trong nhà bếp cũng hợp như vậy.

Cứ như vậy mà nhìn anh được một lúc, Dịch Tích đứng dậy đảo quanh phòng khách.

“Sột soạt”.

Lúc này, cô đang nghiên cứu cái bình hoa nhỏ đặt trên bàn kiếng, trong phòng sách đột nhiên vang lên chuỗi âm thanh rất nhỏ, vì cửa khép hờ cho nên Dịch Tích tò mò đi lên vài bước nhìn thử.

Trong phòng sách gọn gàng lại sạch sẽ, các loại sách có độ khó được sắp xếp cẩn thận tỉ mỉ, nhưng dưới tình huống này, cô chú ý đến bên dưới cửa sổ có một cái lều nhỏ màu trắng xanh được dựng lên.

Rất nhỏ, nhìn thoáng qua thì giống món đồ chơi lại vừa giống vật trang trí, mà loại đồ chơi này cũng không đủ để một đứa nhóc 3 tuổi chơi, mà cô cảm thấy Từ Nam Nho cũng không có loại hứng thú kỳ lạ này.

Dịch Tích nhìn về phía nhà bếp, giờ phút này Từ Nam Nho còn ở trong bếp so sánh mấy bịch sủi cỏ, không rảnh để ý đến cô. Cô chậm rãi bước lên trước, ngồi xổm xuống trước cái lều nhỏ kia.

Trên đỉnh lều có một cái đèn ngôi sao nho nhỏ, Dịch Tích bấm vào cái nút đó làm cho ngôi sao sáng lên, cũng làm cho cái lều nhỏ trở nên ấm áp hơn.

“Sột soạt”. Đột nhiên trong lều vang lên tiếng động, Dịch Tích ngây người, chậm rãi lấy tay vén cái rèm nhỏ phía trước lều lên.

Trong lều nhỏ có con mèo, toàn thân đều là màu nâu, còn có chút mập mạp.

Dịch Tích ngây ngốc nhìn con mèo đang ngủ, một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu, nhưng mà thật sự là khó tin.

Cô sờ vào lưng con mèo, con mèo đang ngủ chậm rãi mở mắt nhìn cô, có chút cảnh giác lui về phía sau.

Dịch Tích nhìn vào đôi mắt nó, quen thuộc lại xa lạ.

“Dịch Tích”. Tiếng gọi của Từ Nam Nho vang lên ở bên ngoài phòng khách, “Ăn được rồi”.

Dịch Tích không động đậy, cô vẫn lẳng lặng ngồi xổm trên nền đất, nhìn chằm chằm vào con mèo lười biếng cũng đang nhìn cô.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cuối cùng dừng lại trước cửa phòng sách.

“Dịch Tích?”

“Thầy nuôi mèo sao?” Dịch Tích quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt khế thay đổi của Từ Nam Nho.

“Sao em lại chạy vào đây”.

“Nghe thấy có tiếng động nên nhất thời hiếu kỳ”. Dịch Tích xoay đầu nhìn, “Sao thầy nuôi mèo”.

“Tôi...”

“Nó rất giống với Chiêu Tài”. Dịch Tích đứng dậy, đột nhiên có chút hùng hổ, “Thầy có thấy vậy không”.

Từ Nam Nho mím môi: “Không giống”.

“Sao lại không giống”.

“Nó chính là Chiêu Tài”.

Trong lòng Dịch Tích “bộp” một tiếng, ý nghĩ hoang đường hiện ra trong đầu lại được chứng thực bởi lời nói của anh: “Sao có thể?! Rõ ràng là em đã giao nó cho học trò cũ của thầy là Diêu Gia!”

Từ Nam Nho tiến lên, kéo cô đi ra ngoài: “Em cũng nói, đó là học trò tôi”.

Dịch Tích ngây ngốc: “Cho nên? Thầy đòi lại?”

Từ Nam Nho dừng một chút: “Một năm trước cả nhà Diêu Gia ra nước ngoài, con mèo không có ai chăm sóc, lúc đó cậu ấy tìm chủ mới cho nó”.

Dịch Tích: “Nhưng rõ ràng là thầy sợ mèo!”

Từ Nam Nho có chút bất lực: “Dịch Tích, tôi không sợ”.

“Thầy...” Trong đầu Dịch Tích loạn một nùi, “Không đúng, không phải trước đó thầy tránh còn không kịp tránh khỏi Chiêu Tài, sao có thể nuôi nó”.

Từ Nam Nho im lặng nhìn Dịch Tích: “Tôi không có tránh nó như vậy, mèo... Thật ra thì cũng rất đáng yêu”.

Dịch Tích kinh ngạc: “Đáng yêu? Oa... Miệng thầy lại thốt ra từ này, thầy không sợ mèo nữa sao?”

Từ Nam Nho quay đầu đi: “Dì giúp việc mỗi ngày đều đến dọn sạch”.

Dừng một chút lại nói: “Có nó ở đây, thật ra cũng náo nhiệt”.

Trong phút chốc Dịch Tích không nói nên lời, cô bỗng nhớ đến lời nói của Diệp Tử Giai, trong lòng có chút chua xót.

Một Từ Nam Nho từ nhỏ đến lớn không có ai yêu thương, từ đầu đến cuối cũng chỉ cô đơn một mình, vậy mà còn có lúc cần náo nhiệt sao...

Hơn nữa, thật ra thì thầy ấy vẫn luôn cần, chỉ là tự bản thân kìm nén đi, không chịu cho bản thân nhìn thấy chút ánh sáng.

“Vậy tại sao lại là Chiêu Tài? Đó là mèo của em”.

Từ Nam Nho nhẹ nhàng mỉm cười: “Mèo của em thì không cho tôi đụng vào?”

Dịch Tích có chút bực bội: “Đúng đó! Bởi vì đó là mèo của em, thầy từ chối em, tại sao lại không từ chối mèo của em!”

Từ Nam Nho lập tức ghen hòng.

Dịch Tích hừ lạnh một tiếng: “Phắc! Ông đây còn không đáng yêu bằng con mèo sao!”

Từ Nam Nho: “...”

Dịch Tích duỗi tay kéo cổ áo Từ Nam Nho, nhưng lần này anh không mặc áo sơ mi nên không thất cà vạt, cô trực tiếp túm lấy cổ áo len của anh: “Trả mèo cho em”.

Từ Nam Nho trầm tư một lúc: “Không trả”.

Dịch Tích: “Nó là của em!”

Từ Nam Nho: “Nhưng em tặng người khác”.

“Nhưng em cũng không tặng thầy”.

Từ Nam Nho để mặc cô nắm lấy cổ áo anh không buông: “Nhưng người em tặng tặng cho tôi rồi”.

Dịch Tích trừng mắt: “Vậy được, em mua một con cho thầy, trả Chiêu Tài cho em”.

Ánh mắt của Từ Nam Nho trầm xuống: “Vô lý”.

Dịch Tích nghĩ rằng cũng có chút vô lý, ban đầu cô tặng Chiêu Tài cho người khác, bây giờ muốn lấy lại thì làm gì đơn giản như vậy. Nhưng khi nghĩ đến Từ Nam Nho nuôi Chiêu Tài thì có chút quái lạ, người đàn ông không thích mèo như vậy, nửa đêm sẽ không ngược đãi nó chứ?!

Dịch Tích cứ nghĩ đến việc ngược đãi mèo mà kia mà không nhìn lại bây giờ Dịch Chiêu Tài đã béo đến mức nào.

“Vậy sao thầy không chịu trả Chiêu Tài cho em?” Dịch Tích thờ dãi, quyết định sử dụng chiêu thức mềm mại hơn.

Từ Nam Nho đứng thẳng người, dù bận việc nhưng vẫn ung dung nhìn cô: “Nó ở đây ăn uống no say cũng đã thành thói quen, có lẽ cũng không muốn rời đi”.

“Em cũng có thể chăm sóc tốt, cho nó đồ ăn ngon, làm một con mèo quý tộc”.

Từ Nam Nho cong khóe môi: “Ồ, nhưng tôi bây giờ không rời khỏi nó được”.

Dịch Tích: “...”

“Nếu như em thật sự muốn sống cùng nó, thật ra thì cũng rất đơn giản”.

Dịch Tích chớp mắt, tràn đầy mong đợi nhìn anh.

Từ Nam Nho rủa mắt, trong giọng nói bình thản có hương vị lừa gạt: “Dọn đến nhà tôi ở, vậy em lập tức có thể ở chung với nó”.

Dịch Tích: “?”

**

Lễ kỷ niệm của Tích Thời, tối đó, quán bar mời ban nhạc đến náo nhiệt đồng thời giảm giá một nửa hóa đơn tiền rượu.

Người thì đông, nhưng chỗ thì có hạn, lúc Dịch Tích xuống xe thì trông thấy có rất nhiều người xếp hàng ngoài quán.

Sau khi chào hỏi mấy người phục vụ ngoài cửa, Dịch Tích đi thẳng vào trong, đêm nay ở Tích Thời nhộn nhịp hơn hẳn so với mọi hôm, mà bởi vì quán bar theo phong cách nhẹ nhàng trong sáng, tuy là người đến rất đông nhưng cũng không ai làm loạn.

“A Kha, Lâm Mẫn”. Dịch Tích đi vào liền đi lên chào hỏi hai người bạn đang uống rượu.

Lâm Mẫn đáp một tiếng, đột nhiên hát cảm về phía quầy bar, Dịch Tích cũng theo cô ấy nhìn về phía bên kia, cách đó không xa trông thấy Trình Viện và Dịch Vân Chiêu đang ngồi trên ghế.

Dịch Tích: “...”

Lâm Mẫn: “Này, đó là người anh đối thủ của cậu đúng chứ”.

Dịch Tích gật đầu.

Lâm Mẫn: “Tình huống gì đây, Trình Viện và anh ta sao lại ở cùng nhau?”

Dịch Tích: “Tớ cũng không biết, chỉ là trước đó có nghe tin Trình Viện có ý đối với anh ta”.

“Quào, Trình Viện đúng là ghê gớm, nhưng mà anh cậu thật sự đẹp trai... Khụ khụ, đương nhiên, làm chị em với cậu thì tớ rất

không thích”.

Dịch Tích liếc cô.

Lâm Mẫn: “Này cậu đừng vội trợn mắt nhìn tớ, hôm qua tớ vừa nói chuyện với Trình Viện, hỏi được mấy vấn đề liên quan đến Từ Nam Nho”.

Dịch Tích sửng người: “Cái gì”.

Lâm Mẫn: “Chính là quá trình từ quen biết cho đến bên nhau giữa cô ấy và Từ Nam Nho, cô ấy còn cẩn thận dặn tớ nói với cậu, kêu cậu ngàn lần đừng để vẻ ngoài của Từ Nam Nho dụ dỗ”.

“Này, rốt cuộc là cậu có nghe không?”

Dịch Tích: “Nghe”.

Lâm Mẫn cười gian: “Chuyện là vậy, vào tối nào đó, Trình Viện đang chơi ở quán bar nào đó thì gặp được Từ Nam Nho”.

Dịch Tích: “Này này, ngưng một chút, sao thầy ấy có thể tự mình đi đến nơi như vậy uống rượu giải sầu, không thể nào”.

Lâm Mẫn: “Cậu im miệng! Nghe tớ nói!”

Dịch Tích: “...”

“Lúc đó Trình Viện đang nhảy trên sàn, nhảy rất hăng say thì thấy Từ Nam Nho, cậu nói xem một người theo chủ nghĩa sắc đẹp như Trình Viện thì sao có thể không động lòng trước vẻ ngoài như tranh của Từ Nam Nho! Nên cô ấy mới đi chọc ghẹo! Kết quả là người ta nhìn cô một cái, nhìn một hồi, đến lúc Trình Viện nghĩ là sắp thành công rồi thì người ta liền bỏ đi”.

Dịch Tích chuẩn bị cắn hạt dưa: “Hết rồi?”

Lâm Mẫn thay đổi dáng ngồi: “Còn chứ, tớ dừng một chút để tạo không khí”.

Dịch Tích suýt chút tháo giày đập vào mặt Lâm Mẫn: “Nhanh lên!”

Lâm Mẫn hắng giọng: “Được được, sau đó Trình Viện đi hỏi, nhưng trong quán bar không ai biết anh ấy. Vốn dĩ cô ấy nghĩ sẽ không tìm được anh ấy nữa, nhưng một đêm vào hai tuần sau, cô ấy lại gặp Từ Nam Nho ở quán, lần này anh ấy uống khá nhiều. Sau đó Trình Viện đến cạnh anh ấy tỏ vẻ ân cần, còn mặt dày hỏi số điện thoại... Tớ đoán Từ Nam Nho lúc đó khá say, nên mới hỏi Trình Viện tên gì, học lớp nào”.

Dịch Tích sửng sốt: “Cái gì?”

“Lớp nào?” Lâm Mẫn dựa vào bàn cười đến run lên, “Ha ha ha, cậu nói có phải anh ta uống đến mức ngu ngốc hay không, tưởng rằng đang ở trường dạy học sao?”

Dịch Tích trầm mặc một lúc: “Sau đó thì sao”.

“Trình Viện nói tên của cô ấy, còn ông ọ nói, anh muốn em ở lớp nào thì em ở lớp đó. Sau đó Từ Nam Nho nói, vậy em ở lớp Thương Mại 2 được không, ha ha ha cái quỷ gì vậy, thầy Từ của cậu lúc uống say cũng khá đáng yêu đấy”.

Bàn tay cầm ly rượu của La Kha dừng lại, anh bỗng nói: “Tích Tích, tớ nhớ cậu lúc trước cậu học lớp Thương Mại 2 đúng không”.

Lâm Mẫn: “Ha?”

Khóe môi của Dịch Tích giật giật: “Thật, thật trùng hợp”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 34

Dịch Tích có chút ngớ ra, Lâm Mẫn nhìn La Kha một cái: “Này... Còn nói nữa không”.

La Kha gật đầu.

Lâm Mẫn khụ khụ: “Từ Nam Nho uống đến mức say khướt, Trình Viện liền nói, em học lớp Thương Mại 2 thì có thể làm bạn gái anh đúng không, Từ Nam Nho cười tùm tùm gật đầu”.

Dịch Tích: “Đừng dùng từ bậy bạ, thầy ấy sao có thể cười tùm tùm”.

Lâm Mẫn: “Cái này có quan trọng không? Quan trọng là Trình Viện cứ vậy mà cho rằng bản thân dụ được rồi! Cái gọi là ‘hai tháng’ theo đuổi người khác chính là lần một lần hai đều gặp người ta ở quán bar, thật đó, tự Trình Viện thừa nhận. Sau đó ngày nào cô ấy cũng đi quấy rầy anh ta, còn nói lời nói của đàn ông tứ mã nan truy, Từ Nam Nho thì... Có lúc thì nói với cô ấy hiểu nhầm rồi, có lúc lại không nói gì. Theo như Trình Viện nói thì, lúc cô ấy náo loạn thì anh ta không tức giận, có lúc sẽ nhìn chăm chăm cô ấy, Trình Viện nói bản thân rất có sức hấp dẫn, Từ Nam Nho chắc chắn chết mê chết mệt cô ấy, cho nên mới không nỡ từ chối”.

Lâm Mẫn nói một hơi xong thì dừng lại nghỉ ngơi, vỗ vai Dịch Tích: “Nhưng tớ cảm thấy, làm gì mà không nỡ từ chối, cậu cũng biết thầy Từ kia của cậu, người ta bị phiền đến mức lười không

muốn nói, cuối cùng lúc cô ấy nhập vai quá sâu thì nói một câu chia tay, đây mới chính là giải quyết phiền phức”.

Dịch Tích chậm rãi cắn một hạt dưa: “Ừ, giống với những việc thầy ấy sẽ làm”.

“Còn không phải sao, này cậu cũng kỳ lạ, không phải cậu với anh ta ở bên nhau sao, sao không hỏi thử? Hai người không nói chuyện sao”.

Dịch Tích ậm ừ: “Quá khứ chính là quá khứ, tớ không có hứng thú”.

Lâm Mẫn tròn mắt: “Hừ! Con mẹ nó không hứng thú, vậy cậu còn nghe tớ nói một cách ngon lành”.

Dịch Tích: “...”

**

Lúc Từ Nam Nho nhận được cuộc gọi của Dịch Tích là lúc anh đang cho Dịch Chiêu Tài ăn.

“Thầy đang làm gì”.

Từ Nam Nho cong ngón tay gõ lên mặt bàn, ý bảo Dịch Chiêu Tài đến ăn cơm: “Cho mèo ăn”.

“Ừ”.

“Sao vậy”, qua một lúc sau lại hỏi, “Em ở đâu”.

Dịch Tích: “Em ở Tích Thời, hôm nay là lễ kỷ niệm”.

“Có muốn tôi qua đó không?”

Dịch Tích trầm mặc một chút: “Thật ra thì em muốn biết một số chuyện”.

“Ừm?”

“Trình Viện”. Dịch Tích nói: “Ban đầu thầy, tại sao ở bên cô ấy”.

Từ Nam Nho đứng dậy khỏi sàn nhà, tùy tiện đặt đồ ăn của mèo lên cửa sổ: “Tôi chưa từng ở bên cô ấy”.

“Cô ấy nói thầy đá cô ấy, đã đá rồi còn không phải là bạn trai cũ à”.

Từ Nam Nho đưa tay day day ấn đường: “Ngày đó tôi uống say nên nhìn nhầm người, có lẽ là nói mê gì đó, sau đó Trình Viện lại xuất hiện trước mặt tôi, thì... Thì nói là bạn gái tôi”.

Quả nhiên là đúng với lời nói của Lâm Mẫn.

Dịch Tích trầm mặc: “Nhìn nhầm... Thầy nhìn nhầm thành ai?”

Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến âm thanh thấp thỏm, còn có chút khấn trương. Từ Nam Nho nhìn ánh trắng sáng ngoài cửa sổ, đột nhiên nắm chặt di động.

Buổi đêm yên tĩnh đến đáng sợ, trên thế giới giống như chỉ còn sót lại tiếng của điện thoại. Từ Nam Nho rủ mắt, giống như trào phúng cũng giống như bất đắc dĩ, anh chậm rãi mở miệng nói: “Là em, Dịch Tích, nhìn nhầm thành em”.

**

Lúc Từ Nam Nho chưa gặp Dịch Tích thì vẫn luôn giữ khoảng cách với mọi người, anh rời khỏi những người thân anh chán ghét, dựng nên bức tường thuộc về thế giới của bản thân.

Cán cân đúng sai trong lòng anh quá mức rõ ràng, cái gì đúng, cái gì sai, cái gì an toàn, cái gì nguy hiểm, anh đều phân biệt được rõ ràng. Anh không thích thứ mình không khống chế được, cũng không thích cuộc sống bình lặng bị phá hủy, nên anh cảm thấy người thích hợp với mình phải là một người yên tĩnh biết vâng lời.

Lúc Dịch Tích xuất hiện, anh không hề thích, cô quái đản tùy hứng, cứ vậy mà ngang nhiên xông vào thế giới của anh. Anh cũng ghi nhớ nụ cười đó lúc điểm danh đến tên của cô. Rất nhiều năm về trước, có một cô gái nhỏ cười tươi gọi anh là thầy Từ.

Vốn dĩ là anh không thể chống cự, nhưng sau đó lại vì thân phận của cô là học trò mình làm anh nảy sinh do dự.

Anh nghĩ, nếu anh đã là thầy giáo, đương nhiên có nghĩa vụ đối với học sinh của mình.

Nhưng điều làm anh bất ngờ là, người học trò này lại làm anh cảm nhận được một tia ấm áp. Có lẽ là cô đơn quá lâu rồi, nên lúc anh bị bệnh ngủ thiếp đi lại có một người có lòng đem cháo đến nhà chăm sóc anh, anh sẽ muốn bắt lấy tia ấm áp này. Lúc ở quán bar tại lễ tốt nghiệp, anh nghe cô nói cô thích anh thì trong lòng chấn động...

Tất cả mọi thứ, làm anh vừa bài xích vừa y lại.

Nhưng cuối cùng, bức tường kia của anh cũng chiến thắng tình cảm mới chớm nở trong lòng. Lúc đó trong lòng anh cảm thấy Dịch

Tích là một mối nguy, gia đình của cô là loại gia đình anh không thích nhất, tính tình của cô là cái mà anh không thể nắm bắt được nhất. Mà thân phận của cô cũng là thứ anh không thích nhất, còn cuộc sống của cô... Anh biết trong trường cô rất nổi tiếng, cũng biết rằng trong trường có rất nhiều nam sinh thích cô, mà cô cũng thích rất nhiều nam sinh, anh không biết cô sẽ tiếp tục thích anh bao lâu.

Tất cả mọi thứ làm anh đưa ra lựa chọn cắt đứt quan hệ với cô, cũng lúc đó, anh cảm thấy bản thân cũng xóa đi sự rung động trong lòng mình.

Nhưng mà anh đã đánh giá cao bản thân rồi.

Sau khi Dịch Tích biến mất như một cơn gió, anh bỗng cảm thấy có chút mất mát, anh sẽ thường hay nhớ cô.

Lúc mới bắt đầu, anh nghĩ đây có lẽ là một thói quen, một người thường xuyên ở bên cạnh bạn đột nhiên biến mất khó tránh khỏi có chút khó thích ứng. Cứ lặp đi lặp lại, anh lại không chịu thừa nhận... Trong lòng anh có tình cảm khác thường đối với cô.

Anh cố gắng làm cuộc sống của mình bình thường như trước kia, trường học, nhà, siêu thị, cơ hồ là một con đường ba địa điểm. Một năm, hai năm. Chính là lúc anh cho rằng bản thân cuối cùng cũng thành công cân bằng tâm trạng bản thân, thì biết được tin tức Diêu Gia sắp ra nước ngoài, cũng biết Diêu Gia muốn tặng mèo cho người khác.

Trong khoảnh khắc đó, anh như muốn lập tức gọi điện cho Diêu Gia để anh đưa mèo về nhà mình.

Cuối cùng anh cũng thừa nhận, anh rất nhớ Dịch Tích.

Nghĩ đến đó, vậy mà lại đem con mèo của cô về nuôi.

Vì thế một năm sau đó, Từ Nam Nho cũng không khổng chế được bản thân mà nhớ đến cô.

Anh nghĩ đến hai năm nay không biết cô đang làm gì, nghĩ đến lúc cô đi nhưng tại sao không nói cho anh biết, lại nghĩ đến vì sao cô đổi số điện thoại, xóa sạch mọi phương thức liên lạc...

Cô ấy đi một cách quá sạch sẽ.

Cuộc sống bình lặng và cô đơn, sao đó vào một đêm kia, cuộc sống cũng không còn bình lặng nữa.

Anh mơ thấy cô, đó là lần đầu tiên anh mơ thấy cô, mà cũng là lần đầu tiên này, lúc tỉnh giấc anh đã vô cùng hoảng sợ.

Trong giấc mơ, cả người cô trần trụi bị anh đè ở dưới thân, dáng vẻ lúc đó của cô giống với lúc nhà cô cúp điện, cô ở trong phòng bị rút khăn tắm, làn da trắng trẻo mịn màng, cặp mắt hấp dẫn người khác...

Cuộc sống bắt đầu rối loạn, bức tường kia cũng nứt dần, đúng là đáng đời, vì anh nói lời tổn thương cô nên giờ gặp quả báo.

Sau đó lúc anh không nhin được nữa, anh đến quán bar uống rượu, rất ít khi, nhưng cũng chính vào hai lần đó, anh gặp Trình Viện. Cô ấy với Dịch Tích khá giống nhau... Đều là dáng vẻ vô lý làm càn, mỉ hoặc quyến rũ người khác, thậm chí là mặt dày, nhưng anh biết, cô ấy không phải, bất kể là có giống đến mức nào đi nữa, cô ấy cũng không phải Dịch Tích.

Sau đó, anh thật sự không nghĩ rằng Dịch Tích lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh. Ngày đó, Trình Viện gọi cho anh nói muốn tự sát, gọi anh đến quán bar, anh biết Trình Viện không thật lòng thích anh, cho nên anh cũng không tin cô sẽ làm loại chuyện ngu xuẩn này, nhưng Trình Viện uống đến say khướt, cho dù chỉ là bạn thì anh cũng sẽ đi xem một chút.

Vì thế lúc gặp Dịch Tích, khoảnh khắc thấy cô dưới ánh đèn mờ ảo kia, anh nghe thấy tim mình đập mạnh, thành thích, thành thích... Giống như sắp lột khỏi lòng ngực, rõ ràng là xung quanh có tiếng nhạc vang lên, nhưng anh chỉ nghe thấy cô nói: “Thầy Từ, đã lâu không gặp”.

Đúng là đã lâu không gặp, lâu đến mức tất cả những cố gắng đè nén trong lòng mình lớn lên đến đỉnh điểm, sau đó nổ tung.

**

Dịch Tích gọi điện thoại xong, trong người có chút ngây ngốc.

La Kha: “Lâm Mẫn nói cậu lén lút chạy ra đây, khẳng định là gọi cho Từ Nam Nho”.

Dịch Tích bị dọa hoảng sợ, xoay đầu nhìn anh: “Nói nhảm! Tôi gọi cho trợ lý bàn việc”.

La Kha cười cười: “Vậy sao, vậy cậu hoảng cái gì”.

Dịch Tích: “Cút, tớ đâu có hoảng...” Dứt lời, Dịch Tích đẩy La Kha đi về phía trước, cô đi được mấy bước lại xám xịt quay lại.

Cả đoạn đường La Kha đều cười nắc nẻ, rõ ràng biết cô sẽ quay lại.

“A Kha, lúc này tớ thật sự gọi cho Từ Nam Nho, sau đó... Sau đó tớ cảm thấy hình như thầy ấy rất thích tớ, từ rất lâu về trước”.

La Kha: “VẬY còn cậu”.

“Tớ?” Dịch Tích cuối đầu đá vào hòn đá bên cạnh, “Tớ hơi hiểu thầy ấy, cũng hơi không hiểu thầy ấy, dù sao thì rất mâu thuẫn”.

La Kha: “VẬY cứ quan sát đã, chờ hiểu rõ rồi lại nghĩ đến việc có nên tiếp tục thích thầy ấy hay không”.

“Tớ, tớ nói thật, tớ không khổng chế được, tớ không có cách nào tìm thấy cảm giác lúc bên thầy ấy trên người khác... Mong muốn ban đầu của tớ là một ngày nào đó tàn nhẫn đá thầy ấy, làm thầy ấy cảm nhận cái gì gọi là khổ sở. Nhưng mà, càng tiếp xúc thì càng cảm thấy không đúng”. Dịch Tích có chút bực bội xoa đầu, “Cậu nói xem vì sao thầy ấy vẫn thâm sâu khó dò như vậy, rõ ràng thầy ấy lạnh lùng như vậy, tớ thích cái gì chứ, có phải tớ có khuynh hướng chịu ngược hay không?”

La Kha cười một cái: “Cậu nào có khuynh hướng chịu ngược, là bọn tớ ở bên cạnh cậu thích ngược mới đúng?”

Dịch Tích đấm La Kha một cái: “Ý cậu là tớ ức hiếp các cậu sao!”

La Kha do dự: “Không có sao?”

Dịch Tích trợn mắt nhìn anh ấy: “Lười nói với cậu”.

Vừa nhắc chân đi về trước, một người đàn ông mặc áo khoác dài đi đến, ánh sáng chiếu vào làm ngũ quan của anh dần dần rõ ràng.

“Từ Nam Nho?”

Người đàn ông đi tới, rũ mắt nhìn cô: “Em lại mặc ít như vậy”.

Dịch Tích đưa tay sờ khuôn mặt lạnh, nhỏ giọng nói: “Sao thầy lại đến?”

“Nãy tôi hỏi em, em không trả lời”.

“A?”

“Hỏi em có cần tôi tới không”.

À.

Lúc nãy đúng là thầy ấy có hỏi cái này, nhưng lúc đó cô hỏi về Trình Viện cho nên không đáp lời, không ngờ thầy ấy lại thật sự đến đây.

“Vậy thầy về đi, em không có kêu thầy đến”. Dịch Tích chớp mắt nói.

Từ Nam Nho ánh mắt sâu thẳm: “Vậy em có về chung với tôi không”.

Dịch Tích nghẹn lại: “Lễ kỷ niệm của quán bar, em làm bà chủ sao có thể về sớm”.

Từ Nam Nho nghe xong, ánh mắt lướt qua Dịch Tích nhìn về phía La Kha.

La Kha bắt gặp ánh mắt của anh, cười khẽ: “Được rồi, bà chủ Dịch, cậu vẫn nên về đi, tớ ở đây canh chừng được rồi”.

“Nghe chưa?” Từ Nam Nho kéo tay Dịch Tích: “Đi thôi”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 35

Về mặt Dịch Tích ngơ ngác đi theo sau Từ Nam Nho: “Nên giờ chúng ta đi đâu?”

Từ Nam Nho trầm tư một lát: “Muốn ăn không?”

Dịch Tích liếc nhìn anh: “Đại ca, đã sớm qua giờ ăn rồi, cứ ăn mãi thì thầy muốn em mập chết à”.

Lời nói vừa dứt, anh gõ một cái vào đầu cô: “Đừng gọi bừa”.

Dịch Tích “ai da” một tiếng: “Vậy em gọi gì? Soái ca? Anh yêu? Bảo bảo?”

Từ Nam Nho nghe hai chữ bảo bảo thoát khỏi miệng cô thì có chút đứng không vững, anh ổn định lại xoay đầu nhìn cô: “Như bình thường là được”.

“Ồ, thầy”. Dịch Tích rụt đầu, “Em muốn về nhà, tạm biệt thầy”.

Vừa đi được một bước lại bị kéo trở lại, Dịch Tích bị kéo nên trực tiếp nhào lòng ngực phía trước.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Từ Nam Nho mím môi: “Sớm như vậy về làm gì”.

Dịch Tích: “Giáo viên dạy em nói về nhà sớm là bé ngoan”.

Từ Nam Nho nhướn mày: “Tôi không có nói câu đó”.

Dịch Tích nghiêng đầu cười: “Cũng đâu phải em chỉ có mình thầy là giáo viên”.

“...”

Dịch Tích cảm thấy, có lẽ Từ Nam Nho trong một lúc nào đó phát hiện bản thân thích cô.

Nhận thức này làm cô có chút cảm giác lằng lằng, nói sao nhỉ, tất cả những việc đã qua không phải chỉ có cô độc diễn, ít ra thì vẫn có một người khán giả ở góc phòng xem cô diễn.

Nhưng mà, cô đối với Từ Nam Nho là cảm giác vừa vui vừa sợ. Anh quá mức bình tĩnh, quá mức khép kín, còn có chút gian xảo thâm sâu.

Trong chốc lát, cô không dám mở lòng mình ra, cô sợ rằng ngày nào đó, quanh đi quẩn lại cuối cùng người bị thương chính là cô.

Nhưng cô phải thừa nhận, cô không dám cứ vậy mà kết thúc chuyện này, đàn ông trên thế gian có nhiều vô số, nhưng cô lại chỉ chú ý đến một mình anh, hơn nữa lại chỉ cùng anh lên giường.

Cho nên cô chỉ có thể làm theo lời La Kha nói, quan sát, đợi mọi việc rõ ràng rồi mới quyết định có nên tiếp tục thích thầy ấy hay không.

Đương nhiên, trong lúc quan sát thì cũng thuận tiện thăm dò anh, đây cũng là chuyện cô vẫn muốn biết.

Cô cảm thấy không có gì thú vị hơn so với việc nhìn thấy Từ Nam Nho khó chịu.

“Hơ, trời lạnh quá”.

Câu “em thấy chúng ta nên nhà ai nấy về đi” còn chưa thốt ra, Dịch Tích đã thấy Từ Nam Nho chuẩn bị cởi áo khoác ngoài ra.

Cô ngăn người, đưa tay đè lại tay anh: “Thầy muốn lạnh chết sao”.

Từ Nam Nho rất bình tĩnh: “Người đang run lên không phải tôi mà là em”.

“Nếu thầy cởi áo khoác ra, em đảm bảo thầy lạnh đến mức gọi ba”.

Từ Nam Nho: “...”

“Đi đi, đi theo em”.

Dịch Tích trợn mắt, túm ống tay áo của anh đi về phía trước, cách đó không xa là một trung tâm thương mại, tốt xấu gì cũng có máy sưởi bên trong.

Sau khi đi vào trong trung tâm, Dịch Tích mới nhớ là ra đã lâu lắm rồi mình không dạo phố mua sắm, Hoàng Vi và Lâm Mẫn đều bận, một mình cô đi thì chẳng có gì thú vị.

“Em chợt nhớ ra tuần sau em phải đi họp công tác, thầy không về nhà thì em đi mua quần áo”. Dịch Tích nói.

Từ Nam Nho gật đầu: “Tùy em”.

Dịch Tích “ừ” một tiếng, lập tức đi thẳng về phía thang máy.

Chuyện mua sắm như một kiểu nghiện đối với phụ nữ, cho dù trước đó còn đang thắc mắc về cuộc đời, giây tiếp theo nhìn thấy mấy túi xách giày cao gót thì mấy suy nghĩ kia cũng ném ra sau đầu.

Dịch Tích đi vào trong một cửa tiệm bán giày cao gót, nhìn vào mấy kiểu mới nhất, gần như quên mất Từ Nam Nho đang đứng một bên.

Người phục vụ đi theo sau Dịch Tích cầm theo mấy đôi cô vừa thử, vừa phục vụ vừa khen đẹp: “Cô Dịch, đôi này thật sự vừa với cô, độ cao của đôi này đúng lúc tôn lên vẻ đẹp của thân hình cô”.

Dịch Tích thích thú nhìn đôi cao gót dưới chân, vừa định cởi ra lại nghe một giọng nói nhàn nhạt ở phía sau lưng truyền đến: “Quá cao, cô ấy đi đường sẽ rất đau”.

Nhân viên phục vụ cười: “Vậy cũng có thể thử đôi này, đôi này thấp hơn một chút, đây cũng là kiểu mới nhất”.

Từ Nam Nho: “Quá màu mè”.

Nhân viên tiếp tục giữ vững nụ cười: “VẬY ĐÔI NÀY...”

“Già”.

Nụ cười của người nhân viên có chút méo mó: “VẬY ĐÔI TRÊN KỆ KIA THÌ SAO, BÁN RẤT CHẠY”.

“Bình thường”.

Dịch Tích ngơ ngác nhìn anh: “Thầy mua hay em mua?”

Từ Nam Nho không nói gì, nhìn bốn phía rồi chỉ vào hai đôi: “Vui lòng lấy hai đôi kia đến để cô ấy thử”.

Người phục vụ ngậy ra, “Được, xin đợi một chút”.

Nhân viên đi lấy đôi giày theo số đo của Dịch Tích, Dịch Tích: “Người ta nói hợp với em, thầy làm gì phản ứng dữ dội như vậy”.

Từ Nam Nho: “Nhân viên bán hàng thường bán những kiểu dáng có phần trăm hoa hồng cho khách, nhưng những kiểu đó chưa chắc hợp với em”.

Dịch Tích nhướn mày: “Nhưng em cảm thấy tiểu tử tử kia chắc là hận thầy rồi”.

“Ừ”.

“Em thay mặt cô ấy cảm ơn cả nhà thầy”.

Từ Nam Nho: “Không cần, tự em cảm ơn tôi là được”.

Dịch Tích liếc anh, lại nhìn sang hai đôi cao gót anh vừa chọn.

Nói thật thì mắt thẩm mỹ của anh cũng khá tốt.

Lúc trước, mỗi lần đi chọn giày thì cô ấy cũng được khen ngất trời, sau đó thì tùy tiện mua, nhưng về sau mua về rồi lại cảm thấy không hợp... Không ngờ là, người đàn ông sắt thép lại hay rút trong nhà kia của cô lại có mắt nhìn như vậy.

Cô nhân viên đem đôi giày ra cho Dịch Tích: “Cô Dịch, mời xem thử”.

Dịch Tích nói lời cảm ơn rồi xỏ giày vào.

Đôi giày này cao 7cm đối với cô mà nói là độ cao vừa thích hợp, Dịch Tích đứng trước gương nhìn vài lần: “Ừm, cũng khá đẹp”.

“Cô đẹp mà Dịch Tích, cho nên mặc gì cũng đẹp”. Lúc này có một giọng đàn ông vang lên.

Dịch Tích xoay người lại, là Ngô Loan Phong, người mới gặp qua một lần mà đã có duyên, bạn tốt của Từ Nam Nho. Lúc này đi cạnh anh ta còn có một cô gái xinh đẹp yêu kiều.

Từ Nam Nho nhìn anh ta, hơi nhú mày: “Sao anh lại ở đây”.

Ngô Loan Phong tiến lên vỗ vai anh: “Sao nào, chỉ có mình cậu được đưa người đẹp dạo phố, còn tôi thì không được sao”.

Từ Nam Nho: “Hưng Trạch nói anh đi công tác”.

“Đã về từ lâu rồi, bảo bố nhà tôi gọi về”. Dứt lời, Ngô Loan Phong tặng một nụ hôn gió cho người đẹp đứng bên cạnh.

Từ Nam Nho: “...”

Dịch Tích cũng chào hỏi Ngô Loan Phong, sau đó thử đôi giày còn lại rồi đưa cho nhân viên gói lại.

“Phong Phong, em muốn thử đôi này được không”. Cô gái xinh đẹp kia vui vẻ lấy đôi giày cao gót trên kệ, Dịch Tích nhìn đôi đó, đó không phải là đôi mà Từ Nam Nho nói già sao.

Ngô Loan Phong: “Đương nhiên, bảo bố thích là được”.

“Ghét anh”. Cô gái kia nũng nịu cười rồi thay giày.

Sau khi thay xong, cô ấy như nhặt được bảo vật chạy về phía Ngô Loan Phong, sau đó có chút ngại ngùng nhìn sang Từ Nam Nho rồi nói: “Đẹp không?”

Ngô Loan Phong: “Đẹp, đẹp đến chết người, đúng không Nam Nho”.

Sắc mặt của Từ Nam Nho có chút quái lạ: “...”

Cô gái nhỏ kia bĩu môi: “Có phải là không đẹp không”.

“Sao có thể! Em đừng để ý bạn anh, anh ta luôn mang bộ mặt người chết, thật ra thì trong lòng anh ấy đang khen em đẹp”. Ngô Loan Phong vỗ vào lưng Từ Nam Nho, thấp giọng nói: “Khen một câu thì cậu sẽ chết sao, khó khăn lắm mới theo đuổi được”.

Từ Nam Nho nhìn anh ta, ánh mắt rõ ràng là kiểu “liên quan gì đến tôi”.

Dịch Tích đứng một bên xem náo nhiệt, nhin không được nói: “Thật đó, trong lòng anh ấy cảm thấy đẹp thì bề ngoài vô cùng bình tĩnh, em gái, cứ mặc kệ anh ấy”.

Ngô Loan Phong giơ ngón tay cái với Dịch Tích: “Bảo bối nghe thấy chưa, mọi người đều nói vậy”.

Cô gái chớp mắt: “Vậy anh mua đôi này cho em”.

Ngô Loan Phong: “Được! Không thành vấn đề”.

Lúc này, người phục vụ cũng xách theo hai đôi giày của Dịch Tích về phía này: “Cô Dịch”.

“Được”. Dịch Tích vừa định rút thẻ trong túi xách, bên cạnh đã có người đưa thẻ đến.

Cô nhân viên cười tươi dẫn đường cho Từ Nam Nho: “Tiên sinh, mời anh đi theo tôi để thanh toán”.

Từ Nam Nho đi theo cô nhân viên, Ngô Loan Phong ở phía sau nói lớn: “Đôi này cũng tính cho anh ta”.

Dịch Tích vô thức tiến về trước: “Vẫn là em trả cho”.

Từ Nam Nho dường như không nghe thấy đi về trước, Ngô Loan Phong vỗ vào vai Dịch Tích: “Em đừng tiết kiệm giúp cậu ấy, cậu ta giàu mà”.

Dịch Tích dừng lại, ừ thì cũng đúng, lúc trước lái toàn xe đắt tiền.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, thầy ấy không dựa vào gia đình, chỉ là một thầy giáo bình thường mà có nhiều tiền như vậy.

Mua xong giày lại đi dạo tiệm khác, Ngô Loan Phong và bạn gái của anh ta cứ nhất quyết đi theo. Trên đường đi, Dịch Tích nghe hai người họ cứ bảo bối này bảo bối nọ cũng ngán ngẩm.

Dịch Tích và Từ Nam Nho đi phía sau họ, buồn chán nói: “Bảo bối bảo bối, gọi thân thiết như vậy, người trẻ tuổi lúc yêu nhau thật năng động”.

Từ Nam Nho dừng lại: “Ngô Loan Phong lớn hơn em vài tuổi”.

“Ừ, em nói cô gái kia”.

Từ Nam Nho lại dừng lại: “Cô ấy nhỏ hơn em sao”.

“Ồ... Thầy không thấy sao, chắc khoảng hai mươi lăm”.

“Không nhìn ra, có vẻ lớn hơn em”.

Dịch Tích giật nhẹ ống tay áo anh, đặc ý nói: “Ý của thầy là em trẻ đúng không”.

Từ Nam Nho cười nhạt: “Ừm, vị thành niên”.

Dịch Tích ngẩn người, lập tức ưỡn ngực đứng thẳng: “Nói nhảm, vị thành niên có thể giống em sao!”

“Cái gì cái gì, sao nào?” Ngô Loan Phong đang đi phía trước bỗng quay đầu lại. Từ Nam Nho đen mặt kéo Dịch Tích về phía sau: “Không có gì”.

Ngô Loan Phong: “Ồ”.

Tiếp tục quay đầu nói mấy lời chán ngấy.

Dịch Tích ở phía sau anh ló đầu ra: “Thầy kéo em làm gì”.

Từ Nam Nho: “Đi đứng cẩn thận”.

Dịch Tích: “Em không đi đứng cẩn thận sao”.

Từ Nam Nho không nói gì.

Dịch Tích: “Xùy...”

Đi vào trong cửa hàng bán túi xách, cô gái kia lại bắt đầy hăng hái, “A, muốn cái túi này, rất đẹp, bạn em cũng có”.

“Được, mua!”

Cô gái nhỏ: “Cái này em cũng muốn, bảo bối, được không”.

“Cái này xấu như vậy...”

“Người ta muốn mua mà!”

“Được được, mua”.

“...”

Từ Nam Nho nhìn hai người họ gọi nhau tình cảm như vậy, lại nhìn sang Dịch Tích đang đứng một mình chọn túi xách. Anh bước lên vài bước, đứng trước cô, ho một cái: “Thích cái nào”.

Dịch Tích nghiêng đầu nhìn anh: “Không có cái nào thích cả”.

Từ Nam Nho: “Sao em không giống cô ấy”.

“Ừ?” Dịch Tích nhìn theo hướng của Từ Nam Nho mà nhìn cô gái nhỏ kia, sau đó như bừng tỉnh.

Cô buồn cười nói: “Không phải ai cũng ngốc như bạn của thầy, làm gì có việc kêu vài tiếng bảo bối là mua túi. Chẳng lẽ em gọi thầy mấy tiếng bảo bối là thầy mua giúp cả dãy túi sao?”

Lời nói vừa dứt, Dịch Tích thấy Từ Nam Nho hơi nghiêng đầu né tránh, mím mím môi nhả ra chữ: “Được”.

“?”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 36

Được... Được cái trứng thì có.

Dịch Tích nằm trên giường lật người, bây giờ trong đầu đều là bộ dáng rõ ràng là lạnh lùng lại có chút xấu hổ của Từ Nam Nho.

Con mẹ nó chứ đây có phải là thầy Từ mà cô biết không?!

“Ting”.

Tiếng di động vang lên, Dịch Tích xua đi hình bóng của người kia, cô mở giao diện trò chuyện với Hoàng Vi lên.

“Tớ với Cát Tề Thụy ở bên nhau rồi”.

Dịch Tích ngay lập tức bật dậy khỏi giường, hùng hổ đánh chữ lên bàn phím: thật sao!

“So với vàng còn thật hơn”.

“Vậy hai người là cặp đầu tiên trong lớp học của mình, mà đây còn là cùng với lớp trưởng, mọi người đều biết rồi chứ”.

“Biết hết rồi...”

“Có ngạc nhiên không, có bất ngờ không”.

“Có ngạc nhiên thì cũng không ngạc nhiên bằng lúc cậu và thầy Từ ở bên nhau”.

“Cút”.

“Hai người xác định quan hệ vào lúc nào, nhanh như vậy mọi người đã biết rồi”.

Qua một lúc sau, Hoàng Vi đi mới nhắn lại cho cô: có phải cậu tắt thông báo nhóm rồi không.

Lúc Hoàng Vi nói thì Dịch Tích mới nhớ ra. Bởi vì trước đó có buổi họp lớp, cho nên mới tạo một nhóm chat dành cho việc đó, sau đó mọi người cũng được kéo vào nhóm, bởi vì Từ Nam Nho cũng tham gia họp lớp đợt trước, cho nên cũng có mặt trong nhóm.

Bình thường thì trong nhóm không ai nói gì cả, nhưng mà lần trước lại có rất nhiều người vì tin tức của Dịch Tích và Từ Nam Nho mới bùng phát.

Dịch Tích cũng vô thức tắt thông báo của nhóm này, bây giờ mở ra xem thì mới phát hiện có 99 tin nhắn mới.

Cô kéo lên trên xem một chút, mới biết được nguyên do dẫn đến việc bùng nổ này chính là vì Cát Tề Thụy, bởi vì tên này ở trong nhóm liên tục phát mấy cái lì xì lớn.

Sau đó lại kéo xuống dưới.

“Ủa? Lớp trưởng hôm nay bị gì vậy?”

“Đậu xanh, hôm nay sao lại phát lì xì lớn như vậy, có hỷ sự?”

“Lớp trưởng trúng thưởng đúng không?”

... ..

Lúc mọi người đang bàn luận sôi nổi, Cát Tề Thụy đã gửi một tin nhắn: phát tiền mời mọi người ăn kẹo ngọt, bởi vì bây giờ tớ đang rất ngọt ngào, ha ha ha.

“Ngọt ngào cái gì! Sắp kết hôn đúng không!”

Cát Tề Thụy: “Không không, do tớ theo đuổi được bạn gái rồi!”

Lúc mọi người đang bàn tán người đó là ai, thì Dịch Tích thấy Hoàng Vi gửi cái sticker giờ tay. Ở phía dưới là tin nhắn của Cát Tề Thụy, cậu ấy nói: lâu trên là vợ tôi.

Khóe miệng của Dịch Tích cũng nhiễm ý cười, cô vui vì Hoàng Vi cuối cùng cũng chịu mở lòng để tìm được người cô ấy yêu.

Cô tiếp tục kéo xuống dưới, lúc cô theo kịp tốc độ nói chuyện của mọi người lại phát hiện chủ đề cuộc trò chuyện không biết sao lại chuyển sang cô và Từ Nam Nho.

“Nói vậy thì lớp mình có hai cặp rồi nhĩ”.

“Thầy Từ đâu có tính là lớp mình đâu?”

“Thầy Từ là ở rể trong lớp Thương Mại của chúng mình, cho nên vẫn được tính là lớp mình!”

“Ha ha ha”.

“Hối hận quá đi, sớm biết vậy thì hợp lớp lần trước đã đi rồi, lại bỏ lỡ màn kết hợp thế kỷ này, tuyệt vọng!”

“Vẫn là lớp trưởng của chúng ta hiểu chuyện! Mới bắt đầu đã biết phát tiền mừng rồi!”

“Sao thầy Từ không phát lì xì!”

“Phát lì xì phát lì xì phát lì xì!”

... ..

Sau đó thì mọi người khi trêu chọc đòi Từ Nam Nho phát lì xì.

Dịch Tích cho rằng Từ Nam Nho cũng giống cô sớm tắt thông báo của nhóm chat. Cho nên cô chỉ yên lặng gửi đi tin nhắn: thầy ấy không thấy đâu, mọi người cứ tuyệt vọng tiếp đi.

Tầm 10 giây sau khi nói ra câu này, trên màn hình đột nhiên nhảy ra một đồng bao lì xì, từ trên xuống dưới đều là một màu đỏ, trong nhóm lập tức nổ tung.

Dịch Tích: “...”

Từ Nam Nho phát lì xì? Thầy ấy vậy mà đang online?

“Chu choa thầy Từ ời!”

“Thầy Từ thật là hào phóng!”

“Vậy mà lại chơi chiêu này, thầy à, có phải thầy cũng giống lớp trưởng đang chìm đắm trong ngọt ngào có đúng không?”

Lúc Dịch Tích nhìn thấy câu này này thì trợn mắt, cô đánh bốn chữ “ngọt cái đầu cậu” nhưng vẫn không gửi đi, chỉ nhìn thấy trên màn hình hiện ra tin nhắn một chữ “ừ” ngắn gọn của Từ Nam Nho.

“Ừ”.

Dịch Tích: “...”

Trong nhóm có người gửi biểu tượng “ngực tở đau quá”, Dịch Tích ôm cái gối nhìn chữ “ừ” kia ngây người vài giây.

“Ngọt gì chứ”. Dịch Tích lẩm bẩm, sau đó lại như lần trước xóa đi tin nhắn. Cô nhìn mấy tin nhắn trên chộc của của mấy người bạn học khác, yên lặng hướng lên phía trên màn hình bắt đầu thu hoạch bao lì xì của Từ Nam Nho.

Nhưng mà vận khí của cô cũng thật kém, bắt được một bao lì xì chỉ có 50 đồng. Dịch Tích gửi tin nhắn đi: này, đám người các cậu chỉ chờ lại cho tở có 50 thôi sao, vậy cũng được sao?

Hoàng Vi: “Vận khí của cậu kém thì trách ai?”

Cát Tề Thụy: “Hôm nay Vi Vi đẹp nhất!”

Bạn học giáp: “Thầy Từ đã là của cậu, còn cần mấy bao lì xì này nữa sao!”

Bạn học ất: “Đúng đó!!!”

Dịch Tích gửi đi biểu cảm: “Tôi thiếu đấy! Thì sao!”

Một giây sau, trên màn hình đột nhiên nhảy ra thêm mấy bao lì xì mới.

Do Từ Nam Nho phát.

Hơn nữa trên bao lì xì lại viết mấy chữ to rõ “chỉ thuộc về Dịch Tích”.

Sau khi phát đi vài cái, Từ Nam Nho dừng lại gửi đi tin nhắn:
“Đừng giành với cô ấy, nếu cô ấy lại bắt được mấy đồng lẻ nữa thì sẽ tức giận”.

“Đúng!”

“Được!”

“Đúng!”

“Biết rồi!”

“Đúng!”

“Đúng!”

... ..

Dịch Tích: “?”

**

Hai ngày nay đi làm sẽ nghe được chủ đề về Trình Viện, ngay cả ngày hôm nay lúc đến nhà ăn cũng nghe trợ lý nhắc đến.

“Người mà em nói có thật là Dịch Vân Chiêu không?” Dịch Tích vừa ăn vừa nói.

Trợ lý: “Đúng vậy, tổng giám đốc Dịch đối với bạn gái cực kỳ tốt, ngay cả phòng làm việc cũng để cô ấy tùy tiện ra vào”.

“Chắc chắc, đúng là nhìn không ra”.

“Nhưng mà cô Trình kia cũng thật xinh đẹp, a... Tất nhiên là vẫn còn kém chị một chút”.

Dịch Tích liếc cô ấy: “Đừng có đột nhiên nịnh bợ như vậy, tuy rằng điều em nói là sự thật”.

Người trợ lý phụng cười.

Dịch Tích múc một muỗng cơm: “Cười cái gì mà cười, trong mắt của chị thì chị đẹp nhất không được sao”.

“Được được, hoàn toàn được”.

Trợ lý vừa mới nói xong, cách đó không xa một đôi nam thanh nữ tú đi về phía cô. “A... Là tổng giám đốc Dịch và cô Trình”.

Hiếm khi Dịch Tích ăn cơm ở nhà ăn của công ty, không ngờ rằng có thể gặp được hai người bạn họ.

“Dịch Tích?!” Trình Viện nhanh nhạy nhìn thấy cô, “Không ngờ còn gặp cô ăn cơm ở chỗ này”.

Dịch Tích cười cười: “Tôi ở đây làm việc, đương nhiên sẽ ở đây ăn cơm rồi”.

Trình Viện tùy tiện ngồi xuống ghế đối diện cô: “Tôi nghe nói đồ ăn ở công ty cô đặc biệt ngon, cho nên mới nói một câu, sau đó thì anh cô lại đưa tôi tới đây khi ăn thử”.

Dịch Tích nhướn mày nhìn Dịch Vân Chiêu đứng ở phía sau lưng Trình Viện: “Ừ, vậy cô cứ ăn thử đi, ở đây có cá kho với với món sườn chua ngọt là đặc biệt ngon”.

“Được, vậy tôi ngồi đây với cô”. Nói xong, dường như Trình Viện nhớ ra cái gì đó, sau đó thấp giọng nói: “Anh ấy... Không sao chứ?”

Dịch Tích biết cô ấy đang nói việc cô và Dịch Vân Chiêu bất hòa, cô mỉm cười tỏ vẻ không sao: “Ngồi đi”.

Biểu tình khẩn trương của Trình Viện cũng giảm đi, cô xoay đầu nói mấy món muốn ăn trên thực đơn cho Dịch Vân Chiêu. Nhà ăn này phải tự đi lấy món ăn, xem tình hình hiện tại thì Trình Viện hoàn toàn giao việc lấy đồ ăn cho Dịch Vân Chiêu, nhưng vị tổng giám đốc Dịch cao cao tại thượng này không hề có nửa câu bất mãn, ngoan ngoãn đi lấy món ăn cho Trình Viện.

“Dịch Tích, lần trước lần trước tôi có nói với Lâm Mẫn chuyện của Từ Nam Nho, cô ấy nói cô nghe rồi chứ”. Trình Viện đột nhiên nói.

Dịch Tích gật đầu.

“Vậy cô bị Từ Nam Nho dụ dỗ rồi sao?”, Trình Viện nói, “Cô xem, tôi cũng ưa nhìn đúng không, tôi đứng trước mặt anh ta như vậy mà anh ta vẫn thờ ơ, tôi đảm bảo anh ta có vấn đề”.

“Khụ”. Dịch Tích suýt chút nữa bị sặc nước, “Tôi biết rồi”.

“Cô ngàn lần đừng để vẻ ngoài của anh ta gạt, tuy trước đó tôi cũng có cảm giác kích động, nhưng vô dụng thôi, anh ta thật sự...”

“Khoan đã!” Dịch Tích nhìn về phía sau lưng cô, “Bạn trai cô đến rồi, tôi nghĩ cô đừng nói những lời này thì tốt hơn”.

Trình Viện lập tức im miệng, giơ tay làm động tác ok.

Dịch Vân Chiêu đem thức ăn đặt trước mặt Trình Viện: “Ăn nào”.

“Cảm ơn anh yêu”. Trình Viện cười hì hì.

Dịch Vân Chiêu nhìn Dịch Tích, rồi rỏ mắt nhìn đồ ăn của mình.

Tốc độ ăn của Dịch Tích nhanh hơn so với hai người kia, cô với trợ lý đứng dậy đi trước, “Chúng tôi còn có việc phải làm, hai người cứ ăn đi, tôi đi trước”.

“Được, Dịch Tích, lần sau gặp ở Tích Thời”.

“Được”.

Dịch Tích đi rồi, Trình Viện vỗ vỗ cánh tay của Dịch Vân Chiêu: “Hai người đúng là không nói gì với nhau”.

Dịch Vân Chiêu dừng một chút: “Nói cái gì”.

“Quan hệ của hai người tệ thật”.

Dịch Vân Chiêu: “...”

Trình Viện thấy anh không nói gì thì nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: “Này, cái này có đậu xanh, em không ăn đậu xanh”.

Dịch Vân Chiêu nghiêng đầu nhìn cô: “Anh lấy ra giúp em”.

“Được được”. Trình Viện, “Em rất ghét ăn đậu xanh”.

“Dịch Tích cũng không ăn đậu xanh”. Dịch Vân Chiêu tùy tiện nói.

Trình Viện dừng một chút: “A? Cái này anh cũng biết?”

Dịch Vân Chiêu hơi sững người, nhưng mà chớp mắt lại trở về bình thường: “Lúc ở nhà ăn cơm cô ấy sẽ gấp ra”.

Trình Viện hiểu ra: “Em cảm thấy con người Dịch Tích khá tốt, vậy mà anh không thích cô ấy”.

Dịch Vân Chiêu tiếp tục gấp đậu xanh, nghe cô nói vậy thì trả lời: “Anh không phải không thích cô ấy, anh... Rất thích cô ấy”.

“A! Nhưng mà cô ấy lại không thích anh”.

Dịch Vân Chiêu cười nhạt, không đáp lời.

**

Hôm thứ Sáu, Dịch Tích nhận được cuộc gọi của Từ Nam Nho. Anh nói Dịch Chiêu Tài bị cảm, hai ngày nay đều yếu ớt, phản ứng cũng rất chậm chạp.

Dịch Tích nghe vậy thì lập tức lái xe đến nhà anh, sau khi nhấn chuông cửa, Từ Nam Nho mặc quần áo ở nhà đứng sau cửa.

“Chiêu Tài đâu?”

“Đưa đi khám bác sĩ rồi, bây giờ đang ngủ”.

“Em đi xem thử”.

Dịch Tích thay dép lê chạy vào phòng sách, lúc này Dịch Chiêu Tài đang ngủ trong cái lều nhỏ của mình, không biết có phải do tâm lý hay không, Dịch Tích cảm thấy Dịch Chiêu Tài vô cùng ốm yếu đáng thương.

Từ Nam Nho cũng ngồi xổm xuống bên lều nhỏ, Dịch Tích nhìn anh rồi nói: “Chiêu Tài đi theo thầy quá đáng thương, không ai chăm sóc nó”.

“Ừ, nó thiếu mẹ”. Từ Nam Nho nghiêm túc gật đầu.

Dịch Tích: “Cái gì mà thiếu mẹ, nó thiếu tình thương”.

Từ Nam Nho nghiêng đầu nhìn cô: “Em có muốn dọn đến đây ở không, như vậy thì Chiêu Tài sẽ không thiếu mẹ cũng không thiếu tình thương nữa”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 37

Từ Nam Nho nói xong vẫn nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn được nữa.

Dịch Tích hơi sững sốt, đột nhiên trêu anh: “Oa, chắc là thầy không phải đang cầu hôn với em đó chứ?”

Từ Nam Nho im lặng: “Cầu hôn thì em sẽ ở lại đây?”

Dịch Tích đột nhiên đứng dậy, có chút không được tự nhiên đi về phía phòng khách: “Thầy đừng tưởng bở, em sẽ không đồng ý”.

Dịch Tích đi đến phòng khách ngồi xuống.

Trầm mặc một lúc lâu, Từ Nam Nho rũ mắt, duỗi tay sờ lông Chiêu Tài: “Đầu không lại em”.

“Meo”.

Dịch Tích ở lại nhà Từ Nam Nho một lát, Dịch Chiêu Tài cũng tỉnh giấc đi lại quanh phòng.

Dịch Tích thấy nó trèo lên trèo xuống, không nhịn được nói: “Thầy à, thầy xác định là nó bệnh thật sao?”

Từ Nam Nho chỉ tạm dừng một lát liền nói: “Xác định”.

“Em thấy nó vẫn khỏe”.

“Có thể là bởi vì uống thuốc nên khỏe một chút”.

Dịch Tích “ừ” một tiếng, nhắc chân đi về phía Chiêu Tài: “Mày qua đây tao ôm một cái”.

Dịch Chiêu Tài có lúc sẽ rất năng động, mà lúc này lại là lúc nó đang ở trạng thái năng động quá mức. Dịch Tích chạy theo nó muốn ôm, còn nó thì chạy lăng xăng không cho cô chạm vào.

Dịch Tích đuổi theo nó đến mức bực bội: “Cái đồ vô lương tâm, là ai ôm mày về từ bãi đỗ xe, là ai kết thúc cuộc sống lang thang của mày, bây giờ ôm một cái cũng không cho!”

Hùng hổ đi đến bên cạnh sofa, Dịch Tích thở phì phì hết đập rồi đá vào chân Từ Nam Nho: “Nhường một chút, em muốn ngồi”.

Từ Nam Nho thu chân, cô đi vòng sang trước mặt anh.

Dịch Tích đặt mông ngồi lên sofa, tiếp tục lằm bằm: “Đều nói mèο tương đối bạc tình, thật đúng như vậy, bây giờ không nhận em, vậy mà lại không cho ôm”.

Vừa dứt lời, bên cạnh cô liền có một đôi tay vươn ra, trong chớp mắt, Dịch Tích đã bị người kia ôm ở trong ngực.

Ánh nắng ấm áp của ngày đông chiếu từ cửa kính, rèm cửa bay phấp phới, cắt những tia sáng thành nhiều dải sáng rơi xuống bên cạnh bóng của hai người. Xung quanh đều yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Dịch Tích có thể nghe được tiếng nhịp tim đập mạnh mẽ chậm rãi vang lên.

Phía sau lưng ấm áp, quanh quần chớp mũi đều là mùi hương đặc trưng của anh.

Giờ phút này, trong lòng Dịch Tích đột nhiên có cảm giác quái lạ, dường như thời gian không hề trôi đi, nó vẫn luôn ngừng ở thời điểm năm đó lúc cô gặp anh.

“Thầy làm gì”. Thật lâu sau đó, Dịch Tích rớt cuộc cũng lên tiếng.

Từ Nam Nho không nhúc nhích, chỉ đem cằm khế tựa vào sườn mặt cô, nhàn nhạt nói: “Nó không cho ôm, tôi cho”.

Hiếm khi Dịch Tích cảm thấy mặt có chút nóng, cô đưa tay cào vào tay anh: “Em muốn ôm Chiêu Tài, chứ không phải thầy”.

“Đừng nhúc nhích”. Từ Nam Nho ôm lấy cô dựa vào phía sau, hai người liền rơi vào sô pha.

Dịch Tích nửa nằm ở trên sô pha, toàn bộ người nằm gọn trong lòng ngực anh: “Rớt cuộc là thầy muốn làm gì...”

“Tôi có chút buồn ngủ”.

“Vậy thầy ngủ đi”.

“Tôi đang ngủ”.

“Vậy thầy buông em ra”. Dịch Tích giãy giụa hai cái muốn đứng dậy, nhưng người ở phía sau nhìn cánh tay ở phía trước cô một cái, vậy mà cô lại không thể động dậy.

“Này, đứng dậy? Này... .. Ày da”.

Trên đầu bị gõ một cái, Dịch Tích ngẩng đầu trừng mắt với anh: “Đau!”

Từ Nam Nho duỗi tay ấn cô lại vào trong lòng ngực, thuận tiện xoa trán cô: “Tôi không có dùng sức”.

“Thầy nói không dùng sức thì không dùng sức, em đau!”

Bàn tay xoa trán cô nhẹ đi một chút, thật lâu sau, đỉnh đầu Dịch Tích truyền đến một tiếng nhỏ nhẹ: “Không lớn không nhỏ”.

“Ai không lớn không nhỏ?”

“Này này lúc này là gọi ai?”

“Gọi thầy”.

“Có biết gì gọi là tôn sư trọng đạo không”.

Dịch Tích: “Bây giờ nhắc tôn sư trọng đạo với em... Vậy phiền vị tôn sư này đừng ôm em, tránh phạm phong tục”.

Từ Nam Nho dừng lại, bàn tay đang xoa đầu cô cũng buông xuống, không hé răng nói lời nào.

Dịch Tích đắc ý: “Tôn sư biết sai rồi sao?”

“..”.

“Còn dùng vũ lực với em, thầy có biết cái này gọi là hình phạt thể chất không, loại thầy giáo giống như thầy nên lập tức sa thải... A!”

Đột nhiên người phía sau xoay người cô đè cô xuống sofa.

Dịch Tích không kịp phòng bị nhìn người đàn ông đang đè cô.

Anh từ trên cao nhìn xuống, trong mắt như có một đốm lửa.

“Vậy mà gọi là hình phạt thể chất? Em có biết cái gì mới gọi là hình phạt thể chất thực sự không”.

Dịch Tích: “...”

Từ Nam Nho cúi người, đôi môi như muốn chạm vào vào mặt cô: “Có muốn thử không?”

Hơi thở của anh phả vào tai cô, có chút tê ngứa. Dịch Tích né tránh, nghiêng đầu giả vờ bình tĩnh: “Không thử”.

“Dịch Tích, em đúng là khó dạy dỗ”. Giọng nói của Từ Nam Nho càng thêm nặng nề.

Dịch Tích có chút không phục: “Vậy thì cũng là vấn đề của bản thân thầy, không dạy được học sinh thì giáo viên cũng có một nửa trách nhiệm”.

“Còn cãi bướng”. Từ Nam Nho híp mắt, nắm lấy cằm của cô xoay mặt cô hướng về phía anh, một tay kia đỡ cổ cô đặt xuống một nụ hôn.

Trình Viện nói, Từ Nam Nho tính tình vốn lãnh đạm, phụ nữ ở trước mặt thì lòng vẫn bình thản.

Nghe nhiều rồi thì Dịch Tích cũng sẽ ngẫu nhiên suy nghĩ, người như thầy ấy lúc điên cuồng quậy phá thì sẽ ra sao.

Đương nhiên lần trước có thuốc nên không tính, nhưng nói thật thì lần đó cũng không quá tỉnh táo, bởi vì cô cũng chưa trải qua cảm giác việc quan hệ nam nữ, nếu có thì cũng là cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Không hề có quy luật, đêm đó Từ Nam Nho như dã thú mà gặm cắn cô, không có một chút thương tiếc nào.

“Em đang nghĩ gì”. Từ Nam Nho phát hiện cô ngây ngẩn, chân mày nhướng lên khó hiểu.

Dịch Tích liếm liếm môi dưới, duỗi tay sờ ấn đường anh: “Em đang nghĩ đến hôm thầy bị bỏ thuốc”.

Từ Nam Nho hơi ngẩn người.

Dịch Tích: “Em cảm thấy quá đau”.

Ngực Từ Nam Nho nhói lên: “Xin lỗi”.

Dịch Tích: “Em không phải muốn thầy nói xin lỗi, nhưng lần đó đau thật, nhưng mà không ngờ thu hoạch được thành quả... Em không phải nói thầy, thầy đừng tự luyến, em nói bản thân mình”.

“Thầy biết không, sự việc em trải qua lúc nhỏ kia làm em không cách nào đối mặt với một người đàn ông, em cảm thấy rất ghê tởm, em còn cho rằng... Cả đời này em vẫn là bà cô xử nữ”.

Dịch Tích nói xong thì tự bật cười ha ha, nhưng ngực của Từ Nam Nho lại càng thêm nặng nề, anh chôn mặt ở cổ cô, rầu rĩ nói: “Thực xin lỗi”.

Dịch Tích sờ vào tóc anh, tóc anh rất mềm, cô nắm lấy cũng không đau tay.

Cô cười hỏi: “Sao thầy lại xin lỗi?”

Từ Nam Nho không nói chuyện, thực tế thì anh cũng không biết lý do vì sao. Có lẽ là do anh từng lờ đi chuyện kia ảnh hưởng

ng nghiêm trọng đối với cô, mà anh dễ dàng phá hủy đi ảo tưởng của cô dành cho anh. Cũng có thể là bởi vì anh từng cho rằng cô được rất nhiều người yêu thương, cho nên cô đối với anh không có chút thật lòng nào.

Cô từng hết mực tin tưởng anh, nhưng anh lại tùy tiện vứt bỏ nó.

Từ Nam Nho hôn lên mặt cô, chậm rãi đi xuống dưới. Hai người đều không nói gì, nụ hôn từ từ ý xoa mát nhẹ nhàng cho đến gặm cắn mạnh mẽ đến mức dường như không khống chế được.

Dịch Tích bị anh hôn đến nóng lên, cô bị đè dưới thân anh, hô hấp của cô cũng bắt đầu không thông, thậm chí có cảm giác không thở nổi.

Nhưng cảm giác không thở nổi này lại mang theo chút cảm giác vui sướng.

Trong phòng khách yên tĩnh, Dịch Tích cảm giác có một bàn tay đang tiến vào áo của cô vuốt ve. Bàn tay kia có chút run lên, mà cô cũng không hơn là bao, cơ thể cũng không chịu được sự khống chế mà run lên.

Mặc dù là vậy, nhưng trên mặt cô không biểu hiện ra điều đó, cô chậm rãi nhìn Từ Nam Nho, đôi mắt tựa như yêu tinh mê hoặc người khác, vừa nóng bỏng lại rõ ràng.

Nhưng cô lại không biết được đôi mắt này có bao nhiêu mê hoặc anh, anh cảm thấy ngực nặng nề, dục vọng trong người cuộn cuộn nổi lên.

"Dịch Tích..."

Quần áo dễ dàng bị vén lên, cảm giác lạnh lẽo xông tới, nhưng một giây sau lại bị đôi môi của anh lướt qua trở nên nóng bỏng. Dịch Tích thở hắt ra, tiếng đứt quãng vang lên liên tục.

Mềm mại làm lòng người ngựa ngáy.

Ting tong.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Dịch Tích “ưm” lên một tiếng: “Thầy à, có người nhấn chuông cửa”.

Vừa dứt lời, cô phát hiện Từ Nam Nho ở bên hông cái eo mảnh khảnh của cô hơi dùng sức, không biết là cắn hay mút, chỉ biết Dịch Tích cảm giác vừa tê vừa ngứa, cong chân lên đá vào anh.

“A... Đừng chọc em, ngứa quá... A...”

Từ Nam Nho không biết giở chứng gì, lại không chịu thả cô ra, Dịch Tích bị ngứa nên liên tục xin tha: “Em sai rồi em sai rồi..... A, thật sự có người tìm thầy”.

Chuông cửa lại vang lên vài lần, có thể là vì không ai ra mở cửa, di động đặt ở trên bàn của Từ Nam Nho cũng vang lên.

“Đừng kêu”. Từ Nam Nho giọng nói khàn khàn, anh ngồi dậy từ từ, cuối cùng cũng tha cho cô.

Dịch Tích trừng mắt nhìn anh: “Thầy làm em ngứa thì bảo sao em không kêu”.

"Em kêu thì tôi không nhịn được".

Dịch Tích chớp chớp mắt, không biết sao lại có chút không thể tưởng tượng: “Là như thế này?” Cô duỗi tay ôm cổ anh, cố ý ở bên tai anh “ưm” hai tiếng.

Ánh mắt Từ Nam Nho trầm xuống, nặng nề muốn đè cô xuống.

“Ây!” Lần này Dịch Tích nhanh chân, nhân lúc anh lơ là mà đẩy anh ra một bên, sau đó nhanh chóng rời khỏi sofa. Cô đứng cạnh bàn trà, nhìn Từ Nam Nho lẩm bẩm: “Đã nói là có người tìm thầy, sao thầy không đi mở cửa, thầy à, làm như vậy là không được đâu”.

Từ Nam Nho: “...”

Chu Hưng Trạch và Ngô Loan Phong nhấn chuông cửa nửa ngày, lúc bọn họ sắp xoay người rời đi thì cửa mở ra.

“Cậu ở nhà à, tôi còn tưởng cậu đi vắng”. Dứt lời, Chu Hưng Trạch muốn đi vào cửa.

Anh đưa tay ai chụp lấy bả vai anh ta: “Có chuyện gì”.

Chu Hưng Trạch bị chặn lại ngoài cửa: “Hai hôm trước tôi nói muốn tìm cậu uống rượu, cậu nói có việc bận, sau đó tôi hẹn thứ Tư tuần này”.

Chu Hưng Trạch nhìn thấy sắc mặt đen xì của anh liền nói: “Này, không phải cậu quên rồi chứ?”

Ngô Loan Phong xách theo túi đồ nhấm: “Đừng hỏi nữa, nhìn là biết quên rồi”.

Chu Hưng Trạch: “Này con người cậu đúng là, nhường đường, tôi đi vào trong”.

“Không nường”.

“Tại sao? Có uống rượu không?”

“Không uống”.

“Mua nhiều đồ ăn lắm”.

“Không ăn”.

Chu Hưng Trạch và Ngô Loan Phong đưa mắt nhìn nhau.

Ngô Loan Phong: “Anh chọc cậu ta sao?”

Chu Hưng Trạch: “Cái rắm, anh chọc cậu ta đúng không?”

Ngô Loan Phong: “Tôi con mẹ nó không có!”

Hai người đồng thời nhìn Từ Nam Nho: “Thật là không ăn?”

Không để cho Từ Nam Nho đáp lời, hai người đã nghe thấy giọng nói trong trẻo vang lên phía sau anh: “Ăn chứ ăn chứ, thầy ấy còn chưa ăn cơm, vừa lúc có hai người ăn chung”.

Dịch Tích đi từ phía sau anh ra ngoài: “Em còn có việc phải về công ty”.

Từ Nam Nho xoay đầu nhìn cô: “Em muốn đi?”

Dịch Tích: “Vốn dĩ em qua đây để thăm Chiêu Tài bị bệnh, bây giờ nó khỏe như vậy thì em đương nhiên về công ty rồi, còn một đồng chuyện đó”.

Nói xong Dịch Tích đi ra thay giày, chào hai người đàn ông đang ngủ gật sau đó đi ra khỏi cửa.

Chu Hưng Trạch và Ngô Loan Phong nhìn Dịch Tích đi vào trong thang máy rồi nói: “Khụ khụ, hay là chúng tôi đi vậy?”

Từ Nam Nho lạnh mặt: “Tối cũng tối rồi, vào đi”.

Chu Hưng Trạch ngượng ngùng: “Vừa nãy, hai người làm gì trong nhà vậy?”

Ngô Loan Phong đập vào gáy của Chu Hưng Trạch: “Này còn phải hỏi, ngu ngốc”.

Chu Hưng Trạch: “Phắc, bọn tôi tới thật không đúng lúc!”

Vừa dứt lời, nghe thấy Từ Nam Nho buồn bã nói: “Cậu cũng biết sao”.

“...”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 38

Ba của Dịch Tích, Dịch Thành Hành là người con trai duy nhất của Dịch Quốc Đường, ba người còn lại đều là con gái. Cứ cách một khoảng thời gian thì Dịch Quốc Đường sẽ gọi mấy người con về nhà ăn bữa cơm đoàn tụ.

Tối hôm đó, gia đình Dịch Tích đi đến nhà của Dịch Quốc Đường như thường lệ.

Sau khi ăn cơm tối xong, mấy người trưởng bối ngồi tán gẫu với nhau, còn đám tiểu bối thì ngồi trên sofa bấm điện thoại. Quan hệ giữa Dịch Tích và mấy người anh em họ có thể nói là bình thường, lúc làm việc thì có khả năng sẽ thân với nhau hơn một chút, lúc không có công việc thì cũng chỉ có vào ngày lễ, ngày tết mới có thể nói với nhau một hai câu.

“Dịch Tích”. Dịch Quốc Đường đang ngồi bên cạnh đột nhiên gọi cô.

Dịch Tích đang chơi điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn: “Sao vậy ông?”

Dịch Quốc Đường: “Con qua đây ngồi, có chuyện muốn nói với con”.

“Được được, đợi một chút, con chơi xong vòng này đã”. Dịch Tích nói xong lại cúi đầu nhìn màn hình.

Hành động của Dịch Tích như vậy làm cho mấy người anh em họ ngồi bên cạnh bàn tán xôn xao, đám tiểu bối bọn họ vẫn luôn kính sợ Dịch Quốc Đường, chưa từng có một ai dám ở trước mặt Dịch Quốc Đường làm càn như vậy.

Trong nhà có người dám cư xử với Dịch Quốc Đường như vậy, chỉ có một mình Dịch Tích.

Dịch Thành Hành: “Dịch Tích, ông nội kêu qua, còn không mau lên”.

Dịch Quốc Đường lắc đầu vừa cười vừa thở dài: “Nha đầu này bị con chiều hư rồi”.

Dịch Thành Hành không ôm cái nôi này: “Đây rõ ràng là ba chiều hư nó”.

Một người cô nào đó của Dịch Tích lên tiếng: “Được rồi được rồi, hai người đừng cãi nữa, như nhau cả thôi”.

Mọi người ở đó đều bật cười.

Dịch Tích cũng không để ý tới bọn họ, dường như người bọn họ nói không phải cô, cô cầm di động, vừa chơi vừa ngồi xuống bên cạnh Dịch Quốc Đường: “Ông nội muốn nói gì”.

“Ông nội muốn hỏi con với thiếu gia nhà họ Ôn kia thế nào rồi, hai đứa có muốn đính hôn không?”

Dịch Tích hơi sững người, chầm chậm ngẩng đầu nhìn ông: “Đính hôn? Sao lại đột nhiên đính hôn?”

Dịch Quốc Đường: “Ông thấy quan hệ của hai đứa cũng không tệ, hai nhà lại có giao tình, môn đăng hộ đối, rất thích hợp”.

Dịch Tích: “Ông ở đâu nhìn ra quan hệ của chúng con không tệ”.

Dịch Quốc Đường: “Thiệu Nguyên nói rất thích con”.

Dịch Tích không chơi nữa, nhét điện thoại vào túi quần rồi thông thả nói: “Ông nội, con không đính hôn, thật ra thì con cũng không thích anh ấy”.

“Sao lại...”

“Không có gì cả, chỉ là không hợp”.

“Vậy ai hợp với con?” Dịch Thành Hành ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Từ Nam Nho sao”.

Dịch Tích hơi sững người, đột nhiên nhìn về phía vẻ mặt nghiêm túc của ba cô.

“Chỉ mới cách đây không lâu, ba còn cho rằng ba năm trước con đã cắt đứt sạch sẽ rồi, sao giờ lại như vậy”.

Dịch Tích nhíu mày: “Ba cho người giám sát con”.

Dịch Thành Hành: “Không giám sát con thì sao biết được con và cậu ta ở bên nhau”.

Dịch Tích lập tức đứng khỏi sô pha, nhưng bởi vì bây giờ phòng khách đông người, mỗi một người đều giống như xem kịch mà nhìn cô, cho nên cô nhẫn nhịn, không phát cáu: “Ông nội cũng biết?”

“Đứa bé kia của nhà họ Ngôn...” Dịch Quốc Đường im lặng một lúc, sau đó nói: “Tích Tích, nó không thích hợp”.

Dịch Thành Hành: “Trước kia con cũng vâng lời ba nói mà không ở bên cậu ta, sao lần này lại không nghe nữa?”

Dịch Tích cười cười, thần sắc dần dần lạnh lùng: “Con và Từ Nam Nho có ở bên nhau hay không thì trước giờ đều do con và anh ấy có bằng lòng hay không, chứ không phải do mấy người cảm thấy có hợp hay không. Nếu như con thích, các người cảm thấy con sẽ nghe lời sao”.

Dịch Thành Hành: “Dịch Tích!”

Dịch Tích: “Không có gì để nói nữa, hay là ba muốn đuổi con ra khỏi nhà một lần nữa?”

Dịch Thành Hành: “Con... ..”

Dịch Tích không nhìn ông ấy, nhìn sang Dịch Quốc Đường gật đầu rồi nói: “Ông nội, con đi trước, chuyện của Ôn Thiệu Nguyên ông đừng nghĩ nhiều nữa”.

Nói xong, cô cầm lấy túi xách của mình đi ra ngoài.

Dịch Thành Hành: “Dịch Tích, con đứng lại đó cho ba!”

Dịch Tích dừng bước, nhưng cuối cùng không hề đứng lại.

Lái xe về đến nhà, Dịch Tích nhanh chóng chạy vào phòng.

Dì Lâm thấy cô vội vã thì nhanh chóng chạy từ dưới lầu lên: “Tích Tích à, con sao vậy?”

Dịch Tích lùa toàn bộ mỹ phẩm trên bàn trang điểm vào vali: “Đi công tác”.

“Đi công tác à, dì dọn giúp con, con đừng làm lộn xộn”.

“Lần này ở ngoài rất lâu, dì Lâm lấy giúp con thêm mấy bộ quần áo”.

“Được”.

Lúc Dịch Nhạc và Dịch Vân Chiêu bước vào phòng khách, Dịch Tích và dì Lâm đang kéo theo hai cái vali lớn đi từ trên lầu xuống.

Dịch Nhạc: “Chị làm gì vậy?”

Dì lâm: “Tích Tích nói phải đi công tác mấy ngày”.

Dịch Vân Chiêu nhíu mày: “Công ty bảo cô đi công tác? Đi đâu?”

Dịch Tích không đáp lời.

Dịch Nhạc: “Chắc chị sẽ không bỏ nhà ra đi đâu ha”.

Bước chân của Dịch Tích dừng lại, xoay đầu nhìn cô ấy: “Chỉ có cô là hiểu nhiều”.

Dịch Nhạc nhíu mày: “Em thấy chị hùng hổ chạy từ nhà ông nội ra liền đoán được, hừ, ba mà biết được còn không mắng chết chị”.

“Chính là để cho ông ấy biết”, Dịch Tích hừ lạnh, “Không phải nói là tôi với thầy ấy không hợp sao, tôi nhất quyết không thuận theo ý của ông ấy, ỷ mình lớn tuổi muốn quản đời sống của người khác, đúng là ngoan cố”.

Dịch Tích vừa lẩm bẩm vừa kéo vali ra khỏi nhà.

Dịch Nhạc nhìn Dịch Vân Chiêu: “Có cần giữ chị ấy lại không?”

Ánh mắt Dịch Vân Chiêu trầm xuống, cuối cùng nhàn nhạt nói: “Tình hình của cô ấy thế nào không phải em không biết”.

Dịch Nhạc: “Ừ”.

**

Lúc Từ Nam Nho đi ra mở cửa thì thấy hai cái vali lớn, anh lại kéo cửa rộng thêm một chút, thấy Dịch Tích đang dựa vào tường bấm điện thoại.

“Đây là gì?” Từ Nam Nho hỏi.

Tầm mắt của Dịch Tích chuyển từ màn hình di động sang nhìn anh: “Bấm chuông nửa ngày cũng không ra mở cửa, thầy làm gì?”

Từ Nam Nho nói: “Lúc này tôi đang tắm”.

Dịch Tích lại nhìn anh thêm một lần nữa, lúc này mới phát hiện tóc anh vẫn còn ướt.

“Ừ, vậy giúp em đẩy hành lý vào đi”.

Từ Nam Nho gật đầu, lúc đưa tay kéo hành lý lại, rồi dừng lại, hỏi thêm một câu: “Đây là gì?”

Dịch Tích: “Tất nhiên là mấy đồ dùng thường ngày, lúc đi hơi gấp, chỉ đem theo một ít”.

Lần này Từ Nam Nho thật sự ngẩn người: “Em?”

“Bỏ nhà ra đi”. Dịch Tích đi lên trước nghiêng người một cái, hai tay đặt lên trên vali, “Thầy Từ, có cho ở nhờ không?”

Từ Nam Nho rử mi mắt, từ góc độ này có thể thu được hết vẻ giả hoạt của cô vào mắt. Khóe miệng hơi cong lên một chút không dễ nhận ra, sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Từ Nam Nho xoay người kéo hành lý đi vào trong: “Không cho ở chẳng lẽ để em ngủ ngoài đường sao”.

Dịch Tích đi tay không theo sau anh: “Đúng đó, em ngủ ngoài đường lạnh chết thì thôi”.

Từ Nam Nho nhàn nhạt cười, lại nói: “Sao lại đột nhiên qua đây”.

“Không phải nói rồi sao, là bỏ nhà ra đi”.

“Cãi nhau rồi?”

“Đúng vậy, cãi nhau rất quyết liệt, tính tình của em cực kỳ kém”. Dịch Tích nói xong lại vòng ra phía trước anh, “Thầy à, tính tình em tệ như vậy, ở lại chỗ này thì có phải thầy sẽ sớm bị em tức chết không”.

Từ Nam Nho nhìn cô: “Quen rồi thì không sao”.

Dịch Tích nói xong thì đưa tay véo má anh: “Thầy nói đấy nhé”.

“Dịch Tích”. Giọng nói của Từ Nam Nho trở nên nghiêm túc, Dịch Tích véo thịt của anh: “Vậy em không khách sáo đâu”.

“...”

Hai cái vali của Dịch Tích đều là cỡ lớn, đồ đạc nói nhiều không nhiều, nhưng nói ít thì lại không hề ít.

“Em ngủ phòng này”. Từ Nam Nho đưa cô đến phòng ngủ dành cho khách.

Dịch Tích dựa vào cửa, cong môi cười: “Em ngủ ở đây? Em còn tưởng rằng ngủ chung với thầy”.

Từ Nam Nho hơi sững lại: “Đừng lộn xộn, dọn đồ ra đi”.

Vali được đặt ngang xuống đất, Từ Nam Nho đứng dậy: “Tự mình thu dọn đi”.

Dịch Tích gật đầu, tiếp tục chọc anh: “Thầy à, thật là không ngủ chung”.

Từ Nam Nho cúi đầu nhìn cô, đôi mắt sáng như những vì tinh tú trên trời: “Dịch Tích, là ai nói nói phải chịu trách nhiệm”.

Dịch Tích lắc đầu tỏ vẻ không sao cả: “Không chịu trách nhiệm”.

Từ Nam Nho híp mắt.

Dịch Tích cười hì hì: “Nghĩ lại thì như vậy cũng tốt, khi nào tâm tình của em tốt thì sẽ lâm hạnh phòng của thầy”.

Khóe môi của Từ Nam Nho nhếch lên.

“Cũng đừng có mong đợi nhiều quá”.

“...”

Từ Nam Nho đi vào phòng sách xử lý công việc, anh không khóa cửa, cho nên có thể nghe thấy tiếng dọn đồ ở phòng bên cạnh, nhưng âm thanh sột soạt vang lên rồi lại nhanh chóng kết thúc.

Sau khi xử lý xong công việc ở trường, lúc này Từ Nam Nho mới đứng dậy đi qua xem Dịch Tích.

Qua lâu như vậy, chắc cô cũng dọn xong rồi.

Nhưng sự thật chứng minh rằng anh đã nghĩ nhiều rồi.

Khoảnh khắc bước vào cửa, chai lọ để đầy nền nhà, trên giường nào là quần áo nào là váy đầm. Mà người chủ của chúng lúc này lại nằm trên giường bấm điện thoại, vô cùng vui vẻ.

“Dịch Tích”.

“Hửm?”

“Em đang làm gì”.

“Lướt weibo”.

Từ Nam Nho nhìn căn phòng lộn xộn, tim đập thành thịch: “Hành lý đâu, dọn xong rồi sao?”

Dịch Tích gãi đầu, ngồi ở trên giường: “Dọn một chút thì hơi mệt, nên em lên giường nghỉ ngơi, đột nhiên nằm trên giường thì có chút chán, nên mới bấm điện thoại một lát... Thầy đừng lo, đợi chút nữa em dọn tiếp”.

Dịch Tích vẫn nằm lười biếng... Thật là không hề có ý định dọn dẹp.

Bởi vì chứng cưỡng chế và thói quen ở sạch, Từ Nam Nho nhìn thấy mấy chai lọ đặt đầy dưới đất thì đầu có chút đau: “Mấy cái này để ở chỗ nào”.

“Đặt ở phía trước bàn sách”.

“Ừ”.

Dịch Tích vẫn chơi điện thoại, khoe mắt thấy Từ Nam Nho ngồi xổm xuống nhặt những lọ mỹ phẩm dưỡng da ở trên mặt đất. Cô bất ngờ bò dậy khỏi giường: “Thầy cứ để em dọn là được, thật đó”.

Từ Nam Nho vừa cất đồ vừa nói: “Được rồi, em cứ nằm đó đi”.

Dịch Tích nào dám tiếp tục nằm, nếu cô lại nằm nữa chắc sẽ lại bị nói là không tôn sư trọng đạo, vì thế cô xuống giường xỏ giày vào, im lặng đem mấy bộ quần áo trên giường treo vào tủ.

Chờ cô treo xong quần áo, Từ Nam Nho cũng đã dọn xong mấy vật dụng khác của cô.

Dịch Tích nhìn mấy lọ mỹ phẩm dưỡng da và đồ trang điểm được xếp ngay ngắn từ cao đến thấp, cô mắt chữ a mồm chữ o nhìn anh.

Đúng là ngay ngắn đến mức không thể ngay ngắn hơn.

“Sao thầy lại đặt như vậy...”

“Sao nào”.

“Nếu em có xài thì cũng rất bất tiện”.

“Tại sao?”

“Bởi vì em thường đặt những vật hay dùng gần nhau, hoặc những vật cùng loại sẽ đặt gần nhau, ví dụ như loại mỹ phẩm lỏng này sẽ đặt chung với chai kem dưỡng da kia, bọn chúng là một cặp với nhau, sao thầy lại đặt một cái ở đây một cái ở kia chứ”.

Dịch Tích phát hiện Từ Nam Nho nhìn cô, vẻ mặt mờ mịt.

Dịch Tích nhún vai: “Mấy người đàn ông như thầy đúng là ngốc trong việc này”.

Từ Nam Nho gõ vào đầu cô: “Nói cái gì đó, hửm?”

Dịch Tích đưa tay tóm lấy ngón tay anh, nghiêng đầu cười nói: “Em nói là, sau này em có thể dạy cho thầy biết rõ”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 39

Dịch Tích cứ đơn giản như vậy mà vào ở nhà Từ Nam Nho, ngày thứ hai Dịch Quốc Đường có gọi cho Dịch Tích bảo cô đừng lộn xộn, Dịch Tích nghe được một nửa thì nói “ông nội đừng ép con” rồi cúp máy.

Dịch Tích vẫn như thường lệ mà đi làm, lúc họp thì đụng mặt với Dịch Vân Chiêu, anh ta nói sau khi ba về nhà thì rất tức giận, Dịch Tích cười nhạt, ngoài nói “biết rồi” thì cũng không nói gì thêm.

Nhiều năm như vậy, hận ý của Dịch Tích đối với Dịch Vân Chiêu cũng giảm dần theo năm tháng, không phải do quên đi sự việc lúc nhỏ, mà là lớn tuổi rồi, có rất nhiều việc cũng phai dần.

Cứ nhớ mãi thì có ích gì.

Mà từ hoàn cảnh và thân phận của Từ Nam Nho, cô dần cảm thấy sự chán ghét của cô dành cho Dịch Vân Chiêu và Dịch Nhạc cũng không còn ý nghĩa.

Chuyện của người lớn, có liên quan gì đến trẻ con.

Nhưng mà nếu có thể lựa chọn, ai mà muốn đứng ở vị trí danh bất chính ngôn bất thuận.

“Cho nên, cậu vì thầy Từ mà lại quyết liệt với gia đình?” Trong phòng khách, Lâm Mẫn lấy vẻ mặt khiếp sợ hỏi cô.

Hôm nay lúc tan tầm, Lâm Mẫn và Hoàng Vi hẹn đi ra ngoài chơi, Dịch Tích bận đến mức thể chất và tinh thần đều rã rời, căn bản là không nghĩ đến việc đi ra ngoài chơi, cô gọi cho Từ Nam Nho hỏi ý kiến rồi dẫn hai người bạn thân đến nhà anh.

Dịch Tích ngồi xếp bằng trên sofa: “Thật ra thì không phải vì Từ Nam Nho, mà vì tự do. Tớ ghét cách họ áp đặt ý nghĩ lên người tớ, tớ thích hợp với ai, con đường sau này đi như thế nào, tất cả đều để bọn họ quyết định, dựa vào đâu?”

Lâm Mẫn thở dài: “Tích Tích, cũng chỉ có cậu dám nói trở mặt liền trở mặt với trường bồi, cậu nhìn tớ đi, nếu tớ dám làm vậy với ba tớ, chắc chắn là ông ấy sẽ đem hết tài sản của tớ cho mấy người anh khốn kiếp kia”.

Dịch Tích: “Xùy, muốn lấy đồ tớ đi thì cứ việc, tự bản thân tớ không sống được sao? Dù sao thì, tớ không sống được chẳng phải còn có thầy Từ nuôi sao”.

Lâm Mẫn và Hoàng Vi nhìn nhau, cả hai đều trợn mắt.

Hoàng Vi: “Này, vậy hai người ngủ cùng nhau rồi”.

Dịch Tích xua tay: “Tách ra, mấy ngày nay tớ vẫn để cửa không khóa, nhưng buổi tối cũng không ai vào”.

Hoàng Vi: “Quả nhiên vẫn là thầy Từ mà tớ biết”.

Lâm Mẫn vừa gật đầu vừa ăn khoai tây chiên.

Dịch Tích nhìn thấy miếng khoai tây chiên rút lên thăm rồi không thấy đâu nữa: “Này này! Lấy tay đỡ lấy! Đừng vứt rác bừa bãi!”

Lâm Mẫn nhìn cô như người bị thần kinh: “Đến mức này sao, khi nào yêu sạch sẽ như vậy”.

“Làm dơ thì thầy Từ sẽ điên mất”, Dịch Tích đá đá Lâm Mẫn, “Đến thùng rác ăn đi, không phải tớ đã sớm nói đừng mua nhiều đồ ăn vặt đến đây sao, cậu lại xách theo một túi lớn như vậy”.

Lâm Mẫn tròn mắt đi về phía thùng rác.

Lúc này, có tiếng mở cửa vang lên. Ba người đồng loạt nhìn ra, sau đó Hoàng Vi và Lâm Mẫn lại nhìn sang Dịch Tích, ánh mắt rõ ràng nói: không phải nói hôm nay Từ Nam Nho có việc bận đến khuya mới về sao!

Dịch Tích đáp lại với biểu tình tớ sao biết được.

Ba người mắt lớn trừng mắt nhỏ, lúc này cửa đã bị mở ra.

Từ Nam Nho đi vào, đi theo sau anh còn có Chu Hưng Trạch.

Sau khi đi vào cửa nhìn thấy cảnh tượng này, Từ Nam Nho ngây ngẩn trong chốc lát, một mặt là vì anh không ngờ cô dẫn bạn về, một mặt thì nhìn thấy phòng khách đầy đồ ăn vặt, nhìn thì không giống với phòng khách nhà anh chút nào.

Chu Hưng Trạch: “Em ở đây thật à”.

Lâm Mẫn liếc mắt nhìn anh: “Sao anh lại đến đây?”

Chu Hưng Trạch: “Nghe nói bạn gái cũ yêu quý nhất của anh ở đây, đương nhiên là muốn đến rồi”.

Lâm Mẫn ghét bỏ thu lại tầm mắt.

Chu Hưng Trạch cũng không nói nhiều, nhìn quanh một vòng rồi khoa trương nói: “Nam Nho, tôi không ngờ nhà cậu lại có thể như vậy”.

Dịch Tích nhìn chăm chăm Từ Nam Nho, trước khi anh nhú mào liền la lên: “Đều là hai cô ấy, anh yên tâm, em đã mắng họ rồi!”

Hoàng Vi trừng mắt, vội nói: “Thầy à em không có đem! Tất cả đều là của Lâm Mẫn mua”.

Lâm Mẫn: “???”

Từ Nam Nho đi đến trước mặt Dịch Tích, vươn tay lấy cục kẹo dẻo trong tay cô ra: “Ăn cơm tối chưa”.

Dịch Tích chần chờ gật đầu.

Từ Nam Nho nhìn về phía Hoàng Vi.

Thời đại học, Từ Nam Nho đã để lại cho Hoàng Vi một ấn tượng sâu sắc, bây giờ cô bị ánh mắt anh quét qua thì lập tức tỏ lòng trung thành: “Cô ấy ăn rồi, ăn đồ vật này”.

Dịch Tích tặng cho Hoàng Vi một cái đá vào chân. Một giây sau, cô ấy cười hì hì nhìn Từ Nam Nho: “Đó còn không phải vì anh chưa về sao, một mình em ăn không ngon”.

Lâm Mẫn, Hoàng Vi: ọe.

“Không sao, tôi gọi thức ăn ngoài, chúng ta cùng ăn”. Chu Hưng Trạch nói.

Dịch Tích: “A? Em không đói”.

Từ Nam Nho: “Không đói cũng ăn chút, ngày ngày không ăn cơm mà ăn mấy thứ này thì không đau bao tử cũng lạ”.

Chu Hưng Trạch: “Đúng đúng, Dịch Tích à, chúng ta cứ coi như ăn mừng vì cô dọn vào nhà Từ Nam Nho đi”.

Dịch Tích: “Vâng”.

Thức ăn ngoài phải đợi lâu, mấy người bọn họ buồn chán ngồi chơi trò chơi trên điện thoại. Tất nhiên là Từ Nam Nho không chơi rồi, vốn dĩ muốn đi vào phòng sách, kết quả là bị Dịch Tích túm lại ngồi bên cạnh.

Dịch Tích muốn để Từ Nam Nho học hỏi, nhưng chơi đến mức quá hăng say, cũng quên mất phải giải thích với anh.

Cuối cùng thì cả quá trình đều là Từ Nam Nho ngồi nghe bọn họ không ngừng chửi nhau.

Dịch Tích: “Phắc phắc, mắt cậu đâu hả Lâm Mẫn! Tớ đang bên đánh bên này! Đánh anh ta đi!”

Từ Nam Nho tùy tiện cầm quyển tạp chí xem, nghe vậy thì nhìn cô gái ngồi bên cạnh một cái, người kia nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình di động, mặt mày xinh đẹp hoạt bát.

“A! Tớ chết rồi! Cái đồ chó này!”

Từ Nam Nho nhẹ nhàng mỉm cười.

Dịch Tích dừng lại, ho một cái rồi nói: “Hừ! Hại tớ chết rồi, đồ khốn này!”

Lâm Mẫn: “...”

Hoàng Vi: “...”

Chu Hưng Trạch: “...”

Thức ăn ngoài giao đến, Chu Hưng Trạch kêu một hộp lớn tôm hùm nhỏ xào cay cùng với mấy chai bia, ngoài ra còn có Từ Nam Nho gọi chút mì cho Dịch Tích.

Dịch Tích rất thích ăn mấy món cay nóng, mà món tôm hùm nhỏ chính là món ruột của cô. Nếu không phải Từ Nam Nho ép cô ăn bát mì, thì đồng tôm kia có lẽ đã vào bụng cô rồi.

Ăn uống no say rồi, ba người còn lại rời đi, để lại tàn cuộc.

Dịch Tích ăn đến no căng bụng rồi thở hắt ra: “Cay quá cay quá, có phải miệng của em sưng lên rồi không”.

Từ Nam Nho ăn không bao nhiêu, hoàn toàn là dáng vẻ bình tĩnh: “Cay còn ăn nhiều như vậy”.

“Bởi vì ăn ngon”.

“Đi uống nước, súc miệng đi”.

“A a a, dừng lại mới phát hiện thật sự cay!” Dịch Tích đứng dậy nhảy lên giữa phòng khách, “Từ Nam Nho, anh không cay sao!”

Với anh mà nói, cái tên bình thường này thốt ra từ miệng cô làm anh hơi ngẩn người, không biết vì cái gì, lỗ tai hình như có chút ong ong.

Cô rất ít khi kêu thẳng tên.

“Lại đây”. Từ Nam Nho cầm ly nước muốn đưa cho cô.

Dịch Tích nhanh chân chạy đến: “Cho em cho em”.

Cô đưa tay ra cầm ly nước, Từ Nam Nho bỗng giơ cao ly nước, Dịch Tích dừng lại, nghi hoặc nhìn anh. Một giây sau, Từ Nam Nho nắm lấy cầm cô, cúi người hôn lên đó.

Muốn hôn cô.

Nhìn cô nhảy nhót, lỗ hồng trong lòng dường như được lấp đầy.

Thì ra, căn phòng cô đơn này còn có thể có cảm giác đầy sức sống như vậy.

Từ Nam Nho buông cô ra: “Uống nước đi”.

Dịch Tích chớp đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh: “Anh làm gì hôn em, cay quá”.

Từ Nam Nho mặt không đổi sắc nhìn cô: “Ném thử xem cay bao nhiêu”.

“Gì chứ, không phải anh vừa ăn mấy con sao”.

Từ Nam Nho đưa nước chạm vào miệng cô, chuyển đề tài: “Uống không”.

Dịch Tích lại bắt đầu hít hà: “Uống uống!”

Uống xong ly nước lớn, cuối cùng cũng đỡ hơn. Từ Nam Nho đặt ly nước lên bàn, kéo cô đến nhà tắm súc miệng.

“Trên bàn lộn xộn như vậy, làm sao bây giờ?”

“Để đây đi, ngày mai dì giúp việc đến dọn”.

Dịch Tích kinh ngạc: “Thầy chịu được sao?”

“Em dọn?”

“Dì vất vả rồi”.

Đêm khuya rồi, ở nhà bếp vẫn còn thoang thoảng mùi của tôm hùm.

Dịch Tích uống ly sữa rồi đi vào nhà, lúc đi ngang phòng sách, nghe thấy giọng nói của Từ Nam Nho. Cô gõ gõ cửa, ló đầu vào: “Anh chưa ngủ sao”.

Lúc này Từ Nam Nho đang gọi video với mấy học sinh, vì gần đây anh đang hướng dẫn học sinh làm đề tài, nên buổi tối thường chỉ dạy từ xa.

Từ Nam Nho: “Còn chưa”.

Dịch Tích: “Anh đang nói với ai?”

Từ Nam Nho: “Mấy học sinh bên Lý Công”.

Dịch Tích “ừ” một tiếng, làm động tác anh tiếp tục đi rồi đi đến chỗ cái lều nhỏ của Dịch Chiêu Tài, cô nhìn con mèo ngáp.

Từ Nam Nho nhìn cô một lúc, sau đó thu lại tầm mắt.

Vốn dĩ chỉ là một động tác nhỏ, nhưng không ngờ rằng lại dọa sợ mấy người học sinh bên kia màn hình, mấy người học đều ở cùng nhau, ở chỗ Từ Nam Nho không thấy được mà khoa tay múa chân tỏ vẻ khiếp sợ.

“Thầy Từ lúc nãy mới cười sao? Phắc, vậy mà thầy ấy lại cười?”
Một học sinh thấp giọng nói.

“Lúc cười quả nhiên càng điển trai”.

“Tối vậy rồi mà thầy ấy còn nói chuyện với ai, hình như là nữ...”

“Oa, chắc là bạn gái rồi, còn ở chung!”

“Ở bên cạnh thầy áp lực rất lớn, tớ nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của thầy đã sợ rồi...”

... ..

“Còn có câu hỏi nào không”. Từ Nam Nho cắt lời cuộc trò chuyện của đám học sinh.

Đám học sinh lắc đầu nguầy nguậy: “Không có không có”.

“Thầy bận việc của thầy đi, bọn em ngày mai nói sau cũng được”.

“Đúng đúng, đừng bỏ lơ sư mẫu”.

Từ Nam Nho: “...”

Dịch Tích cũng nghe thấy mấy người học sinh nói, nghe thấy hai chữ sư mẫu thì nhướn mày: “Này nghe già quá! Mấy bạn đổi xưng hô đi”.

Đám học sinh ở phía bên kia nghe thấy giọng cô, xôn xao nói:
“Vậy gọi là gì ạ sư mẫu”.

Từ Nam Nho cũng nhìn cô một cái, giống như chờ cô trả lời.

Dịch Tích vẻ mặt nghiêm túc: “Chị gái xinh đẹp?”

Từ Nam Nho nghiêm nghị: “Thách em dám nói”.

Dịch Tích không phục: “Sao vậy! Anh có ý kiến gì, gọi em chứ không phải gọi anh, liên quan anh cái rắm!”

Đám học sinh ở phía bên kia màn hình nghe được thì đổ mồ hôi lạnh, sợ hãi..... Cũng quá trâu rồi.

Hơn nữa, vị thầy giáo vẫn luôn nghiêm túc trong mắt bọn họ lại không hề có chút giận dữ nào, ngược lại giống như còn hơi cười: “Không đứng đắn”.

“Mặc kệ em”. Dịch Tích hét vào máy tính của anh: “Về sau gọi là chị gái xinh đẹp nhé mấy em trai”.

Từ Nam Nho bất đắc dĩ nhưng cũng dung túng, dặn dò vài câu với học sinh rồi tắt video.

“Sao lại chỉ là mấy em trai?”

Từ Nam Nho hỏi.

Dịch Tích hí hí mắt: “Nhóm hạng mục của anh còn có nữ sinh?”

Từ Nam Nho: “Có”.

Dịch Tích: “Hừ!”

“Sao vậy?”

“Không có gì”. Dịch Tích ôm Chiêu Tài nhào ra khỏi phòng sách, Dịch Chiêu Tài đáng thương đang buồn ngủ bị cô làm cho tỉnh giấc.

“Meo?”

“Chiêu tài, tối nay chúng ta ngủ chung”.

“Meo”.

“Có thể lên giường tao là vinh hạnh lắm biết không, người bình thường như anh ấy sẽ không lên được”.

“Meo...”

Từ Nam Nho: “...”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 40

Trong phòng làm việc, Dịch Tích ngồi nhìn Ôn Thiệu Nguyên ngồi trên sofa.

“Này, anh nói rõ cho tôi nghe, lúc trước ông nội nói đính hôn là như thế nào”.

Ôn Thiệu Nguyên xoa tay: “Ày da tôi đã nói rồi, người nhà tôi rất thích cô”.

“Gặp còn chưa gặp qua, là thích tôi hay là thích gia đình tôi”.

Ôn Thiệu Nguyên cười lớn: “Vẫn là cô hiểu rõ”.

Dịch Tích: “Tại sao anh không nói với người nhà của mình, tình cảm của chúng ta đâu tốt đến mức đó”.

Ôn Thiệu Nguyên: “Ừ? Nhưng mà tôi cũng khá thích cô”.

Dịch Tích: “Anh tránh ra”.

Ôn Thiệu Nguyên khở sở: “VẬY cô muốn sao”.

“Anh là đại thiếu gia nhà họ Ôn, anh không muốn thì người nhà sẽ không ép anh”.

Ôn Thiệu Nguyên lắc đầu thờ dãi: “Nói cũng không sai, nhưng mà Dịch Tích, cô thật sự muốn tôi khó xử chết sao”.

**

Từ Nam Nho dừng xe dưới bãi đỗ xe của Dịch Thị rồi gọi cho Dịch Tích, buổi sáng Dịch Tích có nói với anh là xe cô đem đi bảo dưỡng chưa lấy về, bảo anh tối nay trên đường về nhà thì qua đón cô.

Điện thoại vang lên rất lâu thì trợ lý của Dịch Tích bắt máy.

“Chào ngài, hiện giờ giám đốc đang họp, xin hỏi có việc gì cần chuyển lời không”.

Từ Nam Nho: “Không, cô bảo cô ấy họp xong gọi tôi là được”.

“Vâng”.

Từ Nam Nho cúp máy, vốn định quay vào trong xe chờ, nhưng vừa quay lưng thì người đàn ông mặc vest đen cung kính đứng bên cạnh.

“Chào anh, Từ tiên sinh”.

Từ Nam Nho ánh mắt bình thản: “Có chuyện sao?”

“Dịch lão tiên sinh cho mời”.

Tầm mắt Từ Nam Nho lướt qua người đàn ông trước mặt rồi nhìn về phía sau anh ta.

Không biết từ khi nào, nơi đó có một chiếc xe ngừng lại, cửa sổ sau xe hạ xuống một nửa, anh mơ hồ nhìn thấy gương mặt một ông lão ngồi bên trong.

“Từ tiên sinh?”

Từ Nam Nho hơi gật đầu, nhắc chân đi tới.

Sau khi tan họp, Dịch Tích vội vã đi vào phòng làm việc lấy đồ, không ngờ lúc đi vào lại thấy Ôn Thiệu Nguyên vẫn còn ngồi đó: “Sao anh chưa đi?”

Ôn Thiệu Nguyên: “Hôm nay rảnh rồi, thuận tiện đợi cô ăn cơm”.

Dịch Tích hơi nhướn mày: “A... Nhưng hôm nay tôi có chút việc”.

“Cô còn có việc gì sao”.

Dịch Tích không đáp lời, vừa lúc trợ lý đi từ ngoài vào, thuận tiện đưa di động cho cô: “Giám đốc, vừa nãy Từ tiên sinh nói khi nào chị họp xong thì gọi lại cho anh ấy”.

Dịch Tích: “Bao lâu rồi?”

“Nửa tiếng trước”.

Dịch Tích chau mày: “Sao không nói sớm”.

Trợ lý: “Vừa nãy chị không tiện...”

Ôn Thiệu Nguyên đi lên trước: “Từ tiên sinh? Chính là người bạn trai kia của cô phải không?”

Dịch Tích cũng không đáp lời, lập tức đi ra khỏi văn phòng.

Ôn Thiệu Nguyên cùng theo cô xuống lầu: “Tên là gì, ai đó? Nói đi nói đi?”

Dịch Tích: “Tò mò giết chết mèo (*)”.

(*) nghĩa là tò mò hại chết người.

“Không sao, tôi không nuôi mèo”.

Dịch Tích liếc anh một cái, cũng lười nói nhảm với anh, vừa đi vừa gọi điện cho Từ Nam Nho.

Gọi một lúc lâu mới bắt máy, Dịch Tích nhìn khắp bốn phía: “Thầy đang ở đâu?”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Từ Nam Nho: “Đằng sau em”.

Dịch Tích vừa đi từ công ty ra, ở phía sau cô không phải là công ty sao.

Dịch Tích xoay người, đúng thật là nhìn thấy Từ Nam Nho, ngoại trừ anh ra còn có ông nội cô.

Dịch Tích: “Ông nội?”

Dịch Quốc Đường cười nhạt: “Thiệu Nguyên cũng ở đây à”.

Ôn Thiệu Nguyên nhìn ông gật đầu: “Ông nội”. Chào hỏi xong, anh lại nhìn sang Từ Nam Nho đang đứng cạnh Dịch Quốc Đường: “Ồ, anh không phải là...”

“Sao hai người lại đi cùng nhau”. Không đợi Ôn Thiệu Nguyên hỏi xong, Dịch Tích đã đi lên phía trước kéo Từ Nam Nho, “Ông nội, sao hôm nay ông lại đến công ty”.

Dịch Tích đứng trước mặt Từ Nam Nho, hành động kia làm cho ai nhìn vào cũng biết cô đang bảo vệ người phía sau.

Dịch Quốc Đường ánh mắt hơi trầm xuống: “Tích Tích, sao còn không quay về nhà”.

Dịch Tích quay đầu đi, rõ ràng là không muốn trả lời vấn đề này: “Ông nội, không có việc gì nói thì chúng con đi trước”.

“Bây giờ lời ông nội nói cũng lười nghe?”

Dịch Tích: “Nên nghe con sẽ nghe, không nên nghe... Xin lỗi, ông nội, con không muốn nghe”.

Dịch Quốc Đường: “Đứa nhóc này, lớn như vậy rồi mà vẫn bướng bỉnh như vậy”.

Dịch Tích: “Tạm biệt ông nội”.

Dịch Quốc Đường nhìn sang Từ Nam Nho, người kia nhìn ông gật đầu.

Dịch Quốc Đường thở dài: “Đi thôi”.

Dịch Tích kéo Từ Nam Nho đi ra khỏi công ty.

Ôn Thiệu Nguyên ngơ ngác nhìn bóng dáng hai người, nhàn nhạt nói: “Từ tiên sinh..... Thì ra là Từ Nam Nho sao”.

Dịch Quốc Đường: “Thiệu Nguyên, con và Dịch Tích...”

“Hôm nay chúng con có bàn qua”. Ôn Thiệu Nguyên xoay đầu nhìn ông, bắt lực cười nói: “Ông nội, mặc dù con khá thích Dịch Tích, nhưng theo con thấy, dưa hái xanh sẽ không ngọt được ạ.”

Dịch Tích ngồi vào ghế lái phụ, không đợi Từ Nam Nho mở lời thì vội nói: “Xảy ra chuyện gì? Ông nội em nói gì với anh? Ông ấy... Có nói lời gì khó nghe không?”

Từ Nam Nho nhìn dáng vẻ lo lắng của cô, nhàn nhạt cười: “Em cảm thấy thì lời nói nào là khó nghe”.

Dịch Tích: “...”

Tất nhiên là cô sợ Dịch Quốc Đường lấy chuyện thân thể của anh ra nói, nhưng sao cô có thể nói ra trước mặt anh.

Từ Nam Nho dường như hiểu cô muốn nói gì, đưa tay xoa đầu cô, vẻ mặt tự nhiên: “Không nói gì cả, em đừng nghĩ nhiều”.

“Sao có thể”.

“Chỉ là nói bừa vài câu thôi thì em đã xuất hiện rồi”.

“Thật không?”

“Ừ”.

Dịch Tích nhìn anh có vẻ không giống nói dối, trái tim thấp thỏm cũng bình tĩnh lại.

Hai người ăn ở bên ngoài xong mới quay về nhà, Dịch Tích sau khi tắm rửa đi đến phòng sách cho Dịch Chiêu Tài ăn.

Từ Nam Nho đứng trước cửa phòng sách nhìn bóng dáng bận rộn của cô nói: “sao hôm nay em đi cùng với Ôn Thiệu Nguyên?”

Dịch Tích xoay đầu nhìn anh: “À, anh ghen à”.

Từ Nam Nho nghiêng đầu né tránh, nhàn nhạt nói: “Tùy tiện hỏi thôi”.

Dịch Tích đứng dậy, đi vài bước đến trước mặt anh: “Tùy tiện hỏi thôi sao, vậy thì em không nói”.

Cô lướt qua anh đi ra khỏi phòng sách, vừa đi được vài bước lại bị kéo về.

Đôi mắt Từ Nam Nho trầm xuống: “Dịch Tích”.

“Sao nào?”

“Trả lời”.

“Không phải anh chỉ thuận miệng hỏi một chút sao”, Dịch Tích cố ý chọc anh, “Vậy muốn em phải thành thật trả lời sao”.

“Muốn”.

“...”

“Sẽ thích anh ta?”

Dịch Tích không ngờ Từ Nam Nho nói một câu như vậy, cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt lóe lên một tia gian xảo của hồ ly tinh: “Thích thì sao... Không thích, thì sao”. Cô đưa tay vòng sang cổ anh, cong môi cười: “Nhưng mà anh yên tâm, mặc kệ là có thích hay không thì người em thích nhất vẫn là anh”.

Từ Nam Nho nắm chặt bàn tay, lúc mở miệng thì giọng nói đã trầm xuống mấy phần: “Vậy sao”.

“Vậy không được sao, nếu không thì lúc bỏ nhà ra đi sao lại không tìm Ôn Thiệu Nguyên mà đến tìm anh”. Dịch Tích mỉm cười, “Thầy Từ, em cũng khá thích anh đó”.

Từ Nam Nho vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng mà chút lạnh lùng lại có thêm một tia lửa ngấm kỳ lạ. Anh nghiêng đầu nhìn cô, chợt há miệng cắn môi dưới của cô.

Dịch Tích bị giật mình, vẻ mặt oán trách nhìn anh.

Từ Nam Nho chậm chậm nhả ra: “Dịch Tích, chỉ là khá thích?”

Đuôi mắt Dịch Tích cong lên, không cam lòng yếu thế vươn đầu lưỡi liếm khước môi anh: “Chắc là có nhiều hơn một chút, nhưng mà anh đừng yêu cầu quá cao a...”

Lời còn chưa nói xong đã bị đè mạnh vào tường, lúc cô ngẩng đầu lên một lần nữa thì anh lại cúi người xuống.

Dịch Tích nhướng mày, sao người này nói đến liền đến?

Tình huống hiện tại cũng không cho cô suy nghĩ nhiều, lần này anh không phải hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước với cô nữa, mà là lấy đầu lưỡi thâm nhập vào, liếm mút nhẹ nhàng, gặm cắn chọc ghẹo người khác.

Anh ôm eo cô, từ nông đến sâu, càng thêm dùng sức.

“Ừm...” Đầu lưỡi của cô bị anh làm đau, cô vừa muốn đẩy anh ra, nhưng vừa không muốn đẩy anh ra. Đau đớn nhỏ nhoi này còn mang theo sự tẻ nhạt làm người khác giật mình, giống như một kiểu nghiện.

Dịch Tích bị đè vào tường, giữa hai bên lạnh và nóng, thân thể không kiềm được có chút thay đổi, cô hơi run lên, bàn tay ôm cổ anh nắm chặt lại.

Từ Nam Nho đã không thể không chế mà ghi hận trong lòng.

Nghe cô nói về người khác, trong lòng tích tụ, lại không cam tâm. Chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra bản thân lại sợ sệt lo lắng như vậy.

Không muốn tha cho cô.

Đột nhiên có ý nghĩ như vậy.

Anh chậm rãi di chuyển đến cổ cô, ngửi được một mùi hương thoang thoảng trên người cô. Mùi hương kìa như có như không, cũng chỉ có lúc tới gần như vậy mới ngửi được.

Mùi hương tựa như loại thuốc nào đó làm người khác choáng váng, làm cho người khác nóng lên, làm cho người khác biết được nếu tiếp tục đi xuống thì sẽ lệch lạc nhưng chính là không thể không chế mà muốn tiếp cận.

“Ừm... Ngứa”. Dịch Tích rất sợ ngứa, tóc anh cọ lên cổ cô, kích thích từng đợt run lên.

Mà cô không biết, lúc cô kêu lên như vậy như đè nặng lên cọng rơm cuối cùng trong anh, làm dục vọng trong cơ thể anh phồng lên đến đỉnh điểm.

Hô hấp ngày càng nặng nề, anh đưa tay tiến vào trong bộ quần áo ngủ mỏng của cô...

Dịch Tích cảm thấy bàn tay anh lướt đến đâu thì lửa cháy lên chỗ đó, những nơi đi qua bị đốt chảy đến bỏng lên.

Cô bị vén lên nên chân đứng không vững, dưới sự mơ hồ cảm nhận được tay anh trượt lên trên, sau đó lại chạm vào nơi tư mật trôi lên kia. Cô không nhịn được mà nhích gần anh, mà tay của anh vòng ra sau lưng cô mở cái móc nào đó.

Cả người của Dịch Tích đều dựa vào người anh, cô hơi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy gương mặt phiếm hồng của người đàn ông trước mặt, anh rõ ràng là đứng đắn lạnh lùng, bây giờ lại có dáng vẻ quyến rũ mê hoặc người khác.

Trong lòng Dịch Tích mềm mại không nói nên lời, cô nhìn sườn mặt anh, đột nhiên nhón chân, bám vào bờ vai cắn lên tai anh.

Nói là cắn, nhưng thực chất là ngậm lấy.

Toàn bộ tai anh đều hồng hồng, nhìn thật sự là đáng yêu.

Mà Từ Nam Nho bị chấn động toàn thân, anh đột nhiên cứng đờ, ngay cả cái móc cũng quên mở.

“Thầy à, lúc mặt anh đỏ lên thật dễ thương”.

Dịch Tích đưa đầu lưỡi ra liếm một cái vào vành tai anh: “Em thích nhất lúc anh đang nghiêm túc mà đỏ mặt, nhìn thì, nhìn thì có vẻ nghiêm túc giả, ưm... .. Thầy, có phải anh vẫn luôn giả bộ không”.

Lời nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai, dưới tay thì da thịt mềm mại dụ dỗ người. Ánh mắt của Từ Nam Nho trầm xuống, đột nhiên bế ngang cô đi vào phòng.

Dịch Tích ngạc nhiên kêu lên, lúc phản ứng lại chuyện gì đang diễn ra thì đã bị đè trên giường.

Mái tóc dài xõa tung trên giường, cực kỳ quyến rũ.

Anh trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt thâm trầm.

Từ Nam Nho duỗi tay xoa mặt Dịch Tích, trong lòng nghĩ rằng rõ ràng trong đôi mắt cô ấy là muốn trốn chạy, nhưng lại cố tình tỏ vẻ bình tĩnh.

Cô vẫn luôn thích làm bộ bình tĩnh, nhưng anh biết, thật ra thì cô không có can đảm.

“Anh, anh muốn làm gì?” Dưới ánh đèn, Dịch Tích nhướng chân mày lúc này đã nhuộm màu phong tình vô hạn.

Từ Nam Nho mím môi: “Ừm”.

Dịch Tích: “A?”

Một giây sau, anh ném đi đồ lót mà anh vừa tháo ra.

Muốn làm gì?

Muốn làm.

Lần đầu tiên hằn sâu trong trí nhớ, làm cho trong lòng Dịch Tích dâng lên một tia sợ hãi trước khi anh bắt đầu. Nhưng cô suy nghĩ nhiều rồi, Từ Nam Nho vẫn đang tỉnh táo thì sao nữ xuống tay tàn nhẫn với cô như vậy.

Anh nhẹ nhàng xoa bóp, tiếng rên rỉ tràn ra.

Cô phát hiện, thì ra việc này còn có thể tiến hành như vậy...

Thoải mái làm cho người khác ngượng ngùng đỏ mặt, nhìn không được mà muốn càng nhiều.

Ngay lúc cô như đang ngâm mình trong suối nước nóng, một bàn tay đột nhiên từ thế giới kia kéo cô ra khỏi đó.

Bỗng nhiên anh tiến vào, làm cho cô đột nhiên mở to mắt: “A...”

Thì ra là vẫn còn đau!!!

“Tại sao không báo trước em một tiếng!”

“Làm sao để thông báo cho em”.

Dịch Tích ôm eo anh: “Trước hết đừng có nhúc nhích, trước hết đừng có nhúc nhích!”

Đúng thật là Từ Nam Nho không động đậy, phía sau lưng anh đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Anh cố gắng làm bản thân bình tĩnh, nhưng chỗ kia lại mềm mại chật hẹp như vậy, làm anh cảm thấy một giây sau có hóa thành tro bụi thì cũng đáng giá.

“Dịch Tích... ..”

“Thầy ơi em đau, căng chết rồi”.

Tiếng khóc hờn dỗi vang lên ngắt quãng, miệng của Từ Nam Nho vô cùng khô khốc, giằng co giữa việc có nên tiếp tục hay không.

“Anh, anh ra ngoài... ..”

Rốt cuộc thì vẫn đau lòng cô.

Nhưng không ngờ rằng, anh vừa mới lui ra được một nửa, hai cái chân mảnh khảnh của cô kẹp lấy eo anh.

Từ Nam Nho cứng đờ, trong nháy mắt cả người đều cảm giác muốn nổ mạnh, độ ấm trên da thịt như một đốm lửa thiêu đốt tâm trí, cũng đẩy dục vọng lên đến đỉnh điểm.

Lần này, sao anh còn nhịn được?

“Không, không được đi!” Dịch Tích cắn răng, “Em cũng không tin là bà đây ngay cả cái này cũng không chịu được, anh... .. A!”

Bỗng nhiên đẩy vào.

Giọng nói trầm thấp từ tính của Từ Nam Nho vang lên bên tai: “Là em nói”.

... ..

Đêm dài đằng đẵng, người dưới ánh đèn quán quýt không rời.

Người cô đơn như anh, cuối cùng thì đêm nay cũng được ôm cô vào lòng.

KHOM LƯNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 41

Vào buổi sáng ngày hôm sau, lúc tỉnh giấc đã bị người nào đó ôm chặt trong lòng, Dịch Tích giãy giụa một chút, người sau lưng cứ vậy mà bị đánh thức.

“Đi đâu”. Giọng nói của Từ Nam Nho lúc vừa ngủ dậy có chút khàn khàn, anh cọ cọ ở đầu vai cô, cánh tay càng siết chặt hơn.

Hai người ở trong chăn không mảnh áo che thân, một động tác này của anh càng làm cho hai người dính sát vào nhau.

Dịch Tích ngẩng đầu nhìn thấy trên tủ đầu giường có áo mưa đã bị xé ra, cô nhướn mày nói: “Này bạn, tôi có thể hỏi chút là sao trong phòng lại có thứ này”.

Ngày hôm qua mơ mơ màng màng đã quên mang vào, bây giờ mới đột nhiên bừng tỉnh. Nhưng mà người sau lưng bình tĩnh, im lặng không nói.

Dịch Tích tiếp tục châm chọc: “Ồ, thì ra là người nào đó đã sớm có chuẩn bị, mặt người dạ thú nha”.

“...”

“Chắc chắc, đúng là nhìn không ra”.

Từ Nam Nho ho một cái, lúng túng nói: “Ngủ”.

Dịch Tích: “Em muốn dậy”.

Từ Nam Nho không buông tay: “Hôm nay là cuối tuần”.

“Vậy em cũng muốn dậy, em còn nhiều việc phải làm”.

“Còn sớm”.

“Sớm sao?” Dịch Tích vươn tay lấy đồng hồ: “Đã 9 giờ rồi, không còn sớm nữa”.

Từ Nam Nho ôm cô không nói chuyện.

Dịch Tích khó khăn lật người lại đối diện anh.

“Thầy à, anh đang làm trễ giờ làm của em”.

Từ Nam Nho rũ mắt nhìn cô: “Ừm, vậy trễ đi”.

“Này, cuối cùng là em bị mất tiền, anh đền à”.

“Anh đền”.

“...” Dịch Tích gổi đầu lên cánh tay anh, tìm góc độ thích hợp nhất, “Dáng vẻ của đám nhà giàu mới nổi, nói xem tiền nhàn rỗi của anh từ đâu mà có”.

Từ Nam Nho: “Tiền nhàn rỗi?”

“Lại không cần tiền gia đình, anh chỉ làm thầy giáo mà kiếm đâu ra nhiều như vậy”. Dịch Tích nghĩ nghĩ, “Nghe nói giáo viên ở đại học đều có nghề phụ, anh làm cái gì”.

Từ Nam Nho: “Đó chính là tiền nhàn rỗi mà em nói”.

“Nói đi”.

Từ Nam Nho nhìn dáng vẻ phấn khởi của cô: “Có một số thì vớt cho hạng mục của Chu Hưng Trạch bọn họ, còn một số, cổ phiếu”.

“Cổ phiếu?” Dịch Tích, “Nhìn không ra, anh cũng biết chơi cái này”.

Dịch Tích lại nghĩ nghĩ: “Vậy chắc là anh rất lợi hại ở mặt này, gần đây nhìn trúng cái nào rồi, chia sẻ chút”.

Từ Nam Nho nhéo mặt cô, nhàn nhạt nói: “Nhìn trúng cái cổ phiếu là em”.

“ ... ”

**

Từ sau đêm đó, Dịch Tích bị Từ Nam Nho gọi đến phòng ngủ thêm vài lần.

Sau đó thì Dịch Tích cực kỳ hoảng sợ.

Đêm đó, Từ Nam Nho đi ra khỏi phòng sách: “Khuya vậy rồi còn chưa ngủ, qua đây”.

Dịch Tích đang xem tivi ở phòng khách, nghe thấy giọng anh liền nhảy lên: “Em về phòng đây!”

Cô chạy rất nhanh, Từ Nam Nho thấy cô đóng sầm cửa phòng trước mặt anh.

Từ Nam Nho: “.....”

Từ Nam Nho đứng tại chỗ một lát, nghi hoặc đi lên gõ cửa phòng cô.

Gõ hai cái, cửa mở một chút, Dịch Tích ở phía sau cửa ló ra nửa khuôn mặt.

Từ Nam Nho: “Em làm gì”.

Dịch Tích: “Đêm nay em ngủ một mình”.

Từ Nam Nho: “Đến phòng anh đi”.

“Không”.

“Dịch Tích”. Giọng nói đang bình tĩnh có mùi vị cảnh cáo.

“Không không, ngủ với anh thì chất lượng giấc ngủ quá kém, anh luôn không cho em ngủ!”

Từ Nam Nho ghen lại, ngay lập tức á khẩu không trả lời được.

Dịch Tích trừng anh: “Hôm nay em ngủ một mình, anh không được đụng vào em”.

Từ Nam Nho hắng giọng: “Buổi tối không đụng vào em”.

Dịch Tích: “Em mới không tin, tối hôm qua anh cũng nói vậy”.

Vì tối hôm qua tin tưởng “lời hứa hẹn” của anh, kết quả là, lẫn lộn đến mức thiếu chút nữa buổi sáng hôm nay không thể bò dậy.

“Anh ngủ với Chiêu Tài đi, ngủ ngon!”

Dịch Tích không chút do dự đóng cửa.

Từ Nam Nho đứng ở cửa phòng một lát. Lúc này, Dịch Chiêu Tài lười biếng đi ra khỏi phòng sách.

Anh im lặng một lát, quỳ xuống sờ vào lưng nó.

“Meo~”

“Cô ấy bảo tao ngủ chung với mày”.

“Meo~”

“Tao không ngủ chung với mày”.

“Meo?”

“Mày sẽ rụng lông”.

“Meo...”

Dịch Chiêu Tài: cô ấy còn biết rụng tóc!

Hai ngày nay Từ Nam Nho có chút bận, lúc Dịch Tích về đến nhà thường không thấy bóng dáng anh.

Nhưng mà khó có dịp hôm nay thấy giày của anh ngay cửa. Dịch Tích đi vào nhà, nhìn xung quanh: “Thầy ơi có nhà không?”

Không ai trả lời.

“Từ Nam Nho?”

Vẫn là không ai trả lời.

Dịch Tích đi vào phòng anh mới nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Thì ra là đang tắm.

Dịch Tích sáng tỏ, vừa định đi ra khỏi cửa thì nghe thấy điện thoại anh đặt trên giường vang lên.

Cô đi đến nhìn thử, trên màn hình viết: Ngô Diễm (Thị Trường).

“Thầy ơi điện thoại anh reo này!”

Chắc là mơ hồ nghe được giọng cô, tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại. Dịch Tích lại nói thêm lần nữa: “Học trò của anh gọi này, lớp Thị Trường, là Ngô Diễm!”

“Em nghe đi”. Giọng nói của Từ Nam Nho ở phòng tắm truyền ra.

Dịch Tích “ừ” một tiếng, cầm lấy điện thoại không ngừng reo.

Lướt qua để bắt máy nghe, Dịch Tích chưa kịp mở miệng thì đầu bên kia đã nhanh chóng nói: “Thầy có phải chưa xem thư em để trong phòng làm việc của thầy không...”

Thư? Dịch Tích có một đầu dấu chấm hỏi, đầu năm nay còn có người viết thư sao.

“Nếu không thì em gọi lâu như vậy mà thầy cũng không bắt máy... Thầy à, em biết thầy cho rằng em còn nhỏ tuổi, cũng biết là thầy chắc chắn sẽ không thích em là học trò, nhưng mà, nhưng mà thêm hai năm nữa thì em tốt nghiệp rồi, thầy có thể đợi em không”.

Dịch Tích: “...”

“Thầy, sao thầy không nói chuyện... Thầy, có phải thầy cảm thấy em rất phiền không”.

Cửa phòng tắm mở ra, Dịch Tích đứng im trong chốc lát, vô thức cúp máy.

Từ Nam Nho vừa lau tóc vừa đi tới: “Sao vậy?”

Dịch Tích ho một cái, vứt điện thoại lên giường anh: “A? Không sao hết mà? Cuộc gọi từ học trò anh”.

“Cúp rồi?”

“Cúp rồi”.

“Ừ”.

Dịch Tích đi tới cửa phòng lại dừng lại: “Sao anh không hỏi em cô ấy nói gì”.

Từ Nam Nho nhìn cô, dường như mới nghĩ tới việc này: “Nói gì rồi?”

Dịch Tích nhướn mày, hỏi ngược lại: “Thầy với Ngô Diễm này có quen thân không”.

Từ Nam Nho: “Nhớ”.

Nhớ... Anh học sinh nào mà chẳng nhớ rõ.

“Trong lớp anh dạy?”

“Ban cán sự lớp Thị Trường”.

“Ban cán sự à, chắc thành tích khá tốt”.

“Ừ, là đứa trẻ khá nghiêm túc”.

Dịch Tích nghe anh khen cô ấy, tóc cũng sắp dựng lên: “Nghiêm túc? Nghiêm túc bao nhiêu? Mỗi ngày chạy đến phòng làm việc của anh hỏi chuyện? Hay là trực tiếp gọi điện để hỏi anh?”

Từ Nam Nho dừng một chút: “Cũng không hẳn là mỗi ngày”.

“Không phải mỗi ngày cũng là thường xuyên rồi”.

“Cũng không thường xuyên lắm”.

“VẬY LÀ NGẪU NHIÊN RỒI”.

“...”

“Xùy, học sinh bây giờ đúng là không có kỷ luật, anh nói xem các cô ấy có cần nghiêm túc học hành không? Ba mẹ đưa bọn chúng đến trường để làm gì?” Dịch Tích vừa lảm nhảm vừa đi ra ngoài, “Gì mà ban cán sự chứ, học hành thì không lo, toàn nghĩ vớ vẩn...”

Sau khi đi ra ngoài, Dịch Tích xoay lại nhìn anh: “Anh còn ngây ra đó làm gì, mau chóng qua đây ăn cơm, nguội rồi thì em mặc kệ đấy”.

Ngữ khí của Dịch Tích có thể nói là cực kỳ không tốt.

Từ Nam Nho khó có lúc khó hiểu, cô ấy đang giận cái gì?

**

Dịch Tích và Hoàng Vi sau khi tan tầm thì cùng nhau tới “Tích Thời” uống ly rượu.

“Cậu nói cô ấy có phải quá không rụt rè, đưa thư tình đều đưa đến phòng làm việc?” Dịch Tích lại mạnh mẽ rót thêm một chút

rượu, “Cậu nói xem cậu nói xem, có phải là không biết dè dặt!”

Hoàng Vi cắn mấy hạt dưa: “Có không dè dặt đi nữa thì có bằng cậu không, cậu đừng quên là lúc học đại học cậu còn trực tiếp đến tận nhà thầy”.

“Tớ...” Dịch Tích nghẹn lại, “Lúc đó tớ đâu có tỏ tình, chỉ là quan tâm nên mới đi đến nhà anh ấy, một chút ý xấu cũng không có!”

“Ồ”.

“Còn nữa, cậu nói xem bây giờ còn ai dùng thư để tỏ tình? Đây là làm gì? Diễn văn nghệ sao?”

Hoàng Vi tròn mắt: “Đúng đúng, nên giống cậu mới đúng, không nói nhiều liền dọn đến nhà đối diện người ta, dùng chiêu cặn thủy lâu đài tiên đặc nguyệt

(*)”.

(*) gần gũi với người có quyền lực thì được hưởng lợi trước.

“Gì chứ, có gần nữa thì có gần bằng tớ? Cô ấy cách vách Từ Nam Nho, còn tớ ở trên giường Từ Nam Nho”.

“...” Hoàng Vi lắc đầu, “Có trách thì trách thầy Từ của chúng ta có gương mặt đẹp như vậy, cậu nói xem, có nữ sinh nào không động lòng”.

Dịch Tích lạnh lùng chế giễu: “Đúng là mắt mù, nhìn một cái là biết ngay anh ấy có bạn gái rồi”.

Hoàng Vi: “Ừ? Tớ không nhìn ra”.

“Cậu cút đi”.

Hoàng Vi cười run lên: “Được rồi, nhìn dáng vẻ ghen tuông này, còn không phải là có nữ sinh tỏ tình thôi sao, cậu cho rằng bao năm nay thầy ấy gặp còn ít sao? Khẳng định là nhiều đợt rồi”.

Dịch Tích liếc cô ấy: “Tớ có nói tớ ghen sao? Tớ chỉ đang cảm thán thói đời ngày càng bại hoại!”

Hoàng Vi: “Thói đời ngày càng bại hoại từ ngày cậu và thầy Từ ở bên nhau”.

“...”

“Mà cậu không cần tức giận, tuy rằng nữ sinh kia trẻ hơn cậu, collagen trên mặt cũng nhiều hơn cậu, nhưng đều không phải trọng điểm, trọng điểm là cậu gặp thầy trước, nhìn đi, lớn tuổi cũng có chỗ tốt của lớn tuổi”.

Dịch Tích hờ hững nhìn Hoàng Vi: “Cậu đang an ủi tớ?”

Hoàng Vi: “Có thể nói như vậy”.

Dịch Tích: “Ừ”.

Sau khi ở bên nhau với Từ Nam Nho, cô đúng là quên đi dáng vẻ si tình của mấy nữ sinh trong lớp. Trải qua cuộc gọi điện với cô nữ sinh kia mới làm Dịch Tích nhớ lại, cái tên này lớn lên lại đẹp trai như vậy đúng là bảo vật phát sáng trong trường.

Rất nhiều người muốn khai quật cũng hợp lý.

**

Từ Nam Nho từ trường học trở về nhìn thấy Dịch Tích ngồi trên sofa ăn đồ ăn vặt. Bản thân cô ăn một chút, còn đút một chút cho Dịch Chiêu Tài ăn.

Một chủ một mèo nhai sột soạt, vẻ mặt thoải mái hết sức.

Từ Nam Nho lơ đãng nhìn vụn bánh rơi trên sofa, im lặng đi vào phòng, cầm ra một cái máy hút bụi nhỏ.

Dịch Tích xem phim đến mức vui vẻ, cũng không để tâm Từ Nam Nho làm gì bên cạnh, sau đó lại thấy anh tới tới lui lui che đi tầm nhìn của cô.

“Anh tránh một chút, đang cao trào”.

Từ Nam Nho: “Em đứng lên, đổi chỗ khác ngồi”.

Dịch Tích yên lặng nhích sang bên cạnh, Từ Nam Nho dọn sạch chỗ cô ngồi lại phát hiện người này lại xả rác ở chỗ khác. Chân mày anh giật giật, “Đổi sang chỗ khác nữa đi”.

Dịch Tích mặc kệ anh, một giây sau đã bị người khác túm lên.

“A!”

Từ Nam Nho trực tiếp ôm cô vào lòng, sau đó khom lưng dọn chỗ cô ngồi.

Dịch Tích dựa vào vai anh, tức giận nói: “Có để cho người khác xem phim không”.

“Bảo em lúc ăn vặt thì chú ý chút, lại không nghe lời”.

Dịch Tích lạnh lùng chế giễu: “Đúng rồi, chắc chắn là không nghe lời như học trò anh”.

Từ Nam Nho dừng lại: “Hửm?”

Dịch Tích trực tiếp vắt lên người anh, vừa xem phim vừa hung dữ nói: “Thành tích tốt, chỉ số thông minh cao, ngoan ngoãn đáng yêu, thuận tiện ngưỡng mộ anh, loại học sinh này là tốt nhất có đúng không”.

Từ Nam Nho vươn tay đỡ lấy eo cô để cô đứng vững, anh nhìn cái gáy của cô, trầm mặc rồi nói: “Ngưỡng mộ? Không tốt”.

Qua một lúc lại nói: “Nhưng mà mấy cái em nói trước đó cũng rất tốt, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì! Rất thích đúng không”.

“Nhưng mà có lẽ là anh thích học sinh hư”. Từ Nam Nho vẫn nghiêm chỉnh như cũ, không nhanh không chậm nói, “Giống như em”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 42

Ngày kia là sinh nhật của Dịch Thành Hành, hôm nay Dịch Tích đã nhận được tin nhắn của Dịch Nhạc gửi cho cô.

“Sinh nhật của ba, ông ấy hi vọng chị quay về”.

Dịch Tích nói biết rồi cũng không nói gì thêm nữa.

Cũng đã nhiều ngày như vậy rồi, thật ra thì tức giận trong lòng cô cũng giảm đi không ít, lại thêm vào việc Dịch Thành Hành không đến gây phiền phức cho cô và Từ Nam Nho, nên cô cũng không có bài xích gì nhiều đối với ông.

Vốn dĩ tối nay lúc ra khỏi cửa muốn mua cái gì đó để làm quà tặng cho Dịch Thành Hành, không ngờ rằng còn chưa xuất phát thì nhận được cuộc gọi từ Trình Viện.

Trình Viện nói đã lâu không gặp, hẹn cô cùng nhau ăn một bữa cơm tối. Dịch Tích nghĩ rằng ăn xong bữa cơm này rồi đi mua quà thì cũng không muộn, vì vậy liền đồng ý.

Hẹn nhau với Trình Viện ở một quán ăn kiểu Trung, lúc Dịch Tích đến quán thì Trình Viện cũng đã đến rồi, cô ấy ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa phát ngốc.

"Trình Viện". Dịch Tích ngồi xuống đối diện cô ấy, "Sao hôm nay lại nghĩ đến việc tìm tôi ăn cơm".

Trình Viện giống như vừa hồi phục tinh thần, cô ấy nhìn cô, nhếch khóe miệng cười cười: “Không có gì, đột nhiên không tìm được người ăn cơm”.

“Cô còn không tìm được người ăn cơm sao”. Dịch Tích tưởng rằng cô ấy đang đùa, “Dịch Vân Chiêu đâu?”

Trình Viện ngậy ra một lát, nhanh chóng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sau đó lại nhìn sang cô. Tâm trạng của cô ấy có chút kỳ lạ, giống như đang cố gắng nhấn nhịn điều gì đó.

“Đi công tác”.

“Ừ”. Dịch Tích không nghi ngờ gì, cô hỏi, “Gọi thức ăn chưa?”

Trình Viện: “Vẫn chưa, chờ cô đến”. Nói xong, cô ấy gọi người phục vụ đứng bên cạnh đưa thực đơn cho Dịch Tích.

Lúc Dịch Tích lật thực đơn xem món ăn, Trình Viện đột nhiên hỏi: “Dịch Tích, cô với Từ Nam Nho ở bên nhau rồi sao”.

Dịch Tích ngẩng đầu nhìn cô ấy, nói thật: “Ở bên nhau rồi”.

“Nghe nói, cô là học trò cũ của anh ấy”.

“Lúc còn đại học có dạy tôi”.

“Thì ra hai người đúng thật là đã sớm quen biết”. Trình Viện nói, “Vậy anh ấy có phải là sớm thích cô rồi không”.

Dịch Tích gọi xong hai món ăn: “Sao hôm nay cô lại đột nhiên hỏi việc này”.

Trình Viện nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, cô ấy dường như chỉ là muốn tám chuyện, nhưng Dịch Tích vẫn cảm thấy hôm nay cô ấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

“Lúc nghe Lâm Mẫn và La Kha trò chuyện có nhắc đến, bọn họ nói Từ Nam Nho có khả năng là đã sớm có ý đối với cô, nhưng bởi vì vướng bận thân phận thầy giáo kia mà thôi... Tôi nghĩ thì cũng đúng, lần đó anh ấy uống say còn hỏi tôi có phải ở lớp Thương Mại hay không, chẳng phải bọn họ nói hai chúng ta khá giống nhau sao, chắc là anh ấy cũng là bởi vì vậy, trong lúc hồ đồ đã cho rằng tôi là cô”.

Dịch Tích vẽ mặt sâu xa: “Tôi không biết anh ấy nghĩ như vậy...”

“Cũng đúng được chín mười phần, Dịch Tích, thật tốt, tôi còn tưởng rằng Từ Nam Nho đối với ai cũng lạnh lùng, thì ra là tôi nghĩ sai rồi, chỉ là lúc anh ấy không gặp được cô mới như vậy thôi”.

Dịch Tích do dự một lát: “Trình Viện, có phải cô đã xảy ra chuyện gì không?”

Hôm nay Trình Viện quá không giống Trình Viện thường ngày, cô luôn luôn riu rít không nghiêm túc, nhưng hôm nay lại không giống, lúc nói chuyện cô rất nghiêm chỉnh, nét mày rõ ràng có chút u buồn.

“Không có việc gì, tôi có thể có gì, chỉ là tâm sự mà thôi”.

Sau khi nói xong cô ấy lấy thực đơn trong tay cô, nghiêm túc nghiên cứu món ăn.

Tiếp theo đó, Trình Viện cũng không nhắc đến Từ Nam Nho, nên nói là, cô ấy không nói thêm gì nữa, Dịch Tích cảm thấy tâm trạng

của cô ấy không tốt lắm, nhưng mà cô cũng không biết bắt đầu từ đâu để hỏi.

Lúc sắp ăn xong, Trình Viện nói: “Món ăn này cô chưa đụng tới”.

Dịch Tích nhìn cô một cái: “Tôi không ăn đậu bo”.

Trình Viện: “Quả nhiên...”

“Ừ?”

“Dịch Vân Chiêu cũng nói cô không ăn đậu bo”.

“Anh ta?”

“Dường như anh ấy rất hiểu cô”.

Dịch Tích “ừ” một tiếng: “Nói sao thì cũng là nhiều năm ăn cơm trên cùng chiếc bàn, chắc là sẽ chú ý đến”.

“Vậy lúc nhỏ hai người thường hay cãi nhau không? Quan hệ thật sự là không tốt như vậy sao?”

Dịch Tích kỳ lạ nhìn cô ấy: “Anh ta không nói với cô là quan hệ của chúng tôi không tốt sao”.

Trình Viện cười một cái: “Từ trước đến giờ, anh ấy không bao giờ nhắc cô trước mặt tôi, có lúc tôi chủ động nói, anh ấy cũng không đáp lại”.

Dịch Tích buông tay: “Cô xem, đây nói rõ là quan hệ của chúng tôi cũng không ra sao cả, anh ấy lười nói về tôi, tôi cũng lười nói về anh ấy”.

“VẬY sao...”

**

Sinh nhật của Dịch Thành Hành không muốn long trọng quá, cho nên cho dì Lâm làm mấy món ngon, một nhà ăn cùng một bữa cơm là tốt rồi.

Lúc Dịch Tích quay về nhà thì Dịch Thành Hành còn chưa từ bên ngoài quay về, cô đi vào nhà bếp, chỉ thấy dì Lâm và Tường Minh Lệ bận rộn tới lui chuẩn bị bữa tối.

“Tích Tích à, con quay về rồi”. Dì Lâm thấy cô thì vẻ mặt vui mừng.

Tường Minh Lệ cũng nhìn cô cười nói: “Đi nghỉ ngơi chút đi, đợi ba con về thì có thể ăn được rồi”.

Dịch Tích “ừ” một tiếng: “Khi nào ông ấy quay về”.

“Chắc là một tiếng nữa”.

Dịch Tích sau khi nghe xong cũng không nói gì nữa, xoay người đi ra phòng khách.

Dịch Vân Chiêu và Dịch Nhạc cũng ngồi ở phòng khách, mỗi người ngồi một bên, đang bấm điện thoại.

Dịch Tích ngồi xuống ở giữa, cầm lấy điều khiển từ xa tùy tiện bấm một tiết mục văn nghệ, đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Dịch Nhạc đứng dậy đi ra mở cửa.

Sau khi Dịch Nhạc mở cửa nhìn thấy một người phụ nữ đứng bên ngoài, cô ấy rất xinh đẹp, nhưng nhìn hơi nhột nhạt.

“Cô là ai?”

“Tôi tìm Dịch Vân Chiêu”.

“Anh tôi? Cô là ai?”

Người phụ nữ im lặng một chút: “Anh ấy có đây không”.

“Có”. Dịch Nhạc chần chờ một lát, quay đầu lại nhìn về phòng khách nói, “Anh, có người tìm anh”.

Dịch Tích ngồi ở trên sofa chơi trò chơi, nghe được Dịch Nhạc nói có người tìm Dịch Vân Chiêu cũng không ngẩng đầu lên.

Sau đó Dịch Nhạc trở lại, sau đó nữa, ngoài cửa đột nhiên có chút ồn ào.

Dịch Nhạc lo lắng: “Chuyện gì đây? Cãi nhau sao?”

Dịch Tích lúc này cũng đặt điện thoại xuống: “Ai tới?”

“Lúc nãy có người phụ nữ đến nói là tìm anh”.

“Người phụ nữ”, Dịch Tích nghĩ nghĩ, “Trình Viện?”

“A? Em không quen”.

Dịch Tích không chút suy nghĩ liền đứng dậy đi về phía cửa, đúng lúc này, cô nhìn thấy Trình Viện đột nhiên đi từ cửa vào, “Dịch Vân Chiêu, anh dám nói không! Anh dám đứng trước mặt người nhà mình nói không!”

Mỗi lần Dịch Tích nhìn thấy Trình Viện đều là lúc cô ấy cười, từ trước đến nay cô ấy đều là đáng vẻ vô tư, cô chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày Trình Viện lại khóc thành như vậy.

Lúc ấy cô cũng ngây ngẩn cả người.

Tưởng Minh Lệ và dì Lâm đi từ phòng bếp ra cũng khiếp sợ.

Tưởng Minh Lệ: “Vân Chiêu, làm sao vậy?”

Trình Viện ở phía sau Dịch Vân Chiêu mang theo sắc mặt cực kỳ tệ, anh không trả lời Tưởng Minh Lệ, đi lên kéo Trình Viện: “Chúng ta ra ngoài nói”.

“Anh sợ cái gì?” Trình Viện chỉ vào Dịch Tích, “Sợ lời em nói ra bị gia đình anh nghe hay là bị cô ấy nghe được!”

Dịch Tích nhíu mày: “Trình Viện, xảy ra chuyện gì?”

“Anh ấy...”

“Trình Viện!” Dịch Vân Chiêu đen mặt ngắt lời cô, “Hai chúng ta chia tay là chuyện của chúng ta, em hà tất liên lụy tới người khác!”

Trình Viện: “Liên lụy người khác... Rõ ràng chính là anh liên lụy em! Hiện tại em muốn liên lụy đến cô ấy, anh liền không nữa?”

Dịch Vân Chiêu: “Em...”

Dịch Tích có chút khiếp sợ, một mặt là vì hai người họ vậy mà lại chia tay, mặt khác là vì phản ứng của Trình Viện. Trình Viện luôn luôn co được dãn được, lúc chia tay sẽ không có khả năng làm chuyện như vậy.

Trừ phi...

Cô thật sự yêu Dịch Vân Chiêu.

“Viện Viện, chuyện của chúng ta chúng ta tự mình nói được không”.

Trình Viện lau nước mắt, không quan tâm nói: “Tự nói, tâm tư của anh chẳng lẽ muốn giấu kín mãi mãi sao, chuyện anh thích Dịch Tích cứ vậy mà không dám đem ra ngoài ánh sáng sao!”

Lời này nói ra, tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều trắng bệch.

Về mặt Dịch Nhạc hoảng sợ: “Không cho phép cô nói! Nói nhảm gì đó! Đây là anh trai tôi và chị tôi!”

Trình Viện mím môi: “Nói nhảm? Tại sao tôi phải nói nhảm! Cô hỏi thử người anh này của cô đi, có phải anh ta vì cảm thấy tôi giống với Dịch Tích mới chú ý đến tôi, mới cùng tôi ở bên nhau. Nếu như anh ta không thích Dịch Tích, vì sao lúc anh ta uống say lại gọi tên cô ấy, vì sao vẫn luôn để hình của cô ấy trong ví tiền của mình!”

Dịch Tích gương mặt nhìn Dịch Vân Chiêu, người kia lại hoàn toàn im lặng. Mà anh cũng nhìn cô với cặp mắt đỏ ngầu.

“Trình Viện, cô đang nói cái gì...” Dịch Tích gian nan nói.

“Dịch Tích, xem ra cô cũng không biết, cô vẫn cảm thấy quan hệ của hai người rất tệ? Đó có lẽ chỉ là cô nghĩ mà thôi?”

Dịch Tích: “Không thể nào”.

“Sao lại không thể nào? Chính là anh ấy thích cô! Không phải hai người không có quan hệ huyết thống sao?” Trình Viện lạnh lẽo nhìn Dịch Vân Chiêu, “Anh nói đi, vì sao anh không dám nói ra”.

Dịch Vân Chiêu nắm chặt bàn tay, anh hít sâu một hơi rồi nói, thanh âm khó nhọc thoát ra khỏi cổ họng: “Tôi, thích cô ấy thì sao, không thích cô ấy thì sao”.

Tưởng Minh Lệ lạnh lùng nói: “Dịch Vân Chiêu, con im miệng!”

Dịch Vân Chiêu rủ mắt: “Xin lỗi”.

Câu xin lỗi này cũng không biết là nói với ai, anh đưa tay giữ chặt Trình Viện: “Vui chưa, vui rồi thì đưa cô về”.

Trình Viện: “Dịch Vân Chiêu!!”

“Trình Viện, nhẫn nại của tôi có hạn”.

“Anh!”

**

Cuối cùng thì Dịch Vân Chiêu vẫn đưa Trình Viện đi khỏi, mà trong nhà còn lại những người chưa kịp phản ứng.

Ai cũng không ngờ rằng một ngày bình lặng như vậy lại xảy ra chuyện này.

Mà hoảng sợ hơn hết chính là Dịch Tích, cô không biết bây giờ trong lòng là mùi vị gì, nói ghê tởm sao? Không có, cô và Dịch Vân Chiêu vốn dĩ không có quan hệ gì, cũng chưa từng xem anh ta là anh trai. Vui sướng sao? Vậy thì càng không có, cô chán ghét Dịch Vân Chiêu cũng không phải là ngày một ngày hai. Tóm lại là đến

cuối cùng, còn sót lại chỉ là khiếp sợ, cô vẫn luôn cho rằng Dịch Vân Chiêu chán ghét cô, sao lại biến thành thích?

Mà sắc mặt của Tưởng Minh Lệ đã trắng bệch, bà đã sớm không dám nhìn Dịch Tích.

Lúc Dịch Thành Hành trở về thì Dịch Vân Chiêu vẫn chưa trở về.

Trên bàn cơm, đồ ăn đều đã chuẩn bị xong xuôi, trong lòng dì Lâm biết mọi chuyện, nhưng chủ nhà không ai mở lời, tự nhiên bà cũng sẽ không nói nói lời thừa.

“Vân Chiêu đâu”.

“Đột, đột nhiên có việc, đi ra ngoài một chuyến”. Tưởng Minh Lệ rủ mắt nói.

“Chuyện gì mà gấp như vậy, không ăn cơm đã đi”. Dịch Thành Hành nhìn Dịch Nhạc, “Nhạc Nhạc, gọi điện thoại kêu anh con về ăn cơm”.

“Dạ... Biết rồi”.

Lúc Dịch Nhạc đứng dậy cầm theo điện thoại kéo kéo Dịch Tích, Dịch Tích nhìn cô, sau đó thấp giọng nói, “Chị đi theo em”.

Dịch Nhạc kéo cô tới phòng cô, đây cũng là lần đầu tiên cô ấy bước vào phòng cô.

“Làm gì”.

“Chị, chị sẽ nói ba biết sao, chuyện anh thích chị...”

Dịch Tích: “Xem ra cô không ngạc nhiên lắm, sao nào, cô đã biết?”

Dịch Nhạc cắn môi: “Trước đó em luôn không hiểu vì sao lúc anh ấy ở nước ngoài luôn chú ý chuyện của chị, cũng không hiểu vì sao anh ấy lại quan tâm chị như vậy, sau đó thì em hiểu, anh ấy thích chị, bắt đầu từ lúc còn rất nhỏ”.

Sắc mặt Dịch Tích căng thẳng: “Sau đó thì sao”.

“Em, em biết chị không có lừa gạt người khác, em cũng biết lúc nhỏ anh ấy có một lúc đối với chị, đối với chị có ý đồ gây rối... Chuyện này, là anh em làm sai. Dịch Tích, chị có thể... Có thể tha thứ cho anh ấy một lần, anh ấy uống say rồi, anh ấy thật sự không biết bản thân đã làm cái gì”.

“Tha thứ?” Dịch Tích cười một cái, “Chuyện này đã qua lâu như vậy, thật ra thì tôi sớm nên quên đi. Nhưng nếu cô một hai phải bắt tôi tha thứ, tôi thật sự không biết tha thứ như thế nào, anh ta uống say, tạm thời không trách, nhưng sau đó thì sao, sau đó lúc anh ta tỉnh táo, vì sao không dám thừa nhận. Còn có mẹ cô, bà ấy là người đầu tiên trở về, lúc ấy bà ấy nhất định thấy được phòng tôi là cảnh tượng gì, nhưng bà ấy lại lựa chọn bao che cho đứa con là anh ta. Dịch Nhạc, nói thật thì, nếu là cô, cô sẽ cảm thấy cô nên thế nào”.

Mặt Dịch Nhạc trắng bệch: “Em biết... Em biết chị nhất định hận thấu xương mẹ và anh, nhưng mà, nhưng mà em thật sự sợ nhà mình sẽ sụp đổ, Dịch Tích, ba biết được thì sẽ thế nào, đến lúc đó nên làm cái gì”.

“Tôi sẽ không nói”. Dịch Tích hờ hững nói, “Không phải bởi vì tôi lựa chọn tha thứ, mà là tôi lười nhắc lại chuyện này, sự việc đã qua

lâu như vậy, ba lại lớn tuổi, tôi cũng không còn nhỏ, tôi không muốn dầy vò như vậy”.

Ánh mắt Dịch Nhạc sáng lên, “Chị, chị sẽ không nói cho ba biết việc hôm nay sao”.

Dịch Tích lạnh lùng nói: “Nếu tôi nói ra... Sau đó, ba và mẹ cô sẽ cãi nhau một trận lớn, sau đó nhắc lại chuyện xưa, nghiêm trọng mà nói thì sẽ ly hôn? Sau đó nữa thì anh cô bị đuổi khỏi nhà? Chuyện đến nước này, đối với tôi thì có lợi ích gì”.

Ba cô thích Tưởng Minh Lệ đến mức nào thì cô không phải không biết, tuổi lớn như vậy còn phải trải qua việc này thì ông ấy phải làm sao xử lý.

Bình tĩnh mà xem xét, ngoại trừ việc Tưởng Minh Lệ nhiều năm trước giữ kín chuyện này của con trai bà, trong cuộc sống thường ngày thì bà ấy chưa hề đụng vào cô, ngược lại vẫn luôn sợ làm cô không vui mà nhún nhường mọi việc.

Cô không còn nhỏ nữa, biết được đợt sóng này nếu nổi dậy thì sẽ kéo theo không ít người.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 43

Đêm nay, Dịch Vân Chiêu không trở về. Tưởng Minh Lệ lo lắng sốt ruột, nhưng ngoài mặt cũng không dám lộ ra quá nhiều cảm xúc.

Dịch Tích ở nhà ăn xong bữa cơm này với Dịch Thành Hành liền ra khỏi nhà, cô không lái xe, là đi ra ngoài tiểu khu. Lúc đến cổng lớn, cô gọi điện thoại cho Từ Nam Nho.

Cô đứng ở ven đường chờ anh, nhưng không nghĩ tới lại gặp Dịch Vân Chiêu trước. Lúc Dịch Vân Chiêu lái xe qua trông thấy được cô, anh ngừng xe lại.

Dịch Tích và người đàn ông trong xe nhìn nhau một cái, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

“Cô không lái xe sao”. Thoạt nhìn sắc mặt anh rất kém, nhưng lúc mở miệng nói chuyện ngữ khí lại coi như ôn hòa.

Dịch Tích: “Vừa rồi uống chút rượu, không lái xe”.

“Ừ, đợi người?”

“Ừ, đợi anh ấy đón tôi”.

Dịch Vân Chiêu cong môi, nụ cười kia lại không bằng không cười. Đầu mày Dịch Tích hơi nhíu lại: “Trình Viện đâu? Anh làm gì cô ấy rồi”.

“Náo loạn một hồi... Đưa cô ấy về nhà”.

Dịch Tích “ừm” một tiếng.

“Dịch Tích”.

“Ừm?”

“Lời cô ấy nói, cô tin không”.

Dịch Tích nghiêng đầu né tránh, trầm mặc một lát nói: “Không tin”.

Dịch Vân Chiêu dường như cười khế: “Tôi biết cô sẽ không tin, không sao cả, tốt nhất là như vậy...”

Dịch Tích: “Anh quay về đi, ba luôn hỏi anh vì sao còn chưa về”.

Dịch Vân Chiêu hơi chậm chạp, anh cúi đầu, bàn tay trên vô lăng hơi siết chặt: “Dịch Tích, cô có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không, lúc đó cô trừng mắt với tôi, giả vờ như bản thân rất hung dữ. Tôi nghĩ, lúc đó chắc là cô rất ghét tôi, nhưng mà... Nhưng mà cô tin không, cảm giác lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô lại là, tính tình cô dường như rất tệ, nhưng nhìn thì... Rất đáng yêu”.

Dịch Tích hơi ngần ngừ.

“Lúc đó cô là ghét tôi thật, chỗ nào cũng gây phiền phức cho tôi, còn luôn làm chuyện xấu đổ lỗi cho tôi, lúc nhỏ đúng là cô rất hư. Có một khoảng thời gian tôi đúng là ghét cô, tôi ghét dáng vẻ cao cao tại thượng của cô, ghét cô lúc vừa sinh ra đã có mọi thứ, ghét lúc cô nhìn tôi như nhìn người ngoài... Nhưng tôi vừa chán ghét cô, lại vừa

không nhận được chú ý cô, tôi sẽ nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể làm cô không ghét tôi nữa”.

Sự thật kỳ lạ lại chấn động được che đậy giờ đây dần hé mở, Dịch Tích dùng sức đè nén nó, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Đều đã qua rồi”.

“Đúng, đều đã qua rồi”. Dịch Vân Chiêu nhìn phía trước, “Nếu không có Trình Viện hôm nay náo loạn, những lời này tôi vĩnh viễn không nói ra. Nhưng mà tuy tôi đã nói, cô cũng chỉ làm như không nghe thấy đi, dù sao... Cũng đã qua”.

Dịch Vân Chiêu: “Còn có, sự việc trước kia, thực xin lỗi”.

Dịch Tích: “...”

“Tôi... Quá yếu đuối,” Dịch Vân Chiêu thấp giọng cười, nhưng nghe lên càng giống khóc, “Khi đó, thật sợ hãi bị người khác biết được chân tướng, sợ một lần nữa trải qua những ngày tháng khổ sở, sợ rời đi ngôi nhà này, sợ...”

Sợ sẽ không còn được gặp lại em.

“Dịch Tích, thật sự xin lỗi”.

Gió đêm hiu quạnh, Dịch Tích đứng ở ven đường, nhìn người đàn ông sắc mặt ảm đạm trong xe.

Lúc Dịch Vân Chiêu nói xin lỗi, nội tâm cô đối với sự kiện kia không hề dao động, cô biết có rất nhiều thứ trên người đàn ông này cô đều hiểu sai rồi, nhưng giờ phút này, cô cũng không muốn lại truy cứu nữa.

“Dịch Tích”.

Lại có một chiếc xe chạy đến, Dịch Tích quay đầu nhìn lại, thấy Từ Nam Nho từ trên ghế lái chính đi xuống hướng về phía cô. Lòng cô thả lỏng, cảm giác cả đêm phiền muộn chợt được giải thoát.

“Anh đến rồi”.

Từ Nam Nho đi lên trước, anh nhìn thoáng qua Dịch Vân Chiêu bên trong xe, khẽ gật đầu.

“Tôi đi trước”. Dịch Tích nói.

Dịch Vân Chiêu gật đầu.

Dịch Tích kéo tay Từ Nam Nho, xoay người đi về xe anh.

Từ kính chiếu hậu, Dịch Vân Chiêu thấy hai người sóng vai nhau rời đi.

Lúc Dịch Tích kéo cánh tay Từ Nam Nho, tất cả khí thế bức người đều biến mất, đổi thành nũng nịu, là dáng vẻ cần có của một người phụ nữ đang yêu.

Dịch Vân Chiêu thu lại ánh mắt, chậm rãi úp mặt vào vô lăng, ngực đau đớn như bị kim đâm.

Trình Viện nói đúng, cả đời này, anh cũng không thể nói chữ “yêu” với cô. Anh không có tư cách, càng không có thân phận để yêu cô.

Mà tình yêu này bắt đầu từ khi nào, anh cũng không biết, chỉ là từ nhỏ đã dễ dàng bị cô hấp dẫn, thậm chí ở tuổi niên thiếu, sau khi lén lút xem loại phim kia cùng đám bạn, vào ban đêm mơ thấy lại là cô.

Có biết bao nhiêu bản thử, nhưng sao anh lại không thể không chế được.

Đã nhiều năm như vậy, yêu đương không thành, không một lần nào bản thân có thể nghiêm túc.

Mà Trình Viện... Tóm lại là anh sai. Trình Viện không phải cô ấy, nhưng anh lại vô thức cảm thấy Trình Viện là cô ấy. Liều mạng đối tốt với Trình Viện, hữu cầu tất ứng, đem ôn nhu của nhiều năm như vậy đều dành cho một mình cô, nhưng cuối cùng... Đều là giả dối.

Anh im lặng yêu Dịch Tích mười mấy năm, có lẽ, nên hoàn toàn vẽ xuống một dấu chấm hết rồi.

**

Trên đường về nhà, so với ngày thường thì Dịch Tích trầm mặc nhiều hơn, Từ Nam Nho phát hiện lúc bản thân nói chuyện với cô thì cô vẫn thất thần.

Sau khi về đến nhà, cô thay dép xong im lặng bước vào trong, đi được vài bước, lại bị Từ Nam Nho kéo lại.

“Dịch Tích”.

“A?”

Dịch Tích cúi đầu, cho nên liếc một cái liền thấy Từ Nam Nho đi chân không giẫm lên sàn nhà, cô kỳ quái ngẩng đầu lên: “Sao anh không mang dép”.

Từ Nam Nho: “Em mang của anh”.

Từ khi Dịch Tích ở lại đây, Từ Nam Nho đã mua cho cô đôi dép nữ, trong nhà không hay có người tới thăm, cho nên ngay cửa ra vào chỉ bày hai đôi dép một xám một hồng.

Dịch Tích vừa cúi đầu, quả nhiên là mang nhầm rồi.

“A... Em đi ra đổi lại”.

Từ Nam Nho không buông tay, Dịch Tích hơi nhú mào: “Làm sao vậy?”

“Em làm sao vậy?”

“Em?”

“Em vẫn luôn thất thần, nghĩ gì vậy”.

“Nghĩ đến Dịch Vân Chiêu”. Dịch Tích buột miệng thốt ra.

Tay Từ Nam Nho bóp một cái: “Nghĩ đến anh ta làm gì?”

Dịch Tích trầm tư một lát: “Anh ta và Trình Viện chia tay”.

Từ Nam Nho: “Ừ, hai người bọn họ ở bên nhau”.

Dịch Tích: “Tin tức của anh quá lạc hậu”.

Từ Nam Nho cười một chút: “Sau đó thì sao”.

Dịch Tích bấu môi, đem sự việc hôm nay xảy ra nói sơ với Từ Nam Nho.

Sau khi nói xong, hai người đã ngồi trên sô pha.

Dịch Tích tùy ý đùa giỡn ngón tay anh, rầu rĩ nói: “Em cho rằng hai người chúng em đều ghét đối phương, nhưng hiện tại anh ta lại nói với em rằng thật ra anh ta không hề ghét em, em... Nói như thế nào nhỉ, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái”.

“Anh ta thích em?” Từ Nam Nho nghe xong một hồi lâu mới đúc kết ra một nội dung sâu sắc nhất, lúc anh nói ra những lời này trong lòng lại cực kỳ khó chịu.

Dịch Tích: “Ừm...”

“Anh ta thích em, ha”.

“Anh làm gì?”

“Anh ta dựa vào đâu mà thích em”.

Dịch Tích sửng sốt, sau đó khẽ cười, cố ý nói: “Ừ, chỉ anh mới có thể thích à, trên thế giới này có nhiều người thích em lắm”.

Sau khi nói xong mặt đã bị bắt lấy, người nào đó hung hăng nói: “Em lặp lại lần nữa”.

“Em dám nói đấy, anh muốn thế nào!”

Từ Nam Nho xoay người đè cô dưới thân: “Được, người thích em rất nhiều, nhưng thích em nhất là anh”.

“Anh sao biết anh là người thích em nhất... A!”

Lời còn chưa nói xong thì có cảm giác trên cổ bị cắn một cái, Dịch Tích nắm lấy tóc anh: “Anh thuộc chó à!”

“Anh thuộc em”.

“...”

Thay đổi sang chỗ khác, lại gặm cắn một cái, không nặng, nhưng Dịch Tích sợ ngứa, một chút cũng chịu không nổi: “Được được, người thích nhất chính là anh, không ai có thể cùng anh so! Được chưa!”

“Qua loa”.

“?”

“Dịch Tích, anh hối hận”.

Dịch Tích cảm giác được Từ Nam Nho đột nhiên yên tĩnh một lát, “Cái gì”.

“Ba năm trước... Anh hối hận”. Từ Nam Nho lại tinh tế hôn cổ cô, “Anh nói rồi nói, chuyện đã làm, anh đều hối hận”.

Dịch Tích bị anh làm cho phát run, cô khép hờ mắt nói: “Ừm, nói như vậy thì, anh cảm thấy lúc trước hẳn là nên yêu em từ lần gặp đầu tiên, sau đó ở bên em mới đúng”.

Từ Nam Nho dừng một chút: “Như vậy không tốt”.

“Sao lại không tốt”.

“Khi đó em là học trò anh”.

“Anh lại nữa,” Dịch Tích gập chân đá anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Vậy mà bản thân làm thầy giáo đầy hứa hẹn còn nói hối hận với em đi đâu rồi!”

Từ Nam Nho đề lại cái chân không an phận của cô: “Em vẫn còn đang học”.

“Còn đang học thì sao, chúng ta nên mỗi ngày tay trong tay đi học, anh ở trên bục giảng, em ở dưới bục giảng, hoàn mỹ biết bao”. Dịch Tích nói xong duỗi tay vào trong quần áo anh, giọng nói nũng nịu: “Thầy à, anh có xem qua bộ phim điện ảnh Nhật Bản chưa, nữ học sinh trốn dưới bàn trên bục giảng, thầy giáo liền ngồi xổm xuống hôn cô ấy, những học sinh khác ở dưới đều nghiêm túc làm bài tập mà không hề biết sự việc đang diễn ra. Anh xem, nếu lúc ấy anh và em ở bên nhau, chúng ta cũng có thể thử xem, lãng mạn biết bao”.

Tay của Dịch Tích lướt khắp người anh, tuy trên mặt Từ Nam Nho có chút hồng nhạt, nhưng nghe vậy lại nghiêm túc nói: “Nói vớ vẩn bậy bạ”.

“Vớ vẩn bậy bạ chỗ nào, cũng chỉ là hôn một cái thôi, sao có thể so với anh bây giờ được... Đề lên người học sinh”.

Từ Nam Nho: “...”

Quần áo của Từ Nam Nho bị cô vén lên cũng không ít, ngón tay Dịch Tích đụng đến chỗ nhô lên trước ngực anh, cố ý dùng tay nhéo nhéo.

“Dịch Tích”. Từ Nam Nho trầm giọng cảnh cáo.

Dịch Tích nheo mắt nhìn anh, dán người lên nhẹ nhàng ngậm lấy chấm nhỏ kia, còn lớn gan vươn đầu lưỡi liếm quanh chỗ đó.

Trong nhất thời, Từ Nam Nho rên lên một tiếng, bị đầu lưỡi cô làm cho cả người căng cứng.

Rốt cuộc không nhẫn nại được nữa, anh vén váy cô lên, gần như là thô bạo xé dọc xuống vớ dài đen dưới chân cô.

Ngón tay đâm sâu vào trong, đã ẩm ướt một mảng.

Rủ mắt, anh nhìn cảnh xuân trước mắt, nơi nào đó càng hung hăng hơn.

“Có thể để em ở trên một lần không”. Thời điểm máu chốt, Dịch Tích đột nhiên cắt ngang anh.

Cô hỏi xong cũng không đợi anh trả lời, giấy giụa trượt khỏi dưới thân anh, sau đó lật người ở trên người anh.

“Em...” Quần áo lộ ra một nửa, Từ Nam Nho đã nôn nóng như lửa.

Dịch Tích vắt ngang thân anh, nhắm chuẩn, chậm rãi ngồi xuống.

Vào được một nửa thì cô nhú mày, không động đậy.

“Đợi chút nữa”.

Từ Nam Nho bị cô giữ cho khó chịu, anh khó mà nhịn được vươn tay bắt lấy eo cô, lập tức ưỡn người đi vào.

Đợi chút nữa... Sao mà chờ được.

Dịch Tích bị đâm vào mà hơi hé miệng, hơn nửa ngày mới mắng một câu: “Anh khốn nạn!”

Sít sao chặt chẽ, quẩn quýt triền miên.

Từ Nam Nho nâng mi mắt nhìn cô, thân thể đã sớm không do bản thân cử động.

Khốn nạn thì càng khốn nạn nữa đi...

Gặp được em, khốn nạn chút thì có sao.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dttv-ebook.com

Chương 44

Dịch Tích rút cuộc cũng đợi được cuộc gọi của Trình Viện.

Hai ngày này, cô hỏi đám A Đẩu trong quán bar, bọn họ nói Trình Viện đã vài ngày không đến quán, hơn nữa điện thoại cũng gọi không thông.

Hôm nay, cô nhận được cuộc gọi ngoài ý muốn từ cô ấy, cô còn cho rằng Trình Viện sẽ không nói chuyện với cô nữa.

“Dịch Tích, cô ở công ty sao”.

“Không, hôm nay ở nhà”.

“Ừm”. Đầu dây bên kia, Trình Viện dường như rất bình tĩnh, “Thật ra thì hôm nay gọi cho cô, chỉ muốn nói xin lỗi với cô”.

Dịch Tích hơi dừng lại: “Không, cô không cần xin lỗi, cô không sai”.

“Chắc tôi làm phiền cuộc sống cô rồi”. Trình Viện nhếch khóe miệng, “Tôi nói ra loại bí mật này, nhất định làm cho gia đình cô không yên ổn”.

Dịch Tích không nói cho cô ấy biết đã hai ngày qua cô không về nhà, cho nên thật ra thì cô cũng không biết đám người Dịch Vân Chiêu bây giờ ra sao.

Trình Viện: “Dịch Tích, ngày đó, ngày đó tôi thật sự văng đầu, lúc anh ấy uống say kêu tên cô thì tôi thật sự khó mà tin được, sau đó... Sau đó tôi nhìn thấy anh ấy giữ ảnh chụp của cô như bảo bối, tôi đã biết, thì ra anh ấy thích cô như vậy”.

Dịch Tích không nói gì.

Trình Viện tiếp tục nói: “Tôi biết, tôi như vậy ở trong mắt cô nhất định là rất kỳ quái, tôi cũng cảm thấy bản thân đặc biệt kỳ quái, tôi từ khi nào vì một người đàn ông mà trở nên chính mình cũng không quen biết chính mình. Nhưng... Nhưng tôi cũng không biết làm sao nữa, cứ nghĩ đến việc anh ấy không thích tôi, tôi vô cùng khổ sở”.

“Chưa từng có ai giống như anh ấy đối xử tốt với tôi như vậy, đâu đâu cũng cưng chiều tôi, đâu đâu cũng nhường tôi, tôi nói cái gì anh ấy đều nói tốt, sao anh ấy lại ôn nhu như vậy... Anh ấy đối với tôi tốt như vậy, sao có thể... Không thích tôi chứ”.

“Trình Viện...”

“Cô đừng để ý, chỉ là tôi đột nhiên cầu nhau, tôi không sao rồi, thật đấy, lúc trước đúng là tôi có ý nghĩ muốn tàn nhẫn trả thù, nhưng hiện tại, tôi biết việc đó đều vô dụng, một người có thích cô hay không cũng không phải việc cô có thể khống chế”. Trầm mặc một lát, Trình Viện lại nói, “Dịch Tích, tôi thật sự hâm mộ cô, Từ Nam Nho, Dịch Vân Chiêu... Thì ra, đều chỉ vì cô mà thôi”.

Sau khi trải qua cuộc gọi này, Dịch Tích lại đi một chuyến đến “Tích Thời” tìm Trình Viện.

Nhưng cô vẫn không gặp được Trình Viện, chỉ gặp được anh của cô ấy là Trình Hạo. Trình Hạo nói, Trình Viện về quê rồi, trong

khoảng thời gian ngắn sẽ không quay lại.

Dịch Tích không biết nói cái gì thì tốt, cả đầu bực bội cuối cùng chỉ có thể biến thành cô ngồi trước quầy bar uống rượu giải sầu.

Tâm tình hiện tại của cô, chắc là giống với loại cảm giác thần kỳ của câu “ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết”.

Sau khi Lâm Mẫn tan tầm thì cùng La Kha tới đây, đúng lúc hai người đến lại đụng mặt Từ Nam Nho đến đón Dịch Tích.

“Sao ba người lại xuất hiện ở đây?”

Lâm Mẫn mắt tròn trắng: “Chính cậu ở trong nhóm kêu người tới uống rượu, bây giờ chúng tớ tới rồi, cậu lại gọi tâm can bảo bối đến đón về nhà, Dịch Tích, cậu có phải tìm chuyện để làm không?”

Ý thức được bản thân chính là “tâm can bảo bối” trong miệng Lâm Mẫn, Từ Nam Nho hiếm khi có một tia quẫn bách hiện lên mặt.

Dịch Tích: “Không phải tìm chuyện để làm, này cũng là gì chứ, bốn người chúng ta cùng nhau đi chơi đi”.

Lâm Mẫn dựa vào quầy bar bên cạnh: “Cậu chơi cái gì chứ”.

“Chúng ta đi đua xe! Đi khiêu vũ! Đi hội chợ!”

Lâm Mẫn quay đầu nhìn La Kha: “Đây là uống say rồi?”

La Kha cũng cho là vậy.

“Làm sao vậy, các cậu dám không đi, tớ nói đi liền đi!” Dịch Tích đứng dậy, một tay ôm Lâm Mẫn, một tay kéo Từ Nam Nho, “Đi đi đi”.

Độ tuổi đến hội chợ này không bị giới hạn, nhưng nếu muốn tính thì vẫn là học sinh cấp 3 và sinh viên là nhiều nhất. Lúc Dịch Tích còn học đại học, rảnh rỗi nhàm chán cũng sẽ kéo đám Hoàng Vi tới chỗ này chơi, cô am hiểu nhất chính là đua xe và nhảy game audition trong khu vui chơi.

Ba người đều quen nhường Dịch Tích, thường hay mặc cô muốn làm gì thì làm, mọi người sẽ làm cái đó cùng cô, cho nên hôm nay cô bỗng phát điên muốn tới nơi này chơi, bọn họ cũng đành xả thân vì nghĩa.

La Kha đi mua một rổ xu trò chơi, Dịch Tích lấy một nắm rồi bưng bưng khí thế đi về máy nhảy ở bên kia.

“Đều tránh ra cho chị!” Trên máy đã đủ người chơi, Dịch Tích chỉ vào bọn họ bắt đầu nổi điên.

Lâm Mẫn kịp lúc giữ chặt cô, vội vàng nói với mấy người xung quanh đang có vẻ mặt khó hiểu: “Đùa thôi đùa thôi, cô ấy say rồi”.

“Ai say, tớ đâu có say!”

Lâm Mẫn, “Cậu đó vậy mà còn không có say! Yên tĩnh một chút, còn chơi nữa không!”

Dịch Tích âm ức “hừ” một tiếng, bổ nhào vào người Từ Nam Nho lằm bằm: “Chỉ biết hung dữ với tớ”.

Lâm Mẫn: “...”

Rốt cuộc có người chơi xong rồi, một chỗ chơi bị dư ra, Lâm Mẫn và Dịch Tích đi lên.

Lâm Mẫn: “Chúng ta nhảy bài nào?”

Dịch Tích: “Khó nhất!”

Lâm Mẫn: “Đừng đừng đừng, chúng ta nhảy bài kia”.

“Bài nào”.

Lâm Mẫn cười hì hì chọn một bài hát, cô ấy ti tiện nhìn Từ Nam Nho đứng bên cạnh một cái.

A, chọn bài này thì Dịch Tích nhảy gọi cảm nhất, để xem thầy Từ nhà cô ấy có phản ứng gì.

Lúc Dịch Tích vừa nghe âm nhạc vang lên, liền biết là bài hát mà chính mình quen thuộc nhất: “Bài này à, bài này rất đơn giản”.

Lâm Mẫn: “Tớ lại không biết nhảy lắm, cậu không thể cho tớ chọn bài đơn giản này sao”.

“Được rồi được rồi”.

Từ Nam Nho và La Kha đứng ở bên cạnh chờ, Từ Nam Nho chưa từng tới chỗ như này, ngoại trừ biết nơi này là chơi trò chơi, cái khác thì hoàn toàn không biết gì cả. Trong cảm giác của anh, nơi này hẳn là cái chỗ mà mấy đứa trẻ vị thành niên tới chơi, anh không nghĩ rằng Dịch Tích lại cảm thấy hứng thú như vậy.

Quả nhiên, tính tình trẻ con vẫn chưa mất đi.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Từ Nam Nho dần dần thay đổi.

Trên máy nhảy có các loại nhạc cụ va chạm vào nhau hình thành một bản nhạc cực kỳ chấn động lòng người, mà người nọ trên bục

nhảy có động tác linh hoạt, khi thì vặn vẹo eo nhỏ, khi thì múa may cánh tay, cô nhảy không chỉ là một trò chơi bình thường, mà là một điệu nhảy khiêu khích lòng người.

“Cô gái này nhảy không tệ, một nhịp cũng chưa sai”.

“Nhìn chân nhìn chân, quá đẹp”.

“Phía sau chết người, nhìn như thế nào?”

“Rất xinh đẹp, tôi vừa nãy nhìn thấy, cậu đợi lát nữa chờ cô ấy nhảy xong xuống dưới sẽ biết”.

“Phắc phắc, hình như tôi chảy máu mũi...”

“Quay lại đi quay lại đi!”

... ..

Đoạn đối thoại của hai người bên cạnh cùng lắm là nam sinh cấp 3 mười mấy tuổi, nhưng bây giờ Từ Nam Nho nghe được lời này còn quan tâm người nói là vị thành niên gì chứ.

Lúc hai người quay đến mức chảy nước dãi, một tay anh đưa qua chặn lại camera.

“Này này? Anh làm gì vậy?”

Về mặt Từ Nam Nho âm trầm: “Tắt đi”.

“Tôi quay video của tôi, liên quan gì đến anh”.

“Tôi bảo cậu tắt”.

“Anh...” Nam sinh thấy sắc mặt Từ Nam Nho không tốt thì có ý nhường bộ, nhưng lại dựa gần mặt hét lên, “Anh có bản lĩnh thì kêu người đừng nhảy, dựa vào cái gì mà yêu cầu tôi không được quay lại”.

Màn cãi nhau ngắn ngủi bên này gây chú ý, làm cho mấy người xung quanh đều nhìn qua, chàng trai kia vừa mới tới xem, nên không biết Từ Nam Nho và Dịch Tích đi chung với nhau. Bây giờ thấy tất cả mọi người đều chú ý tới bên này, tự tin của cậu ta cũng tăng lên: “Xen vào việc người khác làm gì! Tôi quay tiểu tử nhà người ta cũng không phải quay anh!”

Từ Nam Nho nhìn cậu ta một cái, đột nhiên lạnh mặt đi lên trước, dưới ánh mắt của mọi người ôm eo Dịch Tích đem cô ôm xuống dưới.

Dịch Tích đang nhảy hăng say thì về mặt ngáo ngơ.

Từ Nam Nho ôm cô đi ra ngoài, lúc đi ngang qua chàng trai kia thì dừng một lát: “Người cậu quay không phải tôi, nhưng người cậu quay là người của tôi”.

Chàng trai: “...”

Mọi người: “Ồ...”

Thấy Dịch Tích bị tóm đi rồi, Lâm Mẫn cũng không nhảy nữa, cô đứng cạnh La Kha nhìn Dịch Tích cách đó không xa bị Từ Nam Nho kéo đi thì cười đến đau bụng.

“Ha ha ha, tớ biết ngay mà, vừa rồi cậu nhìn thấy sắc mặt Từ Nam Nho ra sao không, sớm biết như vậy tớ mới không nhảy, chỉ ở

bên cạnh nhìn, trước đó tớ cùng Dịch Tích tới đây vài lần, con nhóc này lúc nhảy bài này rất sexy, ha ha ha”.

La Kha liếc cô một cái, yếu ớt nói: “Chờ cô ấy tỉnh rượu không đánh chết cậu cũng không ngừng”.

“Cô ấy tuyên bố đánh chết tớ không phải ngày một ngày hai, không thiếu lần này”.

La Kha cười một cái, bất đắc dĩ nói: “Sớm biết vậy thì hôm nay không cùng các người tới, xem ra ngày mai cô ấy còn muốn trách tớ không ngăn lại”.

“Đừng sợ, hai ta có nạn cùng chịu”.

“Cút”.

Mà bên kia, Dịch Tích bị Từ Nam Nho kéo đi, bất mãn nhéo tay anh: “Anh làm gì?! Em còn chưa nhảy xong!”

“Không được nhảy”.

“Em vừa mới tới! Một bài còn chưa hết!”

“Về nhà”.

“Em không! Em muốn qua bên kia!”

Từ Nam Nho trầm mặc một lúc: “Muốn nhảy về nhà nhảy”.

“Hửm? Về nhà nhảy ở đâu”. Dịch Tích ghé vào vai Từ Nam Nho, híp nửa con mắt nói, “Chẳng lẽ là ở trên giường anh sao”.

Từ Nam Nho cứng đờ: “Tùy em”.

Dịch Tích trở mắt, lập tức thét chói tai: “Từ Nam Nho anh là đại sắc quỷ! Vậy mà còn để em nhảy trên giường để anh xem!”

Quần chúng đi ngang qua: “?”

Từ Nam Nho lập tức đưa tay che miệng cô, phía sau vành tai ửng lên một mảng hồng nhạt.

“Ừm... Anh cái đồ dê xồm, uống công làm thầy giáo, ừm ừm... Cái đồ giả đúng đắn...”

Dịch Tích vừa mượn rượu làm càn vừa đùa giỡn Từ Nam Nho, Từ Nam Nho sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp được cục diện khó khổng chế như lúc này, cả người luống cuống tay chân có chút hoảng loạn.

“Còn kêu nữa thì vút em lại đây”. Từ Nam Nho thấp giọng nói.

Dịch Tích chớp mắt, lập tức không hé răng nữa.

“Nghe lời anh lập tức buông tay”.

Dịch Tích ngoan ngoãn gật đầu.

Từ Nam Nho buông tay, vươn tay vén mấy sợi tóc rối trên mặt cô: “Không nên để em đi quán bar một mình”.

Dịch Tích ngẩng đầu nhìn anh, hừ một tiếng, nói: “Em không say”.

“Còn không say?” Từ Nam Nho có chút bất đắc dĩ, “Về nhà”.

Dịch Tích không đi.

Từ Nam Nho: “Sao nào?”

“Có chút chói”.

“Hửm?”

Dịch Tích chỉ chỉ anh, lại chỉ chỉ vào bảng hiệu đứng của cửa hàng bên cạnh: “Cảm giác có chút chói mắt”.

Từ Nam Nho hiểu được, đồ vật trước mắt cũng bắt đầu chói mắt, vậy mà còn nói bản thân không say.

“Lên đi”.

Dịch Tích nhìn người đàn ông cúi người trước mặt, cười một cái, lập tức ngồi lên.

Từ Nam Nho không ngẩng đầu lên, cống cô đi ra ngoài.

“Thầy Từ”.

“Ừm”.

“Vừa rồi anh nói có phải là thật không”.

“Cái gì?”

“Anh nói để em nhảy trên giường cho anh xem”.

“...”

“Có phải thật không”.

“Không...”

“Không phải thật sao? Anh không muốn xem sao”.

“ ... ”

“Được được, anh không xem, vậy em về sau nhảy ở bên ngoài!”

“Không được”

“Dù sao anh cũng không xem!”

“Anh xem”. Nói xong thì ho một cái, tiếp tục nói, “Em muốn nhảy sao cũng được”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 45

Một tháng trước, Dịch Tích nhận được một phần bưu kiện liên quan đến 100 năm kỷ niệm thành lập trường Thành Nguyễn, trường học nhân dịp này mời cựu học sinh về trường chúc mừng.

Vốn dĩ Dịch Tích xem tình huống công việc mới quyết định có đi hay không, nhưng sau đó lại không nghĩ tới giáo viên hướng dẫn lớp Thương Mại trước kia đích thân gửi tin nhắn mời cô, giáo viên cũng ra mặt rồi, đương nhiên là cô sẽ không từ chối lần nữa.

“Thứ Sáu là kỷ niệm ngày thành lập trường, xem ra lại gặp được rất nhiều bạn học”. Trên bàn cơm, Dịch Tích vừa ăn vừa nhắc tới.

“Em muốn đi sao?” Từ Nam Nho gấp một miếng thịt cho cô.

“Đi chứ, giáo viên hướng dẫn của bọn em còn đặc biệt báo cho em”. Dịch Tích ngẩng đầu nhìn anh, “Ngày đó anh có tiết dạy đúng không”.

“Ừm, có tiết ở trường em”.

“Trường em? Ngày kỷ niệm thành lập trường còn có lớp đi học? Lớp nào, nói em biết, em đi quan sát một chút”.

Từ Nam Nho dừng một lát: “Còn muốn đến quây một lần nữa?”

Dịch Tích chẹp chẹp miệng: “Ờ trong mắt anh em quậy phá đến thế sao”.

Từ Nam Nho cười một cái: “Không phải sao”.

“Không nói thì em đến quậy, tiết dạy của anh chẳng lẽ còn khó tìm”. Dịch Tích ý vị thâm trường nhìn anh một cái, “Tùy tiện gọi một em gái nào đó hỏi một chút liền biết anh ở đâu”.

Từ Nam Nho, “...”

“Lá thư lần trước trong văn phòng anh đã xem chưa”.

Từ Nam Nho sửng sốt một chút: “Thư gì?”

Còn giả ngu, rõ ràng có học sinh gửi thư tình còn làm bộ không biết.

“Thì là Ngô Diễm gì đó lớp Thị Trường, không phải tặng anh thư tình sao, bên trong viết cái gì, nói nghe xem”.

Từ Nam Nho trầm tư một lát: “Cô ấy đưa anh cái này hồi nào? Em lại làm sao biết được”.

Dịch Tích ghen hòng, cũng không thể nói là lần trước nghe điện thoại giúp anh mà nghe được tỏ tình sau đó không nói anh ấy biết.

“Em cứ vậy mà biết, anh quản được sao, dù sao là gửi thư tình cho anh, còn đặt ở phòng làm việc anh!”

“Phải không, anh không phát hiện,” Từ Nam Nho nhớ lại một chút, thật sự không thể nhớ tới còn có đồ vật này, “Chắc là không cẩn thận xem như rác mà quăng rồi”.

Dịch Tích nghe anh nói ‘chắc là xem như rác mà quăng rồi’ vậy mà có chút mừng thầm, nhưng cô một chút cũng không biểu hiện ra ngoài, cầm đũa kỳ quái nói: “Chắc chắc, thân là thầy giáo, sao anh có thể lãng phí tâm ý của học sinh như vậy, nói thế nào thì cũng nên hướng dẫn đàng hoàng một phen chứ”.

Từ Nam Nho mặt không đổi sắc ăn cơm: “Mỗi đứa đều phải hướng dẫn, em muốn anh mệt chết sao”.

Dịch Tích: “?”

“Hướng dẫn một mình em đến bên anh là đủ rồi, những người khác thông minh hơn em, các cô ấy sẽ tìm được con đường chính xác”.

Dịch Tích: “...”

**

Hôm kỷ niệm thành lập trường có buổi biểu diễn hoành tráng, bắt đầu từ buổi sáng đã liên tục có cựu học sinh về trường, trong đó có người đã là danh nhân hoặc doanh nhân nổi tiếng.

Dịch Tích sau khi đến trường học có trò chuyện cùng với một ít bạn học mà cô quen biết, sau đó lại rảnh rỗi nhàm chán gọi điện thoại cho Từ Nam Nho.

“Anh ở đâu, bắt đầu tiết học rồi sao”.

“Còn chưa, em ở đâu”.

“Cùng bạn nói chuyện phiếm, em đi tìm anh đây”.

“Phòng làm việc”.

“A? Anh ở Thành Nguyễn cũng có phòng làm việc sao”.

“Khu 3 lầu 4 phòng 401”.

“Được, em lập tức đến”.

Dịch Tích đã không thể quen thuộc Thành Nguyễn hơn nữa, cô nói một tiếng với Hoàng Vi sau đó đi thẳng đến nơi Từ Nam Nho.

Hôm nay toàn trường rất náo nhiệt, ngay cả khu làm việc ngày thường luôn an tĩnh cũng có rất nhiều tiếng người. Dịch Tích tìm được chỗ rồi, sau khi gõ cửa thì nghe được bên trong truyền ra giọng nói: “Vào đi”.

“Báo cáo?”

Từ Nam Nho ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt giáo hoạt của Dịch Tích, anh cười khế: “Lại đây ngồi”.

Dịch Tích không ngồi, điều đầu tiên làm khi vào phòng là đi vòng quanh nhìn xem: “Anh lại không phải là thầy giáo trường chúng em, vì sao còn xếp cho anh một phòng làm việc đơn”.

Từ Nam Nho nhìn cô: “Muốn biết như vậy thì đi hỏi viện trưởng trường em”.

“Chắc chắc, giá cao mời về đúng là không giống nhau”. Dịch Tích đi đến cạnh Từ Nam Nho, một bàn tay đặt trên lưng ghế anh, một tay còn lại chống lên bàn làm việc, “Có chút đói bụng”.

Từ Nam Nho buổi sáng ra cửa sớm, không cùng cô ăn chung: “Không phải trên bàn cơm có đặt bữa sáng cho em sao”.

Dịch Tích: “Không ăn”.

Từ Nam Nho: “Sao lại không ăn”.

“Anh nhìn đằm em xem”. Dịch Tích sờ sờ eo, “Cái này bó sát người, kiểu đằm này là tuyệt đối không thể ăn thêm một miếng”.

Từ Nam Nho nhìn từ trên xuống dưới, hôm nay cô mặc đằm đen, đằm này vừa khéo đem vóc dáng cô bày ra ngoài, lộ ra đôi chân dài trắng lóa mắt người nhìn.

Từ Nam Nho hơi bất mãn: “Một ngày không ăn em chịu được sao, em đợi chút, anh đi mua chút đồ ăn cho em”.

“Em không ăn”.

“Em phải ăn”.

Từ Nam Nho nói xong thì muốn đứng lên, Dịch Tích không cho anh đi, đặt mông an vị lên đùi anh. Cô duỗi tay vòng qua cổ anh, cả người đều đè nặng lên anh: “Đừng đi nữa, buổi tối về nhà chúng ta lại cùng nhau ăn”.

“Em chỉ biết quậy phá”.

“Nào có”.

“Đi xuống”.

Dịch Tích lắc lư căng chân, dựa vào vai anh không nhúc nhích: “Chờ anh đi dạy em liền xuống, còn bao nhiêu phút?”

“Mười phút”.

“Ừ, vậy đợi lát nữa em cùng anh lên lớp nhé”.

“Em muốn thì đợi anh ở đây đi”.

“Không sao cả”.

“Em đi anh sợ...”

“Cái gì”.

“Sợ thất thân”.

Dịch Tích chớp chớp mắt, bình tĩnh nhìn anh: “Thầy, có ai nói với anh lúc anh làm vậy có chút đáng yêu không”.

Khoé miệng Từ Nam Nho giật giật: “...”

“Thật sự đáng yêu”. Dịch Tích nhéo cả hai bên mặt anh.

Vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người khác mở ra đi vào.

Dịch Tích còn ngồi trong lòng ngực Từ Nam Nho, tư thế vươn hai tay sau cổ anh.

Ba người học sinh mở cửa đi vào hoàn toàn gây ngẩn cả người.

Dịch Tích nghe thấy âm thanh vang lên thì quay đầu lại, nhìn thấy ba người học sinh đang hóa đá thì cô cũng gây ngẩn cả người. Một lát sau, cô cong môi cười cười, vô cùng trấn định từ trong ngực Từ Nam Nho đứng lên.

“Có việc sao? Có việc thì vào đi”. Dịch Tích đứng ở một bên, dù đang bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn ba người kia.

Ba người học sinh có hai nữ một nam, bọn họ nhìn Dịch Tích, lại nhìn sang Từ Nam Nho, ngây ngốc không dám nhúc nhích.

Từ Nam Nho nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng: “Sao không gõ cửa”.

Lời này vừa nói ra, ba người rớt cuộc cũng hồi hồn, nam sinh kia vội nói: “Thầy, thầy à, vừa nãy chúng em có gõ qua, sau đó thầy không nói chuyện, em liền... Liền đẩy mạnh đi vào”.

Từ Nam Nho: “Có chuyện gì”.

“...” Ba người học sinh vẫn còn đang ngây ngốc.

“Đi vào nói”.

Ba người xô đẩy nhau đi vào, bọn họ vừa đi còn không quên nhìn trộm Dịch Tích.

“Là thế này, hôm nay không phải ngày kỷ niệm thành lập trường sao, ba chúng em trong hội học sinh, muốn đi giữ gìn trật tự xung quanh, nên hôm nay chúng em đến đây muốn xin thầy cho nghỉ một buổi”.

Một nữ sinh nói: “Được không thầy?”

Từ Nam Nho không nói chuyện.

Dịch Tích thấy anh không mở miệng liền nói, “Đương nhiên là được, một buổi không học sẽ không chết, đúng không thầy Từ”.

Từ Nam Nho ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong mắt khó có được chút ý cười, nhưng lúc nhìn sang đám học sinh, chút ý cười này lại không thấy tăm hơi, “Đã biết, đi đi”.

“Cảm ơn thầy”.

Ba người xoay người chuẩn bị bước ra ngoài, không nghĩ tới trong đó có một nữ sinh đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Dịch Tích: “Thầy Từ, cô ấy là ai”.

Hai học sinh kia rõ ràng không nghĩ tới cô lại to gan đi hỏi cái này, một nữ sinh còn lại vội kéo ống tay áo cô ấy: “Đi thôi Ngô Diễm, cậu làm gì vậy”.

Ngô Diễm?

Dịch Tích hơi nhướng mày, cô luôn cho rằng nữ sinh gọi điện thoại tỏ tình là bên Lý Công, thì ra lại là học muội của mình.

Ngô Diễm không muốn rời đi, Từ Nam Nho vẫn giữ thần sắc như cũ nhàn nhạt nói: “Bạn gái”.

“Thầy... Thầy thực sự có bạn gái”.

Từ Nam Nho lại giương ra gương mặt không biểu cảm: “Giống giả sao”.

“Nhưng trước nay chưa từng gặp qua”.

Từ Nam Nho kỳ quái nhìn cô ấy: “Chẳng lẽ tôi phải giới thiệu cô ấy cho các em sao”.

“Nhưng...” Ngô Diễm mím môi, như là không tiếp thu hiện thực này.

“Nhưng nhị gì nữa, còn không đi!” Nam sinh kia thấy bầu không khí không đúng lắm thì vội vàng đẩy người nữ sinh tên Ngô Diễm đi ra ngoài.

Mà Ngô Diễm cuối cùng cảm hận nhìn Dịch Tích một cái, xoay người chạy đi.

Ba học sinh rút cuộc cũng rời đi, Dịch Tích dựa vào bên cạnh bàn làm việc anh, cảm khái nói: “Ánh mắt kia, giống như muốn đâm chết em”.

Từ Nam Nho: “Ài”.

“Học trò tốt của anh,” Dịch Tích nói, “Nữ sinh này chắc là Ngô Diễm lớp Thị Trường mà lần trước em nhắc với anh”.

Từ Nam Nho đứng dậy, hiển nhiên là không hứng thú đối với chủ đề này hoặc là người này: “Tới giờ lên lớp rồi, em còn ngây ngẩn gì nữa”.

“Anh đi đi, không cần lo cho em, đợi lát nữa em đi tìm đám Hoàng Vi”.

“Được rồi, em nhớ phải đi ăn chút gì đó”.

“Được rồi, biết rồi”.

Từ Nam Nho cầm sách đi ra ngoài, Dịch Tích cũng cùng anh đi xuống lầu.

“Hình ảnh vừa rồi có phải có chút tổn hại đến hình tượng anh hay không?” Dịch Tích nghĩ nghĩ rồi nói, “Thầy giáo đứng đắn bị em biến thành như vậy, đám học sinh chắc là sụp đổ ảo tưởng”

“Quan trọng không”.

“Không quan trọng sao?”

Từ Nam Nho cong môi: “Ừm, cũng khá quan trọng, vậy em về sau nhớ đừng dẫn chút”.

“Em? Em không thể không chế được”. Dịch Tích chợt nhìn xung quanh, đột nhiên nắm lấy cổ áo sơ mi của Từ Nam Nho, nhón chân hôn một cái.

Hôn xong, nhanh chân chạy đi.

Từ Nam Nho: “?”

“Thầy à, lúc trước ở trường học đã muốn làm vậy rồi!”

Dịch Tích chạy mất hút, Từ Nam Nho đứng tại chỗ sửng sốt một hồi lâu.

Xa xa có tiếng chuông vang lên, anh rút cuộc cũng hồi phục tinh thần. Nhàn nhạt cười, mặt mày lạnh lùng giờ đây toàn là dáng vẻ ôn nhu.

Dịch Tích tìm một hồi lâu mới tìm được Hoàng Vi và Cát Tề Thụy.

“Vi Vi, cùng tớ đi mua chút đồ ăn đi”.

Hoàng Vi: “Không phải cậu nói không ăn sao? Không phải cậu nói ăn một miếng thì eo nổ tung sao”.

Dịch Tích trợn mắt nhìn cô: “Đó là tớ nói quá, đương nhiên nói như vậy để giữ gìn phong thái hoàn mỹ nhất”.

“Vậy còn bây giờ thì sao”.

“Thầy Từ kêu tớ đi ăn chút gì đó, lát nữa nếu còn chưa ăn thì anh ấy sẽ tức giận”.

Hoàng Vi và Cát Tề Thụy nhìn nhau, từng người bọn họ run lên một cái: “Không nghĩ tới... Cậu và thầy ấy còn buồn nôn như vậy”.

“Buồn nôn chỗ nào”. Dịch Tích kéo Hoàng Vi đi ăn.

Mất thấy bạn gái bị lôi đi, Cát Tề Thụy cũng đi theo sau.

Sau khi ăn uống xong, ba người đi thăm giáo viên hướng dẫn của họ lúc trước, còn ngồi một hồi lâu trong phòng làm việc của người đó.

“Ây da, Thầy Từ sắp hết tiết rồi”. Vừa rồi đang tán gẫu với giáo viên kia, Dịch Tích đột nhiên nói.

Giang Nhĩ Nghị là giáo viên lúc trước của bọn họ, nghe thấy vậy thì cười nói: “À, các em còn phải đi thăm Thầy Từ đúng không”.

Hoàng Vi: “Thầy à, cô ấy cần gì đi thăm Thầy Từ, cô ấy xem mỗi ngày rồi”.

Giang Nhĩ Nghị căn bản không biết giữa Dịch Tích và Từ Nam Nho là chuyện gì, sau khi nghe xong ngẩn người nói: “Mỗi ngày đều xem là sao?”

Hoàng Vi: “Nghĩa là, học sinh này của thầy, lá gan đã lớn đến mức đem đại danh鼎鼎 thầy giáo mặt lạnh thu vào trong túi”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 46

Từ Nam Nho tuy rằng tính tình có chút lạnh lùng, nhưng danh tiếng của vị thầy giáo này trong trường lại không tồi. Một mặt là vì năng lực của anh đích thực mạnh, mặt khác là vì anh luôn nho nhã lịch sự với đồng nghiệp.

Giang Nhĩ Nghị cùng Từ Nam Nho xem như cũng có chút giao tình, trước kia có cùng nhau dạy chung một lớp, lúc có cuộc họp cũng nói vài câu với nhau. Anh luôn cho rằng với tính tình của Từ Nam Nho sẽ tuyệt đối không gần gũi với học sinh, cho nên anh tuyệt đối không nghĩ đến, vậy mà Từ Nam Nho lại cùng học trò của mình ở bên nhau...

Việc này đúng là điên đảo thế giới quan của anh!!

“Dịch, Dịch Tích à, em và Thầy Từ thật sự...”

Dịch Tích mỉm cười nhìn vị giáo viên: “Thầy yên tâm, tuy lúc còn đi học em có ý với thầy ấy, nhưng sau khi tốt nghiệp thì bọn em mới phát sinh chuyện này”.

“A? Tôi, ý tôi không phải vậy”. Giang Nhĩ Nghị xấu hổ ho hai cái, “Tôi muốn nói, nha đầu này đúng là có năng lực”.

Dịch Tích: “Đó là do thầy dạy tốt”.

Giang Nhĩ Nghị: “... Bậy bạ”.

“Ha ha ha”.

Sau đó, lúc đi thăm xong cổ vấn học tập, Dịch Tích, Hoàng Vi và Cát Tề Thụy cùng đi đến phòng dạy của Từ Nam Nho. Lúc bọn họ đến còn cách giờ tan học 5 phút, cửa phòng học không đóng, Dịch Tích nhìn một cái liền thấy Từ Nam Nho đứng trên bục giảng.

Sơ mi trắng quy củ, cặp mắt kính không gọng, yên tĩnh lạnh lùng, đẹp đến muốn lấy mạng. Dịch Tích và Hoàng Vi nhìn nhau, hai người cũng giống như lúc còn học năm tư mà phát ra một chuỗi âm thanh kỳ quái. Nhưng vì đang đứng trước cửa phòng học, hai người đều đè thấp âm thanh.

Cát Tề Thụy: “...”

Lúc gần tan học, Từ Nam Nho thấy Dịch Tích. Dịch Tích làm động tác khẩu hình, Từ Nam Nho tạm dừng một lát, lúc này mới quay đầu lại tiếp tục giảng bài. Chỉ là đám học sinh đều phát hiện, thầy giáo luôn không nói không cười của họ đột nhiên nhếch khóe môi lên.

“?”

Xảy ra chuyện gì rồi?

Tiếng chuông vang lên, Từ Nam Nho nói câu tan học rồi nhanh chóng thu dọn sách đi ra ngoài.

Vừa đi ra phòng học đã bị người nào đó nhào vào lòng, nhưng mà người này còn biết đúng mực, ôm một chút liền buông ra: “Vừa rồi anh nghe được em nói gì sao!”

Từ Nam Nho hắng giọng: “Không nghe thấy”.

“Em nói anh rất đẹp trai, không nghe sao! Khẩu hình của em không rõ ràng sao?”

Từ Nam Nho: “... Đi thôi”.

“Thật sự là đẹp trai mà! Thầy à, anh có muốn treo cái bảng đen ở nhà không, lúc tâm trạng em không tốt thì anh giảng bài cho em nghe”.

Từ Nam Nho: “?”

Hoàng Vi: “Cậu đó, cái ý tưởng quái đản gì đó”. Sau khi thở ra một câu nói đứng đắn giáo huấn cô, Hoàng Vi lại lặng lẽ nói, “Có chuyện tốt như vậy thì nhớ gọi tớ”.

Dịch Tích đánh Hoàng Vi một cái, lúc này, học sinh trong lớp cũng lục tục đi ra.

Đám học sinh vừa rồi đứng xa xa đã thấy thầy Từ của bọn họ sau khi ra khỏi phòng học liền bị một người phụ nữ nhào vào lòng, tuy rất ngắn ngủi, nhưng xác thật là ôm.

Trong nhất thời, đám nữ sinh tan nát cõi lòng rớt đầy đất, mà đám nam sinh sôi nổi bàn tán muốn chạy ra nhìn xem người phụ nữ kia ra sao.

“Bạn gái Thầy Từ đó”.

“Lúc trước nghe bên Lý Công nói bạn gái thầy xuất hiện, không ngờ lại là thật!”

“Thật xinh đẹp”.

“Thầy Từ của tớ vậy mà bị ôm!!!”

“Vừa nãy lúc giảng bài thầy Từ còn cười trộm, các cậu thấy không?”

“Thấy, đúng là thiên hạ kỳ quan”.

... ..

Đám học sinh bàn luận sôi nổi không hề ảnh hưởng đến Từ Nam Nho, anh nhìn Dịch Tích nói: “Buổi tối ăn cơm với mấy người bạn, đi cùng anh đi”.

Dịch Tích nghe anh nói tự nhiên như vậy, cho rằng là đám Chu Hưng Trạch, cô tùy ý gật đầu: “Được”.

“Ừm”.

Từ Nam Nho đi về phía trước, đám người Dịch Tích cũng đi theo sau.

Buổi chiều ở trường học có một buổi văn nghệ hoành tráng, cựu học sinh và giáo viên của trường đều được mời tham gia, bởi vì vị trí cố định, nên Dịch Tích không thể ngồi chung với Từ Nam Nho.

Lúc tiết mục biểu diễn được một nửa, Dịch Tích và mấy người cựu học sinh dựa theo kế hoạch nhà trường đi lên bục phát biểu vài lời. Nếu như bỏ đi thân phận đại tiểu thư nhà họ Dịch, địa vị hiện tại của Dịch Tích trong tập đoàn Dịch Thị cũng được xem như là người thành công, đủ để lên bục nói vài lời với đám học đệ học muội.

Mà lúc này dưới đài.

“Ô? Người này không phải là người mà buổi sáng ở cửa phòng chờ thầy Từ sao?”

“Đúng vậy! Chuyện gì vậy! Vậy mà là học tử?!”

“Lúc trước thầy Từ có dạy học sinh đó sao?”

“Con mẹ nó chứ, sư đồ luyện?!”

“Sớm biết Thầy Từ chấp nhận học sinh, lão tử đã sớm nhào vào!!!”

“Bạn học này, cậu nhìn xem gương mặt học tử trên kia ra sao, còn cậu thì ra sao”.

“A”.

... ..

Sau đó Dịch Tích đi xuống đài, ngồi trở lại vị trí ban đầu, phía sau cô là vị trí ngồi của mấy học sinh trong trường.

“Học tử”. Có người đột nhiên vỗ vai cô.

Dịch Tích quay đầu lại nhìn, là một bạn học nữ khá dễ thương:
“Sao vậy?”

“Học tử, chị, chị là bạn gái của Thầy Từ sao”.

Dịch Tích hơi ngẩn người: “Em là học trò lớp anh ấy?”

Nữ sinh vội vàng lắc đầu, cầm lấy di động của mình: “Chị xem, trong vòng bạn bè có người nói, người này là học trò của thầy ấy”.

Dịch Tích bật cười: “Xem ra tin tức này truyền đi nhanh thật”.

Nữ sinh sau khi nghe xong có vẻ mặt kích động: “Vậy là thật sao, học tử à, em rất sùng bái thầy Từ, tuy nhìn qua thì thầy ấy có chút hung dữ”.

Dịch Tích tán đồng mà gật đầu: “Trước kia chị cũng cảm thấy anh ấy không dễ tiếp cận”.

“Vậy, vậy ngày thường lúc thầy ấy ở cùng chị cũng rất hung dữ sao!”

Dịch Tích nghĩ nghĩ, cố ý nói: “Đúng vậy, nhưng hung dữ, anh ấy...”.

“Ai rất hung dữ?” Lời nói còn chưa dứt, đỉnh đầu đã truyền đến âm thanh quen thuộc kia. Dịch Tích không ngẩng đầu nhìn, mấy nữ sinh ngồi phía sau kích động khẽ kêu.

“Từ, thầy Từ!”

Dịch Tích hơi đỏ mồm, nhếch khóe môi ngẩng đầu nhìn Từ Nam Nho: “Sao anh lại tới đây”.

“Không đến chẳng lẽ để mặc em ngồi đây nói xấu anh sao”.

Dịch Tích: “... Không phải em chỉ nói giỡn thôi sao”.

“Phải không, anh còn tưởng rằng em thật sự cảm thấy anh rất hung dữ đối với em”. Từ Nam Nho lúc dứt lời thì trong đôi mắt lộ ra chút ý cười.

Ánh mắt đám học sinh ngồi sau sáng ngời, ngồi ăn cầu lương mà hai người ngầm phát ra.

Từ Nam Nho và người bên cạnh Dịch Tích chào hỏi nhau rồi thay đổi chỗ ngồi. Anh bình tĩnh ngồi xuống cạnh cô, sau đó nhìn thẳng về bục phát biểu.

Dịch Tích nhìn anh: “Anh muốn làm gì?”

Từ Nam Nho: “Cái gì”.

“Đột nhiên anh ngồi đây làm gì”.

“Nhàm chán”.

“Ừm?”

“Tiết mục nhàm chán”.

Lúc này trên bục phát biểu đúng là có thầy giáo nào đó cất tiếng hát vang, Dịch Tích hết sức vui mừng: “Chẳng lẽ ngồi cạnh em thì tiết mục hay hơn sao”.

“Vậy thì lại không,” Từ Nam Nho nghiêng tầm mắt nhìn cô, mười phần tự nhiên như cũ: “Chỉ là thời gian không có khó qua nữa”.

Dịch Tích chớp mắt, cười hì hì ôm chầm cánh tay anh: “Sao anh lại có suy nghĩ giống em!”

Từ Nam Nho không chút do dự vạch trần cô: “Phải không, vậy sao vừa rồi em không đi qua kia ngồi cạnh anh”.

Về mặt Dịch Tích hoảng sợ: “Người ngồi cạnh anh là trưởng khoa có biết không! Em với thầy ấy từng có hiềm khích có biết không! Lỡ như thầy ấy còn nhớ rõ em thì làm sao giờ? Cho nên em không qua đâu”.

Đầu mày Từ Nam Nho nhú lại: “Hiềm khích?”

“Ừ... Lúc học năm hai, vì một số nguyên do mà em cho người phá trang web của trường, viết mấy chữ trên trang chủ, sau đó trưởng khoa còn muốn cấm túc em, nhưng chuyện này nhanh chóng bị ba em đè xuống... Khụ khụ, dù sao trưởng khoa nhất định hận em, nếu không cẩn thận gặp được ở trường thì thầy ấy dùng ánh mắt giết em mấy trăm lần rồi”.

Từ Nam Nho: “Em viết gì mà ông ấy tức giận như vậy”.

Dịch Tích xoa tay, chột dạ nói: “Cũng chẳng có gì, lúc đó còn trẻ tuổi nông nổi... Nhưng hiện tại em tuyệt đối biết sai rồi”.

Từ Nam Nho nhìn cô một cái: “Nói”.

Dịch Tích: “Thật không có gì cả...”

Ánh mắt Từ Nam Nho trở nên nghiêm khắc.

Dịch Tích sợ hãi, nhỏ giọng “hừ” một tiếng: “Chẳng qua chỉ viết ‘lỗ mũi Trần Quốc Vĩ đúng là lớn’ mà thôi”.

Từ Nam Nho: “...”

Trần Quốc Vĩ là tên đầy đủ của trưởng khoa, vẻ ngoài của ông ấy cũng bình thường, nhưng cái lỗ mũi đúng là vô cùng hấp dẫn sức chú ý của người khác, lúc Dịch Tích còn học ở trường thì học sinh toàn khoa vô cùng ghét ông ấy. Bởi vì trưởng khoa này luôn đặt ra một số quy định kỳ quái, làm cho mấy cô ở phòng ngủ mà ngủ cũng không yên, ăn cũng không ngon, chộc cho mọi người đều ở sau lưng gọi ông ấy là “lỗ mũi to tìm đường chết”.

Mà bản thân trưởng khoa lại vô cùng để ý chuyện lỗ mũi to này, nên sau khi Dịch Tích hack trang web trường còn ở trước mặt toàn trường nói thẳng vấn đề này, việc này làm cho sự căm phẫn của ông ấy lên mức đỉnh điểm.

Lúc Từ Nam Nho nghe cô nói những lời này rõ ràng hơi ngẩn người, tuy anh không quá chú ý mấy chuyện bát quái của trường, nhưng ngẫu nhiên cũng nghe được học sinh trong lớp gọi Trần Quốc Vĩ như vậy.

Đương nhiên, không một ai dám như người bạn gái này của anh mà ồn ào quậy phá như vậy.

“Em đúng là...”

“Này, anh đừng lên lớp em, lúc đó hành vi của em còn nhỏ nên không hiểu chuyện, không liên quan đến em bây giờ!”

Khóe miệng Từ Nam Nho hơi nhếch lên, thiếu chút nữa không thể kiềm chế mà bật cười.

Người này... Đúng là khắp nơi gây họa.

“Không lên lớp em,” Từ Nam Nho lần nữa nhìn về phía sân khấu, trong giọng nói có chút ý vị thâm trường, “Nhưng cũng không giúp được em”.

“A? Giúp gì?”

Từ Nam Nho lại nghiêng tầm mắt nhìn cô, Dịch Tích bị nhìn đến mức ngửa ngáy: “Anh đang nói gì vậy”.

“Không có gì”.

“Dụ người khác tò mò!”

Sau khi lễ kỷ niệm thành lập trường kết thúc, Dịch Tích cùng đám Hoàng Vi nói lời tạm biệt, sau đó cùng Từ Nam Nho đi đến bữa tiệc của bạn anh.

“Tiểu bảo bối của Ngô Loan Phong còn ở cạnh anh ta sao?”

Từ Nam Nho vừa lái xe vừa nói: “Hình như còn”.

“Vậy tối nay chẳng phải là không thể không nghe trò chơi bảo bối của bọn họ sao”.

“Hôm nay không gặp họ”.

“A? Vậy gặp ai?”

“Đồng nghiệp”. Từ Nam Nho nghiêng đầu nhìn cô, “Đồng nghiệp ở Thành Nguyên”.

“...”

**

Sắp đến cửa phòng bao, Dịch Tích đột nhiên lùi bước.

“Nếu không thì em... Không đi nữa”.

Từ Nam Nho: “Vốn dĩ anh cũng không muốn đi, nhưng hôm nay là kỷ niệm ngày thành lập trường, không từ chối được”.

“Vậy anh đi, em về nhà trước”.

“Nhưng hôm nay anh đã đáp ứng với người ta mang người nhà đến”.

“Em không phải người nhà!”

Từ Nam Nho híp mắt: “Cái gì?”

Dịch Tích hắng giọng: “Ý em là...Trước tiên thì tối nay em buông xuống cái danh hiệu người nhà này, ngày mai nhật lại”.

“Suy nghĩ của em cũng hay nhỉ”.

Mặt Dịch Tích đầy đau khổ, lúc định nói thêm gì nữa thì cửa phòng đột nhiên bị người từ bên trong mở ra.

“Ồ? Nam Nho, cậu đến rồi sao lại đứng ngoài cửa thế kia”.

Dịch Tích nhìn người trước mắt, trong lòng yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.

Quả nhiên là có lỗ mũi to ở đây!!

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 47

Từ Nam Nho chào hỏi với Trần Quốc Vĩ: “Vừa đến, vừa lúc thầy ra tới”.

“Vậy à, lại đây lại đây, mau đi vào”. Trần Quốc Vĩ cười, ánh mắt dừng trên người Dịch Tích, “Vị này chính là, bạn gái?”

Từ Nam Nho gật đầu.

Dịch Tích rũ đầu, mấy sợi tóc hai bên mặt tự nhiên rơi xuống phía trước làm người khác trong phút chốc nhìn không rõ mặt: “Chào chủ nhiệm Trần”.

Trần Quốc Vĩ hơi sửng sốt: “Sao?”

Từ Nam Nho nhìn Dịch Tích một cái, giải thích nói: “Hiện tại là viện trưởng”.

Dịch Tích sửng sốt: “Viện trưởng Trần, chào ngài”.

Ôi chao, không nghĩ tới là đã thăng chức!

Trần Quốc Vĩ: “Vị này... Quen biết tôi?”

“Cái đó thì...”

“Mấy người đứng trước cửa nói gì đó? Còn không đi vào”. Giang Nhĩ Nghị ngồi trên ghế nói vọng ra.

Trần Quốc Vĩ lại nhìn Dịch Tích, Dịch Tích yên lặng nghiêng đầu:
“...”

Từ Nam Nho lắc đầu cười khẽ, nói: “Đi vào trước đi”.

Vị trí bên cạnh Giang Nhĩ Nghị còn trống, hiển nhiên là dành chỗ cho hai người họ.

“Thầy Từ, bên này, ngồi bên này đi”.

Từ Nam Nho dẫn Dịch Tích ngồi xuống cạnh anh ta, một người chủ nhiệm nào đó nhìn thấy Giang Nhĩ Nghị ngồi nói vài câu với Dịch Tích thì hỏi: “Nhĩ Nghị, cậu biết vị người nhà này của Nam Nho?”

“Biết chứ,” Giang Nhĩ Nghị ý vị thâm trường nói, “Biết rõ”.

“Ồ? Thì ra là người quen, Nam Nho, đây là cậu không đúng rồi, sao cậu chỉ giới thiệu cho cậu ấy mà không giới thiệu với chúng tôi một chút”.

Từ Nam Nho mang vẻ mặt thản nhiên: “Trước đó bọn họ đã biết nhau rồi, cũng không phải em giới thiệu”.

Giang Nhĩ Nghị: “Đúng vậy, này lão Ôn, nói ra thì anh cũng biết đấy”.

Chủ nhiệm Ôn được một phen bất ngờ, anh ta nhìn Dịch Tích hỏi lâu: “Phải không?”

“Khoan đã!” Đúng lúc này, Trần Quốc Vĩ đột nhiên nói, “Cô là Dịch Tích?”

Sự việc đã như vậy thì Dịch Tích cũng không giả bộ được nữa, cô ho một cái, đứng lên quy củ cúi người với mọi người, cũng không giấu mặt nữa: “Chào các thầy”.

Dứt lời, cô lại nhìn về phía Trần Quốc Vĩ: “Chủ nhiệm Trần... A không phải, viện trưởng Trần, em là Dịch Tích”.

Trần Quốc Vĩ hơi trố mắt, nhìn Từ Nam Nho, lại nhìn Dịch Tích, hành động lặp lại mấy lần mới nói: “Sao hai người các cậu lại ở bên nhau?!”

Dịch Tích chớp đôi mắt: “Cái này sao...”

“Là em theo đuổi”. Từ Nam Nho mười phần thông thả kéo cô ngồi xuống.

Trần Quốc Vĩ càng khiếp sợ hơn: “Các cậu, các cậu ở bên nhau khi nào”.

Từ Nam Nho còn chưa mở miệng, Dịch Tích đã chặn lại: “Viện trưởng, thầy ngàn vạn lần đừng có nghĩ nhiều, sau khi tốt nghiệp em mới thành đôi với thầy ấy”.

Trần Quốc Vĩ dừng một chút, bỗng nhiên cao giọng cười: “Em đó, nha đầu này nghĩ cái gì chứ, chuyện này chẳng lẽ tôi còn không tin Nam Nho sao”.

Dịch Tích ngượng ngùng, nhỏ giọng lẩm bẩm câu gì đó, còn không phải sợ thầy trách em bắt cóc thầy ấy sao.

Từ Nam Nho ngồi gần cô, nghe được lời này thì nhin không được cười một cái.

Lúc này, ngoại trừ Giang Nhĩ Nghị ra thì không ai hiểu gì cả.

“Đây là đang nói cái gì vậy? Viện trưởng, thầy cũng biết cô ấy sao”.

Trần Quốc Vĩ: “Sao lại không quen biết được, từng là nhân vật làm mưa làm gió của trường ta đấy”.

Dịch Tích: “... Viện trưởng, thầy nói đùa rồi”.

Chủ nhiệm Uông: “Học sinh trường mình? Tốt nghiệp khi nào”.

Dịch Tích thành thật trả lời: “Em tốt nghiệp sắp được bốn năm rồi”.

Vị thầy giáo nào đó: “Hôm nay là trở về tham gia lễ kỷ niệm thành lập trường đúng không, đúng rồi, hôm nay có lên bục phát biểu đúng chứ”.

Bởi vì sân khấu cách bọn họ khá xa, mà Dịch Tích lại không đi xuống dưới chào hỏi với mấy vị giáo viên trong trường, nên lúc ấy họ cũng không thấy rõ Dịch Tích. Lúc này, bị người giáo viên này nhắc tới, mấy người giáo viên khác mới nghĩ ra.

“Một trong những cựu học sinh ưu tú quay về trường, tôi nhớ ra rồi”.

“Lúc ấy không thấy rõ lắm...”

“Nói như vậy, Nam Nho tới trường mình cũng gần 5 năm rồi”.
Chủ nhiệm Uông vô cùng bất quái, “Nam Nho, tiểu cô nương này là học trò cũ của cậu?”

Từ Nam Nho: “Đúng”.

“Ồ”.

Cái “ồ” này vô cùng thâm thúy, giáo viên ở đây không ít, bởi vì đều cùng khoa Quản Lý, nên vài người trong số họ từng dạy qua Dịch Tích, Dịch Tích chợt có cảm giác như bị thầy giáo túm lấy bím tóc.

“Trách em vừa rồi đi vào mà không báo tên trước, các vị giáo viên, em xin kính mọi người một ly”. Dịch Tích nói xong liền cầm ly rượu, lúc uống xong, Dịch Tích lại rót một ly kính Trần Quốc Vĩ: “Viện trưởng, lúc nhỏ không hiểu chuyện, làm thầy phiền lòng rồi”.

Mặt mũi cô có thể không cần, nhưng tuyệt đối không thể làm Từ Nam Nho mất mặt, cô nhất định phải đoan trang!

Trần Quốc Vĩ cười lắc đầu: “Đám nhóc các em...”

Dịch Tích ngượng ngùng cười cười.

Dịch Tích cảm thấy lỗ mũi to vẫn khá là tốt, ít nhất thì cũng không nhớ kỹ mọi việc. Dịch Tích nhớ tới mấy người bạn học ở sau lưng nói xấu ông ấy, đúng là có chút áy náy.

Thời gian ăn cơm sau đó, Dịch Tích vẫn như cũ bày ra dáng vẻ cẩn trọng. Cho đến khi có vị giáo viên nào đó lên tiếng: “Nam Nho, ngày thường cậu cũng rất ít khi ăn cơm với chúng tôi, khó được một lần này, không nghĩ rằng lại có thể là lần cuối cùng, nào nào, hai chúng ta uống một ly”.

Bàn tay cầm đũa của Dịch Tích hơi ngưng lại, lần cuối? Có ý gì.

“Lời này của cậu, tuy Nam Nho muốn từ chức, nhưng cũng không có nghĩa là về sau chúng ta không còn cơ hội cùng nhau ăn

cơm nữa, mọi người nói có đúng không”.

Từ Nam Nho gật đầu: “Đúng vậy, có cơ hội thì nhất định là vậy”.

Trên bàn cơm vẫn còn nói về chủ đề này, nhưng Dịch Tích một câu cũng nghe không lọt lỗ tai.

Cô nhìn Từ Nam Nho, có chút phản ứng không kịp.

Từ chức có ý gì?

Không làm giáo viên ở Thành Nguyễn, hay là... Không làm giáo viên nữa?

Lúc gần tan tiệc, vài vị thầy giáo uống khá say.

Trước khi đi, Trần Quốc Vĩ mang theo một chút men say nói: “Dịch Tích à, em không được phép ức hiếp thầy Từ đâu đấy”.

Dịch Tích: “Viện trưởng, em là người thành thật”.

Trần Quốc Vĩ: “Lúc hack trang web của trường sao không nói mình là người thành thật!”

Dịch Tích chẹp chẹp miệng.

Trần Quốc Vĩ tiếp tục nói: “Em đó nha đầu thói quậy phá!”

“Em nào có!”

“Em nhìn em đi, còn gào lên với tôi!”

“... Viện trưởng, thầy say rồi”.

“Tôi không say! Chút rượu này nhằm nhò gì!”

“ ... ”

Từ Nam Nho nói xong với người đằng sau liền đi lên trước, rất tự nhiên ôm lấy vai Dịch Tích: “Viện trưởng, thầy đang ức hiếp bạn gái em sao”.

“Hừ!” Trần Quốc Vĩ ghen lại, “Tiểu tử, ánh mắt gì thế kia”.

Người bên cạnh đều cười lên: “Viện trưởng à, thầy Từ của chúng ta vì bảo vệ vợ mình mà sốt ruột, thầy đừng lấy thân phận trưởng bối ra để dạy dỗ người ta nữa”.

“Đúng đúng”. Giang Nhĩ Nghị nói, “Sáng nay nha đầu này còn không nhận người chủ nhiệm là em nữa, còn nói gì mà bây giờ là cùng vai vế rồi”.

Từ Nam Nho hơi nhướn mày, nghiêng đầu nhìn Dịch Tích.

Dịch Tích nhỏ giọng “hừ” một tiếng: “Vốn dĩ là vậy mà...”

Sau đó mọi người giải tán, Dịch Tích và Từ Nam Nho là người cuối cùng rời đi.

Hiếm khi Dịch Tích không quán lấy Từ Nam Nho, tự mình đi đằng trước, Từ Nam Nho nhìn bóng dáng cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, đi vài bước liền đuổi theo cô.

“Xe ở bên kia”.

Dịch Tích cũng không quay đầu lại: “Không ngồi, em muốn đi bộ”.

Từ Nam Nho vươn tay giữ chặt cô: “Dịch Tích”.

Dịch Tích quay đầu lại, cười như không cười nhìn anh: “Nghe nói anh muốn từ chức”.

Từ Nam Nho nhìn cô, gật đầu.

“Không ở Thành Nguyễn nữa?”

“Không ở trường nữa”.

Dịch Tích ngẩn người: “Sao anh không nói sớm cho em biết, nếu hôm nay bọn họ không nói, em cũng không biết!”

“Sáng nay vừa nói cho viện trưởng, bọn họ cũng vừa biết”.

“Vậy sao anh không sớm một chút nói em biết, em lại là người cuối cùng biết tin tức của anh”.

Từ Nam Nho cong môi, trong giọng nói mang theo ý vị dễ dàng: “Vốn dĩ muốn đợi đến tối mới nói em biết”.

Dịch Tích: “Vì sao từ chức?”

Từ Nam Nho kéo cô đi về phía trước, giống như là đang tản bộ sau khi ăn cơm: “Chán rồi”.

“Chán...?”

“Ừm”.

“Thật?”

Dịch Tích không ngờ rằng lời này có thể từ miệng Từ Nam Nho thốt ra, nhưng biểu cảm nghiêm túc của anh cũng không giống nói dối.

“Vậy sau đó anh muốn làm gì?” Dịch Tích kéo anh lại không cho anh đi tiếp, “Đừng đi xa, xe ở bên kia”.

Từ Nam Nho dừng lại, hạ thấp tầm mắt nhìn cô: “Không phải muốn đi bộ sao”.

“Em nói đùa anh cũng tin”. Dịch Tích kéo áo anh, “Sao không trả lời, anh muốn đi đâu”.

Từ Nam Nho mỉm cười, không trả lời, chỉ vươn tay ôm cô vào lòng.

“Hình như có chút say”.

Dịch Tích: “...”

“Chúng ta về nhà đi, Chiêu Tài ở nhà chắc là đói rồi”.

“Này...”

Từ Nam Nho đặt cằm lên đỉnh đầu cô, không biết anh có phải có chút say thật hay không, Dịch Tích cảm thấy anh có chút dính người.

“Đừng cọ vào tóc em, sắp rồi rồi”.

Tiếng cười trầm thấp của Từ Nam Nho truyền từ đỉnh đầu đến, một lát sau, Dịch Tích nghe anh nói: “Anh phải về nhà họ Ngôn rồi”.

Dịch Tích lập tức cứng đờ, cho rằng chính mình không nghe rõ: “Cái gì?”

“Trước kia ông nội bảo anh quay về, hiện tại, cũng cần phải trở về rồi”.

“Không phải anh không thích về đó sao”.

“Cũng tạm”. Từ Nam Nho im lặng chút rồi nói, “Lúc nhỏ rất ghét, hiện tại, cũng tạm tạm”.

Dịch Tích giầy giụa thoát ra, ngẩng đầu nhìn anh: “Sao lại đột nhiên như vậy?”

Từ Nam Nho: “Vẫn luôn trong kế hoạch”.

Dịch Tích nhíu mày, quay về nhà họ Ngôn, việc này cũng đồng nghĩa với việc từ bỏ những việc anh đã làm trong mấy chục năm qua, sau đó bước lên con đường mới hoàn toàn. Cháu trưởng của nhà họ Ngôn là Ngôn Hành Chi làm chính trị, mà ông lão kêu Từ Nam Nho quay về, đơn giản là để tiếp quản thương nghiệp nhà họ Ngôn.

Dịch Tích tin rằng nếu Từ Nam Nho phải làm, thì mặt này khẳng định cũng sẽ không kém, nhưng, trực giác của cô lại nói rằng anh sẽ không thích mấy thứ này.

Bằng không thì, vì sao trước kia lại chọn làm giáo sư đại học.

“Nhưng em vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, đột nhiên anh muốn đổi hướng làm việc khác, cũng quá là đường đột rồi”.

“Thật ra thì cũng không đường đột, còn nhớ lần sinh nhật kia của ông nội anh không, lúc đó ông ấy đã làm anh suy xét rồi, mà đến mấy ngày trước, anh mới suy xét xong”.

“Vậy khi nào anh đi?”

“Sau khi hoàn tất thủ tục từ chức”.

Dịch Tích sửng sốt: “Vậy về sau anh còn về nhà không”.

Từ Nam Nho hơi dừng lại, một ngón tay nâng cằm cô: “Đương nhiên sẽ về, nhưng sau khi kế nhiệm phải đi sang thành phố khác một khoảng thời gian, khoảng thời gian đó tạm thời không về được”.

Dịch Tích bị bắt phải nhìn thẳng anh: “Vậy em ở nhà một mình rồi”.

“Anh sẽ rất nhanh quay lại”.

“Nhanh cỡ nào?” Dịch Tích nói xong lại uy hiếp, “Anh trở về có tin em biến nhà anh thành ổ chó không”.

“Cùng lắm là ổ mèo, ở đâu ra ổ chó”.

“Em nuôi chó không được sao! Ở nhà anh nuôi, nuôi một bầy”.

“Ừm... Em uy hiếp được anh rồi”. Từ Nam Nho cúi đầu hôn lên môi cô, “Một tháng, một tháng anh quay về”.

Dưới ánh trăng say lòng người, nhưng Dịch Tích lại vô cùng thanh tỉnh, cô nhú mày, nhón chân cắn lên môi anh.

Lung tung gặm một hồi, sau đó mới hung hăng nói: “Nếu một tháng sau không gặp anh, em không phá banh nhà anh thì không được”.

Trong mắt Từ Nam Nho hiện lên một tia ý cười: “Được”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 48

Thủ tục từ chức của Từ Nam Nho nhanh chóng hoàn tất, một tuần sau, anh đã hoàn toàn rời khỏi trường học.

Không quá mấy ngày thì đám học sinh cũ cũng biết, bọn họ sôi nổi trong nhóm hỏi hướng đi của Từ Nam Nho. Trong mắt họ, Từ Nam Nho chính là một người thầy giáo đẹp trai giàu có lại còn khiêm tốn, nhưng đúng là không ai ngờ rằng, sau lưng anh còn có một gia tộc có thể lực khổng lồ như vậy.

Dịch Tích cũng không giải thích nhiều với mọi người, chỉ nói Từ Nam Nho muốn đổi nghề.

Trước một ngày Từ Nam Nho quay về nhà họ Ngôn, hai người tranh thủ cùng nhau đi siêu thị.

“Anh hiếm khi đi siêu thị vào thời gian này,” Dịch Tích nhìn anh, “Sao nào, sợ em đói chết ở nhà anh, muốn giúp em tích trữ chút lương thực?”

Từ Nam Nho tùy ý lấy mấy bịch khoai tây lát: “Đúng vậy”.

Dịch Tích nhìn mấy bịch khoai tây lát trong xe đẩy, trong lòng tràn đầy khiếp sợ: “Không cần như vậy, hử thẹn đến mức mua khoai tây chiên cho em ăn?”

Trước kia, mỗi lần cô ở nhà ăn khoai tây đều bị anh lên lớp một hồi lâu, nói cái gì mà hại thân thể, không dinh dưỡng, còn rót bữa bãi.

Từ Nam Nho nhìn cô: “Không muốn ăn sao?”

Nói xong còn làm bộ muốn đem đồ vật để lại trên kệ, Dịch Tích vội vàng ngăn anh lại: “Muốn ăn!”

Từ Nam Nho nhìn cô: “Loại thức ăn này không thể ăn nhiều, lúc anh không ở nhà thì em ít ăn đồ vật một chút”.

Nói xong lại dừng một chút, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó: “Hoặc là, em về nhà em ở trước đi”.

Dịch Tích sửng sốt: “Cái gì?”

“Nhà em có người chăm sóc em”.

“Em không phải trẻ nhỏ ba tuổi”.

“Ừ, anh lại cho rằng em là vậy”.

“...”

“Về nhà ở, chờ anh quay lại em lại trở về”.

Dịch Tích không nghe, vất nửa người lên xe đẩy, vừa đẩy vừa lẩm bẩm: “Chính em còn không thể lo cho bản thân sao, ai cần các người chăm sóc”.

Từ Nam Nho nhìn tư thế không đứng đắn của cô cũng cảm thấy cô có thể té ngã, vì thế cẩn thận đi theo sau cô: “Dịch Tích”.

Dịch Tích: “Em không về nhà”.

“Em dừng lại trước”.

“Vậy em không cần về nhà nữa?”

Từ Nam Nho đuổi theo, đưa tay kéo xe đẩy. Anh đứng phía sau cô, giam cô giữa tay vịn của xe đẩy và ngực anh: “Thật là không về nhà?”

Dịch Tích hừ hừ: “Không về, nếu anh muốn để em về nhà còn dẫn em ra đây mua nhiều đồ như vậy làm gì, hơn nữa, nếu em về nhà mà ngày đó anh quay về không thấy em, vậy phải làm sao đây?”

Lòng ngực Từ Nam Nho nhói lên một cái, không biết vì sao, trái tim mềm nhũn rồi tỉnh rồi mù.

Anh bình tĩnh nhìn bóng dáng cô, cuối cùng lại thản nhiên nói: “Được, vậy không trở về”.

Dịch Tích vui vẻ: “Anh nói đó, vậy chúng ta mua nhiều đồ ăn một chút!”

“Được”.

Khó có dịp lại dạo một vòng ở khu đồ ăn vặt, lúc thanh toán xong trong xe đã chất đầy đồ ăn.

Dịch Tích đi đằng trước, cô đứng trước quầy thu ngân lấy từng món bỏ vào trong xe, bỏ được một nửa cô dường như nhớ tới cái gì đó, quay sang làm mặt quỷ với Từ Nam Nho.

Từ Nam Nho: “?”

Ý Dịch Tích là bảo anh nhìn lên cái kệ hàng đặt cạnh quầy thu ngân.

Từ Nam Nho nhìn sang, liếc mắt một cái, chỉ thấy một loạt hộp TT có nhiều màu sắc đang đứng thẳng. Phía sau còn rất nhiều người đang xếp hàng chờ, anh trầm mặc một chút, đột nhiên không biết có nên lấy hay không.

Dịch Tích: “Lấy đi”. Từ Nam Nho ho một cái, lại nhìn thoáng qua.

Dịch Tích chớp mắt nhìn anh: “Em lấy không được, anh lấy một hộp cho em”.

Dịch Tích chờ anh động tay, mắt thấy Từ Nam Nho đầy mặt đứng đắn, đột nhiên thần tốc đưa tay cầm một hộp.....TT ném vào xe đẩy.

Dịch Tích: “...”

Hai người nhìn nhau, Từ Nam Nho vươn tay đẩy xe một cái, ý bảo cô đi lên trước một chút.

Dịch Tích không nhúc nhích, cô cúi người cầm cái hộp nhỏ lên nhìn nhìn, sau đó ý vị thâm trường nói với Từ Nam Nho: “Thầy à, em muốn kẹo cao su, anh lấy cái này cho em làm gì?”

Từ Nam Nho rõ ràng là sửng sốt một chút, anh quay đầu nhìn lại một lần nữa, lúc này mới phát hiện ra trên kệ không chỉ có TT, còn có đồ vật khác.

“Trong mắt anh có phải chỉ có cái này thôi không?”

Từ Nam Nho: “...”

Dịch Tích nhìn thấy lỗ tai Từ Nam Nho hơi đỏ lên, cố hết sức nén cười: “Nhưng mà mua một hộp cũng đủ rồi, trong nhà ta hình như chỉ còn một hộp”.

Từ Nam Nho: “...”

“Thầy đúng là biết nhìn xa trông rộng”.

“...”

Tính tiền xong, hai người xách túi đồ đi ra bãi đỗ xe.

Trên đường, Dịch Tích vừa ăn kẹo mềm vừa mua vừa trêu ghẹo Từ Nam Nho: “Vừa rồi lúc quay đầu lại anh không thấy kẹo cao su ở cuối hàng sao? Em thề là em chỉ muốn anh lấy cái đó thôi... Cười chết em rồi, thầy Từ à, anh như vậy có chút không đứng đắn”.

Từ Nam Nho siết chặt tay lái một cái, nhẩn nhẩn nói: “Biểu cảm vừa nãy của em mới là không đứng đắn”.

“Biểu cảm của em? Có sao? Đó chính là biểu cảm muốn anh mua kẹo cao su cho em mà”.

Từ Nam Nho hừ lạnh một tiếng: “Vậy sao”.

“Đúng vậy, biểu cảm thường ngày của em đều là như vậy, anh hiểu lắm rồi”. Dịch Tích tựa vào lưng ghế ngồi cười: “À đúng rồi, không phải anh sắp đi rồi sao, thật ra thì mình cũng không cần mua, trong nhà còn dư lại cũng đủ dùng rồi”.

“Không phải nói chỉ còn một hộp?”

“Cũng chỉ có một buổi tối”.

Từ Nam Nho đột nhiên lạnh lùng nói, “Em xác định đủ?”

Dịch Tích: “Dùng một buổi tối, anh khẳng định là đủ rồi”.

Từ Nam Nho: “Ha ha”.

Dịch Tích nhướn mày: “Lúc trước cũng không dùng nhiều, nếu không anh nghĩ anh có thể dùng mấy hộp”.

Xe vừa dừng lại ở bãi đỗ xe của tiểu khu, lúc dừng lại ở vị trí dừng xe, mặt của Từ Nam Nho đã đến mức không nói nên lời.

Dịch Tích lại không hề phát hiện, cô tháo dây an toàn, đưa tay muốn mở cửa.

Tay còn chưa tới đụng cửa đã bị người kia hung hăng kéo về.

“A?”

Vừa quay đầu lại, một nụ hôn cực nóng ngay lập tức áp xuống.

Từ Nam Nho tháo dây an toàn, cúi người hung hăng đè cô lên ghế, Dịch Tích cứ vậy mà mơ hồ bị anh đè lên hôn không ngừng nghỉ.

Thật vất vả mới dừng lại, cô bình phục hô hấp rồi oán trách anh: “Anh đột nhiên tàn nhẫn như vậy làm gì, còn về nhà hay không”.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt đen lại nặng trĩu của Từ Nam Nho, anh nhìn cô, giống như nhìn miếng thịt đã đến bên miệng: “Không kịp về nhà”.

Dịch Tích hơi trở mắt, đang xử lý lời này của anh là có ý gì.

Cô bình tĩnh dời đi tầm mắt, nhìn xuống chỗ nào đó của anh đã có động tĩnh.

Rõ ràng... Có phản ứng.

Dịch Tích suy nghĩ một chút, không đúng... Cô không làm chuyện gì cũng chưa nói cái gì dụ dỗ anh, sao lại đột nhiên có hứng.

“Từ Nam Nho... A!”

Anh cúi đầu cắn lỗ tai cô, Dịch Tích bất ngờ hô lên một tiếng, lại sợ có người đi ngang qua phát hiện, lại vội vàng bịt miệng lại.

“Thầy! Ừm... Đau...”

Đau đớn tinh tế cùng với tê dại đến ngứa ngáy cứ vậy mà ập đến, Dịch Tích không chịu được nữa mà ngẩng đầu lên, nhưng như vậy càng làm cái cổ trắng nõn của cô lộ ra trước mắt anh.

Hơi thở của Từ Nam Nho ngày càng nặng nề, rất tự nhiên đưa tay vào quần áo cô.

Dịch Tích giật mình, ý nghĩ trong nháy mắt là cảm thấy anh điên rồi.

“Anh, có phải anh bị sốt không...”

Chỗ này là hầm để xe, tuy rằng không có nhiều xe lui tới, nhưng vẫn có khả năng có người lái xe vào. Cô thật sự không nghĩ tới một Từ Nam Nho luôn biết kiềm chế lại ở chỗ này chuyện to gan như vậy.

“Kiềm chế với em một chút, em liền tới trở nên to gan hơn, đúng không?” Từ Nam Nho một tay nâng cằm cô lên, hung hăng hôn một

cái lên môi cô.

Dịch Tích ngơ ngác, kiểm chế một chút? To gan hơn?

Cho nên anh đang giận cô vì lời nói vừa rồi??

Nhưng cô chỉ đùa thôi, cố ý chọc anh thôi mà!!!

“Thầy ơi, em chỉ tùy tiện nói”. Dịch Tích đáng thương nhìn anh,
“Anh đừng cấm em nữa...”

“Ừm, được, không cấm”. Từ Nam Nho không hề để ý câu nói sau của cô mà vươn tay kéo ghế cô ngã về sau.

Dịch Tích: “?”

“Hôn được chưa?”

“...”

Dưới hầm để xe, sự yên tĩnh cách ly hết mọi âm thanh, lúc đến bước cuối cùng, Từ Nam Nho không cách nào kiểm chế yết hầu phát ra tiếng thở dốc, âm cuối hơi run run một chút, lại giống như đang lắc lư mỗi câu trước mặt con cá, làm Dịch Tích không thể không cắn câu.

“Sao giọng anh lại dễ nghe như vậy...”

Từ Nam Nho: “Phải không”.

Dịch Tích cắn môi: “... Ừm, về sau lâu như vậy mà không được nghe thì làm sao đây?”

“Anh sẽ trở về”.

“Lúc anh chưa về thì sao...”

“Gọi điện thoại cho em”.

“Được...” Dịch Tích gắt gao ôm cổ anh, cúi đầu ở bên tai anh nói, “Nhưng mà bây giờ, anh có thể kêu thêm vài tiếng nữa không”.

Đôi mắt Từ Nam Nho híp lại: “Cái này, không phải nên giao cho em sao...”

“A!”

Dịch Tích cũng vừa mới biết, trên phương diện nào đó của đàn ông đúng là không thể kích thích, ví dụ như, hôm nay cô nói một buổi tối anh chỉ có thể dùng một cái kia, vậy thì tối đó chắc chắn anh ấy sẽ chinh chết cô.

Từ trên xe cho đến khi về đến nhà, cô lại bị đè ở trong phòng bị bắt nạt một hồi lâu.

Cuối cùng mệt đến mức ngủ thiếp đi, Dịch Tích chỉ mơ mơ màng màng biết, anh ôm cô mà không hề buông lỏng cánh tay.

**

Mấy ngày sau khi Từ Nam Nho rời đi, Dịch Tích quay về nhà một chuyến. Vốn dĩ cô không định trở về, nhưng sau đó nghe tin Dịch Quốc Đường muốn tới ở vài ngày, cô không thể không về nhà.

Lúc về đến nhà thì thấy Dịch Nhạc và Dịch Quốc Đường ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, nói là nói chuyện phiếm, càng giống như là đơn phương hỏi đáp. Dịch Nhạc ngồi ngay ngắn trên ghế, trên mặt là biểu tình nghiêm chỉnh.

Nhìn thấy Dịch Tích đi vào, rõ ràng là trong mắt Dịch Nhạc có một tia vui sướng xẹt qua.

Quả nhiên, Dịch Quốc Đường không giữ cô ấy lại hỏi chuyện nữa, ông nhìn Dịch Tích nói: “Tích Tích, mới về sao”.

Dịch Tích đi lên trước: “Cháu vừa xử lý xong việc ở công ty”.

“Lại đây ngồi đi”.

Dịch Tích ngồi cạnh Dịch Quốc Đường: “Hai người vừa nói gì đấy”.

Dịch Quốc Đường: “Nói về chuyện đại sự của em con”.

“Hôn nhân đại sự?” Dịch Tích nhìn sang Dịch Nhạc, chỉ thấy Dịch Nhạc khổ sở gật đầu.

Dịch Tích cười một cái: “Ông nội nghe con nói này, sao những trưởng bối như ông lại nhàn nhã như vậy, luôn luôn lo lắng chút chuyện nhỏ này”.

“Sao lại là chuyện nhỏ”. Dịch Quốc Đường thần sắc uy nghiêm, “Nhạc Nhạc cũng không còn nhỏ”.

Dịch Nhạc: “Ông nội, con không gấp, ông, ông vẫn nên nhọc lòng Dịch Tích trước đi”.

Dịch Tích trừng mắt nhìn cô một cái: “Này này, tôi đang nói giúp cô đấy, này không phải là hại tôi sao”.

Dịch Nhạc thè lưỡi: “Không phải hại chị, chỉ là lớn nhỏ có thứ tự!”

Dịch Tích trợn trắng mắt.

Dịch Quốc Đường: “Lời này Nhạc Nhạc nói không sai, Tích Tích dù sao cũng phải kết hôn trước, già đầu rồi”.

Dịch Tích: “Được được, chỉ cần ông đừng chọn người cho con nữa, hôm nào đó con đi kết hôn, được chưa”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 49

Dịch Quốc Đường nhìn cô một cái: “Hôm nào kết hôn? Từ Nam Nho cũng đồng ý sao”.

Dịch Tích vốn nói đùa, nhưng nghe Dịch Quốc Đường vừa nói như vậy thì lập tức sửng sốt: “Ông nội, lời này của người con có thể hiểu là ông đồng ý hai chúng con ở bên nhau không?”

Dịch Quốc Đường: “Nếu cậu ấy bằng lòng quay về nhà họ Ngôn liêu một lần, ông cũng không còn gì để nói, tuy quan hệ giữa chúng ta và nhà họ Ngôn chỉ bình thường, nhưng dù sao thì nhà họ Ngôn vẫn là một gia tộc lớn...”

“Sao ông biết anh ấy quay về”. Dịch Tích đột nhiên cắt ngang lời ông.

Dịch Quốc Đường: “Sao nào, cậu ấy không nói con biết?”

Trong lòng Dịch Tích chợt nảy sinh một chút bất an: “Có ý gì? Ông nói việc gì không nói con biết”.

Đôi mắt Dịch Quốc Đường hơi trầm xuống: “Tích Tích, về sau nhà họ Dịch của chúng ta đều giao hết cho con và Dịch Nhạc có biết không”.

Dịch Tích: “Ông còn không chưa trả lời con”.

“Lời ông đang nói chính là đáp án, nhà họ Dịch chúng ta giao cho con, cho nên con cần phải có một người đồng hành có thể đứng ngang hàng với con và cả hậu thuẫn phía sau. Ông tin đứa nhóc kia cũng hiểu rõ điểm này, muốn cưới đại tiểu thư nhà họ Dịch của chúng ta sao có thể đơn giản như vậy?”

Lòng ngực Dịch Tích như bị cái gì đó hung hăng đánh vào: “Ông nội... Lần trước hai người ở công ty thật ra là có nói qua việc này đúng không, ông có nói cái gì đó với anh ấy đúng không”.

Dịch Quốc Đường: “Chưa nói gì cả, chỉ hỏi cậu ấy nếu từ bỏ cuộc sống hiện tại mới có thể ở bên con, có chịu hay không thôi. Tích Tích, ông không ép cậu ấy, hơn nữa ông tin nếu ông không nói, cậu ấy cũng hiểu rõ điều này”.

Từ bỏ cuộc sống hiện tại.

Cho nên, đây là lý do lựa chọn từ chức, nguyên nhân quay về nhà họ Ngôn.

Tất cả đều bởi vì cô?

Hốc mắt Dịch Tích đột nhiên nóng lên, cô nghiêng đầu né tránh, che đi biểu tình đau khổ.

Cô biết anh bởi vì nguyên nhân lúc nhỏ mà có bao nhiêu không thích nhà họ Ngôn kia, cô cũng biết anh luôn quen sống một mình, thích sống trong thế giới của chính mình. Cô càng biết anh không thích cuộc sống đã lên sẵn kế hoạch bị quấy rầy, không thích những thứ không bình lặng đột nhiên mà tới.

Nhưng mà giờ đây, anh lại bởi vì cô mà tiếp nhận những cái không thích.

“Anh ấy có thể từ chối...” Dịch Tích lẩm bẩm tự nói, “Anh ấy rõ ràng có thể từ chối những việc này”.

“Cậu ấy có thể từ chối”. Dịch Quốc Đường nghiêm túc nói: “Nhưng đó có nghĩa là làm khó con và người thân của con”.

“Con không sao cả!” Dịch Tích tức giận đứng dậy.

Dịch Quốc Đường: “Con lại muốn phát cáu với ông sao!”

Dịch Tích: “Con chỉ muốn yên tĩnh ở bên nhau với anh ấy không được sao!”

“Thân phận của con đã định sẵn không thể yên tĩnh”.

“Con...”

“Hưởng thụ vinh quang lớn bao nhiêu thì phải gánh trách nhiệm lớn bấy nhiêu, con đừng giở thói trẻ con, con không biết nhà họ Dịch còn nuôi bao nhiêu người sao, đây đều là trách nhiệm của con trong tương lai. Tích Tích, ông sẽ không làm khó dễ hai đứa, chỉ cần cậu ấy có thể nắm lấy nhà họ Ngôn”.

... ..

Sau đó Dịch Quốc Đường quay về phòng nghỉ ngơi, Dịch Tích lạnh mặt ăn cơm, bởi vì Dịch Thành Hành còn chưa quay về, cho nên những người ngồi cùng bàn ăn cơm không ai dám hé răng.

Ăn được một chút thì Dịch Tích đặt đũa xuống, Tưởng Minh Lệ nhìn cô một cái, cẩn thận nói: “Tích Tích, không ăn thêm một chút nữa sao?”

Dịch Tích lắc đầu: “Tôi ăn no rồi, tôi về phòng đây”.

“Được, nếu đói bụng thì nhớ nói với dì Lâm”.

“Biết rồi”.

Sau khi trải qua sự việc Dịch Vân Chiêu và Trình Viện kia, Tưởng Minh Lệ càng chú ý săn sóc cô hơn, không biết là do áy náy vì giấu đi chuyện trước kia của Dịch Vân Chiêu hay là sợ cô vạch trần bà ấy trước mặt Dịch Thành Hành.

Nhưng thật ra đều do Tưởng Minh Lệ suy nghĩ nhiều, cô thật sự không có tâm tư nào nghĩ đến chuyện này.

Sau khi về phòng, cô gọi điện thoại cho Từ Nam Nho.

Gần đây anh hẳn là rất bận, bởi vì mấy ngày nay có rất nhiều cuộc gọi nhưng anh cũng không thể đúng lúc nghe máy. Vốn dĩ lần này cũng không ôm hy vọng gì cả, không ngờ rằng mới vang lên một tiếng đã gọi được.

“Dịch Tích”.

Giọng nói anh truyền qua điện thoại đến bên tai cô, hơi trầm xuống, mang theo chút từ tính chộc người.

Dịch Tích nằm bò trên gối đáp lại một tiếng: “Sao anh lại nghe máy nhanh như vậy”.

“Vừa mới về khách sạn”. Hai ngày nay Từ Nam Nho đi qua các công ty con ở thành phố khác, để tiện lợi nên luôn nghỉ ở khách sạn.

“Gần đây rất bận đúng không”.

“Cũng tạm”.

“Có vui không”.

“Cũng tạm”.

“Thật không?”

Từ Nam Nho im lặng một hồi, nói: “Em làm sao vậy?”

Dịch Tích trở mình, nhìn trần nhà hung hăng nói: “Ngốc”.

“Hửm?”

“Em nói anh ngốc!”

Từ Nam Nho: “Ừm, có phải gan cũng lớn hơn rồi”.

Dịch Tích: “Đúng vậy, anh đến xử em đi”.

Từ Nam Nho: “Trở về xử lý em”.

Giọng nói của anh trước sau như một không có chút cảm xúc nào khác, nhưng Dịch Tích lại mãi cảm phát hiện ra anh có chút mệt mỏi.

Lời muốn hỏi đã đến miệng nhưng lại không nói ra được, nếu anh đã đưa ra lựa chọn, cô có hỏi lại mấy vấn đề này cũng chỉ thêm ngọt ngào.

“Thật ra, em cũng không có chuyện gì cả”. Dịch Tích có chút bức bối, “Anh nghỉ ngơi sớm một chút”.

“Bây giờ nghỉ ngơi thì còn hơi sớm”. Từ Nam Nho nói, “Không có việc gì để nói thì tán gẫu với anh một chút”.

Dịch Tích: “Có thể nói gì với anh chứ, anh kiệm lời như vậy”.

Từ Nam Nho: “VẬY em nói, anh nghe”.

Dịch Tích: “Anh để em đơn độc diễn kịch sao, em không nói”.

“Dịch Tích, hôm nay em có chút kỳ lạ”.

“... Lạ chỗ nào”.

“Công việc không vui, hay là không vui chuyện gì khác?”

Dịch Tích không biết anh ở đâu nghe được cô không vui, cô vùi đầu vào gối, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Không có việc gì, chỉ là có chút nhớ anh”.

**

Dịch Nhạc ăn xong cơm chiều lại nhận được điện thoại của mấy người bạn, cô ra khỏi nhà, lúc về đến nhà đã hơn mười một giờ. Bởi vì có uống chút rượu, cô ngồi taxi về nhà.

Lúc tới trước cửa nhà, cô nhìn thấy một chiếc xe lạ ngừng ở chỗ đó.

Dịch Nhạc xuống xe nhìn thoáng qua, nhưng cái nhìn thoáng qua này lại làm cô sợ đến mức tỉnh rượu.

“Từ, thầy Từ?”

Từ Nam Nho cũng vừa dừng xe không lâu, nhìn thấy Dịch Nhạc đi tới thì gật đầu với cô: “Dịch Tích có ở nhà không?”

Dịch Nhạc: “Có... Hôm nay ông nội gọi chị ấy về”.

“Tôi gọi mấy cuộc cho cô ấy, không ai bắt máy”.

Dịch Nhạc: “A? Cái này, em vừa trở về, em cũng không biết”.

Từ Nam Nho nhàn nhạt gật đầu.

Dịch Nhạc lại nói: “Em giúp thầy đi xem phòng chị ấy, nếu có thì em gọi chị ấy xuống”.

Vừa dứt lời, chuẩn bị xoay người lại nghe Từ Nam Nho nói: “Nếu cô ấy ngủ rồi thì không cần kêu”.

Dịch Nhạc ngẩn người: “A, được”.

Dịch Nhạc vội vã đi vào trong, nhanh chân chạy đến trước cửa phòng Dịch Tích, áp tai nghe được một lúc, bên trong yên tĩnh, một chút động tĩnh cũng không có. Dịch Nhạc chưa từ bỏ ý định, lại gõ cửa thêm hai cái, vẫn không ai trả lời, chắc là đã ngủ thật rồi.

**

Sau khi Dịch Tích cúp điện thoại của Từ Nam Nho thì ngủ thiếp đi trên giường, lúc tỉnh lại đã là 12 giờ rưỡi. Cô xoa xoa huyết thái dương rồi ngồi dậy khỏi giường, do không cẩn thận ngủ thiếp đi, quần áo cô cũng chưa thay, cũng chưa tẩy trang.

Cầm lấy điện thoại nhìn nhìn, lúc này mới phát hiện có vài cuộc gọi nhớ của Từ Nam Nho.

“Đã trễ thế này còn gọi sao”. Bởi vì có thói quen tắt âm điện thoại, cô không biết anh đã gọi tới. Dịch Tích cầm di động đi ra khỏi phòng, muốn xuống lầu rót ly nước uống.

“Dịch Tích”. Dịch Nhạc cũng đúng lúc đi ra khỏi phòng.

Dịch Tích quay đầu nhìn cô ấy, “Còn chưa ngủ”.

“Vừa nãy chị ngủ rồi đúng không...”

“Ừm, không cần thận ngủ gục”.

Dịch Nhạc: “Em gõ cửa phòng chị cũng không tỉnh”.

“Có việc sao?”

“Vừa rồi thầy Từ bảo em xem chị có ở nhà không, sau đó nói ngủ rồi thì không cần...”

“Cô nói cái gì?!”

“Em nói thầy Từ...”

“Anh ấy ở đâu?”

“Lúc em trở về thì xe thầy ấy ngừng trước cửa nhà mình”.

Còn chưa dứt lời, Dịch Nhạc thấy Dịch Tích vội vã chạy xuống dưới lầu, chạy đến bậc cuối cùng lại không cẩn thận đạp hụt, cả người cô liền quỵ xuống đất, tiếng đầu gối đập vào sàn nhà vang lên. Dịch Nhạc nhìn thôi cũng cảm thấy đau, nhưng lại thấy cô ấy thất tha thất thểu đứng lên đi nhanh ra ngoài cửa.

Dịch Nhạc vội gọi cô lại: “Này, lúc em về đã hơn mười một giờ rồi”.

“Tôi đi xem, lỡ như anh ấy còn ở đó”.

Nhìn bóng dáng Dịch Tích nhanh chóng biến mất ở cổng lớn, Dịch Nhạc chẹp chẹp miệng, lẩm bẩm nói: “Đã hơn một tiếng trôi

qua, sao còn ở đó được”.

Dịch Tích khập khiễng đi ra ngoài sân, ở phía xa xa, cách đó mười mấy mét dưới ngọn đèn đường có đậu một chiếc xe. Cô chưa thấy qua chiếc xe này, nên cũng không xác định có phải là Từ Nam Nho hay không. Hơn nữa do ánh đèn đường, Dịch Tích không thể nhìn rõ người trong xe.

Nhưng cho dù không phải, cô cũng đi đến xem rõ mới hết hy vọng.

Dịch Tích lại đi về trước vài bước, lúc này, cửa xe của chiếc xe kia mở ra.

Dịch Tích ngăn người, dừng bước.

Cô thấy một người từ trên xe bước xuống, một thân tây trang, thân ảnh thon dài dưới ánh đèn cực kỳ đẹp.

Dịch Tích nhìn vào mắt anh, đột nhiên cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được. Rõ ràng anh cách xa ngàn dặm, vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Giờ phút này, cô cảm giác có thứ gì đó đang bao bọc lấy hơi nước vốn đang mãnh liệt xuyên qua lòng ngực, làm cho tim cô như bị kéo căng ra, cuối cùng mới dừng lại ở tầng ngoài cùng.

“Dịch Tích, sao em lại...”

Từ Nam Nho còn chưa dứt lời, Dịch Tích đã nhào vào lòng ngực anh.

Anh đỡ lấy cô, đưa tay ôm lấy vai cô: “Không phải ngủ rồi sao”.

Dịch Tích ở trong lòng ngực anh lắc đầu, cô cảm giác hốc mắt của mình rất nóng, hơi nước chậm rãi bốc lên, dường như muốn trực tiếp chảy ra ngoài. Dịch Tích nhẫn nhịn, gắt gao đè nén loại xúc động này, sau đó lại không nén được nữa mà tràn ra một chút nước mắt, cô liền tùy tiện lau vào ngực anh.

Từ Nam Nho không biết cô đang đấu tranh với mấy giọt nước mắt, thấy cô không mở miệng nói chuyện, anh sờ đầu cô: “Anh tưởng rằng em ngủ rồi”.

“Em ngủ rồi anh không biết kêu sao”. Giọng nói rầu rĩ của Dịch Tích truyền từ lòng ngực anh.

Từ Nam Nho: “Anh trở về có chút đột ngột, nếu em ngủ rồi, anh đánh thức em làm gì”.

“Vậy vì sao anh đột nhiên quay về, không phải anh ở khách sạn sao”.

“Không phải em nói, nhớ anh sao”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 50

Dịch Tích sững sốt một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh: “Từ chỗ của anh lái xe qua đây gần ba tiếng đồng hồ”.

Từ Nam Nho: “Ừm, hên là nơi đến không cần ngồi máy bay tới”.

“Thầy à, em phát hiện anh đúng là có chút ngốc”.

Từ Nam Nho búng vào trán cô: “Em nói cái gì”.

“Ngày mai còn có việc, anh cứ vậy vừa đi vừa về thì còn muốn ngủ nữa hay không”. Dịch Tích rầu rĩ nói, “Em chỉ thuận miệng nói, anh làm gì đột nhiên quay về”.

“Chỉ là thuận miệng nói?” Từ Nam Nho cúi đầu nhìn cô, “Cho nên thật ra thì em không nhớ anh”.

Dịch Tích quay đầu đi, khẩu thị tâm phi nói: “Không nhớ, anh mau chóng quay về đi”.

Từ Nam Nho lặng đi một lúc, thật lâu sau mới đặt cằm cọ vào thái dương cô: “Nhưng anh lại nghĩ, anh muốn gặp em”.

“...”

Nước mắt của Dịch Tích nhịn đã lâu như muốn vỡ òa, cô hít hít mũi, đột nhiên ngẩng đầu lên cắn một cái vào môi anh. Cô dùng lực

hơi mạnh, lập tức đẩy Từ Nam Nho đến trước xe. Từ Nam Nho không kịp né tránh, cũng để cô tùy ý đè lên người mình làm bậy.

Anh cũng muốn chạm vào cô.

Đã nhiều ngày như vậy, mỗi ngày đều muốn chạm vào cô.

Môi lưỡi tương giao cọ xát, tay Từ Nam Nho mơn trớn mái tóc dài của cô, bắt đầu đảo khách thành chủ, anh không chút lưu tình cắn vào môi cô, như muốn đem cô nuốt vào bụng.

Giờ phút này, bọn họ ở gần nhau như vậy, gần đến mức làm anh có thể ngửi rõ hương thơm nhàn nhạt trên người cô.

Cái gì cũng đều đáng giá, bởi vì lời nói nhớ nhung của cô mà vội vàng rời khách sạn, bởi vì một câu nỉ non của cô mà gấp không chờ nổi muốn đến gặp cô, giờ phút này, bởi vì được ôm lấy cô, hết thảy đều đáng giá.

Từ Nam Nho ôm Dịch Tích thay đổi vị trí, biến thành anh đè cô lên xe, Dịch Tích bị anh kéo một cái thì chột “ai da” một tiếng. Từ Nam Nho nhanh chóng dừng lại: “Làm sao vậy”.

Sắc mặt Dịch Tích vẫn chưa bớt đỏ ửng, cô hắng giọng: “Không sao, chân bị té, có chút đau”.

Từ Nam Nho nhíu mày, ngồi xổm xuống vén làn váy của cô lên.

“Thật là không sao”.

Dịch Tích không thể ngăn anh, Từ Nam Nho đứng dậy ôm cô để cô ngồi vào hàng ghế sau xe, lại ngồi xổm xuống một lần nữa.

Dịch Tích mặc váy dài, Từ Nam Nho vén làn váy cô đến đầu gối, nhìn thấy có hai mảng bầm tím trên hai cái đầu gối. Ánh mắt anh trầm xuống, anh ngẩng đầu lên nhìn cô: “Sao lại thế này”.

Dịch Tích có chút xấu hổ: “Lúc xuống cầu thang không cẩn thận bị hụt chân, sau đó bị té rồi quỳ trên đất...”

“Xuống cầu thang cũng có thể bước hụt chân? Em chạy bộ trên cầu thang sao?”

Dịch Tích liếc anh một cái: “Vừa ra khỏi phòng liền nghe Dịch Nhạc nói anh tới tìm em, em sốt ruột, nên mới lập tức chạy xuống tìm anh”.

“...”

“Anh nhìn em như vậy làm gì, còn không phải trách anh sao, ai bảo anh đột nhiên gây bất ngờ cho em”. Dịch Tích hừ hừ, “Rất đau, mau thôi cho em”.

“Em là trẻ con sao”. Từ Nam Nho bắt đắc dĩ nhìn cô, nhưng lại nghiêm túc thổi vào chân cô.

Dịch Tích không nghĩ anh sẽ làm chuyện ấu trĩ như vậy, cô lẳng lặng nhìn anh, chỉ cảm thấy cả trái tim đều được lấp đầy.

“Thầy à, vừa rồi anh đã biết em ngủ, vì sao anh còn ở lại”.

Từ Nam Nho: “Không biết”.

“A?”

“Đột nhiên có chút không muốn đi, hơn nữa vẫn luôn nghĩ rằng, em có thể tỉnh giữa chừng”. Từ Nam Nho nói xong thì đứng dậy đi

đến cốp xe cầm cái gì đó, lúc quay lại trên tay có thêm hộp y tế nhỏ.

Dịch Tích nhìn anh bôi thuốc cho mình: “Có phải anh bị ngứa hay không?”

Từ Nam Nho không ngẩng đầu nhìn cô: “Ừm, chắc là bị em lây bệnh”.

Dịch Tích cười một cái, đột nhiên cúi người tặng cho anh một nụ hôn giữa trán.

Từ Nam Nho hơi dừng lại, “Sao thế?”

“Từ Nam Nho”.

“Ừm”.

“Chúng ta kết hôn đi”.

Đột nhiên mở miệng nói lời như vậy, nhưng lại trôi chảy như đã nghiền ngẫm trong lòng vô số lần.

Bàn tay đang cầm thuốc của người đàn ông hơi run lên, anh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ cùng vừa vặn đang nở nụ cười mê người với anh, trên mặt khó có lúc lộ ra vẻ kinh ngạc và hoảng loạn.

“... Em nói cái gì?”

Dịch Tích đưa tay nâng mặt anh, gần từng chữ: “Em nói, chúng ta, kết, hôn, đi”.

**

Ngày hôm sau, Dịch Tích ngủ đến 12 giờ trưa mới rời giường. Tối hôm qua ở trong xe Từ Nam Nho ba tiếng đồng hồ, sau đó anh lại lái xe quay về chỗ kia, mà bản thân cô cũng quay về phòng ngủ của mình.

Vì sao tối qua đột nhiên nói muốn kết hôn, thật ra thì chính cô cũng không đoán được, chỉ là lúc nhìn người đàn ông trước mắt, đột nhiên có cảm giác đúng rồi.

Sau đó Từ Nam Nho nói, chuyện cầu hôn này nên để đàn ông làm.

Cô không phục, chính là muốn hỏi anh có đồng ý hay không.

Anh tất nhiên là đồng ý, chỉ là...

Nửa đêm nửa hôm thì đi chỗ nào kết hôn đây.

“Tích Tích, dậy rồi à”. Trong phòng khách, Dịch Thành Hành và Dịch Quốc Đường ngồi cạnh nhau, hình ảnh hai cha con ngồi cạnh nhau luôn có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Lúc này Dịch Tích đã ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra cửa.

“Cơm còn chưa ăn mà đi đâu”. Dịch Thành Hành hỏi.

Dịch Tích: “Con có hẹn với Diệp Tử Giai, con ăn ở ngoài luôn”.

Dịch Thành Hành: “Diệp Tử Giai, cháu ngoại nhà họ Ngôn?”

“Đúng vậy, chuyện miếng đất ở phía Nam kia do cô ấy giúp đỡ cũng gần giải quyết xong rồi, bây giờ mời cô ấy ăn bữa cơm, thuận tiện bàn chuyện kế tiếp”.

Dịch Quốc Đường có chút bất ngờ: “Vụ việc ở phía Nam con tìm Diệp Tử Giai? Con bé kia đồng ý giúp con?”

“Hai bên đều có lợi thì sao cô ấy không giúp con, hơn nữa...”
Dịch Tích bâng quơ nói, “Người ta cũng là chị họ của Từ Nam Nho, chính là nể mặt anh ấy cũng nên nhiệt tình một chút chứ”.

Dịch Quốc Đường và Dịch Thành Hành nhìn nhau: “Nghe nói Từ Nam Nho và người nhà họ Ngôn không có quan hệ thân thiết”.

“Cũng sẽ có một số người đối xử với anh ấy không có thành kiến”. Trong lời nói của Dịch Tích có ẩn ý, Dịch Quốc Đường và Dịch Thành Hành lúc nghe được thì ghen lại.

Dịch Tích: “Không nói nhiều với hai người nữa, con đi trước”.

Lịch hẹn giữa Dịch Tích và Diệp Tử Giai chỉ mới được quyết định vào mấy ngày trước, vốn dĩ lúc ngồi trên xe Dịch Tích dự tính sẽ đi đến chỗ hẹn cũ, nhưng trước khi đi lại nhận được cuộc gọi từ Diệp Tử Giai.

“Dịch Tích, xin lỗi, bây giờ em đang ở đâu?”

Giọng nói của Diệp Tử Giai có chút nhẹ nhàng, Dịch Tích không khởi động xe, chỉ ngồi trong xe nói: “Em vừa chuẩn bị đi, chị đây là...”

“Sáng nay lúc thức dậy có chút sốt nhẹ, chắc là không thể rời nhà trong chốc lát”.

Dịch Tích: “Vậy thì, không sao cả, chị nghỉ ngơi ở nhà là được, nếu không thì chúng ta hẹn lần sau?”

Diệp Tử Giai khẽ cười: “Cảm ơn, đột nhiên lỡ hẹn, chị cũng xin lỗi”.

“Sức khỏe quan trọng hơn”.

“Dịch Tích, nếu không em tới nhà chị đi”.

Dịch Tích có chút bất ngờ: “Như vậy được sao?”

“Em và chị đều biết sự việc ở phía Nam kia quan trọng như thế nào, đoán chừng không thể kéo dài mãi”. Diệp Tử Giai nói, “Nếu như em tiện thì có thể đến nhà chị, thuận tiện xem như bạn bè tới thăm vậy”.

Dịch Tích nghĩ nghĩ: “Ừm, vậy cũng được”.

Sau đó Diệp Tử Giai gửi địa chỉ cho cô, ngay từ đầu Dịch Tích không nghĩ gì nhiều, chờ đến lúc chạy đến mới phát hiện, khu vực lân cận hình như là đại viện của quân khu nào đó.

“...”

Cô nhớ ông nội có nói với cô rằng nhà họ Ngôn ở bên này, chỗ mà Diệp Tử Giai gọi cô đến không phải là nhà họ Ngôn chứ?

Đang nghĩ ngợi có nên tiếp tục lái đi hay không, Diệp Tử Giai đã gọi điện thoại trước cho cô.

“Dịch Tích, chị đã nói với người ngoài cửa, em cứ lái thẳng vào trong là được”.

“Nơi này là...”

“Gần đây chị vẫn luôn ở nhà”.

“Vâng”.

Quả nhiên, nơi này là nhà họ Ngôn, không phải nhà riêng của Diệp Tử Giai.

Sớm biết như vậy nên hỏi thêm một câu, nếu ngay từ đầu biết sẽ đến chỗ này, cô sẽ cân nhắc một chút xem có nên đến nhà cô ấy hay không. Nhưng mà bây giờ tới cũng tới rồi, cô không thể quay về.

“Em đến chưa?”

“Em sắp tới rồi, năm phút nữa”.

“Được, chị chờ em”.

Lái xe qua đại viện của quân khu kia, lại đi qua cổng lớn có hai binh lính túc trực hai bên, Dịch Tích mới nhìn thấy mấy ngôi nhà biệt thự đứng đơn lẻ.

Không biết có phải Diệp Tử Giai đã căn dặn từ trước hay không, có người thấy xe của Dịch Tích liền hướng dẫn cô dừng đúng vị trí.

“Dịch Tích”.

Vừa xuống xe đã nghe được giọng nói của Diệp Tử Giai, Dịch Tích quay đầu lại, thấy Diệp Tử Giai đứng trước cửa của một biệt thự cách đó không xa. Dịch Tích nhắc chân đi tới: “Chị đang bệnh sao còn ra đây”.

Sắc mặt của Diệp Tử Giai đúng là có chút nhợt nhạt: “Không sao cả, dù sao cũng phải ra tiếp đón em một chút, mau vào đi”.

Diệp Tử Giai thân thiết kéo tay cô, có lẽ bởi vì cô ấy là chị của Tử Nam Nho, Dịch Tích cảm thấy có chút thân thiết với cô ấy, nên cũng tùy ý để cô ấy kéo cô vào trong.

“Tử Giai, không phải con đang bệnh nên ở trong phòng sao...? Vị này là?” Vào phòng khách mới phát hiện trong nhà có người, một người già ba người trẻ, bốn người đều nhìn về phía Dịch Tích.

Dịch Tích quay lại cười một cái, ông lão kia cô từng gặp qua, là Ngôn lão gia, mà một trong ba người đàn ông kia cô cũng từng gặp qua, đó là đại thiếu gia nhà họ Ngôn Ngôn Hành Chi.

“Đây là Dịch Tích, con mời cô ấy tới đây bàn việc”.

Dịch Tích nhìn Ngôn lão gia gật đầu: “Đột nhiên đến quá rầy, ông đừng để bụng”.

Ngôn lão gia cười cười: “Không ngờ con và Tử Giai lại biết nhau”.

Diệp Tử Giai: “Trước kia con có gặp cô ấy trong tiệc sinh nhật của ông, lúc ấy liền có cảm giác vừa gặp đã thân”.

Diệp Tử Giai kéo cô ngồi xuống sô pha, trong lúc nói chuyện, Dịch Tích cũng biết được hai người đàn ông kia là do hai người con gái của Ngôn lão gia sinh ra.

Dịch Tích ngồi ngay ngắn trên sô pha trò chuyện với Ngôn lão gia, sau lại bởi vì lý do sức khỏe mà ông lão đi về phòng nghỉ ngơi trước.

Ông ấy vừa đi, đám tiểu bối rõ ràng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Nghe nói bây giờ Cô Dịch cũng là cánh tay đắc lực của Dịch Thị”.

Dịch Tích nhìn sang người nói chuyện, người này là Cố Hoài, là con trai do con gái lớn của Ngôn lão gia sinh ra: “Tôi còn đang học hỏi, không dám nhận là cánh tay đắc lực”.

Cố Hoài: “Cô không cần khiêm tốn, tôi nghe người trong nghề nhắc đến cô đấy”.

Dịch Tích cười cười: “Cố tiên sinh mới là người xuất sắc nhất trong lĩnh vực thương nghiệp, so với anh thì, tôi chỉ là mới vào nghề thôi”.

Cố Hoài nghe được lời này hiển nhiên là tâm tình trở nên thoải mái: “Nào có”.

“Chị Dịch Tích thật xinh đẹp, có bạn trai chưa?” Ngôn Hành Diệu vẫn ngồi bên cạnh chột lên tiếng hỏi, vì cha cậu ta ở rể, nên cậu ta mang họ mẹ, họ Ngôn.

“Hành Diệu, có phép tắc không”. Ngôn Hành Chi mắng một tiếng.

Ngôn Hành Diệu hẳn là 24 hoặc 25 tuổi, bởi vì gương mặt trẻ con, nên nhìn thoáng qua thì khá trẻ. Mà tính tình của cậu ta có lẽ cũng luôn như vậy, nên ngoại trừ câu nói kia của Ngôn Hành Chi thì hai người còn lại cũng không có gì gọi là bất ngờ.

Diệp Tử Giai: “Em đừng để ý cậu ấy, lúc nói chuyện cậu ấy chính là không đầu không đuôi như vậy”.

Ngôn Hành Diệu lộ ra một chút biểu tình oan ức: “Còn không phải em thấy Dịch tỷ tỷ có vẻ đẹp tiêu chuẩn như vậy, nên nhất thời tò mò

sao”.

Ánh mắt Cố Hoài hơi trầm xuống, nhìn Dịch Tích với biểu cảm không rõ: “Chưa nghe nói đại tiểu thư nhà họ Dịch đã có bạn trai”.

Dịch Tích cong môi: “Tôi không có bạn trai”.

Ánh mắt của Ngôn Hành Diệu chợt lóe sáng: “Thật sao”.

“Tôi có một vị hôn phu”.

“...”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Ngôn Hành Chi và Diệp Tử Giai cũng bất ngờ nhìn cô.

Dịch Tích đón nhận ánh mắt của bốn người, vẫn bình tĩnh như cũ: “Vị hôn phu của tôi tên Từ Nam Nho”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 51

Sắc mặt của Cố Hoài và Ngôn Hành Diệu trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng, mà Ngôn Hành Chi lại mặt không đổi sắc, dường như chỉ xem việc này như chuyện bình thường.

“Vị hôn phu? Dịch Tích, hai người khi nào...” Diệp Tử Giai bắt ngờ nói.

Dịch Tích: “Kết hôn vẫn luôn nằm trong kế hoạch của bọn em”.

Trên mặt Diệp Tử Giai lộ ra vẻ vui sướng: “Phải không, tốt quá, tên tiểu tử Nam Nho này vậy mà một câu cũng không nói với chị”.

Dịch Tích: “Anh ấy vẫn luôn không thích nói chuyện”.

Diệp Tử Giai: “Cũng đúng”.

Cố Hoài: “Đúng là không nghĩ tới cô Dịch và cậu ấy là một đôi, không biết hai người làm sao quen biết nhau”.

Dịch Tích: “Rất nhiều năm trước đã quen biết nhau rồi, anh ấy rất tuấn tú, tôi ngay lập tức đã bị hấp dẫn”.

Dịch Tích nói đùa, chỉ là biểu cảm của mấy người ngồi đây ngoại trừ Diệp Tử Giai cũng không có ai vui vẻ, càng không cần tính người có vẻ mặt ngàn năm không đổi như Ngôn Hành Chi.

Ngôn Hành Diệu: “Vậy hai người mới bên nhau gần đây sao”.

Dịch Tích: “Xem như là vậy đi”.

Ngôn Hành Diệu “hừ” một tiếng: “Dịch tử tử biết anh ta quay về nhà họ Ngôn làm việc chưa”.

Dịch Tích: “Có nghe anh ấy nói”.

“Vậy đúng là tốt, bây giờ anh ta quay về không chỉ được giao quyền nhà họ Ngôn còn được nhà họ Dịch ở sau lưng chống đỡ... Dịch tử tử, lúc trước anh ta theo đuổi chị chắc là rất dễ tâm nhĩ”.

“Ngôn Hành Diệu!” Diệp Tử Giai lạnh giọng quát lớn, “Em nói cái gì đó”.

Ngôn Hành Diệu nghiêng đầu: “Vốn dĩ chính là vậy mà”.

“Nam Nho là do ông nội gọi về, em lại không biết sao!”

“Trước kia còn thoái thác không chịu trở về, xem ra đều là giả”.

“Em!”

Cố Hoài: “Tử Giai, em đừng nóng giận, con người Hành Diệu chỉ là nghĩ sao nói vậy”.

Ngôn Hành Chi nhíu mày: “Đều im miệng hết, đừng nói những thứ không đâu”.

Ngôn Hành Diệu luôn có chút sợ hãi Ngôn Hành Chi, nếu anh ta đã lên tiếng thì cậu ta cũng không dám nói nhiều.

Dịch Tích chờ bọn họ không nói nữa mới cười nhạt: “Ngôn tiểu thiếu gia, cậu giống như có hiểu làm gì rồi, lúc trước chính tôi mới là

người dùng sức ba bò chín trâu mới theo đuổi được Từ Nam Nho, thật ra thì anh ấy vẫn không để mắt, đúng là làm tôi buồn thúi ruột”.

Ngôn Hành Diệu: “...”

“Ôi, cậu nói vậy cũng đúng, tuy rằng nhà tôi giàu tài sản lại nhiều nhưng vẫn là đại tiểu thư nhà họ Dịch, sao anh ấy lại không thấy nhìn được. Cũng may là... Ông trời không phụ lòng người, cuối cùng thì tôi cũng theo đuổi được anh ấy”. Dịch Tích cười khẽ, “Thật sự thì tôi rất thích anh ấy, anh ấy muốn cái gì tôi cũng cho, đừng nói chống đỡ sau lưng, nếu anh ấy muốn toàn bộ nhà họ Dịch thì cũng không thành vấn đề, dù sao thì, của tôi cũng là của anh ấy”.

Trong nháy mắt, Ngôn Hành Diệu và Cố Hoài đều đen mặt.

Ngôn Hành Chi ý vị sâu xa nhìn cô: “Cô Dịch rất có mắt nhìn”.

“Nào có”.

Sau đó, Dịch Tích và Diệp Tử Giai đơn độc đi đến chỗ khác bàn chuyện, Dịch Tích nhấp một ngụm cà phê trên tay, đột nhiên mỉm cười.

Diệp Tử Giai nhìn thấy biểu cảm của cô lại hỏi: “Sao vậy?”

Dịch Tích: “Chị Diệp thật sự là bị bệnh sao”.

Diệp Tử Giai có hơi sững sờ, nhưng chớp mắt một cái lại khôi phục biểu cảm bình thường: “Em nhìn ra được chuyện gì”.

Dịch Tích: “Chị cố ý gọi em đến đây đúng không, bởi vì vừa lúc hôm nay có Cố Hoài và Ngôn Hành Diệu”.

Diệp Tử Giai hơi nhướng mày, hiển nhiên không nghĩ rằng Dịch Tích đã nhìn ra: “Em quả thực thông minh”.

Dịch Tích: “Ngôn Hành Chi đi theo chính trị, thể hệ này của nhà họ Ngôn chỉ có Cổ Hoài và Ngôn Hành Diệu đi theo kinh tế, vốn dĩ do hai nhà bọn họ nắm quyền hầu hết huyết mạch kinh tế của nhà họ Ngôn, nhưng bây giờ lại có một Từ Nam Nho chen ngang... Mà Từ Nam Nho lại do ông nội Ngôn tự mình gọi về, trong lòng hai nhà bọn họ tự nhiên sinh ra bất mãn”.

Diệp Tử Giai cười nhạt: “Đúng”.

“Chị cố ý gọi em đến chính là muốn cho họ biết em và Từ Nam Nho ở bên nhau, mà Từ Nam Nho không chỉ có một mình ông nội Ngôn, còn có nhà họ Dịch nữa, có đúng không”.

Diệp Tử Giai: “Em suy nghĩ rất thấu đáo... Nhưng mà em cũng đừng nghĩ nhiều, đây là chủ ý của riêng chị, Nam Nho cậu ấy không hề biết, nếu cậu ấy biết chị gọi em đến đây e rằng sẽ tức giận”.

Dịch Tích lắc đầu: “Đương nhiên em sẽ không nghĩ nhiều, tuy rằng xem như bị lợi dụng một lần, nhưng em vẫn rất vui”.

Nói xong, sắc mặt của Dịch Tích có chút nghiêm nghị: “Nếu đã đi vào cái vòng luẩn quẩn này, mà sự việc đã không thể thay đổi nữa, vậy thì chỉ có càng mạnh mới không bị người khác giẫm đạp dưới lòng bàn chân, em biết anh ấy có thể làm được, nhưng em muốn làm cho cái quá trình này của anh ấy nhẹ nhàng đi một chút, cho nên, cần gì ở chỗ em thì em đều sẵn lòng”.

Diệp Tử Giai rũ mắt khuấy ly cà phê trước mắt, nghe vậy xúc động cười một cái: “Em quả nhiên đáng để cậu ấy thích”.

**

Gần đây Từ Nam Nho vẫn luôn ở thành phố khác, đã ba tuần liền Dịch Tích không gặp được anh.

Sau giờ tan tầm lại rảnh rỗi nhàm chán, Lâm Mẫn đột nhiên ở trong nhóm nói muốn ăn lẩu.

Dịch Tích: “Đi đâu ăn?”

La Kha: “Bên cạnh Tích Thời có một nhà hàng mới mở, đi thử xem sao”.

Lâm Mẫn: “Nhà hàng kia tớ đã ghé qua, hương vị không ngon”.

Dịch Tích: “Cho nên muốn đi đâu ăn?”

Hoàng Vi: “Hay là chúng ta mua đồ ở nhà ăn đi, chỉ có chúng ta vui biết bao, mua vài thùng bia, say rồi thì cứ vậy mà ngủ”.

Dịch Tích: “Cái này tớ đồng ý”.

La Kha: “Vậy đi nhà ai?”

Lâm Mẫn: “Nhà thầy Từ!”

Dịch Tích: “Có phải cậu muốn ăn đòn?”

Hoàng Vi: “Thầy Từ yêu sạch sẽ như vậy, lỡ như biết nhiều người ở nhà mình ăn lẩu như vậy nói không chừng sẽ xách dao chém người”.

Lâm Mẫn: “Sợ cái gì chứ, không phải anh ấy không ở nhà sao, nên chúng ta mới nhân cơ hội này vui vẻ một chút”.

Hoàng Vi: “Tích Tích... Cậu thấy thế nào”.

Dịch Tích: “Vệ sinh hậu kỳ do Lâm Mẫn phụ trách, tớ đồng ý lập tức”.

Lâm Mẫn: “Bà nội cậu...”

Dịch Tích: “Sao?”

Lâm Mẫn: “Được!”

... ..

Sự việc cứ đơn giản lại nhanh chóng được quyết định, đám La Kha đi siêu thị mua sắm, Dịch Tích nói về nhà chuẩn bị một chút, trên thực tế lại nằm bò trên sofa vừa xem tivi vừa chờ bọn họ đến.

Hơn 7 giờ, tại ngôi nhà luôn lạnh lẽo hiu quạnh của Từ Nam Nho đã có một nồi lẩu vô cùng náo nhiệt được bày ra.

“Lớp trưởng, mở mấy bình rượu nhiều chút, nếu các cậu hôm nay uống say rồi, sàn nhà này của tớ để mặc mọi người nằm”. Dịch Tích nói.

Cát Tê Thụy khóc không ra nước mắt: “Chỉ có sàn nhà thôi sao?”

Hoàng Vi: “Có sàn nhà đã không tệ rồi, nếu thầy Từ ở nhà, ngay cả nửa bước anh cũng không được phép vào”.

Chu Hưng Trạch cũng hùa theo nói: “Tên quái thai Từ Nam Nho này, mấy người bạn như chúng tôi đến nhà cậu ấy ăn cái gì thì lúc đi phải mang theo mấy đồng rác mà bản thân tạo ra, còn việc ăn lẩu ở nhà cậu ta thì, việc đó đúng là vọng tưởng”. Vừa nói xong, anh lại

quay sang nhìn Lâm Mẫn với vẻ mặt nịnh nọt: “Mẫn à ~ vẫn là em tốt với anh, lại nhớ gọi anh qua vào ngày quan trọng như vậy”.

Lâm Mẫn: “Nếu như biết ơn em thì lát nữa nhớ dọn dẹp tàn cuộc”.

Chu Hưng Trạch: “Tuân mệnh!”

Dịch Tích ghét bỏ nhìn Lâm Mẫn, ngọt ngào gọi người ta qua đây chỉ để dọn vệ sinh thay mình, hừ, cũng hiếm khi tên gốc Chu Hưng Trạch này lại sẵn lòng bị lừa.

Hương thơm của nồi lẩu tỏa ra, mấy người vừa uống bia vừa trò chuyện, cả căn nhà vô cùng náo nhiệt. Đã lâu Dịch Tích không ăn uống một bữa lớn như vậy với mấy người bạn. Bởi vì ở nhà, nên hôm nay uống rất thoải mái, chỉ trong chốc lát đã xử lý hết mấy chai.

Ngay lúc mọi người ăn uống vô cùng náo nhiệt, ngoài cửa chợt có âm thanh mở khóa, âm thanh không lớn lắm, nhưng mọi người đều nghe được.

Mọi người lập tức sững sờ.

“Còn có người đến sao?”

“Có người mở cửa đi vào?”

“Ha ha ha, chắc là nghe nhầm rồi? Chẳng lẽ thầy Từ quay về?”

“...”

Mấy người bọn họ đồng loạt nhìn về cửa chính.

Một bóng người từ dưới ánh đèn ngoài cửa đi vào, áo sơ mi, quần đen, cặp mắt kính không gọng, cực kỳ nghiêm nghị.

Mọi người: “...”

Dịch Tích uống có chút say, cô híp mắt nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, sau đó lại quay đầu nói với mọi người: “Tớ cảm giác tớ say rồi, còn thấy được thầy Từ nhà ta”.

Lâm Mẫn: “Hơ...”

Dịch Tích: “Tớ uống say rồi sao? Sao anh ấy có thể quay về vào lúc này... Ờ”.

Hoàng Vi và Cát Tề Thụy nhìn nhau, cùng lúc nói: “Hay là chúng ta về nhà đi?”

Chu Hưng Trạch: “Mang, mang theo tôi nữa!”

“Về nhà gì chứ! Đã uống xong đâu!” Dịch Tích vừa nói xong lại cảm giác có một bàn tay từ phía sau đỡ lấy cằm cô. Lòng bàn tay kia ấm áp khô ráo, bắt cô ngẩng đầu lên.

“Từ Nam Nho?”

“Ừm”.

Dịch Tích chớp mắt: “Em không có say? Anh thật sự đã quay về!”

Từ Nam Nho nhìn quanh một vòng mọi người còn đang cứng đờ, nhàn nhạt nói: “Em uống say rồi?”

“Không biết, nhưng mà Chu Hưng Trạch có khiêng mấy thùng bia đến đây, em cũng uống khá nhiều!”

Từ Nam Nho lướt qua Chu Hưng Trạch.

Chu Hưng Trạch: “...” Có điều dân muốn hại trẫm!!!

Hoàng Vi: “Vậy thì, chúng tớ đi trước nhé? Đều, đều đã ăn no rồi”.

Mọi người vừa định gật đầu, lại thấy Từ Nam Nho bình thản nói: “Mọi người tiếp tục ăn, không sao cả”.

Vừa dứt lời, Từ Nam Nho xoay người xách cái vali nhỏ đặt ở cửa đi vào phòng mình.

Chu Hưng Trạch: “... Đậu xanh, vậy mà cậu ta lại không nổi điên”.

“May quá may quá...”

Chu Hưng Trạch: “Bệnh sạch sẽ chữa khỏi rồi?”

Lâm Mẫn: “Chắc là được Dịch Tích chữa”.

Chu Hưng Trạch: “... Quỳ lạy”.

Dịch Tích không nhìn thấy vẻ nơm nớp lo sợ của mấy người bạn, nhảy chân sáo tung tăng về phòng: “Mọi người đợi tớ chút, tớ đi thăm hỏi anh ấy”.

Điều đầu tiên mà Dịch Tích làm sau khi vào phòng Từ Nam Nho là xoay người khóa cửa phòng, sau đó nhào lên lưng anh.

“Bảo bối! Sao đột nhiên về lại không nói cho người ta biết”.

Từ Nam Nho vốn dĩ đã chuẩn bị trước, khi bị cô bất chợt nhảy lên cũng không bị té, nhưng tiếng gọi bảo bối suýt chút nữa làm anh

đứng không vững.

Từ Nam Nho: "... Việc bên kia xử lý xong hết rồi, lúc sau ở lại thành phố là được".

Dịch Tích kinh ngạc: "Thật sao, vậy chúng ta có phải luôn được gặp nhau hay không!"

Từ Nam Nho: "Ừm".

"Hay quá, nào nào, hôn một cái hôn một cái". Dịch Tích trượt khỏi lưng anh rồi chui vào ngực anh, sau đó dùng sức kéo cổ anh về trước.

Từ Nam Nho có chút mất tự nhiên nói: "Đợi lát nữa, bên ngoài có người".

Dịch Tích nhếch mày: "Thẹn thùng cái gì, chúng ta cũng khóa cửa rồi".

Bởi vì chiều cao chênh lệch, nếu Từ Nam Nho không cúi đầu thì cô cũng không hôn được anh. Dịch Tích nhìn lỗ tai anh hơi đỏ lên, ý xấu nổi lên cắn một cái lên cổ anh.

"Ha".

Từ Nam Nho thở hắt ra, đôi mắt sâu thêm một chút, trở tay đè cô lên tủ.

Dịch Tích đã có vài phần men say, cô khẽ cười một cái, sẵn về trước hết cắn lại gặm trên cổ anh. Từ Nam Nho bị cô cọ đến mức khó nhịn, hơi thở càng nặng nề phả vào cằm cô, cắn vào môi cô.

Tiểu biệt thắng tân hôn, cái hôn ngắn ngủi này như một ngọn lửa mạnh mẽ suýt chút thiêu đốt hai người. Cũng may Từ Nam Nho kịp giữ lại chút lý trí, không quên còn một đám người bên ngoài.

Từ Nam Nho nhịn xuống xúc động muốn tiếp tục hôn cô, để mặc Dịch Tích tùy ý sờ loạn trên người anh.

“Dịch Tích, đừng nhúc nhích”.

“Không muốn, em muốn nhúc nhích”.

“Em như vậy, anh...”

“Em nhớ anh mà”. Dịch Tích cười hì hì nói, đột nhiên, cô sờ thấy vật gì đó rắn chắc trong túi anh.

Dịch Tích chần chờ một hồi, vô thức lấy ra.

“Đây là gì?”

Từ Nam Nho hiển nhiên không kịp né tránh: “... Đưa anh!”

Dịch Tích: “Đây là cái gì!”

Từ Nam Nho: “Đồ của anh”.

Đầu Dịch Tích còn có chút mơ hồ, đưa tay muốn mở ra: “Xem cái đã”.

Mắt thấy Từ Nam Nho muốn đi tới lấy, Dịch Tích giật mình, lập tức nhảy khỏi ngực anh.

“Em muốn xem”.

“Dịch Tích...”

Từ Nam Nho vừa mới mở miệng, Dịch Tích liền chạy ra khỏi phòng.

“...”

Từ Nam Nho căng da đầu đuổi theo cô, vừa ra khỏi phòng lại thấy con ma men này cười ngốc nghếch giữa phòng khách, đứng trước mặt đám người còn đang ngơ ngác mở cái hộp nhỏ màu đen viền vàng ra.

“Ôi chao, là nhần!”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 52

Dịch Tích kêu xong rồi mới cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, cô lật trái lật phải nhìn nó, ấp úng nói: “Đúng là nhẫn? Nhẫn? Sao lại có nhẫn?”

Vẻ mặt của đám quần chúng đứng cạnh nồi lẩu tỏa sáng nhìn chiếc nhẫn kim cương cỡ lớn trong tay Dịch Tích, sau đó lại đồng loạt đem ánh mắt đặt trên người Từ Nam Nho đang “bình tĩnh”.

Hoàng Vi biết rõ vẫn còn cố hỏi: “Ở đâu ra?”

Dịch Tích nghiêng đầu: “Lấy trong ngực thầy Từ”.

Hoàng Vi và mọi người nhìn nhau, có kịch xem

Mà Dịch Tích cũng bắt chước bọn họ chậm rãi quay đầu nhìn Từ Nam Nho: “Cái này, cho em sao?”

Từ Nam Nho thờ dài, có chút bất đắc dĩ đi lên trước: “Ừm, cho em”.

Dịch Tích: “Anh mua nhẫn cho em, lớn như vậy”.

Từ Nam Nho: “Thích không”.

Dịch Tích ngơ ngác gật đầu: “Nhẫn kim cương lớn như vậy, nói không thích thì quá giả rồi...”

Khoé miệng Từ Nam Nho hơi cong lên: “VẬY là tốt rồi”.

Dịch Tích: “Nhưng mà thầy Từ, anh mua cái nhẫn kim cương này để...”

Từ Nam Nho rũ mắt nhìn cô, khoẻ mắt anh cũng nhìn thấy vẻ mặt bất quá của đám người đứng gần đó, anh vốn là người không thích bày tỏ trước mặt người ngoài, nhưng giờ phút này, cũng không muốn quan tâm đến cái khác nữa.

“Dịch Tích, mấy hôm trước em nói muốn kết hôn. Anh nói, chuyện cầu hôn này hẳn là để anh làm, còn nhớ chứ”.

Dịch Tích gật đầu: “Đây là nhẫn cầu hôn mà anh chuẩn bị sẵn”.

Lâm Mẫn ở cách đó không xa trợn trắng mắt, âm thầm sốt ruột: câm miệng! Cậu có thể câm miệng không! Để mấy lời này cho thanh niên nghiêm túc Từ Nam Nho nói được không!

Dịch Tích: “Đừng nói hôm nay anh muốn cầu hôn?!”

Từ Nam Nho có chút quá dị nhìn cô: “Anh không nghĩ tới vội vàng như vậy”.

“A? Thật là muốn cầu hôn? Với em?!” Giống như sét đánh giữa trời quang, trong nháy mắt Dịch Tích cảm giác bản thân bị giật điện không hề nhẹ.

Từ Nam Nho: “Không với em... Còn với ai?”

Dịch Tích hít sâu một hơi, bị cái ngu của bản thân làm cho nước mắt lưng tròng, hai người quay đầu lại nhìn đám bạn xấu đang vất vả nén cười, tức giận: “Đều tại các người!!”

Mọi người: “...”

Dịch Tích xông lên muốn đánh người: “Ăn lẩu cái gì, ăn ăn ăn, còn uống bia nữa! Một hai phải đòi đến đây uống!”

Lâm Mẫn phụt cười: “Ha ha ha, thật sự không thể trách tở, ai bảo cậu lạnh lẽo như vậy”.

Hoàng Vi: “Cẩn thận một chút, đừng để nhẫn rơi vào nước lẩu!”

Cát Tề Thụy: “Đúng vậy, cái lẩu này còn chưa ăn xong!”

Dịch Tích: “Ăn cái quỷ gì chứ! Nhẫn của tở mới quan trọng?!”

Chu Hưng Trạch: “Ôi mẹ ời, Nam Nho ca ca nhà ta muốn cầu hôn?”

“Phắc! Dịch Tích cậu con mẹ nó tránh ra!”

La Kha: “... Mọi người đều bình tĩnh một chút”.

Từ Nam Nho nhìn mấy người ở đằng trước loạn thành một đồng, yên lặng đi lên ôm Dịch Tích lại: “Đừng quậy nữa”.

Dịch Tích khỗ sở nhét nhẫn vào ngực anh: “Trả cho anh”.

Từ Nam Nho: “Sao vậy?”

“Còn chưa quỳ một gối xuống đất, sao em nhận được”. Dịch Tích bĩu môi, “Hay là bây giờ?”

Nói xong mới phát hiện đám người bên cạnh vừa hít khí lạnh, Dịch Tích vội sửa lại lời nói: “Thôi vậy! Không cần bây giờ, chờ bọn họ về rồi để lại cho chúng ta thế giới của hai người”.

Mọi người: “Này...”

Đám người vốn dĩ mang theo ánh mắt sáng ngời muốn nhìn người luôn lạnh lùng như Từ Nam Nho làm chuyện mà người bình thường làm, nhưng Dịch Tích lại nói một câu đuổi bọn họ về, đặc biệt là người quen từ nhỏ với Từ Nam Nho là Chu Hưng Trạch, nghe được lời này hoàn toàn không đồng ý: “Đừng đừng! Ngay bây giờ sao! Để chúng tôi mở mang tầm mắt!”

Dịch Tích: “... Này thì có gì để mở mang tầm mắt?”

Thật ra thì, Dịch Tích cũng cảm thấy hình ảnh kia khá đẹp.

“Dịch Tích”.

“Ừm?” Dịch Tích quay đầu lại nhìn Từ Nam Nho, người kia ánh mắt trong veo, nhẹ giọng nói: “Em còn tỉnh táo không?”

Dịch Tích sửng sốt một chút: “Em, em tất nhiên là tỉnh táo, em không say!”

“Tỉnh táo thì tốt”.

Ngay khi Dịch Tích đang nghĩ lời nói của anh có ý gì, chợt thấy người đàn ông trước mặt quỳ gối, sắc mặt của anh không hề gợn sóng, chỉ là không hề chớp mắt nhìn cô, chìm vào hồ nước tĩnh mịch.

“Bọn họ đều là bạn bè của anh và em, có mặt cũng tốt”. Từ Nam Nho cất giọng giữa lúc mọi người đang nín thở, “Anh vốn nghĩ mấy ngày sau mới thực hiện việc này, nhưng nếu đã bị em phát hiện, cũng không giấu được nữa”.

Dịch Tích không nhúc nhích nhìn anh, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi: “Anh, anh đứng lên trước đi...”

“Không phải nói chưa quỳ sao”. Từ Nam Nho mỉm cười.

Dịch Tích: “Thật ra thì em cũng không quan tâm mấy hình thức này...”

“Nhưng những lời này anh cần phải nói”. Từ Nam Nho lấy chiếc nhẫn kim cương trong hộp ra, đưa tay nắm lấy tay cô, “Dịch Tích, đời này của anh chỉ sợ là không thể không có em, cho nên, gả cho anh nhé?”

Toàn bộ căn nhà đều rơi vào yên tĩnh, Dịch Tích cảm giác đầu óc ong ong, rốt cuộc cũng thừa nhận bản thân có chút say, giờ phút này máu trong người bắt đầu sôi trào, ngay cả bàn tay bị anh cầm lấy cũng run nhẹ.

“Nếu, nếu em không đồng ý với anh, thì sẽ thế nào”.

Từ Nam Nho trầm tư trong chốc lát, lúc ngẩng đầu lên, đôi mắt kia như mang theo dòng nước vô hạn mà dập dờn trước mắt Dịch Tích: “Qua vài ngày nữa anh lại cầu hôn thêm một lần?”

Lời nói của anh làm dịu đi cảm giác khẩn trương của Dịch Tích, chân mày cô nhẹ nhàng cong lên, lập tức đẩy ngã Từ Nam Nho xuống nền đất: “Nhưng em không thể để anh quỳ trước mặt đám người muốn xem kịch này được, không thì lần sau hai ta ở riêng với nhau được không”.

Từ Nam Nho bị đè trên mặt đất, sau khi nghe xong lại nhướng mày: “Được, mỗi ngày đều quỳ”.

Chu Hưng Trạch: “Đúng là sống lâu thì gặp nhiều chuyện lạ...”

Lâm Mẫn: “Buồn nôn chết mất”.

La Kha: “Hai người có muốn đứng lên nói chuyện không?”

... ..

Tuy rằng đám người xem náo nhiệt vẫn nói nhảm, nhưng trong mắt đều tràn đầy vẻ vui mừng, từ đầu đến giờ bọn họ cũng coi như là nhân chứng cho cuộc tình của Dịch Tích và Từ Nam Nho, nhìn thấy hai người sắp tu thành chính quả thì trong lòng đều chúc phúc cho hai người.

Từ Nam Nho đỡ Dịch Tích dậy, cô có vẻ như đứng không vững, Từ Nam Nho trực tiếp đỡ cô dựa vào ngực mình, sau đó nói với những người khác: “Tôi đỡ cô ấy vào ngủ, mọi người cứ tiếp tục”.

Vốn dĩ ý tứ của Từ Nam Nho là đưa cô về phòng nằm rồi lại quay ra, nhưng mọi người rất ăn ý hiểu chữ “ngủ” trong miệng lý giải thành hai người muốn “ngủ”.

Hoàng Vi lập tức từ ghế trên nhảy dựng lên: “Không tiếp tục không tiếp tục, em và Cát Tề Thụy cũng muốn về nhà! Tạm biệt thầy!”

Lâm Mẫn: “Tôi cũng muốn đi, chưa ăn no đã bị cầu lương của hai người làm cho no”.

Chu Hưng Trạch: “Anh đưa em về”.

La Kha: “Khụ khụ, tốt nhất tôi cũng về đây”.

Từ Nam Nho: “...”

Mọi người về khá nhanh, cũng không biết xấu hổ mà để lại tàn cuộc trên bàn.

Từ Nam Nho mặc kệ, bế ngang Dịch Tích đi vào phòng, vừa đặt lên giường, người kia lại vòng sang cổ anh kêu một tiếng: “Em chưa tắm”.

“Ngủ trước đi”.

“Không phải anh thích sạch sẽ sao”.

“Không sao”.

“Không được”. Dịch Tích không chịu xuống khỏi người anh, “Em muốn đi tắm, anh ôm em đi”.

“Dịch...”

“Nhanh lên nhanh lên”.

Từ Nam Nho bị cô quấn lấy mà hết cách, đành đổi hướng ôm cô đi vào phòng tắm trong phòng anh.

“Em ngồi đây, đừng lộn xộn”. Từ Nam Nho đặt cô lên cái bục cạnh bồn rửa mặt. Dịch Tích gật đầu, ngoan ngoãn ngồi im, nhìn anh xả nước.

“Từ Nam Nho”.

“Ừm”.

“Nếu không phải là em, anh sẽ về nhà họ Ngôn chứ”.

Bóng dáng Từ Nam Nho cứng lại, anh chậm rãi quay đầu nhìn cô: “Cái gì?”

“Rõ ràng anh thích cuộc sống trước kia, bây giờ lại muốn đi vào cái hoàn cảnh lộn xộn kia của nhà họ Ngôn, nếu không phải ông em nói với anh mấy lời kia, anh sẽ không về có đúng không”. Nước ăm chỉ vừa mới xả ra, nhưng mắt Dịch Tích lại có một tầng sương mù.

Từ Nam Nho thấy cô chợt có dáng vẻ đau lòng như vậy: “Dịch Tích, anh vẫn phải quay về, chỉ là vấn đề thời gian”.

“Có đúng như vậy không?”

“Thật ra thì ông nội đã gọi anh từ lâu rồi, chỉ là anh luôn không đồng ý”.

Dịch Tích: “Vậy sao bây giờ anh lại đồng ý”.

“Trước đó không phải nói rồi sao, chán rồi”. Từ Nam Nho nâng mặt cô, giống như đang nâng một con búp bê, “Cuộc sống vẫn sẽ thay đổi một chút, có đúng không”.

Dịch Tích: “Vậy anh không cảm thấy mệt sao?”

Từ Nam Nho: “Đối với anh mà nói thì cũng không khác lắm, ở nơi nào, làm gì, cũng không khác lắm. Trước kia cảm thấy không giống nhau bởi vì không có em, nhưng bây giờ có em, ở đâu cũng giống nhau”.

Nhưng nếu chọn nhà họ Ngôn có thể làm chúng ta ở bên nhau dễ dàng hơn một chút, thì tại sao lại không chọn. Chúng ta đã lãng phí nhiều năm như vậy, anh không muốn lãng phí thêm nữa.

Hơi nóng trong phòng tắm bốc lên, làm tầm mắt Dịch Tích trở nên mờ màng. Cô chậm rãi dựa vào vai Từ Nam Nho: “Thầy à, ngày mai chúng ta đi lãnh chứng được không?”

Từ Nam Nho: “Nói cho người nhà em biết trước”.

Dịch Tích: “Nhất định phải nói trước sao...”

“Ừm, phải chứ”.

“Vậy có cần nói với người nhà anh không”.

Từ Nam Nho sau khi nghe xong lại cười một cái: “Anh nghe nói trước đó có người ở nhà anh đã công bố tin này rồi, còn nói là vị hôn thê của anh”.

Dịch Tích nghịch nút áo trên ngực anh: “Dù sao cũng không phải tin tức giả, công bố một chút cũng chẳng sao”.

“Nói cũng đúng”. Từ Nam Nho ôm cô xuống dưới, “Nước xong rồi, lại đây”.

“Anh cởi quần áo giúp em”.

Từ Nam Nho: “... Được”.

Từ Nam Nho cởi quần áo giúp cô, Dịch Tích trần trụi đứng trong phòng tắm, bởi vì máy sưởi và hơi nước bốc lên, cô không hề cảm thấy lạnh.

“Từ Nam Nho, anh có muốn tắm không”. Dịch Tích dán lên người anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Không thì, tắm chung đi”.

Từ Nam Nho rũ mắt, da thịt trắng nõn trơn bóng của cô cứ vậy mà lọt vào mắt anh.

“Muốn tắm chung không, lâu như vậy không gặp rồi, anh không muốn... Ừm”.

Lời còn chưa dứt, cô đã bị anh ép vào chỗ ngồi cạnh bồn rửa mặt.

“Được”.

Anh đã sớm không nhịn được.

Dịch Tích ngoan ngoãn để anh đè lên, cô hơi ngửa đầu, tùy ý để anh tàn sát bừa bãi trên môi mình, sau đó di chuyển đến cổ, hõm vai...

Tiếp theo, tay anh lướt xuống dưới tiến vào chỗ trơn nhẵn kia, cô lại như mèo con phát ra vài tiếng “ừm”.

Về mặt Từ Nam Nho khó nhịn, ôm lấy eo cô lật người cô lại.

Tuy Dịch Tích đưa lưng về phía anh, vì đứng trước gương nên cô có thể nhìn thấy anh rõ ràng, đương nhiên cô cũng thấy sắc mặt ửng hồng, đôi mắt mát hờn của mình.

Dịch Tích lập tức nhắm mắt, cảnh tượng này, cũng quá mắc cỡ rồi...

“Tích Tích, mở mắt”. Anh đưa tay đến trước mặt cô, sắc mặt Dịch Tích đỏ bừng, cô cắn chặt răng, mở mắt ra một lần nữa nhìn chính mình trong gương.

Người phụ nữ trong gương cả người trần trụi, nhưng người đàn ông một chút lộn xộn cũng không có, áo sơ mi bằng phẳng, hoàn toàn tương phản với người phụ nữ.

Trang nghiêm mà mỹ loạn.

Hơi thở của Dịch Tích có chút khó khăn, gần như bị nuốt chửng bởi dáng vẻ mê ly lại lạnh lùng này của anh.

Cô nhếch mông lên cọ vào đùi anh: “Anh có tới không...”

Từ Nam Nho nhìn dáng vẻ trêu người của cô, thân thể căng chặt nhanh chóng nở mạnh. Theo tiếng tháo bỏ dây nịt, anh không chút do dự tiến vào thân thể cô.

Không hề báo trước, thẳng cho đến cuối.

Dịch Tích bị đâm mà suýt chút nữa đụng vào gương, trong cổ họng cô phát ra một tiếng hô như khóc nức nở do hoảng sợ, đôi tay gắt gao bám vào bồn, hai cái chân thon dài đứng trên mặt đất hơi run lên.

Từ Nam Nho không cho cô thời gian thích ứng, một lần lại một lần, đâm đến mức cô lung lay sắp ngã.

... ..

Sau khi kết thúc, hai người đi tắm cùng nhau, đúng hơn là, Từ Nam Nho giúp cô tắm rửa. Dịch Tích giống như con hồ ly nhỏ rúc trong ngực anh để anh ôm lên giường.

“Ừm... Anh đừng sờ nữa”.

Từ Nam Nho dựa vào tai cô: “Thêm một lần nữa được không”.

Dịch Tích ở phòng tắm đã bị anh giày vò đến mức eo lưng đều đau: "... Không được".

Từ Nam Nho cạo vào cô hồi lâu, Dịch Tích lại mơ mơ màng màng bị anh đè dưới thân.

Cuối cùng lúc kết thúc, anh nói: "Buổi tối tha cho em, ngày mai tiếp tục".

Dịch Tích mệt đến mức thở không ra hơi: "Không muốn!"

"Nhưng em nói mỗi ngày đều quỳ".

"?"

"Anh cũng đồng ý với em rồi".

"..."

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 53

Tốc độ của hai nhà trưởng bối so với tưởng tượng của Dịch Tích còn nhanh hơn nhiều, ngày hôm sau Dịch Quốc Đường gọi cho cô để cô chuẩn bị “gặp phụ huynh”.

Đối với trưởng bối của nhà họ Ngôn, cô đối với Ngôn lão gia xem như quen thuộc nhất, mà từ trước đến nay cô chưa từng gặp qua cha mẹ Từ Nam Nho.

“Vì sao họ sắp xếp cuộc gặp mặt này?” Dịch Tích dựa vào cửa nhà bếp, nhìn Từ Nam Nho chuẩn bị bữa sáng.

Từ Nam Nho: “Trước kia anh có nhắc với ông nội, ông ấy đồng ý. Lần này trở về ông ấy cũng biết anh muốn làm gì”.

Dịch Tích: “VẬY, vậy ngày mai em phải gặp cha mẹ anh, em có chút lo lắng thì phải làm sao”.

Từ Nam Nho mặt không đổi sắc lật miếng bánh mì: “Chỉ là hình thức mà thôi, em không cần lo lắng”.

Dịch Tích: “Đây đâu chỉ là hình thức, nếu cha mẹ anh không thích em, em...”

“Anh thích em là được”.

Dịch Tích nhướng mày, lập tức bỏ nhào vào lưng anh: “Sao anh lại nói thẳng như vậy, người ta sẽ thẹn thùng đó”.

Từ Nam Nho trầm mặc một lát: “Em có sao”.

“Có, mặt em đỏ rồi này”.

Từ Nam Nho khẽ cong môi: “Được, tránh ra một chút, cẩn thận dầu bắn trúng”.

Dịch Tích không nghe theo, dùng tay ôm lấy eo anh: “Không tránh được, mùi hương trên người anh ngửi thật dễ chịu”.

“Thích như vậy, đợi lát nữa về phòng cho em ngửi cho đủ được chưa”.

Dịch Tích tùy tiện nhéo hai cái vào eo anh: “Này! Con người anh thật bậy bạ”.

Từ Nam Nho: “?”

Dịch Tích: “Mỗi ngày chỉ nghĩ đến phòng, anh có biết bắn không? Người ta xấu hổ đó!”

Từ Nam Nho vô cùng đứng đắn nhìn cô: “Anh nói phòng lại chưa hề nói cái khác, Dịch Tích, trong đầu em chứa gì vậy”.

Dịch Tích: “Đừng có lấp liếm, em đã nhìn thấu nội tâm anh, áo mũ chỉnh tề giả đứng đắn”. Vừa dứt lời, Dịch Tích đột nhiên “a” một tiếng, nhảy ra xa.

Từ Nam Nho nhanh chóng xoay người nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Dịch Tích che cánh tay lại, đôi mắt lập tức trào nước mắt: “Nóng quá!”

Từ Nam Nho lập tức tắt bếp, đi lên kéo tay cô. Trên cánh tay phải của Dịch Tích bị văng trúng hai chấm hồng hồng, hai chấm này trên da thịt trắng nõn của cô càng rõ ràng hơn.

Từ Nam Nho nhú mào, kéo tay cô đặt dưới vòi nước.

“Em lại không nghe lời, để bây giờ bị thương!”

Dịch Tích bị nước lạnh xối vào mà ứa nước mắt: “Em chỉ muốn ôm anh, ai bảo anh làm bữa sáng lâu như vậy”.

Người nào đó lại bắt đầu đùn đẩy.

Từ Nam Nho cũng không còn tâm tư nào nói chuyện, xả nước rồi lại sốt ruột kéo cô ngồi trong phòng khách: “Em chờ chút, anh đi lấy thuốc mỡ”.

“Cái này anh cũng có?”

“Có một người như em ở nhà, cái gì cũng phải chuẩn bị”.

Dịch Tích: “...”

Từ Nam Nho cầm hộp thuốc đi ra, quỳ một chân trước mặt cô, mở hộp ra tìm thuốc. Đúng lúc này, di động đặt ở một bên vang lên, Từ Nam Nho nhìn thoáng qua rồi tùy tiện bắt máy.

“Chuyện gì”.

Người gọi là Ngô Loan Phong: “Nam Nho, nghe nói cậu đã cầu hôn? Con mẹ nó khi nào kết hôn? Tôi có phải là phù rể không? Vì

sao Chu Hưng Trạch được tận mắt xem mà tôi lại không được? Vì sao? Trong lòng cậu tôi không phải huynh đệ sao? Hello?”

“Không có việc gì tôi cúp đây”. Từ Nam Nho cúi đầu lấy que gòn, chấm chút thuốc mỡ lên đó.

“Cậu thật sự quá đáng, việc này cũng không gọi tôi? Nhưng mà cách cầu hôn này của cậu cũng lạ lùng thật, ăn lẩu cũng có thể ăn đến lãng mạn như vậy sao?”

Từ Nam Nho: “... Cúp đây”.

Ngô Loan Phong: “Đừng đừng, tôi có việc! Cậu xem không phải cậu cầu hôn thành công rồi sao? Ra đây uống một ly! Làm bữa tiệc chia tay độc thân! Tôi mời! Không cần khách sáo”.

Bởi vì mở loa ngoài, giọng nói của Ngô Loan Phong vô cùng vang, còn có thể nghe ra đầu dây bên kia không chỉ có một mình anh.

Từ Nam Nho: “Không đi”.

Ngô Loan Phong: “Không tới? Cậu quá đáng rồi đó, bây giờ tôi lại không gọi được cậu ra sao”.

Giọng nói khoe khoang của Chu Hưng Trạch trong điện thoại vang lên: “Cậu chỉ là anh em hờ thôi? Cậu không biết sao?”

Ngô Loan Phong: “Con mẹ cậu!”

Chu Hưng Trạch: “Tôi gọi chắc chắn đến”.

Ngô Loan Phong: “Được được, cậu con mẹ nó bá đạo, cậu lên đi”.

Bên kia điện thoại đã loạn thành một đồng, mà bên này, Từ Nam Nho vô cùng bình tĩnh thoa thuốc vào cánh tay Dịch Tích.

Dịch Tích: “A! Đau!”

Từ Nam Nho: “Nhịn một chút”.

“Ui... Đau thật đấy”.

Bên kia di động đột nhiên yên lặng.

Ngô Loan Phong: “Ừm? Hai người... Đang làm gì”.

Chu Hưng Trạch: “Quấy, quấy rầy rồi?”

Từ Nam Nho vốn không để ý tới hai người bạn xấu này, cực kỳ tập trung xử lý vết thương cho Dịch Tích: “Lại đây chút, không với tới”.

“Anh nhẹ chút có được không!”

“Được, anh nhẹ chút”.

“Ừ...”

Mà bên kia di động, Ngô Loan Phong trưng vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Chu Hưng Trạch cũng đang có biểu cảm tương tự.

Hai người không lên tiếng dùng khẩu hình trao đổi.

“Chúng ta lại quấy rầy cậu ta?”

Chu Hưng Trạch: “Hình như là vậy”.

“Mẹ ơi... Khó trách không gọi được cậu ta ra, đàn ông trong lúc này mà gọi ra được tuyệt đối là anh hùng”.

Chu Hưng Trạch: “... Cúp, cúp đi, nhanh chóng cúp đi”.

Ngô Loan Phong như bưng tỉnh, nhanh chóng cúp máy.

Di động: tút tút tút.

Thoa xong thuốc rồi, Dịch Tích rũ mắt, lúc này mới thấy điện thoại đã bị cúp: “Sao bọn họ cúp rồi?”

Từ Nam Nho: “Không cần để ý đến bọn họ”.

Dịch Tích: “Ừm”.

**

Ngày gặp mặt rất nhanh cũng đến, Dịch Tích và Từ Nam Nho cùng nhau đi đến chỗ hẹn. Cha mẹ của Từ Nam Nho và Ngôn lão gia đã đến trước.

Đây là lần đầu tiên Dịch Tích nhìn thấy mẹ Từ Nam Nho, quả nhiên, như Diệp Tử Giai nói, mẹ anh vô cùng xinh đẹp, cho dù tuổi tác đã lớn, nhưng vẫn còn đáng vẻ thướt tha như cũ.

Mẹ anh không nói gì cả, chỉ là ánh mắt chưa từng rời khỏi Từ Nam Nho và Dịch Tích. Không lâu sau, người nhà họ Dịch cũng đến nơi.

Lần trước lúc mà hai nhà còn ngồi cùng nhau mặt đối mặt trò chuyện như thế này đã là việc rất lâu về trước.

“Quốc Đường, bát tự của Nam Nho và Dịch Tích tôi đã tìm người xem qua, hôn lễ cứ cử hành ở thành phố này, còn về thời gian, chúng ta cần phải chọn ngày tốt nhất, nhà ông có đề xuất gì không?”

Dịch Quốc Đường: “Hôn lễ hai nhà chúng ta tất nhiên không thể tùy tiện, chuẩn bị cũng mất một khoảng thời gian”.

Ngôn lão gia: “Tôi cũng nghĩ như vậy, ngày 20 tháng 3 năm sau vô cùng hợp với hai đứa nó, các người cảm thấy thế nào”.

Dịch Tích: “Năm sau? Ông nội, thật ra thì hôn lễ của chúng con không cần long trọng như vậy, chúng con không chú trọng hình thức”.

Dịch Quốc Đường: “Nói cái gì hả, chuyện lớn như vậy, tất cả nghi thức đều phải có!”

Dịch Tích: “Nhưng mà còn hơn nửa năm thôi”.

Dịch Quốc Đường bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ông xem cháu gái nhà tôi, chưa gì hết mà đã gấp gáp muốn gả đi”.

Ngôn lão gia vui vẻ cười: “Chúng ta cũng sốt ruột muốn cưới, nhưng hôn lễ này không thể tùy tiện, như vậy đi, hai đứa có thể đi lãnh chứng trước, hôn lễ cử hành sau”.

Dịch Tích nhướn mày: “Như vậy cũng được ạ, Từ Nam Nho, anh nói xem?”

Từ Nam Nho nhìn cô với ánh mắt cứng chiều vô hạn: “Được”.

Sau đó, mấy người trưởng bối lại hàn huyên mấy chi tiết liên quan đến hôn lễ, mà Dịch Tích nhàm chán chơi với ngón tay Từ

Nam Nho. Mắt thấy bọn họ như nói mãi không hết chuyện, Dịch Tích ngáp một cái, nhỏ giọng lầm bầm bên tai Từ Nam Nho: “Em buồn ngủ quá”.

Từ Nam Nho: “Nhịn một chút, đợi lát nữa về ngủ”.

“Chờ bọn họ đi rồi nói không chừng em đã không muốn ngủ, bọn họ dong dài thật”.

Từ Nam Nho cong môi: “Đúng là có một chút”.

Dịch Tích đỡ lấy đầu cười thầm.

“Được, cứ làm theo vậy, chúng tôi đi trước đây”.

Cuối cùng cũng giải tán.

“Được”.

Một đám người đứng dậy cùng nhau đi ra khỏi phòng, Từ Nam Nho và Dịch Tích đi theo sau.

Trước khi bước lên xe, mẹ Từ Nam Nho là Từ Uyển Oánh chợt xoay người đưa cho Dịch Tích một cái hộp tinh xảo.

“Tặng con”.

Dịch Tích vội đứng thẳng người: “Cái này... Bác gái khách khí rồi, con còn chưa tặng bác lễ vật gì cả”.

“Đây là vật mà bác đã chuẩn bị từ lâu để tặng cho vợ của Nam Nho, con cứ nhận lấy đi”.

Dịch Tích theo bản năng nhìn Từ Nam Nho, người kia nhìn cô gật đầu, ý bảo cô nhận lấy.

“Vậy, cảm ơn bác”.

“Không cần khách sáo, bác chỉ muốn con và Nam Nho có thể sống tốt, có thể hạnh phúc”.

Từ Uyển Oánh nói xong nhìn sang Từ Nam Nho: “Nam Nho, có rảnh... Có rảnh thì về thăm nhà nhiều một chút”.

Sắc mặt của Nam Nho vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng nghe vậy vẫn gật đầu. Từ Uyển Oánh thấy anh gật đầu thì sắc mặt cũng trở nên vui vẻ hơn: “Vậy, vậy mẹ đi trước”.

Từ Nam Nho: “Được”.

Đoàn người của nhà họ Ngôn đi trước, Dịch Thành Hành đi đến cạnh Dịch Tích: “Không về nhà với ba?”

Dịch Tích: “Gần đây con cũng không ở nhà nữa”.

“Còn chưa gả đi, người đã không chịu ở nhà nữa?”

“Ở nhà còn phải nghe ba dong dài!”

“Cũng không ai ở nhà... Được được, không cần về nhà”. Dịch Thành Hành lắc đầu nói.

Dịch Tích sửng sốt một chút: “Sao lại không ai ở nhà, bọn họ không phải đều ở nhà sao?”

Thần sắc của Dịch Thành Hành trong nháy mắt cứng đờ, nhưng rất nhanh ông ấy lại khôi phục sắc mặt như thường: “Vân Chiêu từ

chức, sắp ra nước ngoài. Dì... Dì con cũng đi cùng”.

Dịch Tích bất ngờ: “Dịch Vân Chiêu từ chức?”

“Ừm”.

“Sao không nghe ba nhắc đến”.

“Ba nên nói gì với con, chuyện của bọn họ không cần con để tâm, hơn nữa trước giờ con cũng không để tâm”. Dịch Thành Hành đột nhiên đưa tay xoa đầu Dịch Tích, “Con đó, một mình thì ngoan ngoãn chút”.

Trong lòng Dịch Tích cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nghĩ lại thì, Dịch Vân Chiêu ra nước ngoài cũng tốt, có lẽ... Anh ta rời khỏi nhà họ Dịch là lựa chọn tốt dành cho họ. Còn về Tưởng Minh Lệ, bà ấy đi theo chăm sóc con trai mình một khoảng thời gian cũng không có gì là lạ.

“Được rồi không nói cái này nữa, Dịch Tích, thật là không về nhà với ba sao”.

Dịch Tích nép sau lưng Từ Nam Nho: “Con không về”.

Dịch Thành Hành: “Được, ba vốn định đưa sổ hộ khẩu cho con, bây giờ thì, chắc con không muốn nữa”.

“A!” Dịch Tích lập tức nhảy ra, “Về! Về liền! Hôm nay con về nhà với ba”.

Dịch Thành Hành nhìn cô: “Nhìn dáng vẻ con đi”.

“Thế nào chứ!”

“Nhanh chóng lên xe cho ba”.

“Dạ”. Dịch Tích quay đầu lại, vẻ mặt đáng thương nhìn Từ Nam Nho, “Em về nhà trước, sổ hộ khẩu quan trọng hơn”.

Từ Nam Nho: “Được”.

“Anh có muốn về nhà lấy không”.

“Của anh luôn ở chỗ anh”.

“Thì ra anh chuẩn bị xong hết rồi, chỉ chờ em đồng ý”.

Từ Nam Nho: “Ừm”.

“Ồ, thầy Từ của chúng ta thật là đáng yêu, thì ra vẫn luôn một lòng với em, em ngại lắm...”

“Dịch Tích!” Dịch Thành Hành ngồi trong xe không nhận được nói, “Đừng nhiều lời nữa, nhanh chóng lên xe”.

Dịch Tích bấu môi, dùng sức mở cửa xe: “Người trẻ tuổi nói chuyện ba nghe lén cái gì!”

Dịch Thành Hành: “Nói lớn như vậy, cả con đường đều nghe được”.

Dịch Tích: “Ba thật phiền phức!”

Dịch Thành Hành: “Tôi phiền? Được, cô đừng hòng lấy sổ hộ khẩu nữa”.

Dịch Tích: “Ôi, con sai rồi còn không được sao, ba có thể đừng uy hiếp con nữa được không!”

Dịch Thành Hành lạnh lùng nở nụ cười.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 54

Sau khi Dịch Tích lấy sổ hộ khẩu thì suốt cả buổi tối cũng ngủ không ngon, cô lăn qua lộn lại trên giường đến 4 giờ sáng mới ngủ.

Ngày hôm sau, cô bị đánh thức bởi chuỗi tiếng đập cửa.

“Ai vậy?” Dịch Tích nhú mày, cảm giác muốn ngủ tiếp bao trùm lấy người.

Ngoài cửa có người đáp lại: “Tích Tích, dậy chưa”.

Dịch Tích tùy tiện trùm áo ngủ bên cạnh vào, xuống giường mở cửa: “Dì có chuyện gì”.

Người ngoài cửa là Tường Minh Lệ, bà ấy ngẩng đầu nhìn cô: “Hôm nay có phải có hẹn với người ta không, sao còn chưa dậy”.

Dịch Tích ngáp một cái: “Hẹn người ta?”

Tường Minh Lệ cười cười: “Bạn trai con tới, nói là đã gọi cho con mà con không bắt máy”.

Dịch Tích trợn mắt: “Anh ấy ở đâu?”

“Dì bảo cậu ấy ở phòng khách chờ con”.

“À! Được!”

“Tích Tích”.

Dịch Tích vừa định đóng cửa thì dừng tay: “Ừm?”

“Vẫn không có cơ hội nói mấy lời này với con, ngày mai dì và Vân Chiêu phải đi, không biết bây giờ có thể nói chuyện với con không”.

Dịch Tích sững sốt một chút, cô mở cửa phòng: “Hay là dì đi vào đây nói”.

Sau khi vào cửa, Dịch Tích ngồi trên mép giường, Tường Minh Lệ ngồi vào cái ghế đặt cạnh cô, bà trầm mặc một lát, câu đầu tiên nói: “Dì nợ con một lời xin lỗi”.

Dịch Tích: “...”

“Trước kia dì thay Vân Chiêu giấu việc kia đi, lúc dì về nhà nhìn thấy cảnh tượng kia, cộng thêm lời nói sau đó của con, dì sớm nên biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dì lại vì Vân Chiêu... Không, nói đúng hơn là, do bản thân ích kỷ, cho nên mới nói dối Thành Hành”.

“Dì đã phụ sự tin tưởng và yêu thương của ba con, mà dì làm vậy, cũng hại cả đời con trai mình...” Tường Minh Lệ đỡ trán, nước mắt ngưng lại trong mắt, bà nhỏ nhẹ nói, “Có lẽ dì đã sai từ rất lâu rất lâu về trước rồi, có lẽ, dì không nên dẫn Vân Chiêu đến chỗ này”.

Dịch Tích: “Dì nói mấy lời này là ý gì?”

Tường Minh Lệ: “Tình tình của ba con, nói không chừng là cái gì cũng chưa nói với con”.

“Cái gì?”

“Cũng đúng, lúc ông ấy đánh con hồi còn nhỏ luôn cảm thấy có lỗi với con, cũng luôn nuông chiều con, bây giờ biết được bản thân hiểu lầm con nhiều năm như vậy, ông ấy sao có thể nói ra được”.

“...”

“Dì với ba con đã ly hôn”.

Dịch Tích đột nhiên ngẩng đầu: “Khi nào?”

Tưởng Minh Lệ không nhìn thẳng vào cô mà trả lời, chỉ nói: “Vân Chiêu nó... Vẫn luôn sống trong đau khổ, đều là dì sai, nếu dì sớm một chút hiểu được, có lẽ nó đã có thể sống tốt hơn một chút. Vào một đêm không lâu trước kia, Vân Chiêu quỳ rất lâu trước mặt ba con, đem việc kia... Nói rõ hết. Vân Chiêu muốn đi rồi, người làm mẹ như dì không thể làm lỗi với nó được nữa. Hơn nữa, dì cũng không còn mặt mũi nào đối mặt với ba con”.

Cả người Dịch Tích đều chấn động, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, cô một chút cũng không biết.

Trầm mặc một hồi lâu, cô mới nói: “Dịch Nhạc đâu”.

“Nó cũng là người lớn rồi, những việc này dì sẽ không giấu nó”.

“Vậy em ấy, không cùng hai người...”

Tưởng Minh Lệ hai mắt đăm đăm nhìn cô: “Tích Tích, dì biết dì có lỗi với con, nhưng Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc gì cũng không biết, nó là em con, là người nhà họ Dịch, dì sẽ không mang nó đi, chỉ là Tích Tích, dì chỉ cầu xin con một việc cuối cùng, dì hy vọng con đừng trách nó”.

Dịch Tích lắc đầu: “Tôi không có ý đó”.

“Được, được, vậy là tốt rồi”. Tưởng Minh Lệ đứng dậy, “Vậy dì đi trước, con, con sửa soạn trước đi, đừng để người ta chờ lâu”.

Tưởng Minh Lệ đi ra ngoài, Dịch Tích ngồi trên giường, còn có chút ngốc.

Sự việc, đã được quyết định?

Khó trách biểu cảm ngày hôm qua của ba cô có chỗ kỳ lạ, thì ra là do ông ấy im hơi lặng tiếng ly hôn.

Nếu nói trong lòng Dịch Tích không dao động là giả, cô không muốn giống như bạch liên hoa ngăn cản chuyện này hoặc tha thứ cho những người này, chỉ là sự việc phát triển có chút ngoài dự đoán của cô...

Ba cô, thì ra lại xuống tay dứt khoát như vậy.

Lúc Dịch Tích xuống lầu đã không thấy bóng dáng Tưởng Minh Lệ, chỉ thấy dì Lâm bận rộn đưa thức ăn này nọ cho Từ Nam Nho.

“Dì Lâm, dì nghỉ ngơi một chút đi, thầy Từ nhà ta không ăn mấy món điểm tâm này đâu”. Dịch Tích đi đến cạnh Từ Nam Nho rồi ngồi xuống, nói với dì Lâm trong nhà bếp.

Dì Lâm: “Không ăn điểm tâm sao, vậy ăn một chút cái khác được chứ? Hai đứa đừng đi vội, dì làm cho bọn con”.

Dịch Tích: “Dì nắm trọng điểm một chút được không, con muốn nói dì nghỉ ngơi một chút đi”.

Dì Lâm hoàn toàn mặc kệ lời nói của cô.

Dịch Tích bất đắc dĩ nhìn Từ Nam Nho: “Anh không thể nói không thích ăn sao”.

Từ Nam Nho: “Người nhà em rất nhiệt tình”.

Ngụ ý là, nói không nên lời.

Dịch Tích khẽ cười một cái: “Không sao cả, à đúng rồi, lúc này anh đến có thấy ba em không?”

Từ Nam Nho: “Nghe dì Lâm nói ông đã đi rồi”.

“Ừ”.

“Sao vậy”. Từ Nam Nho nhìn sắc mặt của Dịch Tích có chút không đúng, anh đưa tay đặt lên bàn tay cô, “Không lấy được sổ hộ khẩu?”

Dịch Tích liếc anh một cái: “Không phải, ông ấy dám không đưa em. Chỉ là...”

Dịch Tích thấp giọng nói: “Em mới biết được ông ấy mới ly hôn với mẹ Dịch Nhạc”.

Từ Nam Nho cũng có chút kinh ngạc.

“Ngày mai Tưởng Minh Lệ và Dịch Vân Chiêu phải ra nước ngoài rồi”.

Từ Nam Nho: “Vậy em, cảm thấy khó chịu?”

“Không phải... Em không phải vì Tưởng Minh Lệ mà khó chịu”. Dịch Tích nói xong lại rủ mắt, “Cũng không phải vì Dịch Vân Chiêu, chỉ là em, chỉ là... Được rồi em cũng không biết vì sao nữa”.

Từ Nam Nho: “Dịch Tích, kết quả này, đối với mỗi người mà nói có lẽ đã là tốt nhất”.

Dịch Tích: “Em biết...”

“Vậy thì đừng suy nghĩ, đây đều là bọn họ nên nhận được”.

“Em chỉ nghĩ, tâm tình lúc này của ba em sẽ thế nào. Ông ấy là người hai mặt, xảy ra chuyện lớn như thế nào thì trước mặt em ông ấy luôn im hơi lặng tiếng.

Hơn nữa, ông ấy luôn đối xử tốt với Tưởng Minh Lệ và Dịch Vân Chiêu, lần này, có lẽ thật sự đau lòng”.

“Ba em đối với em rất tốt,” Từ Nam Nho nói, “Chỉ là ông ấy nên tin tưởng em từ trước”.

Dịch Tích gật đầu, không nói chuyện.

Từ Nam Nho đẩy chút điểm tâm đến trước mặt cô: “Ba em không nói có lẽ vì không muốn lại nhắc lại chuyện đau lòng kia”.

Dịch Tích: “Có thể đa phần là do ông ấy không buông bỏ được, qua một đoạn thời gian khẳng định sẽ tìm em nói chuyện”.

Từ Nam Nho sờ đầu cô: “Ăn một chút trước, đừng nghĩ những chuyện không vui này, em đừng quên hôm nay chúng ta cần đi đâu”.

Dịch Tích lúc này mới hồi phục tinh thần khỏi tin tức chấn động Tưởng Minh Lệ mang đến hôm nay: “A! Hôm nay chúng ta đi lãnh chứng”.

“Đúng vậy, nên em bày ra cái mặt đau thương này, người khác còn tưởng rằng anh cường đoạt dân nữ”.

Dịch Tích bị Từ Nam Nho chọc cười: “Anh còn biết nói chuyện cười sao”.

“Gần mực thì đen”.

Dịch Tích: “Nói vậy, em rất đứng đắn, e rằng hiểu biết của anh đối với em lại sâu thêm chút rồi”.

Từ Nam Nho uống một ngụm cà phê, dáng vẻ sâu kín quay đầu nhìn cô: “Buổi tối hiểu biết một chút”.

Dịch Tích: “...”

Từ Nam Nho: “Nghe lời em, lại sâu một chút”.

Dịch Tích: “Em nói là hiểu biết!”

Từ Nam Nho: “Ừm? Anh cũng nói vậy mà”.

Dịch Tích: “...”

Phắc! Thầy Từ đứng đắn nhà cô đang nói vậy sao? Chắc là không đâu?!

Hai người lái xe đến Cục Dân Chính, hôm nay người đi lãnh chứng cũng không nhiều, hai người nhanh chóng đăng ký thủ tục.

Cả quá trình Từ Nam Nho dắt cô đi điền đơn, chụp ảnh... Mà Dịch Tích lại có chút ngây ngốc.

Tâm tình quá mức kích động lại khẩn trương, đến bản thân đang làm gì cũng không có cảm giác chân thật.

Sau khi xong xuôi tất cả các bước, hai người đi ra khỏi Cục Dân Chính, trên tay mỗi người đều có cuốn sổ màu hồng.

“Thầy à, chúng ta chụp cho chúng một tấm ảnh đi!” Ngực Dịch Tích vẫn đập thành thành, cảm giác cực kỳ thần kỳ đối với chính mình, từ một thiếu nữ chưa lập gia đình biến thành một thiếu nữ đã kết hôn.

“Chúng?”

“Sổ màu hồng!” Dịch Tích ý bảo Từ Nam Nho giơ tay lên như cô, “Lấy phần trời này làm bối cảnh, chụp tấm hình đăng lên vòng bạn bè, để bọn họ biết chị đây đã kết hôn”.

Từ Nam Nho nhìn xung quanh, người đến người đi, tuy rằng tư thế này cũng coi như bình thường, nhưng chụp loại ảnh này làm anh có chút không thích ứng được...

Nhưng khi nhìn người phụ nữ bên cạnh cười rạng rỡ như vậy, lời nói phủ định muốn nói với cô đều không thể nói ra, anh nghĩ, anh thật không nỡ nhìn thấy dáng vẻ bất mãn của cô.

Từ Nam Nho lặng lẽ giơ tay lên đặt quyển sổ màu hồng trên tay mình cạnh cô: “Chụp đi, chụp xong gửi anh một tấm”.

“Được”.

Dịch Tích cười hì hì chụp một tấm xong cúi đầu chỉnh sửa ảnh, cô che đi thông tin cá nhân, chừa lại tên và ảnh thẻ của hai người rồi đăng lên vòng bạn bè.

Dòng ghi chú: về sau không gọi thầy nữa, gọi chồng.

Dịch Tích gửi xong đặt điện thoại vào túi, Từ Nam Nho nhìn cô: “Ghi gì”.

“Anh đoán xem”.

Từ Nam Nho cong môi: “Hình như anh cũng có thể tự xem”.

Dịch Tích ôm cánh tay anh, cười phúc hậu và vô hại: “Được, vậy anh tự xem”.

Từ Nam Nho đứng tại chỗ, lấy di động, mở vòng bạn bè ra. Số lượng bạn của anh vốn rất ít, lướt một cái liền đến tên Dịch Tích.

Dịch Tích khoanh tay trước ngực, nhướng mày nhìn anh. Với tốc độ của người bình thường, cô thấy lỗ tai của Từ Nam Nho ửng đỏ, ửng, như cô nghĩ, da mặt thầy Từ nhà cô có khi rất mỏng.

Ý xấu của cô lại nổi lên, ngửa người về trước, vò vò lỗ tai anh.

Từ Nam Nho còn chìm đắm trong hai chữ “chồng” Dịch Tích vừa viết, lúc cô nắm lấy tai anh, rồi dựa gần vào, anh không hề phản ứng.

“Anh lại thẹn thùng”. Dịch Tích thì thào vào tai anh.

Từ Nam Nho ngẩn người, rũ mắt nhìn cô, thật lâu sau mới ghen ra một câu: “Đi thôi, đi ăn”.

Dịch Tích không đi, mềm mại dựa vào người anh: “Anh xấu hổ gì, em nói sai sao”.

Từ Nam Nho mím môi, nhàn nhạt nói: “Không có”.

“Vậy chồng, chúng ta đi đâu ăn”.

Từ Nam Nho: “...”

Dịch Tích: “Chồng, chúng ta đi ăn tôm hùm đắt được chứ? Em muốn ăn”.

Từ Nam Nho hơi nghiêng đầu, vô thức liếm môi: “Ăn đồ ăn bình thường một chút, món kia không tốt cho dạ dày em”.

Dịch Tích cũng giả vờ đáng yêu, cứ vậy bắt lấy cánh tay Từ Nam Nho, lay lay tay anh vờ như cô gái nhỏ: “Đừng mà, chồng xấu xa, ngày đầu tiên kết hôn lại từ chối yêu cầu của em, hừ!”

Từ Nam Nho: “... Dịch Tích, bình thường chút”.

Dịch Tích nhanh chóng thu lại biểu cảm vừa rồi, cô híp mắt, bình tĩnh nói: “Ừ, anh gọi em là vợ thì em bình thường”.

Từ Nam Nho: “...”

“Chồng xấu xa! Vậy mà không gọi người ta là vợ!”

Từ Nam Nho: “... Đi ăn tôm”.

Dịch Tích: “Bây giờ không phải nói ăn tôm nữa! Muốn kêu vợ!”

Từ Nam Nho vòng tay qua cổ cô kéo về trước: “Quán lúc trước em thường ăn đi trễ phải xếp hàng, đừng mè nheo nữa”.

“Nhưng anh chưa gọi em là vợ!”

“...”

“Được, đừng đi nữa, giờ chúng ta đi ly hôn trước”.

Từ Nam Nho cong ngón tay gõ vào đầu cô: “Em tưởng bỏ”.

“Em mặc kệ, em muốn ly hôn, em gả cho một người không xem em là vợ! Em phải ly hôn!” Dịch Tích xoay người đi về hướng ngược lại, Từ Nam Nho một tay đặt trên cổ cô, đầu cô bị giữ chặt.

Từ Nam Nho: “Đừng quậy”.

“Có gọi không?”

“Về rồi gọi”.

“Chẳng lẽ ở bên ngoài em không phải vợ anh sao!”

Yên tĩnh...

Một lúc sau, Dịch Tích sắp giấy giữa thoát khỏi tay anh, mới nghe người đàn ông ở phía sau nói nhỏ: “Vợ”.

Dịch Tích dừng lại, nham hiểm xoay đầu nhìn anh, cuối cùng cũng ép được anh nói ra!

Dịch Tích xoay người sờ vào tóc Từ Nam Nho: “A, ngoan”.

Từ Nam Nho: “?”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 55

Kể từ khi Dịch Tích lãnh chứng, bạn bè bên cạnh mỗi ngày đều phải chịu cô dùng “ngôn ngữ công kích”.

Như lúc Lâm Mẫn kêu cô ra uống rượu, cô ném một câu “Uống rượu à? Chị đây hỏi chồng một chút, cậu biết đấy, anh ấy lo cho thân thể tớ”.

Hoàng Vi kêu cô đi dạo phố, Dịch Tích: “Tớ hỏi một chút bảo bồi nhà tớ, xem anh ấy có thứ gì muốn đem không. A? Sao tớ lại buồn nôn như vậy? Hoàng Vi, người chưa kết hôn như cậu đúng là không thể cảm nhận được niềm vui vừa mới cưới của bọn tớ... Còn chó độc thân Lâm Mẫn kia? Cô ấy thì biết gì”.

Hai tháng sau khi liên tục khoe khoang, Hoàng Vi và Lâm Mẫn không nhịn được nữa, hai người không thèm gọi điện thoại, có chuyện gì cứ trực tiếp giết đến nhà cô kéo cô ra ngoài.

Hôm nay, Lâm Mẫn lái xe đến dưới lầu nhà cô, chờ Dịch Tích mở cửa sau đó xách cô đi ra ngoài.

“Này này, cường đoạt dân nữ?!”

“Ít nói nhảm đi, hôm nay sinh nhật La Kha, ra ngoài ăn, đừng nói nhiều”. Lâm Mẫn nói.

“A? Sinh nhật A Kha? À đúng rồi, tính ngày thì hôm nay đúng là... Sao cậu không sớm nhắc tớ, tớ còn chưa chuẩn bị quà sinh nhật”.

“Trong lòng cậu đều là bảo bối nhà cậu, lừa được ai?”

Dịch Tích im lặng một chút: “Cậu nói cũng đúng, nhưng tớ vẫn nên chuẩn bị quà trước”.

“Thôi đi, La Kha còn không biết cậu là hạng người gì sao, bổ sung sau”.

“Ờ”.

Sinh nhật của La Kha cũng vô cùng đơn giản, bao một phòng, mấy người bạn thân thiết cùng nhau ăn nhậu chơi bời suốt buổi tối.

Lúc Dịch Tích đến thì mọi người đã đến đông đủ.

“Người phụ nữ đã kết hôn của chúng ta tới rồi ~” Hoàng Vi cầm micro hét lớn.

“Con mẹ cậu, là thiếu nữ đã kết hôn”. Dịch Tích đi đến cạnh La Kha, “Sinh nhật vui vẻ nhé A Kha”.

La Kha: “Đã lâu không tới quán bar, sau khi kết hôn chỉ biết ở nhà, cậu cũng quá... An phận rồi”.

Dịch Tích trợn mắt: “Không phải chứ, thật sự nghĩ tớ sau khi kết hôn là đàn bà khuê phòng sao? Đó là do bận công tác!”

“Ừ, bận đến mức sinh nhật tớ cũng quên”. La Kha liếc cô một cái.

Dịch Tích: “... Cái này là tớ sai, tớ nợ cậu một ân huệ còn không được sao!”

“Trả sao đây Dịch đại tiểu thư”.

“Như vậy đi, đưa trẻ sinh ra nhận cậu làm cha nuôi”. Dịch Tích vỗ vai anh, “Có phải rất hãnh diện không”.

La Kha cười: “Đưa trẻ còn phải đợi đến lúc nào, ân tình này của cậu có phải trả quá chậm không”.

Dịch Tích: “Miễn sao có trả là được”.

Nói xong, Dịch Tích cũng ngồi vào bàn, vì chưa ăn gì, cô ôm hộp bắp rang vào ngực ăn.

“Không phải cậu nói chưa ăn tối sao, ăn cái này, cái này ngon”. Lâm Mẫn múc cho cô một chén canh cá. Dịch Tích lắc đầu: “Không ăn, ngửi được mùi đã không thoải mái, ai gọi món này đây”.

Lâm Mẫn: “Không thể nào, mùi này rất thơm, còn là bằng hiệu của quán người ta”.

Hoàng Vi: “Đúng vậy, rất tươi”.

Dịch Tích gần đây ăn uống không được tốt, mũi cũng kén chọn hơn người bình thường.

Hoàng Vi cầm chén canh cá để trước mặt cô oán trách nói: “Cực kỳ ngon, uống một hớp thử xem!”

“Không uống”. Dịch Tích vừa nói vừa cảm thấy đồ ăn trong dạ dày lộn lên, cô sừng sốt một chút, đẩy Hoàng Vi ra, nhào vào thùng rác bên cạnh nôn một lúc.

Hoàng Vi vẻ mặt ngờ ngác: “Cái này, thật sự khó ngửi như vậy sao?”

Lâm Mẫn: “Khó ngủi... Nôn?”

Dịch Tích bình tĩnh lại, cầm lấy ly nước Cát Tề Thụy đưa qua súc miệng: “Tớ đã nói không ngủi được mùi này, hai người có phải muốn tớ chết trẻ không”.

“Không thể nào, bằng hiệu của quán này sắp sập rồi?”

La Kha đi lên trước, trên dưới đánh giá cô một cái, dùng một loại biểu cảm “chẳng lẽ tớ là nhà tiên tri” nhìn Dịch Tích: “Sao thế, chẳng lẽ ân tình của cậu muốn trả bây giờ?”

Dịch Tích không kịp phản ứng, qua vài giây, cô mới dùng ánh mắt vờ vẫn nhìn anh: “Vậy cậu đã nghi rồi, không thể nào”.

“Cậu như vậy... Tớ không thể không đa nghi”.

Hoàng Vi: “Các cậu đang nói gì?”

La Kha: “Tớ nghi trong bụng cô ấy có tiểu Tích Tích”.

Hoàng Vi: “?”

Dịch Tích: “...”

Mọi người: “...”

**

Bạn từng gặp qua cảnh theo sau người đi mua que thử thai là một đám nam nữ chưa.

Đám nam nữ này đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn vào bụng người phụ nữ phía trước, trong mắt hiện lên mấy chữ “cái bụng này nếu

thử là có thì là con tôi”.

Từ lúc hiệu thuốc khai trương đến nay chắc cũng chưa gặp qua cảnh tượng này, người mua que thử thai về mặt trấn định, đám nam nữ theo sau lại nháo nhào lên.

“Xin chào, cho tôi hai que thử thai”.

Nhân viên bán thuốc ngơ ngác gật đầu, định xoay người đi lấy lại nghe những người này nói, “Hai cây đủ sao? Không đúng thì sao? Lấy ba bốn cây đi!”

“Lấy loại tốt nhất đắt nhất, nhất định phải đúng!”

“Nếu không đi bệnh viện đi, để bác sĩ khám thử”.

“Đồ chơi này bao nhiêu tiền một cây, lấy một túi?”

“Mua nhiều vậy làm gì?”

“Mua nhiều để dành tự dùng không được sao”.

“Cậu thì dùng cái rắm, cậu...”

Dịch Tích không nhịn được nữa: “Các người im miệng hết cho tôi!”

“...”

La Kha: “Ừm, mọi người nên yên tĩnh chút, làm vậy ảnh hưởng đến con nuôi tớ”.

Mọi người trong nháy mắt đều câm như hến.

“Đúng vậy”.

Dịch Tích: “...”

Dịch Tích trợn mắt, cô nói với nhân viên cửa hàng: “Không cần để ý đến bọn họ, lấy tôi hai cây”.

Nhân viên cửa hàng: “Được”.

Vốn dĩ hôm nay là sinh nhật La Kha, nhưng sau khi xảy ra chuyện này, mọi người và thậm chí ngay cả bản thân La Kha cũng không màng sinh nhật nữa, một đám người ngồi chờ kết quả từ Dịch Tích.

Dịch Tích lái xe về nhà, nói thật thì, cô nhìn có vẻ bình thản, trong lòng cũng có chút hoảng loạn. Từ khi chính thức trở thành vợ chồng với Từ Nam Nho, bọn họ đúng là có vài lần không mang bao, hơn nữa thời gian kinh nguyệt của cô luôn hỗn loạn, không có kinh nguyệt cũng là chuyện thường xảy ra.

Nhưng nếu, nếu thật sự mang thai... Có quá dọa người hay không.

Dịch Tích mở cửa, nói với mấy cặp mắt ngoài cửa: “Các người đi được chưa, theo tớ về nhà làm gì?”

La Kha: “Tớ chờ tin của con nuôi”.

Lâm Mẫn: “Tớ, tớ cũng vậy!”

Hoàng Vi: “Không góp chút náo nhiệt thì không được”.

Mấy người bạn khác: “Đúng vậy!”

Dịch Tích: “...”

Mọi người ngoan ngoãn ngồi một đống trong phòng khách, dưới ánh mắt “nếu các người dám làm loạn trong phòng khách hoặc ăn đồ vật lung tung thì lập tức ném ra ngoài” của Dịch Tích, mọi người nhanh chóng mở bánh quy khoai tây lát trên bàn trà ra, vừa ăn vừa chờ.

Mười phút sau, thấy Dịch Tích ra khỏi phòng tắm, mọi người rất ăn ý ném đồ ăn trên tay lên bàn.

“Thế nào?”

“Có hay không!”

“Nam hay nữ?”

“?”

... ..

Nhìn đám bạn cực kỳ hứng thú chờ kết quả trong phòng khách, đầu óc Dịch Tích trống rỗng, vừa rồi ở nhà vệ sinh thử cả hai cây, lần đầu tiên thấy kết quả cô vẫn không tin. Nên lại run rẩy xé cây thứ hai, cây thứ hai... Vẫn giống nhau.

Hai vạch, cô thật sự, đã mang thai.

Thấy Dịch Tích không trả lời, Lâm Mẫn không chịu nổi nữa, chạy từ sofa đến cạnh cô cầm lấy đem que thử thai phía sau cô.

“Ôi chào!”

Lâm Mẫn như cầm quyền trượng mà giọng cao que thử thai, giống như nữ vương xoay người tuyên bố với dân chúng: “Đúng! Là! Có!”

Tư thế kia, là vương vị đã có người thừa kế.

“Aaaaaaa!”

“Chúc mừng sao đây?! Ăn gì uống gì? Tớ mời khách?”

“Là tiểu thiếu gia hay tiểu công chúa đây, mẹ nuôi đã chuẩn bị tốt cho con rồi!”

“Sao cậu là mẹ nuôi? Không phải là tớ sao?”

“Cậu cùng lắm mẹ hai”.

“Con mẹ nó vì sao? Chẳng lẽ tớ không phải mẹ cả sao!”

“Cậu nhỏ hơn tôi!”

“Lần đầu lại bị người ta chiếm mất”.

“Đừng ồn nữa, chúng ta nên nghĩ xem sẽ tặng gì cho tiểu thiếu gia!”

... ..

Dịch Tích: “...”

Vì hôm nay Từ Nam Nho có việc ở công ty, cho nên về khá trễ.

Vừa mở cửa đã nghe được tiếng ồn trong phòng khách.

Nhà anh có rất nhiều người?

Từ Nam Nho nhìn mấy đôi giày đặt ở cửa, nhìn về phía đám trai gái dù không có nhạc cũng có thể high kia...

“Dịch Tích?” Anh gọi cô vợ còn đang ngơ ngác đứng giữa đám người.

Dịch Tích nghe thấy giọng anh như hồi phục tinh thần, cô đẩy người phía trước, nhào vào lòng anh: “Thầy Từ đã quay lại!”

Hoặc là gọi thẳng tên, hoặc là nũng nịu gọi chồng, gần đây Dịch Tích rất ít khi gọi anh là “thầy”, mà cái xưng hô “thầy” này thường gọi khi xảy ra chuyện gì đó cô không tự giải quyết được, cần anh hỗ trợ.

“Sao vậy”. Từ Nam Nho ôn nhu nói.

Dịch Tích ngẩng đầu nhìn anh: “Người nhà không phải chuẩn bị hôn lễ của mình vào tháng 3 năm sau sao”.

“Ừm”.

“Nhưng, em không muốn kết hôn vào lúc đó”.

Từ Nam Nho sửng sốt: “Vì sao?”

Dịch Tích chẹp chẹp miệng, vô cùng khó chịu nói: “Em không muốn bụng lớn mặc váy cưới!”

Từ Nam Nho: “...”

Yên tĩnh.

Một giây, hai giây, ba giây...

Đám người ngồi trong phòng khách nhìn thấy dáng vẻ hoàn toàn bình tĩnh của Từ Nam Nho xuất hiện một vết nứt, anh nhìn Dịch Tích, rõ ràng là mừng như điên.

Để biểu cảm này xuất hiện trên mặt Từ Nam Nho đúng là không dễ.

“Em... Mang thai?”

Lâm Mẫn bình tĩnh nhặt que thử thai lên, nói: “Hai vạch, còn thử hai lần”.

Từ Nam Nho từ xa nhìn thoáng qua que trên tay cô, lại nhìn sang bụng Dịch Tích. Anh sờ cái bụng bằng phẳng một chút, tự mình lẩm bẩm: “Thật sao?”

Dịch Tích mặc kệ dáng vẻ thần kinh của anh, đếm đầu ngón tay bắt đầu tính: “Em không biết mang thai bao lâu rồi, mặc kệ là bao lâu, tháng 3 năm sau chắc bụng cũng lớn rồi, đều tại anh! Đều do anh...”

Ba chữ ‘không mang bao’ này vì nhiều người nên bị cô nuốt xuống, Dịch Tích bực bội đẩy anh: “Em mặc kệ, anh và ông nội của anh bàn bạc đi, hôn lễ phải hoãn lại”.

Vừa dứt lời, Dịch Tích đã bị Từ Nam Nho ôm lên.

Dịch Tích: “?”

Từ Nam Nho: “Được, đều nghe em”.

Dịch Tích đặt tay lên vai anh, vội nhìn đám người xem náo nhiệt ở bên kia: “Anh làm gì vậy, để em xuống trước”.

Từ Nam Nho giống như không nghe thấy, ôm cô đi về phòng:
“Em đi nằm, nghỉ ngơi”.

Dịch Tích: “Bây giờ em không mệt”.

Từ Nam Nho: “Anh mệt, nằm với anh một lát”.

“Này?”

Từ Nam Nho đi đến cửa phòng, lúc sắp đẩy cửa thì xoay người lại, nụ cười vẫn trên môi còn chưa mất đi: “Mọi người cứ tự nhiên”.

Mọi người: “... Được, được thôi”.

Nói xong, Từ Nam Nho đóng cửa phòng lại, hoàn toàn ngăn cách đám người không liên quan ở bên ngoài

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 56

Tin tức Dịch Tích mang thai nhanh chóng truyền khắp hai nhà Dịch Ngôn, vì thế, Dịch Tích hoàn toàn rảnh rỗi nằm ở nhà.

Ngay từ đầu Từ Nam Nho đã dặn cô không cần quá mệt nhọc, không cần đến công ty, cô sao có thể chịu, cảm thấy bản thân cũng nhẹ nhàng giống như lúc chưa mang thai. Sau đó không biết anh dùng biện pháp gì, bắt tay với Dịch Thành Hành “cắm vận” cô, để lúc cô đến công ty cũng không có việc làm.

Dịch Tích bị đám người này làm cho hết cách, đành mỗi ngày nằm trên sofa ăn trái cây, xem phim, làm một người an nhàn tự tại.

Hôm nay, cô đang ngồi chơi trò chơi thì chuông cửa vang lên. Dịch Tích nghĩ rằng Từ Nam Nho đã quay về, nhanh chóng giấu điện thoại vào sofa.

“Dịch tiểu thư, tôi đi mở cửa”. Dì giúp việc được trong nhà mời đến đi từ phòng bếp ra mở cửa.

“A, được, nhìn xem có phải Từ tiên sinh hay không”.

“Được”. Dì giúp việc đi đến cạnh cửa nhìn vào mắt mèo, “Dịch tiểu thư, là ba cô đến”.

Dịch Tích nhẹ nhàng thở ra: “Ừ, mở cửa cho ông vào đi”.

Dì giúp việc mở cửa, bóng dáng của Dịch Thành Hành xuất hiện.

“Ba, sao ba lại tới đây”.

Dịch Thành Hành xách một túi lớn trong tay: “Đây là đồ dì Lâm chuẩn bị cho con, còn có canh gà, bây giờ uống được rồi”.

Dịch Tích: “Lại là canh gà, hai ngày nay con ăn rất nhiều đồ bổ, mọi người muốn con mập chết đúng không”.

Dịch Thành Hành đưa đồ trong tay cho dì giúp việc rồi ngồi xuống sofa: “Mập chết? Con không nhìn xem thân thể bây giờ của con đi, gầy như vậy sao được”.

Dịch Tích: “A... Cả ngày đều không nhúc nhích, lại ăn nhiều đồ dầu mỡ, ba yên tâm, chưa đến hai tháng, nhất định là mập thêm một vòng”.

“Ba còn chưa nói con, một vòng này của con cũng không đủ”.

Dịch Tích thấy ông lại muốn quở trách thì bất đắc dĩ sáp lại gần ông: “Được rồi ba, con biết, con nhất định ăn nhiều hơn, sau đó sinh một đứa trắng trẻo mập mập được chưa”.

Có lẽ nói đến trẻ con, trên mặt Dịch Thành Hành cũng cảm lòng không đậu hiện lên chút ý cười: “Đứa nhỏ sinh ra chỉ cần không nghịch ngợm như con là được”.

“Nhìn ba kìa, đứa nhỏ này nếu có một nửa phong phạm như con thì tuyệt đối là nhân tài”.

Dịch Thành Hành tặng cho cô một ánh mắt xem thường.

Dịch Tích đắc ý dào dạt cười cười, đột nhiên nói: “Ba, ba thật sự chưa liên lạc với dì... Tường?”

Trước kia, Dịch Thành Hành uống ngà ngà say có nói với cô đầu đuôi chuyện ly hôn, cũng rất hối hận xin lỗi cô, nói mình không xứng làm cha. Lúc đó Dịch Tích không uống rượu, nhưng cũng khóc trước mặt ông một hồi.

Sau đó, hai người cũng cho chuyện này dừng tại đây, không hề nhắc thêm.

Hôm nay Dịch Tích chợt nhắc đến, Dịch Thành Hành có chút ngây người.

“Dịch Vân Chiêu có năng lực lăn lộn ở nước ngoài, ba cũng cho Minh Lệ không ít tài sản, bọn họ sẽ sống tốt”.

“Vậy còn ba”. Dịch Tích dựa vào đằng sau, ra vẻ nhẹ nhàng nói, “Con thì không muốn ba cô đơn một mình đâu”.

“Bà ấy vì con của mình mà gặt ba nhiều năm như vậy, sao có thể xứng với sự tin tưởng của ba?”

Dịch Tích biết con người Dịch Thành Hành trong mắt không thể chứa được dù chỉ một hạt cát, nếu không thì ông ấy cũng không dứt khoát ly hôn.

“Vậy... Vậy ba có muốn tìm một dì xinh đẹp khác kết hôn không?”

“Con nhỏ này!” Dịch Thành Hành then quá hóa giận, “Con quản tốt chuyện của con đi, gì mà dì xinh đẹp, lớn như vậy còn không đứng đắn!”

Dịch Tích lè lười: “Con còn không phải vì nghĩ cho ba, sợ ba già rồi cô đơn... Hay là nói, thật ra trong lòng ba vẫn nhớ đến dì Tường”.

Dịch Thành Hành trừng mắt nhìn cô: “Sao con lại nhiều lời như vậy hử?”

“Được được, con không nói, con tin tưởng ba, bây giờ ba cũng xem như là kim cương vương lão ngũ (*), đám tiểu cô nương còn không phải từng tốp từng tốp mà đến sao, nhưng mà nói trước nhé, tuyệt đối không được tìm người trẻ hơn con”.

(*) kim cương vương lão ngũ là chỉ đàn ông giàu có, đẹp trai, tài giỏi.

Dịch Thành Hành bị lời nói hươu nói vượn Dịch Tích chọc tức đến mức không nói nên lời, muốn mở miệng mắng cô hai câu thì cửa lại bị mở ra, lực chú ý của hai người thoáng chốc đặt trên người đi vào.

Dịch Tích: “Từ Nam Nho, anh về rồi”.

Từ Nam Nho gật đầu với Dịch Tích, sau đó đổi dép lê đi vào: “Ba cũng ở đây”.

Dịch Thành Hành quay đầu lại trừng mắt nhìn Dịch Tích, đứng dậy: “Ba đến đây xem nó, nếu con đã về, ba đi trước”.

Từ Nam Nho: “Con tiễn ba”.

“Không cần, có tài xế chờ dưới lầu”.

Sau khi Dịch Thành Hành đi, dì giúp việc đem canh gà vừa hầm nóng đưa cho cô.

“Dịch tiểu thư, có thể uống rồi”.

Dịch Tích khỗ sở, vẫy tay với Từ Nam Nho: “Anh mau tới đây uống canh gà”.

Gần đây Từ Nam Nho tan làm rất đúng giờ, anh thay quần áo ở nhà rồi ngồi xuống cạnh cô, “Đây là cho em uống, không phải cho anh”.

Dịch Tích: “Em không phải ở cũ, uống cái này làm gì”.

Từ Nam Nho: “Em gầy, nhanh lên, ăn đi”.

Dịch Tích: “Em sắp nôn rồi, còn nữa, gần đây em rất chán, tất cả mọi người đều đi làm, chỉ có một mình em chán gần chết”.

Từ Nam Nho: “Em nói vậy làm anh nhớ tới cuộc gọi hôm qua của Tử Giai, chị ấy gọi chúng ta về nhà họ Ngôn ở một khoảng thời gian, chị ấy bầu bạn với em”.

“Chị ấy bầu bạn với em?” Ánh mắt Dịch Tích sáng lên, “Được”.

Từ Nam Nho: “Em đồng ý thì chúng ta quay về”.

“Nhưng người nhà anh cũng ở đó đúng không, như vậy có đáng sợ không? Lỡ em bị nuôi đến mức ngày càng béo thì sao?”

Từ Nam Nho phát hiện Dịch Tích rất chấp nhất đối với chuyện mập lên, anh ôm vai cô: “Mập lên thì đáng yêu, em mập chút cũng đẹp”.

Dịch Tích: “Anh đang dỗ em?”

“Anh đang nói thật”.

“Em nghe nói không ít người sinh con xong đều mập lên, đến lúc đó anh đừng có mà ghét bỏ”.

“Anh sẽ không”.

“Ý của anh là em nhất định sẽ mập lên đúng không?”

“Em sinh xong chắc chắn vẫn đẹp như lúc đầu”.

Dịch Tích liếc anh một cái, bò ra khỏi ngực anh uống canh gà, vừa uống vừa nói thầm: “Miệng lưỡi gần đây ngày càng trơn tru, thầy học thói xấu này từ đâu vậy”.

Từ Nam Nho: “?”

**

Vốn dĩ nơi ở của hai người cách công ty nhà họ Ngôn rất xa, lúc này đổi chỗ ở sang nhà họ Ngôn đều có lợi với hai người. Ngày hôm sau, Từ Nam Nho lái xe dẫn theo Dịch Tích về nhà họ Ngôn.

“Cậu đã quay lại! Chào mợ ~” Hai người vừa xuống xe, lập tức có đứa nhóc nhào vào chân Từ Nam Nho.

Dịch Tích ngồi xổm xuống nhéo mặt nhóc con: “Dung Dung ngày càng xinh đẹp”.

“Mẹ nói mợ xinh đẹp nhất”. Dung Dung ngẩng đầu nhìn cô cười, “Dung Dung cũng cảm thấy như vậy, mợ là cô gái xinh đẹp nhất Dung Dung từng gặp”.

Sắc mặt Từ Nam Nho bình tĩnh nở nụ cười: “Trẻ con miệng ngọt”.

Dịch Tích được khen nên mở cờ trong bụng, nghe anh nói vậy lại vội nói: “Lời nói trẻ con đều là thật, con bé không phải nói ngon ngọt, mà nó thật sự nghĩ vậy”.

Từ Nam Nho hơi nhướn mày.

Dịch Tích thấy dáng vẻ thâm sâu của anh, đưa tay nhéo mặt anh: “Biểu cảm gì kia, em nói sai sao?”

Từ Nam Nho bình tĩnh nhìn cô: “Em nói đúng”.

Lúc Ngôn Hành Chi và Diệp Tử Giai đi ra trông thấy cảnh tượng này, Từ Nam Nho trước giờ luôn lạnh như băng trước mặt hai người, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện biểu cảm giống vậy.

Bọn họ nhìn Từ Nam Nho, lại nhìn Dịch Tích, trong lòng cảm thán.

Dịch Tích đúng là thần thánh.

“Nam Nho, hai người tới rồi, mau vào trong”. Diệp Tử Giai đi lên trước cười nói.

Dịch Tích thấy người đến liền bỏ tay xuống: “Chị Diệp, Ngôn tiên sinh”.

“Đem hành lý vào phòng trước đi,” Diệp Tử Giai quay đầu lại gọi người giúp việc trong nhà ra giúp đỡ, sau đó kéo tay Dịch Tích vào trong, “Em mang thai không nên đứng ngoài gió, bây giờ thời tiết còn lạnh, nhanh chóng vào nhà”.

Hôm nay trong nhà không có trưởng bối, nên Dịch Tích không cần đi chào hỏi, sau khi vào cửa thì ngồi trên sô pha tán gẫu với

Diệp Tử Giai, Từ Nam Nho cũng không rảnh rỗi, đi vào phòng dọn đồ giúp cô.

Vào buổi tối lúc ăn cơm, Dịch Tích phát hiện ra còn có một cô gái lạ ngồi cùng bàn ăn, cô ấy ngồi cạnh Ngôn Hành Chi, điềm đạm nho nhã, đáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

“Nhìn cái gì, ăn nhiều một chút”. Từ Nam Nho gấp thức ăn cho cô.

Dịch Tích nhìn rau thịt chất cao như núi trước mặt: “Em không ăn được nhiều như vậy...”

“Ngoan chút”.

Dịch Tích bấu môi, không tình nguyện bắt đầu ăn.

Một lúc sau, cô lén lút gấp thức ăn ở phía trước vào chén anh. Nhưng lại bị Từ Nam Nho phát hiện, vì thế sợ sệt thu đĩa lại.

Uất ức ăn cơm, lúc ngược lên, Dịch Tích mới phát hiện cô gái ngồi đối diện hiếu kỳ nhìn cô. Cô hơi sửng sốt một chút lại nhanh chóng nhìn cô ấy cười.

Cô gái có chút ngượng ngùng đáp lại, sau đó lại cẩn thận cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong cơm, Dịch Tích đi theo Từ Nam Nho về phòng.

“Cô gái vừa rồi ăn cùng chúng ta là ai? Họ hàng?” Sau khi vào phòng, Dịch Tích nhin không được hỏi lên tiếng hỏi.

Từ Nam Nho ôm cô ngồi xuống giường: “Không phải, là hôn thê của Ngôn Hành Chi”.

“A?” Dịch Tích có chút kinh ngạc, “Em nghe nói đại thiếu gia nhà họ Ngôn chưa cưới vợ, nhưng mà... Không ngờ cô ấy là hôn thê của anh ta”.

Không phải Dịch Tích cảm thấy họ không xứng đôi, mà cô gái kia luôn có dáng vẻ nơm nớp lo sợ, cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Từ Nam Nho: “Cô ấy là cháu gái của đồng đội ông nội, hôn ước đã được trưởng bối định sẵn, từ lúc mười mấy tuổi hai người họ đã quen biết nhau”.

Dịch Tích hít một hơi: “Đồ cổ sao, thời đại nào rồi còn làm chuyện này, vậy hai người họ cũng quá thảm rồi?”

Từ Nam Nho: “Không biết được”.

“Có ý gì?”

“Em sao biết bọn họ không thích đối phương?”

“Cũng đúng”. Dịch Tích tò mò tiến về trước anh, “Vậy bọn họ thích nhau sao? Anh trai anh thích cô gái kia?”

Từ Nam Nho lờm cô, đưa tay đẩy trán cô: “Em tò mò chuyện người khác như vậy làm gì”.

“Có lẽ là em quá nhàm chán?”

Từ Nam Nho hơi híp mắt, cậy mạnh đè lên người cô: “Vậy chúng ta làm chút chuyện thú vị đi?”

Dịch Tích đặt tay trước ngực anh: “Anh muốn làm gì, em cảnh cáo anh, bác sĩ nói không được làm gì cả”.

Dáng vẻ đề phòng của Dịch Tích quá rõ ràng, Từ Nam Nho cười một cái, gõ đầu cô: “Dáng vẻ anh là sắc lang của em là sao”.

“Chẳng lẽ anh không phải sao!”

Từ Nam Nho dừng một lát: “Rõ ràng như vậy sao”.

“Đúng vậy!”

Từ Nam Nho đưa tay đỡ trán, có chút bất đắc dĩ đứng dậy: “Được, anh đưa em đi tắm, cái gì cũng không làm, được không”.

Dịch Tích ngồi dậy bên cạnh mép giường, hai chân thon dài lắc lư qua lại. Cô thấy Từ Nam Nho đi vào phòng tắm xả nước cho mình, đột nhiên nói: “Thật là cái gì cũng không làm?”

Từ Nam Nho dừng bước lại, quay đầu nhìn cô: “Hửm?”

“Nói không làm là không làm, thật là anh không nịnh em một chút?” Dịch Tích cúi đầu nghịch ngón tay, “Em nói anh biết, không chừng anh cầu xin em, em sẽ cho anh hôn một cái”.

Khóe mắt nhìn thấy người đàn ông nhanh chân đi đến, Dịch Tích vừa ngẩng đầu, lập tức có một cái bóng đè xuống, trong nháy mắt cô đã bị bế ngang lên.

“A! Anh làm gì! Người ta sẽ xấu hổ đấy!” Dịch Tích cố ý ưỡn ẹo đâm vào ngực anh, “Chồng xấu xa, lại muốn giở trò sao”.

Dưới chân Từ Nam Nho lảo đảo, tuy đã nghe “anh xấu xa em xấu xa” nhiều lần, Từ Nam Nho vẫn chưa thể miễn dịch với cách gọi này.

Anh bế cô vào phòng tắm, xả nước ấm, cởi quần áo cho cô.

Dịch Tích mang thai mới hơn hai tháng, không nhìn ra còn có sinh mệnh nhỏ trong bụng. Thân hình thon gọn chói mắt ở trước mặt, Từ Nam Nho tự biết bản thân không có năng lực khổng chế mạnh như vậy.

“Tự tắm, anh chờ em ở ngoài”.

“Đáng ghét, không phải nói đưa em đi tắm sao, anh không cởi quần áo là sao”.

Từ Nam Nho rủ mắt nhìn người phụ nữ trong bồn tắm, nhin rồi lại nhin: “Em cố ý phải không?”

Dịch Tích nghiêng đầu, cực kỳ ngây thơ: “Thầy Từ đang nói gì vậy, em chỉ muốn tắm với anh, cố ý gì chứ”.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Từ Nam Nho dưới hơi nước đang bốc lên đẹp đến lạ lùng, Dịch Tích soạt một tiếng đứng khỏi nước, ướt đầm nhào vào áo sơ mi anh.

Sơ mi trắng dính nước, chậm rãi trở nên trong suốt.

“A, anh ướt rồi”.

Từ Nam Nho: “...”

“Ướt từ đầu đến đuôi rồi kìa”.

Dịch Tích lưu loát lột quần áo anh, vừa cởi vừa gian trá híp mắt. Từ Nam Nho bật cười, bây giờ anh rất muốn đưa gương cho cô tự mình xem xem ai mới “xấu xa”.

Cuối cùng Từ Nam Nho vẫn thỏa hiệp, anh dùng sức lực toàn thân khắc chế dục vọng của mình, giúp “người xấu” này gội đầu rồi

tắm rửa.

Cuối cùng hai người thay áo tắm ra khỏi phòng tắm.

Từ Nam Nho cầm máy sấy chuẩn bị sấy tóc cho cô: “Ngồi gần đây một chút”.

Dịch Tích từ đầu giường nhích tới cuối giường: “Tiểu Từ tử đâu, hầu hạ gió nóng”.

Về mặt Từ Nam Nho không có nhiều cảm xúc, nghiêm trang nói: “Biết rồi thái hậu”.

Dịch Tích thấy anh phối hợp như vậy thì cười như đũa ngọc.

“Thái hậu đừng cười nữa được không”.

“Ha ha ha sao, sao vậy tiểu Từ tử ha ha ha ha”.

“Không sao cả, muốn em yên tĩnh chút”.

“Không thành vấn đề!” Dịch Tích làm động tác kéo khóa miệng, ngoan ngoãn nhào vào eo anh, nhắm hai mắt hưởng thụ dịch vụ sấy tóc.

Chỉ là... Giống như có chút cộm đến hoảng sợ.

Dịch Tích yên lặng ngồi dậy, cô nhìn chăm chăm nơi nào đó của người nào đó, nhìn thấy lều trại nhỏ nào đó không có chiều hướng hạ xuống thì tự kiểm điểm bản thân...

Vừa rồi có phải quá đáng lắm không?

“Cái kia, anh còn ổn chứ”.

Từ Nam Nho rử mắt nhìn cô, người kia mở to đôi mắt ngập nước nhìn cô, rõ ràng là khuôn mặt lạnh lẽo, nhưng lại tỏa ra vẻ quyến rũ.

“Em nói xem”.

“Em... Em sai rồi sao”. Dịch Tích lần nữa sâu sắc kiểm điểm bản thân, đột nhiên đưa tay tiến vào... Cầm lấy.

Từ Nam Nho bỗng nhiên cứng lại: “Dịch Tích!”

Trên tay Dịch Tích trượt xuống một chút, trong âm thanh của mấy sầy nhỏ giọng nói: “Không thì, em giúp anh được không”.

Cô lấy mấy sầy trong tay anh ra, kéo anh ngồi xuống giường.

Dịch Tích vốn không phải loại thiếu nữ đứng đắn, cô và Lâm Mẫn đã xem cùng nhau loại phim kia không dưới mấy chục bộ, chỉ là hai người vô cùng ăn ý, mỗi lần đến đoạn phụ nữ dùng miệng làm cái đó cho đàn ông đều điên cuồng tua nhanh, Dịch Tích cảm thấy cái kia rất ghê tởm.

Nhưng... Giờ phút này nghĩ đến bản thân phải làm cho Từ Nam Nho, hình như cũng không ghê tởm, còn có loại cảm giác tim muốn nhảy ra ngoài.

Từ Nam Nho thấy cô bò đến vị trí kia chợt hiểu ra cô muốn làm gì, trong nhất thời, huyết thái dương của anh đột nhiên giật mạnh, cổ họng khô khốc như muốn lấy mạng.

“Em, em là lần đầu tiên, anh nếu đau, nói cho em”.

Giọng nói trầm thấp Từ Nam Nho khàn đi: “Em xác định?”

“Em xác định! Anh đừng sợ, em sẽ nhẹ nhàng”.

“ ... ”

Rốt cuộc thì, ai đang sợ.

Ấm ướt mềm nóng như trong tưởng tượng, khoang miệng rất nhỏ, gần như không thể động đậy.

Trong mắt Dịch Tích trào ra chút nước mắt, giờ phút này, cô vô cùng hối hận không nghiêm túc xem kỹ xảo trong phim.

Nhưng động tác tùy ý của cô cũng làm anh không chịu đựng được. Anh cắn chặt răng, trên trán thấm mồ hôi, loại kích thích này bắt đầu từ cột sống thắt lưng, một đợt lại một đợt, làm người không thể chịu đựng.

Thời gian trôi qua, anh không kiềm nén được nữa mà phát ra âm thanh, trầm thấp, ngắn ngủi, làm Dịch Tích có chút cảm giác thành tựu.

Mà loại cảm giác thành tựu làm tim người khác tăng tốc độ đập này làm cô dù có không được cũng muốn kiên trì ...

Lúc gò má sắp bắt đầu đau nhức, cô nghe anh rên lên một tiếng.

Toàn bộ, trào dâng ra ngoài.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 57

Gần đây Dịch Tích rất thích ngủ, một hôm sau tỉnh dậy thì Từ Nam Nho đã sớm ra khỏi nhà.

Cô xuống giường, vào phòng tắm rửa mặt.

Sửa soạn xong, khoan khoái nhẹ nhàng đi từ phòng ra ngoài. Nghe người giúp việc trong nhà nói Ngôn lão gia ở phòng sách, cô đi chào hỏi trước, sau đó mới đi ăn bữa không được tính là bữa sáng.

“Dịch Tích, dậy rồi à”. Diệp Tử Giai có lẽ vừa tập thể dục trở về, mặc trên người đồ tập, dáng vẻ vô cùng khỏe khoắn.

“Ừm”. Dịch Tích vừa uống sữa vừa nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, lúc này trong vườn hoa nhỏ, Ngôn Hành Chi và vị hôn thê kia đang chơi với Dung Dung.

“Diệp tử tử, cô gái kia tên gì?”

Diệp Tử Giai cũng nhìn theo ánh mắt cô: “Cô ấy tên Sầm Ninh, gọi cô ấy Ninh Ninh là được, không đúng, có lẽ em nên gọi người ta là chị dâu”.

Dịch Tích: “Chị dâu nhỏ, gần đây chị ấy đều sống ở đây sao, có phải em lại có thêm một người bầu bạn không”.

“Đúng vậy, hai người tuổi cũng gần nhau, nói không chừng còn có rất nhiều chuyện để nói”.

“Vậy chị ấy và cùng Ngôn Hành Chi khi nào thì kết hôn”.

Diệp Tử Giai: “Cái này chị cũng không rõ, cũng không biết Hành Chi nghĩ thế nào”.

Sau khi ăn sáng xong, Dịch Tích cũng đi ra vườn hoa tản bộ. Sầm Ninh và Dung Dung cùng nhau chơi đá bóng, lúc này, quả bóng không cẩn thận lăn đến cạnh chân Dịch Tích, hứng thú của Dịch Tích lại nổi lên, vừa đá vừa chạy chậm về trước.

“Dịch tiểu thư, cô vẫn nên dừng nhúc nhích, chú ý bụng mình”. Đây là lần đầu tiên Dịch Tích nghe được Sầm Ninh nói chuyện với cô, giọng nói của cô ấy cũng giống như người cô, ngọt ngào tinh tế, nghe rất thoải mái.

Sầm Ninh vô cùng lo lắng, cô ấy chạy tới nắm chặt tay Dịch Tích không cho cô động đậy, Dịch Tích bị cô ấy chọc cười: “Em không sao, ngẫu nhiên thư giãn một chút thôi”.

“Vẫn nên thôi đi, như vậy rất nguy hiểm”.

Dịch Tích cười nhìn cô: “Cảm ơn nhé Ninh Ninh”.

“A?”

“Chị gọi em là Dịch Tích được rồi, sau này chúng ta còn thường gặp mặt, không cần xa lạ như vậy”.

Sầm Ninh lại đỏ mặt, cô hơi gật đầu: “Vậy, vậy được”.

Con người Dịch Tích nếu muốn tự thân thuộc với người khác thì rất nhanh trở nên quen thuộc với người xa lạ, mà người dễ thương lại nhỏ nhắn như Sầm Ninh thì càng nhanh thân thiết, hai người mới ở chung hai ngày thì Dịch Tích đã gọi Ninh Ninh khắp nơi.

Trong khoảng thời gian này, Dịch Tích cũng nghe được bát quát của Ngôn Hành Chi từ chỗ Sầm Ninh.

Sầm Ninh nói, cô ấy thích Ngôn Hành Chi, nhưng cô ấy lại không xác định được anh ấy có thích cô hay không. Quan hệ của hai người là do các trường bối định sẵn, anh ấy không nói không, cũng không nói có, anh ấy luôn đối xử với cô lễ độ nho nhã, nên...Thật ra thì cô ấy cũng không rõ.

Dịch Tích nghe xong cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

“Chị khẳng định chị thích anh ấy đúng không?”

Sầm Ninh đỏ mặt: “Chị, tất nhiên là khẳng định rồi”.

“Ninh Ninh, em cảm thấy mấy ngày nay nhìn hai người, em cảm thấy anh ấy hẳn là có ý với chị”.

Sầm Ninh: “Thật sao?”

“Đúng vậy, em cảm thấy chị cũng kỳ lạ, nếu đã thích thì sao không trực tiếp một chút, nếu không chắc chắn thì không hỏi, việc này một khi đã làm rõ không phải tốt rồi sao”.

“Nhưng chị... Chị nhìn mặt anh ấy, luôn có chút sợ sệt”.

Dịch Tích: “Cũng đúng nhỉ, Ngôn Hành Chi đúng là làm người khác cảm thấy có chút sợ sệt”.

Sầm Ninh: “Tích Tích, thật ra thì chị cảm thấy Từ tiên sinh càng làm người khác sợ sệt, em, sao em làm được vậy”.

Dịch Tích ra vẻ cao thâm khó đoán, cô cười cười: “Đơn giản, em sẽ chỉ chị bí quyết”.

Sầm Ninh vội vàng gật đầu.

Dịch Tích thần bí nói: “Một nhào hai nháo ba ép ngã”.

Sầm Ninh: “?”

Dịch Tích ở nhà họ Ngôn được một tuần, trong lúc đó Cổ Hoài và Ngôn Hành Diệu cũng tới đây, ba người chào hỏi nhau cũng chỉ là vẻ bề ngoài, Dịch Tích nghi ngờ hai người này gần đây có lẽ rất hận cô. Cô nghe Diệp Tử Giai nói, Từ Nam Nho ở công ty hô mưa gọi gió, hai người này bị áp chèn ép rất thảm.

Hôm nay, Dịch Tích nhận được điện thoại từ Lâm Mẫn, Lâm Mẫn nói mọi người hơi nhớ bảo bối nhỏ trong bụng cô, đặc biệt là La Kha, quả thực là trông mơn con mắt, nên gọi cô ra ngoài chơi.

Đương nhiên Dịch Tích đồng ý, cô nhờ tài xế nhà họ Ngôn đưa cô ra cửa, lúc gần đi, còn dẫn theo Sầm Ninh đang nhàm chán đến mức mồm meo.

Sầm Ninh là gái ngoan, Dịch Tích nghĩ rằng cô ấy trước giờ chưa từng đi bar, vì biểu cảm của cô ấy lúc này rất giống với một đứa nhóc vừa nhìn thấy xã hội bên ngoài.

“Ninh Ninh, ở nơi này tùy tiện đi lại, muốn uống cái gì cứ việc uống”.

Sầm Ninh gật đầu, ngồi ngay ngắn trên sô pha.

“Tiểu tử tử muốn uống cái gì, tôi mời em”. Một người bạn hơn hờ sáp lại cạnh Sầm Ninh.

Dịch Tích vỗ bả vai người kia: “Đừng có giở trò, đây là chị dâu tôi”.

“Tôi sao dám! Vậy chị dâu nhỏ muốn uống gì?”

Dịch Tích: “Không uống rượu, cho cô ấy nước trái cây”.

Sầm Ninh nhìn Dịch Tích, lặng lẽ nói: “Chị, chị biết uống rượu”.

Dịch Tích trợn mắt: “Thật sao”.

Một người bạn nào đó nói: “Đúng vậy, người ta biết uống, bản thân cậu mang thai không được uống còn không cho người khác uống”.

Dịch Tích: “?”

Lâm Mẫn kéo Dịch Tích sang một bên: “Chị dâu? Chuyện gì đây?”

Dịch Tích chào hỏi với La Kha, sau đó nói: “Hôn thê của anh trai Từ Nam Nho, Ngôn Hành Chi”.

“Con mẹ nó, Ngôn Hành Chi?”

“Ừm”.

“Có nghe qua, như sấm bên tai, nhưng, không nghĩ rằng anh ta thích loại hình thổ trắng nhỏ bé này”.

“Mỗi người có khẩu vị khác nhau, hơn nữa Ninh Ninh rất đáng yêu, cậu biết cái gì!”

“Đúng đúng, tớ không hiểu”.

“Được rồi đừng nói cái này nữa, khó khăn lắm mới đến đây được, phải thư giãn một chút”.

... ..

Dịch Tích kéo Lâm Mẫn ra sàn nhảy high một lúc, nhưng cô ấy còn biết chừng mực, muốn tận hưởng một chút, cũng chẳng nhảy nhót gì.

Lúc này, nhà họ Ngôn.

Ngôn Hành Chi và Từ Nam Nho một trước một sau bước xuống xe, hai người về đến nhà thì việc ai nấy làm, chỉ là chưa được một lúc, hai người lại quay ra phòng khách.

“Lão Trần”.

“Nhị thiếu gia”.

Từ Nam Nho: “Có thấy Dịch Tích không”.

“Thiếu phu nhân đã ra khỏi nhà”.

“Có nói đi đâu không”.

“VẬY THÌ KHÔNG CÓ, NHƯNG THIẾU PHU NHÂN ĐI CÙNG SÂM TIỂU THƯ”.

Ngôn Hành Chi sau khi nghe xong thì những câu muốn hỏi cũng không hỏi nữa. Anh vừa đảo một vòng quanh nhà cũng không thấy

bóng dáng cô, vốn muốn đi ra hỏi một chút.

Ngôn Hành Chi ngồi xuống sofa, vào lúc này, di động lại vang lên.

Trên màn hình hiện tên cô, hai chữ ngay ngắn Sầm Ninh.

Ngôn Hành Chi: “Alo, em đang ở đâu...”

“Ngôn Hành Chi anh là đồ khốn nạn!”

“ ... ”

“Đồ ngốc to xác mặt thối khốn kiếp!”

“ ... ”

Sầm Ninh: “Này! Sao anh không nói gì! Câm rồi sao! Em nói cho anh biết đừng tưởng rằng anh có thể bắt nạt được em! Lúc em giận lên rất đáng sợ!”

Ngôn Hành Chi: “Ừ, em say rồi đúng không”.

“Anh mới say!”

Ngôn Hành Chi ngẩng đầu nhìn Từ Nam Nho, hắng giọng lên tiếng: “Rốt cuộc em đang ở đâu?”

... ..

Tại Blue Island, một quán bar không vững chắc không sập mà còn ngày càng hot.

Lúc Từ Nam Nho đến chỗ này có cảm giác cực kỳ thân thuộc, trước kia anh không ít lần tới đây tìm Dịch Tích.

“Ha, anh nên ngồi trong xe đi”.

Từ Nam Nho và Ngôn Hành Chi cùng đến nơi này, nói cho cùng thì Ngôn Hành Chi cũng là một người trong diễn đàn chính trị, giờ xuất hiện ở quán bar lại không hợp lý, nhưng anh ấy nghe xong chỉ lắc đầu, kiên quyết xuống xe: “Cô ấy say rồi, tôi đi tìm cô ấy”.

Từ Nam Nho suy nghĩ: “Cũng được”.

Hôm nay có ban nhạc mới tới, Dịch Tích đang chăm chú xem dưới sân khấu, cánh tay chợt bị kéo lại.

“Ai đó...”

Vừa mới quay đầu lại, dáng vẻ khó chịu của Dịch Tích lập tức cứng lại, cô nhìn người đàn ông trước mặt, trong phút chốc nín lặng.

“Theo anh ra ngoài”.

“...”

Khi Từ Nam Nho kéo Dịch Tích ra ngoài có đụng phải vài gương mặt quen thuộc, bọn họ đều là bạn của Dịch Tích, anh gật đầu với họ, sau đó lạnh mặt kéo Dịch Tích ra ngoài.

Ở bên ngoài quán bar, Từ Nam Nho đem áo khoác mang theo khoác lên người cô: “Có lạnh không”.

Ừ, lời nói lãnh đạm, xem ra hơi tức giận.

Dịch Tích hơi sợ sệt: “Không lạnh. Bên trong có máy sưởi”.

“Sao không nói anh biết mà đã ra khỏi nhà”.

Dịch Tích: “Thì... chỉ là việc nhỏ”.

“Ở trong đó làm gì”.

“Em cái gì cũng chưa làm, em thật sự cái gì cũng chưa làm, chỉ làm khán giả nghe nhạc một chút, em thề”.

Từ Nam Nho nhìn cô: “Vào xe trước đi”.

“Chờ một chút, Ninh Ninh còn ở trong, em đi đón cô ấy”.

“Không cần, cô ấy trong xe”.

“A?”

Từ Nam Nho mở cửa xe cho Dịch Tích, lúc này mới phát hiện Ngôn Hành Chi cũng ở đây, mà Sầm Ninh lúc này... Đang rúc trong lòng anh ta.

Dịch Tích yên lặng ngồi xuống, Từ Nam Nho theo sau ngồi cạnh anh ta. Bởi vì là phiên bản mở rộng, cho nên vị trí trong xe khá rộng rãi.

“Ninh Ninh? Chị... Say rồi?”

Khuôn mặt Sầm Ninh đỏ bừng, rõ ràng là say rượu.

Nghe thấy Dịch Tích lên tiếng, ánh mắt Sầm Ninh rơi trên người cô: “Dịch Tích em đến rồi! Chị vừa nãy muốn tìm em để nhảy, nhưng chị không biết nhảy, nên mới uống nhiều một chút, uống ngon thật, hì hì ~”

Dịch Tích: “Sao chị say rồi, em bảo La Kha trông chừng chị...”

“Chị mới uống ba ly, cũng không biết sao đầu óc lại choáng váng”.

Dịch Tích thầm nói hồng rồi, lần này gây họa rồi, không chỉ có bản thân chuồn đến quán bar, còn làm Ninh Ninh nhỏ luôn ngoan ngoãn uống say!

Dịch Tích không dám nhìn sắc mặt của Ngôn Hành Chi, lén lút nhìn Từ Nam Nho, nhỏ giọng nói: “Em không cố ý”.

Từ Nam Nho nhìn cô: “Biết sai rồi?”

“Biết, sau này không dẫn Ninh Ninh đi bar nữa”.

“Hừm?”

“Được rồi, em cũng không đi”.

“Ừm”.

Vừa dứt lời, Sầm Ninh bên cạnh bỗng nhiên ngồi dậy: “Không được, muốn đi mà Dịch Tích, em dẫn chị đi nữa đi”.

Trên trán Dịch Tích rơi vài giọt mồ hôi lạnh, lập tức nghiêm túc nói: “Đừng đừng, tiểu cô nương đừng đi nữa, chúng ta đừng làm chuyện xấu!”

Sầm Ninh khở sở, Ngôn Hành Chi lại yên lặng ôm cô vào lòng.

Sầm Ninh: “Đồ khốn đừng đụng vào em!”

Ngôn Hành Chi: “...”

Dịch Tích: “...”

Từ Nam Nho: “...”

Sầm Ninh: “Dịch Tích nói! Anh không để ý đến em thì anh là đồ khốn!”

Dịch Tích trừng mắt: “Nói, nói bậy! Em thề, em không nói những lời này!”

Ngôn Hành Chi hắng giọng: “Ninh Ninh, im lặng”.

Từ Nam Nho thâm sâu nhìn Dịch Tích, câu nói quen tai như vậy còn nói là “nói bậy”, không phải trước kia cô ấy cứ nhắc không để ý đến cô ấy là đồ khốn sao.

“Em không im”. Sầm Ninh đẩy loạn trong ngực anh, cuối cùng đè Ngôn Hành Chi lên ghế, cô híp nửa con mắt, bắt chước ba chiêu thức của Dịch Tích: “Dịch Tích còn nói, muốn tóm lấy đàn ông rất đơn giản, một nhào hai nhào ba ép ngã”.

“...”

Từ Nam Nho trở tay vỗ lên đầu Dịch Tích cảnh cáo, Dịch Tích chống cằm lên vai Từ Nam Nho, cực kỳ vô tội: “Cô ấy đang nói gì vậy, sao em một chút cũng nghe không hiểu”.

Từ Nam Nho: “Ồ”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 58

Sầm Ninh giống như bị cô dạy hư, nhưng Dịch Tích cảm thấy rất đáng giá, bởi vì hai ngày nay, không khí giữa Sầm Ninh và Ngôn Hành Chi có chút ái muội.

“Ngày đó uống say, hình như Ngôn Hành Chi đưa chị về phòng”.

Sầm Ninh ậm ừ.

Dịch Tích tiếp tục nói: “Hình như sau đó không đi ra ngoài”.

Dịch Tích đoán mò, nhưng thấy dáng vẻ đỏ mặt của Sầm Ninh, cô nghĩ mình đoán đúng rồi.

“Xem ra tình cảm tiến triển khá nhanh”.

“Chị, chị không nhớ rõ”.

Dịch Tích nhớ tới dáng vẻ cương chiều của Ngôn Hành Chi dành cho Sầm Ninh vào đêm đó, liền hiểu con thỏ nhỏ Sầm Ninh này đúng là hết sức ngây ngô, bị lão hổ theo dõi từ sớm còn không tự hiểu.

“Em nói Ngôn Hành Chi thích chị, sao chị lại không tin”.

“Chị...”

“Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”.

“Cái gì trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường vậy”. Giọng nói đàn ông chột vang lên chen vào cuộc trò chuyện của hai người, Dịch Tích ngẩng đầu, thấy Ngôn Hành Diệu dẫn theo một đồng đồ lớn đi tới hai cô.

“Chị dâu, Dịch tử tử, hai người đang nói chuyện gì vậy”.

Dịch Tích thâm thúy nhìn cậu ta, gọi Sầm Ninh là chị dâu, gọi cô là tử tử, suy nghĩ trong lòng người này lập tức rõ ràng.

Cậu ta vốn không xem Từ Nam Nho là anh.

“Không có gì”. Sầm Ninh vội vàng nói, “Em mua gì mà nhiều như vậy”.

“Này à”. Ngôn Hành Diệu nhìn sang Dịch Tích, “Đây là cho Dịch tử tử, tử tử, em nghe nói người mang thai ăn cái này tốt cho em bé”.

Ồ, còn thể hiện tình yêu thương, không phải trước đó còn làm như không thấy sao.

Dịch Tích nhìn cậu ta, nhàn nhạt nói: “Cậu cứ tử tử này nọ là gọi ai, nói sao thì cậu cũng nên gọi tiếng chị dâu chứ”.

Dịch Tích nói rất bình thường, nhưng Sầm Ninh và Ngôn Hành Diệu nghe được lại im lặng một lúc. Ngôn Hành Diệu hơi cứng lại: “À đúng rồi, chị xem em thật là, quên mất bây giờ trên đầu có thêm một người anh”.

“Đúng vậy, trí nhớ của cậu sau này phải tốt một chút, vai vế này không nên tùy tiện quên đi”.

Ngôn Hành Diệu: “Đúng đúng, chị dâu nhỏ nói đúng”.

Dịch Tích “ừ” một tiếng, nhìn sang Sầm Ninh, dáng vẻ hoàn toàn lơ đãng Ngôn Hành Diệu.

Lần này Ngôn Hành Diệu mang đồ đến thăm cô chắc chắn có mục đích, quả nhiên, không được bao lâu thì cậu ta không chịu được nữa.

“Cái kia, Dịch... Chị dâu, em có chuyện muốn nói với chị”.

Dịch Tích hờ hững nhìn cậu ta, ánh mắt không hài hước như ngày thường, ngược lại có cảm giác lạnh thấu xương của phụ nữ. Sầm Ninh nhìn Ngôn Hành Diệu, lại nhìn sang Dịch Tích, bỗng cảm thấy Dịch Tích lạnh nhạt như vậy làm cô vô cùng xa lạ.

“Có chuyện gì, nói đi”.

Ngôn Hành Diệu cũng không quanh co: “Không biết Từ Nam Nho có nói với chị về EVP hay không”.

Dịch Tích “ừ” một tiếng: “Có nghe người khác nói, anh ấy không hề nhắc với chị”.

EVP là công ty vật liệu xây dựng có tiếng ở nước ngoài, trước kia cô từng nghe Diệp Tử Giai nhắc tới, có nói nhà họ Ngôn có ý muốn hợp tác với họ, có ý muốn có độc quyền vật liệu xây dựng trong lĩnh vực nhà đất.

“Vậy chị dâu có thể nhắc với anh ấy hay không, việc này trước đó luôn do nhà em quản lý, em đang phụ trách. Ông nội lại cố ý đem việc này giao cho anh ấy, vậy là sao chứ, chị dâu, nhúng sâu vào việc này đối với anh ấy cũng không phải chuyện gì tốt, chị nói đúng không”.

Chân mày Dịch Tích giật một cái: “Việc này em có ý kiến thì nói với ông nội, hoặc là tự em đi nói với Từ Nam Nho, em tìm chị... Em như vậy cũng quá lòng vòng rồi?”

“Em... Anh ấy và ông nội nếu nghe em nói thì em cũng không tới xin chị”.

Dịch Tích: “Việc này chị quản không được”.

“Sao lại quản không được”. Ngôn Hành Diệu bĩu môi, “Mọi người đều biết Từ Nam Nho cưng chiều chị, chị nói cái gì anh ấy đều nghe”.

“Ừ, nhưng chị đồng ý thì có lợi gì đối với chị và anh ấy”.

Ngôn Hành Diệu dậm chân: “Nhưng việc này vốn là việc làm ăn của nhà chúng em, dựa vào gì mà nói thay người liên thay người”.

Dịch Tích ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ngôn Hành Diệu chị cảnh cáo em, đừng luôn mồm nói nhà họ Ngôn, muốn so thân thích phải không, vậy từ cách làm của ông nội không phải có thể thấy được sao, Nam Nho nhà chị là cháu nội của ông, em là cháu ngoại, chỗ nào của anh ấy không so được với em”.

Trong nháy mắt Ngôn Hành Diệu liền thay đổi sắc mặt.

“Chị nghĩ lúc này em tới tìm chị là chưa rõ anh ấy có muốn tiếp quản hay không, chỉ là em sợ anh ấy tiếp quản. Thật ra em có thể tự mình nói với anh ấy”. Dịch Tích hơi thu lại tức giận, trầm giọng nói: “Đương nhiên, em cần thành tâm, nếu em vẫn giữ thái độ em là gì gì đó của nhà họ Ngôn, hoàn toàn xem anh ấy như người ngoài. Vậy được, chị khuyên em đừng đi nữa, chị nhìn thấy đã bực bội hướng chị là anh ấy”.

Ngôn Hành Diệu rủ mắt, cũng ý thức được vấn đề trong lời nói của mình, nói cho cùng thì cậu cũng xem như là lớn lên trong sự nuông chiều của người khác, cao cao tại thượng, không có cảm giác nguy hiểm như bây giờ.

“Em, thật ra thì em không có ý đó”.

“Nhưng nhìn em có ý đó”.

Ngôn Hành Diệu đột nhiên ngẩng đầu: “Em chỉ không quen, em thật sự không có ý đó!”

Trong thời gian này bị Từ Nam Nho chèn ép quá thắm, Ngôn Hành Diệu thật sự không đứng dậy nổi, hơn nữa so với Cố Hoài, cậu ta lớn gan hơn và nhìn thoáng hơn, còn biết tới đây lôi kéo Dịch Tích.

“Không có ý đó cứ tìm anh ấy nói, chị nói thật, anh ấy không keo kiệt như đám người các em đâu”.

Ngôn Hành Diệu ngượng ngùng bỏ đi, Sầm Ninh bên cạnh sửng sốt nhìn cô, hồi lâu mới nghẹn ra một câu: “Dịch Tích, em, em thật ngang ngược”.

Dịch Tích bị cô ấy chọc cười: “Chị đang khen em sao?”

“Ừm, tất nhiên là khen, chị cảm thấy em như vậy rất ngẫu, cậu ấy là Ngôn Hành Diệu, lúc em không ở đây cậu ấy rất lộng hành”.

“Lộng hành cái gì? Em có gì không dám đắc tội với cậu ta? Chẳng lẽ sau lưng Ngôn Hành Diệu còn có thể lực hắc ám nào đó chống lưng? Cho dù là có, em cũng không sợ”.

Dịch Tích đã quen ngang ngược từ nhỏ, mà Sầm Ninh từ nhỏ đã thận trọng từ lời nói đến hành động, tất nhiên là cảm thấy mới lạ đối với cách sống của cô.

Dịch Tích tiếp tục nói: “Hơn nữa tiểu Ninh Ninh của em, cả nhà họ Ngôn này người có tư cách ngang ngược nhất chính là chị, chị còn sợ gì chứ?”

“A? Vì sao?”

“Ngôn Hành Chi là ai, đó là cháu trưởng nhà họ Ngôn, đám Ngôn Hành Diệu bọn họ cũng phải xem sắc mặt của anh ấy, em nói chị biết, chỉ sợ người đáng sợ nhất trong nhà là Ngôn Hành Chi”.

Sầm Ninh nghe xong vô cùng nghiêm túc.

Dịch Tích tiếp tục nói: “Chị xem, người đáng sợ nhất là chỗ dựa của chị, vậy chị còn không thể đi ngang như con cua ở đây sao”.

Sầm Ninh như hiểu lại như không hiểu: “A, vậy em cũng đi ngang như cua là vì Từ tiên sinh...”

“Đúng vậy, dù em gây họa gì thì anh ấy đều có thể thu dọn”.

“Ồ, chị hiểu rồi”.

... ..

“Bộp”. Tiếng chìa khóa ném lên bàn, hai người ngẩng đầu nhìn lên, thấy Ngôn Hành Chi và Từ Nam Nho không biết từ khi nào đã đi vào cửa.

Bốn người bốn mắt nhìn nhau.

Ngôn Hành Chi cười như không cười, ánh mắt cứng chiều của Từ Nam Nho mang theo một chút bất đắc dĩ.

Dịch Tích chớp mắt, vố vai Sầm Ninh: “Em đột nhiên cảm thấy có chút mệt, em về phòng nghỉ ngơi trước”.

“...”

Dịch Tích lấy tốc độ nhanh nhất thai phụ rời khỏi hiện trường “xảy ra vụ án”, không muốn ở lại dù chỉ một giây.

Ok, cô thế, về sau không bao giờ nhắc Ngôn Hành Chi trước mặt Sầm Ninh, quả thực có độc!

**

Bụng của Dịch Tích lớn lên qua từng ngày, khoảng thời gian gần đây, cô quay về nhà họ Dịch.

Dịch Tích đi rồi Sầm Ninh chợt cảm thấy trong nhà yên tĩnh rất nhiều, người có cùng suy nghĩ còn có Ngôn Hành Chi, nhưng không phải vì Dịch Tích rời đi, mà gần đây Sầm Ninh bỗng nhiên không quậy phá anh nữa.

Nhưng nghĩ kỹ thì bản chất vẫn giống nhau, những chiêu thức Sầm Ninh dùng để quậy phá anh đều do Dịch Tích dạy.

Lúc Từ Nam Nho từ công ty về nhà có gặp Ngôn Hành Chi, Ngôn Hành Chi rất ít khi xuất hiện ở chỗ này, chắc là ông nội có việc tìm anh.

“Đêm nay phải về nhà?” Ngôn Hành Chi ngồi trong xe, nhìn Từ Nam Nho đứng ở ngoài.

Từ Nam Nho: “Ừm”.

“Lên xe đi”.

Từ Nam Nho: “Cần đi trung tâm XX mua chút đồ”.

Ngôn Hành Chi gật đầu: “Tiện đường”.

Từ Nam Nho lên xe, hai người ngồi ở hàng ghế sau, cùng nhau trò chuyện công việc gần đây.

Trên thực tế, quan hệ giữa hai người họ không gay gắt như người ngoài vẫn nghĩ. Có lẽ thời niên thiếu như chó với mèo, nhưng sau đó hiểu được đối phương không có địch ý gì với mình. Trái lại còn kính nể nhau.

Lái xe vào bãi đỗ xe tầng hầm trung tâm thương mại XX, Ngôn Hành Chi và Từ Nam Nho cùng nhau xuống xe.

Lúc vào thang máy, Từ Nam Nho không nóng không lạnh hỏi: “Anh muốn mua gì?”

Ngôn Hành Chi càng thêm không nóng không lạnh: “Không phải cậu vừa nói muốn tự mình mua quần áo trong đũa nhỏ trong bụng Dịch Tích sao, nghĩ lại thì, hình như tôi cũng cần chuẩn bị chút gì đó”.

Nói xong lại phát hiện Từ Nam Nho nhìn mình có chút kỳ lạ, Ngôn Hành Chi tiếp tục nói: “Trước kia Dung Dung chào đời cũng có đái ngộ như vậy”.

“Ồ”.

Một mình Từ Nam Nho hoặc là Ngôn Hành Chi đi đường cũng đủ gây sự chú ý, huống chi hai người này còn đi cùng nhau, lại huống chi hai người này còn cùng nhau vào cùng một cửa hàng dành cho mẹ và bé.

Nhân viên cửa hàng thấy hai người đi vào có choáng váng một chút, sau đó nhanh chóng đi lên nói: “Xin chào hai vị, không biết hai vị cần gì”.

“Em bé vừa chào đời cần gì đều lấy hết”. Từ Nam Nho nói.

Ngôn Hành Chi: “Đều?”

Từ Nam Nho: “Đều”.

Ngôn Hành Chi: “À, nghe theo cậu”.

Nhân viên cửa hàng chớp mắt, lén lúc nhìn hai người.

Đều nghe theo em? Tim hồng lặng lẽ bắn ra ~

Nhân viên cửa hàng: “Được được, mời anh đến bên này xem thử, quần áo bên đó đều cần thiết, à đúng rồi, không biết là nam hay là nữ?”

Ngôn Hành Chi nhìn Từ Nam Nho: “Nam hay nữ?”

Từ Nam Nho: “Sao tôi biết được”.

“Vậy lấy mỗi loại một bộ đi”. Ngôn Hành Chi nói với nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng: “Được”.

Nhân viên cửa hàng tích cực giới thiệu quần áo với hai người, Từ Nam Nho nhìn đồng quần áo nhỏ bé trước mặt, ánh mắt chợt trở nên ôn hòa, mấy thứ này anh sớm muốn tự mình chuẩn bị không cần người khác nhúng tay, vừa nghĩ đến nhóc con sẽ mặc đồng đồ chơi này, tâm tình của anh tốt lên rất nhiều.

Từ Nam Nho: “Đôi giày này nhỏ như vậy?”

Nhân viên cửa hàng: “Đúng vậy, trẻ con vừa mới chào đời vốn dĩ rất nhỏ”.

Ngôn Hành Chi: “Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy sao”.

Từ Nam Nho: “Nói giống như anh đã từng sinh”.

Ngôn Hành Chi ghen lại: “Chưa sinh nhưng cũng thấy qua”.

“A”.

“A?”

“Ôi, hai vị soái ca không cần cãi nhau tổn thương tình cảm, hai người chưa sinh qua thì cũng rất bình thường”.

Từ Nam Nho và Ngôn Hành Chi đồng thời nhìn sang nhân viên cửa hàng, đối với cụm từ “tổn thương tình cảm” trong miệng cô có chút khó hiểu. Mà nhân viên cửa hàng cũng ngây ra một lúc, không xong rồi... Sao lại nói ra suy nghĩ trong lòng?!

Nhân viên cửa hàng ho một cái, dưới ánh nhìn kỳ lạ của hai người đàn ông cố chấp nói: “Thật ra thì xã hội bây giờ đối với các loại tình yêu khác nhau đều có lòng bao dung rất lớn, tôi cảm thấy, không có gì ghê gớm cả”.

Từ Nam Nho: “?”

Ngôn Hành Chi: “?”

Mấy tiểu cô nương vừa bị giá trị nhan sắc của hai người hấp dẫn đang giả vờ chọn đồ ở bên cạnh, nghe nhân viên cửa hàng nói vậy thì đôi mắt càng tỏa sáng nhìn vào hai người.

Từ Nam Nho: “...”

Ngôn Hành Chi: “...”

Ngay khi toàn bộ thế giới tĩnh lặng như nước, di động của Từ Nam Nho vang lên, là video trò chuyện trong WeChat, Từ Nam Nho bắt máy theo thói quen.

Cùng lúc đó, giọng nói của Dịch Tích vang lên.

“Bảo bối ~ anh ở đâu?”

Từ Nam Nho cất đi sắc mặt khiếp sợ vừa rồi, điều chỉnh một chút mới nói: “Anh ở trung tâm thương mại XX”.

“Ừ? Anh ở đó làm gì?”

“Lần trước có nói với em anh phải cho mua chút đồ cho cục cưng”.

“A? Sao anh có thể đi một mình, em cũng muốn đi!!!”

“Em không tiện”.

“Em tiện, thời khắc quan trọng như vậy sao lại không có mặt em”.

Từ Nam Nho trấn an nói: “Ngoan, chờ em sinh xong chúng ta lại đến đây”.

“Ây... Nhưng anh đi một mình không chán sao”.

Từ Nam Nho: “Anh không chán, Ngôn Hành Chi cũng ở đây”. Ý của anh là: mua đồ cho cục cưng không chán chút nào. Nên Dịch Tích nói đi một người thì không đúng, nên anh mới thuận tiện nói câu Ngôn Hành Chi cũng ở đây.

Nhưng mà, lọt vào tai Dịch Tích liền thay đổi.

“Ngôn, Ngôn Hành Chi? Anh hẹn anh ấy cùng đi mua đồ cho cục cưng! Ừm ừm, là anh ấy quan trọng đúng không, quả nhiên là vậy...”

Dịch Tích vô cùng bất ngờ, cô không nghĩ rằng quan hệ hai người lại tốt đến mức làm Từ Nam Nho vứt bỏ vợ, vì vậy, cô lại bộc phát cơn ghen điển kịch trước mặt Từ Nam Nho.

Chỉ là, một câu nói đùa của cô càng làm cho mọi người trong cửa hàng rơi vào vực thẳm sâu hơn. Vở kịch trong lòng quần chúng từ “giá trị nhan sắc của cặp đôi nam nam bây giờ đều cao như vậy sao, thật là thích thật là ân ái” biến thành “hóa ra là tình tay ba, một người là chồng đã có vợ, ôi, còn anh đẹp trai mặc vest đen lại là tiểu tam, đúng là không thể trông mặt bắt hình dong”.

Ngôn Hành Chi dưới ánh mắt khiển trách của mọi người: “...”

Từ Nam Nho giống như cái gì cũng không thấy, vô cùng bình tĩnh cầm di động đi đến chỗ khác nói chuyện với Dịch Tích. Trước khi đi, anh thuận tiện ra hiệu với nhân viên cửa hàng gói lại mấy món vừa chọn lúc nãy.

Mà trạng thái của Ngôn Hành Chi khi bị người khác vây xem: “...”

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 59

Trong khoảng thời gian Dịch Tích mang thai thì tính tình và thói quen đều thay đổi thất thường, ngay cả mấy người bạn bên cạnh cô đều nói cô đòi hỏi trên trời dưới đất còn đi tìm đường chết, thường hay vào đêm khuya muốn ăn gì đó, làm Từ Nam Nho vừa nằm xuống lại bò dậy mặc quần áo ra ngoài mua đồ.

Tự Dịch Tích cũng không khống chế được cơn thèm ăn của bản thân, hơn nữa cô cũng không muốn để anh ra cửa, chỉ lải nhải một chút, không nghĩ rằng anh không nói hai lời liền đi mua.

Từ Nam Nho đối với cô đúng là tốt, dù bận rộn đi nữa, anh cũng không bỏ qua lần khám thai nào.

Từ lúc bắt đầu thì hai người muốn cho chính mình một bất ngờ, trừ việc đứa bé khỏe mạnh, nam nữ gì đó đều không hỏi.

Nhưng sau đó bụng lại lớn thêm, sau khi khám thai bác sĩ không thể không nói cho bọn họ một bất ngờ vô cùng lớn.

Dịch Tích mang thai, không chỉ có một đứa.

Cũng may số người bảo mẫu thân thích có thể giúp hai người chăm con cũng nhiều, bằng không thì chỉ dựa vào hai người họ đúng là quá sức. Sau khi sinh xong suốt một tháng, toàn bộ công việc của Từ Nam Nho đều giải quyết ở nhà, có lẽ là không yên tâm, anh một bước cũng không rời Dịch Tích và đứa bé.

Mà hai đứa bé lớn lên lại giống nhau như đúc, lúc vừa sinh thì xấu như nhau, sau lại dần phát triển, Dịch Tích xúc động: rất cuộc cũng đáng yêu như nhau rồi, suýt chút nữa cho rằng bị đột biến gien.

Từ Nam Nho:...

Trong khoảng thời gian hạnh phúc vì có thêm hai đứa con, có một việc làm Dịch Tích bức bối chính là từ trước khi sinh con cho đến sau khi sinh con lại tăng thêm khoảng 15kg, việc này đối với một thiếu nữ xinh tươi như cô mà nói thì, quả là một đòn đả kích trí mạng.

Cho nên, Dịch Tích đóng cửa không ra khỏi nhà, ở nhà mời giáo viên dinh dưỡng và huấn luyện viên gia đình, lấy khẩu hiệu không gầy đi tuyệt đối không ra khỏi cửa.

Vì thế, hình ảnh sinh hoạt trong khoảng thời gian này thường là, Từ Nam Nho ôm con uống sữa, Dịch Tích thì tập thể dục, Từ Nam Nho thay tã cho con, Dịch Tích nghiêm túc ghi nhật ký, Từ Nam Nho ôm con đi dạo, Dịch Tích và huấn luyện viên thảo luận nghiên cứu sâu sắc...

“Này? Chúng ta có thể đến nhà xem bảo bối chưa? Cậu như vậy có ổn không? không cho tớ đến nhà cậu là sao?”

Vì vấn đề chăm sóc con, bây giờ Từ Nam Nho và Dịch Tích vẫn luôn ở nhà họ Ngôn. Lúc Dịch Tích nhận được điện thoại của Lâm Mẫn là lúc đang cùng Từ Nam Nho mỗi người ôm một đứa chơi đùa: “Khoảng cách hồi phục nguyên trạng còn 3kg, chờ tớ giảm xong cậu lại đến”.

“Cậu mẹ nó tư tưởng thần tượng lại nặng như vậy!”

“Hừm, không cho nói tục, bảo bảo của tớ ở đây”.

“Tớ mặc kệ, con nuôi tớ phải đến nhìn một cái, đám chúng tớ đã đến cửa nhà cậu, cậu nói một tiếng với anh bảo vệ, cho chúng tớ vào”.

“Đến, đến cửa?” Dịch Tích ôm con trai đứng dậy, “Phắc, cậu đợi lát nữa đi”.

Dịch Tích quay đầu lại nói với Từ Nam Nho đám Lâm Mẫn đã tới cửa, Từ Nam Nho gạt đầu, gọi điện thoại cho người bên ngoài. Vài phút sau, một đám người náo nhiệt kéo vào.

Lâm Mẫn và Hoàng Vi vừa thấy Dịch Tích đã trợn mắt: “Mập chỗ nào? Mập chỗ nào cậu nói tớ biết?”

Dịch Tích: “Cậu biết cái gì, tớ gần đây tập thể dục vất vả đến mức nào cậu biết không! Thịt đều mọc ở chỗ cậu không thấy được!”

Lâm Mẫn nhìn trên nhìn dưới cô, cuối cùng thâm thúy nói: “Vậy không phải chuyện tốt sao”.

Dịch Tích: “?”

Nhìn ba người phụ nữ lặng lẽ nói chuyện với nhau, mấy người đàn ông ở phía sau không nhìn được nữa.

“Cho tớ xem xem”, La Kha hiềm khi tích cực như vậy, “Đúng là lớn lên giống nhau như đúc”.

Dịch Tích muốn trợn mắt: “Là song thai, không phải cho cậu xem ảnh rồi sao, làm gì còn kinh ngạc như vậy”.

“Ai là anh, ai là em”.

Dịch Tích đưa đứa đang ôm cho anh: “Đây là em, trong ngực anh ấy là anh”.

“Tớ ôm một cái”.

Trong phút chốc, đám người giành ôm đứa nhỏ. Mà hai đứa nhóc cũng không sợ người lạ, nhìn mấy người “bệnh tâm thần” đang trêu đùa không ngừng cười ha ha.

Dịch Tích và Từ Nam Nho dáng vẻ thả lỏng ngồi cạnh nhìn họ chơi đùa.

Lần này Lâm Mẫn tới không biết cố ý tìm việc để làm không, mua một đồng đồ ngọt cô thích.

Dịch Tích đã giảm béo được một khoảng thời gian, mấy thứ này tuyệt đối không chạm vào, bây giờ nhìn thấy, con sâu ham ăn trong lòng lại bắt đầu ngộ nguậy.

“Muốn ăn?” Tiếng cười Từ Nam Nho vang lên.

Dịch Tích kiên cường xoay đầu: “Không muốn”.

“Muốn ăn thì ăn, dáng vẻ bây giờ của em vừa đủ, không cần giảm nữa”.

Dịch Tích: “Gạt người, đàn ông đều gạt người như vậy, thật ra thì trong lòng không nghĩ như vậy”.

Từ Nam Nho nhìn cô, đưa tay nhéo mặt cô: “Anh khi nào lừa em”.

“Anh còn nói không, hai tháng trước em mập như vậy, anh còn nói em xinh đẹp, anh nói xem có phải anh gạt người hay không”.

Từ Nam Nho không biết nói lời ngon ngọt, nhưng anh lấy đầu mình đảm bảo trước giờ không hề cảm thấy cô không đẹp.

“Nhưng trong lòng anh em luôn đẹp”.

“Hừ”.

“Hơn nữa anh thật là không nói dối, em bây giờ..”.

Dịch Tích quay đầu nhìn anh, tỏ vẻ khó hiểu khi anh hạ thấp giọng.

“Em bây giờ sờ vào càng có cảm giác”.

Dịch Tích sững lại, gương mặt lập tức đỏ lên, cách đó không xa có đám người vô cùng náo nhiệt đổ trẻ con, anh nói gì đó bên tai cô.

“Anh, anh nói chuyện càng ngày càng không đứng đắn, đừng tưởng rằng không làm thầy giáo nữa thì muốn làm gì thì làm”.

Từ Nam Nho nghiêm túc tỏ vẻ nghi hoặc: “Nhưng mặc kệ anh có phải là thầy giáo hay không, không phải anh đều có thể muốn làm gì thì làm với em sao”.

Dịch Tích: “...”

**

Đám người tới xem trẻ con (náo nhiệt) đi rồi, Dịch Tích và Từ Nam Nho dỗ con xong thì quay về phòng ngủ. Lúc nửa đêm, nghe thấy tiếng con khóc, bởi vì phòng trẻ con được đặt bên cạnh, mà hai

người đều có thói quen chú ý động tĩnh bên kia, nên con vừa khóc hai người đều tỉnh giấc.

Dịch Tích ngồi dậy khỏi giường, dụi mắt: “Hai nhóc này có phải cố ý không, vừa mới ngủ lại ồn”.

“Em nằm xuống tiếp tục ngủ, bảo mẫu ở đó”.

Tuy Dịch Tích ngoài miệng ghét bỏ, nhưng vẫn bước xuống giường: “Không được, em đi xem một chút”.

Dịch Tích tròng áo ngủ vào nhanh chóng xuống giường, Từ Nam Nho nhìn bóng lưng cô, cũng đi theo sau.

Lúc Dịch Tích tới phòng bên cạnh thì bảo mẫu cũng đang dỗ đứa nhóc.

“Sao lại thức rồi?”

Bảo mẫu: “Không biết sao em lại thức giấc, khóc vài tiếng ồn đến anh”.

Dịch Tích bế anh trai đang khóc lên, hai nhóc thì tuy giống nhau như đúc, nhưng quần áo mặc trên người lại không giống nhau, một đứa mặc quần áo con trai, còn một đứa mặc... Quần áo dễ thương, của con gái.

Lúc Ngôn Hành Chi và Từ Nam Nho đi mua quần áo không biết là song thai, hai người mua mỗi loại một bộ, bây giờ, đúng là trùng hợp dùng đến.

“Anh trai ơi, không được khóc nữa, con là anh sao có thể khóc theo em trai, đừng khóc đừng khóc, làm gương cho em”. Dịch Tích

vừa dỗ dành vừa đi lại trong phòng.

Từ Nam Nho dựa vào cạnh cửa, nhìn dáng vẻ cô từ lúc bắt đầu còn hoảng loạn đến bây giờ thuần thục dỗ con, khóe miệng hơi cong lên, đi lên đón em trai trong tay bảo mẫu.

“Để tôi”.

“Được, thưa tiên sinh”. Bảo mẫu lui ra ngoài.

Có lẽ em trai đã quen với cảm giác trong ngực Từ Nam Nho, được anh ôm một cái thì nhanh chóng nín khóc, em không khóc thì anh trai cũng dần im lặng.

“Để chúng nằm xuống ngủ đi, chúng ta quay về”. Từ Nam Nho đặt nhóc con đang mơ màng sắp ngủ xuống.

Dịch Tích nhíu mày: “Nếu em thả tay nó lại khóc thì làm sao”.

“Không đâu”.

“Có đó, em dỗ nó thêm một lát nữa”.

Vừa dứt lời, trên eo có hai tay vòng qua.

Từ Nam Nho từ phía sau ôm cô vào ngực, anh hơi khom lưng, để cằm lên vai cô nhìn đứa nhóc đang chơi ngón tay: “Trả cô ấy lại cho ba, được không?”

Nhóc con: “Hi hi, hi, a a ~”

Từ Nam Nho nghiêng đầu cọ vào cổ Dịch Tích: “Con nói được, đặt xuống đi”.

Dịch Tích: “?”

Nhóc con: “Ê a..”.

Dịch Tích chế nhạo: “Con nói tiếng ngoài hành tinh anh nghe hiểu sao”.

Từ Nam Nho đứng thẳng người vòng đến trước đứa bé, sau đó đón lấy anh trai bỏ vào giường nhỏ, anh trai đưa tay nhỏ bắt vài cái trong không khí, cười hì hì, không hề khóc.

“Anh nghe hiểu, em xem, con không khóc nữa”. Từ Nam Nho nói xong lại ôm Dịch Tích, cúi đầu hôn lên trán cô, “Dịch Tích, em có nghe hiểu anh hay không”.

Dịch Tích ngây ra một lúc: “Cái gì?”

“Anh nhớ em, nghe hiểu không”.

Dịch Tích: “?”

“Về phòng, không hiểu anh hành động để em hiểu”.

Trong lúc mang thai vì an toàn nên hai người không làm chuyện kia, sau đó Dịch Tích lại tá hỏa vì thấy bản thân quá xấu mà không cho anh chạm vào.

Từ Nam Nho quẩn quít cô nhiều lần, cô vẫn kiên trì nói gầy đi mới bằng lòng cởi quần áo. Sau đó anh bị dáng vẻ nghiêm túc kia làm cho hết cách, đành lần nào cũng nhịn.

Cho đến hôm nay, dáng vẻ mang thai trên người Dịch Tích cũng biến mất không ít, ngoại trừ việc sau khi sinh mổ trên eo có vết sẹo nhỏ ra thì còn 3kg thịt chưa giảm xong.

Nói là 3kg, thật ra cũng không ảnh hưởng bao nhiêu, bởi vì trước khi sinh cô rất gầy, tăng thêm 3kg hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ là cô có chút nghiêm khắc với bản thân.

Dịch Tích bị Từ Nam Nho vừa lừa gạt vừa ném vào giường.

Cô vừa nằm xuống, anh lập tức nhào vào lưng cô. Khuôn ngực rắn chắc đè vào lưng cô, ngón tay từ dưới váy ngủ đi vào, chọc vào phía trên...

Váy ngủ nhanh chóng bị anh ném xuống giường, Dịch Tích nép vào ga giường, xoay đầu nhìn anh: “Đã nói chờ em quay về cân nặng trước đó, anh đồng ý em rồi”.

Môi Từ Nam Nho dừng sau cổ cô, anh vừa lưu luyến chỗ đó vừa khàn giọng nói: “Chờ lâu lắm, anh đổi ý rồi”.

“Này... Ừm..”.

“Anh sắp chịu không nổi rồi, không đợi nữa, ừm?”

Âm cuối hơi lên cao mang theo tình dục nồng hậu, tay phải trong lúc nói lời lộ liễu kia trượt dọc theo eo cô, cuối cùng đi vào chỗ tư mật kia hoàn toàn...

Không lâu sau đó, phòng trẻ con bên cạnh lại truyền đến tiếng khóc.

Dịch Tích bám vào vai anh, thân thể không tự chủ được co rúm lại: “Đừng, đừng... Con dậy rồi”.

“Mặc kệ”.

“Nhưng...”

“Đêm nay em là của anh”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 60

Hôm nay thời tiết trong lành, Dịch Tích đưa hai đứa nhỏ về nhà họ Dịch.

Dịch Nhạc cũng ở đây, hai người trò chuyện được một lúc, Dịch Nhạc về phòng đem ra rất nhiều đồ vật nhỏ tinh xảo.

Đều là đồ chơi cho con nít, Dịch Tích vừa nhìn đã thích: “Dì nhỏ như em đúng là rất xứng danh, đồ này mấy bạn nhỏ chắc chắn thích”.

Dịch Nhạc: “Em vốn dĩ xứng danh, nhưng thứ này không phải do em mua”.

“A? Là ai?”

“Là anh mua”.

Dịch Tích sửng sốt một chút.

Dịch Nhạc: “Anh ấy vốn dặn em không cần nói, dù sao thì cũng xem như là lời chúc phúc nhỏ cho đứa trẻ, nhưng em thấy cũng chẳng có gì, nói anh ấy tặng thì sao chứ”.

Dịch Tích mỉm cười: “Giúp chị nói tiếng cảm ơn với anh ấy”.

“Ừm”.

“Anh ấy... Bọn họ gần đây khỏe không”.

Dịch Nhạc: “Khá tốt, mẹ em luôn miệng nói già rồi muốn đi du lịch, bây giờ xem như là được thực hiện, gần đây bà ấy còn đi Ý chơi với đám chị em nhỏ tuổi”.

Dịch Tích gật đầu, Dịch Nhạc nói: “Anh cũng khá tốt, nghe nói công ty làm ăn không tồi”.

Dịch Tích: “Anh ấy vốn có đầu óc kinh doanh tốt, đến chỗ nào cũng lẫn lộn được”.

Dịch Nhạc “ừ” một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Trước kia là em không hiểu chuyện, bây giờ cảm thấy, bây giờ như vậy thật ra đối với mọi người đều tốt, đều vui vẻ”.

Dịch Tích đưa tay xoa đầu Dịch Nhạc: “Dịch tiểu thư lớn rồi thì tốt, sau này phải đi tìm bạn trai đi, để ông khỏi hỏi chị rốt cuộc em đã yêu đương chưa”.

Dịch Nhạc “hừ” một cái: “Có phải chị đặc ý lắm không, đám cưới sinh con thì ghê gớm sao”.

“Đúng vậy, ghê gớm đấy. Em nói chuyện với chị lễ phép một chút, đừng nói chị là chị em, cho dù là cái danh sự mẫu cũng có thể ép lên đầu em”.

Mắt Dịch Nhạc trợn lên sắp ra sau đầu rồi.

“Nói ra thì, việc này cũng khá trùng hợp, lúc trước sao em lại vừa lúc thi nghiên cứu sinh của Từ Nam Nho”.

Dịch Nhạc: “Lúc trước em do dự giữa hai thầy, thầy Từ quá khó lại cạnh tranh cao, còn có một thầy dễ thi hơn thầy ấy nhiều, thật ra thì em nghĩ sẽ chọn thầy khác, nhưng sau đó gặp may, thầy Từ đích thân gọi điện thoại cho em nói muốn hướng dẫn em, em suýt chút nữa vui đến điên”.

Dịch Tích: “Tự mình, gọi điện thoại cho em?”

“Đúng vậy,” Dịch Nhạc đắc chí, “Chắc là sự ưu tú của em không giấu được, thầy Từ thật tinh mắt!”

Theo lý mà nói, đám học sinh bể đầu đổ máu tìm anh, Từ Nam Nho thì rất ít khi tự đi tìm học sinh, huống chi, thành tích con nhóc Dịch Nhạc này vốn dĩ không xuất sắc như nó nói.

Dịch Tích rơi vào trầm tư.

“Chị không biết đâu, sau khi thầy Từ từ chức, mấy em gái nhỏ trong trường khổ sở đến chết, chị biết tỷ lệ thầy giáo đẹp trai như vậy xuất hiện trong trường học thấp cỡ nào không”.

Dịch Tích hoàn hồn: “Trách chị à”

“Trách chị đó, đám người đó không biết làm bao nhiêu hình nộm tiểu nhân để trù ẻo chị”.

“ ... ”

**

Sau khi Dịch Tích để con lại ở nhà họ Dịch cho dì Lâm và Dịch Nhạc chăm sóc, cô ra ngoài dạo phố với đám Lâm Mẫn.

Dịch Tích đã lâu không dạo phố đường hoàng, cô nhất định phải tuân theo nguyên tắc của một bà mẹ lý tưởng, kiên quyết không chọn mấy bộ quần áo dành cho phụ nữ nhà lành.

Sau khi đi dạo một vòng, ba người phụ nữ mãn nguyện đi ra ngoài.

“Chúng ta đi ăn cơm đi”. Hoàng Vi đề nghị.

Dịch Tích xem giờ: “Hai người đi đi, tớ muốn đi tìm thầy Từ nhà tớ”.

Lâm Mẫn ghét bỏ nhìn cô: “Này, không ngờ cậu lại dính như sam”.

Dịch Tích vô cùng đắc ý: “Cậu hiểu cọng lông gì”.

... ..

Dịch Tích cứ vậy tách khỏi hai khuê mật, trước khi đi còn được chụp cái nón “trọng sắc khinh bạn”.

Tới dưới lầu công ty, Dịch Tích gọi thẳng cho trợ lý của Từ Nam Nho.

Trợ lý nhanh chóng xuống đón cô: “Sao hôm nay chị lại đến đây”.

“Có việc, anh ấy đang bận đúng không?”

“Vâng, đang họp, em dẫn chị đến văn phòng nhé”.

“Được, chị chờ anh ấy ở văn phòng, em tạm thời không cần nói cho anh ấy, chờ anh ấy bận xong rồi nói”.

“Dạ được”.

Trợ lý dẫn cô đi về phía văn phòng, Dịch Tích là lần đầu tới nơi này, vốn sớm đến đây nhìn xem, nhưng sau khi mang thai lại vội vàng giảm cân, không rảnh tới chỗ làm của anh.

Nơi này ngoại trừ trợ lý của Từ Nam Nho ra, người trong công ty hoàn toàn không ai biết cô. Đám người thấy trợ lý của Từ Nam Nho cung kính dẫn một người phụ nữ đi vào phòng làm việc anh đều kinh ngạc.

Sau khi Dịch Tích vào phòng làm việc, cô nói trợ lý cứ đi làm việc đi, vừa bước ra khỏi phòng, đã bị người khác tóm lại hỏi.

“Người kia là ai, là gì của tổng giám đốc Từ vậy?”

Trợ lý: “Cậu nghĩ xem”.

“Thật là xinh đẹp, bạn sao? Ôi, tổng giám đốc Từ đúng là ghê gớm...”

Một nhân viên nào đó thâm thúy nói, trợ lý lườm anh ta một cái: “Này này, nghĩ gì đó, người kia chính là đại tiểu thư nhà họ Dịch”.

“Đại tiểu thư nhà họ Dịch, vậy, vậy không phải là... Vợ của tổng giám đốc Từ sao”.

“Đúng vậy!”

“Con mẹ nó!” Nhân viên kia nhin không được thốt ra, “Không phải mới sinh con sao... Đáng người này, hack sao?”

“...”

Phòng làm việc của Từ Nam Nho khá rộng, nhưng đối với Dịch đại tiểu thư từng có phòng làm việc xa hoa hơn cũng không bắt ngờ gì nhiều, cô ngồi xuống sô pha, lấy di động ra chơi trò chơi.

Một lúc sau, cửa phòng lại bị ai đó đẩy ra, theo sau là giọng nói của một người phụ nữ: “Hôm nay tổng giám đốc Từ không rảnh sao, không sao, tôi ở đây chờ anh ấy một chút là được”.

Nhân viên nào đó: “Nghiêm tiểu thư, vậy, không thì chờ ở ngoài phòng tiếp khách đi”.

“Không cần, tôi chờ ở phòng làm việc của anh ấy là được”.

“Nhưng...”

Cô nhân viên còn chưa nói xong đã bị đóng sầm cửa nhốt lại bên ngoài. Cô nhìn cửa phòng đóng chặt, nuốt một ngụm nước bọt rồi lui về sau.

“Nghiêm tiểu thư sao lại đến vào lúc này”.

“Quỷ mới biết, tôi thấy cô ấy mượn có hợp tác với chúng ta mà tới quấy rầy tổng giám đốc Từ thì đúng hơn”.

“A... Vậy, vậy vợ của tổng giám đốc Từ không phải cũng ở trong sao”.

“Đúng vậy, làm sao đây?”

“Gì chứ... Cái gì mà làm sao đây, cũng không phải tiểu tam tìm đến tận cửa, cô sợ gì”.

“...”

Lúc này trong phòng làm việc, Dịch Tích thấy một người phụ nữ có diện mạo vô cùng tinh xảo thoả mái bước vào. Hai người nhìn nhau một lát, thấy vậy thì cô lại đứng dậy khỏi sô pha.

“Chào cô”. Dịch Tích nghĩ đây có thể là khách hàng của Từ Nam Nho, nên cũng khách khí với cô ấy.

Người phụ nữ tháo kính râm, nhìn Dịch Tích từ trên xuống dưới: “Không phải trong phòng có người sao, sao vừa rồi không cho tôi vào”.

Dịch Tích: “Ừm?”

“À chào cô, tôi là Nghiêm Anh”. Nghiêm Anh tiếp tục đánh giá Dịch Tích, người phụ nữ này mặc rất đơn giản, nhưng mà dáng người này và gương mặt...

“Cô là, mới tới?” Phụ nữ thấy bản thân có ưu điểm hơn một chút thì luôn có vài phần địch ý với phụ nữ khác.

Dịch Tích sửng sốt một chút: “Cái gì mới tới”.

“Cô là trợ lý mới của Nam Nho? Không thì là khách hàng?”

Nam, Nam Nho? Trong đầu Dịch Tích dừng một chút, cuối cùng nghiêm túc ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Tôi không phải khách hàng của anh ấy, xin hỏi cô có việc gì không”.

Nghiêm Anh rất tự nhiên ngồi xuống sô pha bên cạnh Dịch Tích, cô ấy không trả lời câu hỏi của cô, đột nhiên hành động kỳ lạ: “Nam

Nho tìm trợ lý xinh đẹp như vậy sao, tôi còn tưởng anh ấy không có hứng thú với mấy cô gái xinh đẹp”.

Nếu không phải khách hàng, thì là cấp dưới.

Dịch Tích híp mắt, ôi trời? Còn Nam Nho? Cô là thân phận gì đây đại tỷ?

“Nghiêm Anh Nghiêm tiểu thư, chẳng hay cô là đại tiểu thư của Nghiêm Thị bên Thạch Tài?” Dịch Tích chưa gặp qua người này, nhưng trước kia có nghe Từ Nam Nho nói qua việc bên Nghiêm Thị, không nghĩ rằng... Hợp tác thì hợp tác, lại còn tồn tại một người phụ nữ như vậy.

Nghiêm Anh: “Cô là một trợ lý nho nhỏ còn biết tôi? Ừ, chắc Nam Nho không ít lần nhắc đến tôi trước mặt cô nhỉ”.

Người này ở đâu ra nhiều tự tin như vậy? Nhắc đến cô, nhắc đến cô làm gì?

“Cô sao, anh ấy sao lại nhắc đến cô, Từ... Tổng giám đốc Từ ở phòng làm việc chỉ nói về công việc, à, còn có vợ anh ấy”.

Nghiêm Anh sững lại: “Vợ anh ấy sao, nghe nói vợ anh ấy vừa sinh hai đứa nhỏ”.

Dịch Tích “ừ” một tiếng: “Đúng vậy, tôi đã gặp qua, rất đáng yêu”.

Nghiêm Anh: “Vậy, cô gặp qua vợ anh ấy rồi sao, nghe nói cũng khá xinh xắn”.

Dịch Tích: “Đó là đương nhiên”.

Nghiêm Anh vừa nghe nhắc đến vợ Từ Nam Nho hình như có chút kích động, cô ấy nhìn Dịch Tích, chợt nói: “Tiểu trợ lý, cô cảm thấy tôi và vợ anh ấy ai đẹp hơn”.

Dịch Tích: “...”

Sao lại thế này! Người này làm gì vậy! Ý đồ có phải có chút rõ ràng hay không?

“Cái này, tôi không thể nói được, cô có thể hỏi thẳng tổng giám đốc Từ”.

Nghiêm Anh sửng sốt, mặt hơi đỏ lên: “Ở đây không có ai nên tôi mới lén cô hỏi một chút, tôi lại không thể hỏi anh ấy, nhưng chẳng phải vợ anh ấy mới sinh sao, chắc là tôi không thua kém cô ấy đâu?”

Dịch Tích: con chó mẹ cô. Phắc, ông đây sinh con xong đáng người và diện mạo vẫn giống tiên nữ như cũ!

“Ha ha, có thể”.

Nghiêm Anh nghe vậy thì hớn hờ.

Dịch Tích lạnh mặt: “Nhưng mà, Nghiêm tiểu thư quan tâm vợ anh ấy như vậy để làm gì”.

Nghiêm Anh cười nũng nịu: “Ây da không có gì cả, chỉ tò mò Nam Nho thích loại phụ nữ gì, tôi thân là bạn anh ấy, thì, tò mò mà”.

Ờ... Nếu chỉ tò mò thì phiền cô thu lại dáng vẻ hớn hờ đó đi.

Nghiêm Anh nhìn đồng hồ: “Đúng rồi, khi nào anh ấy mới họp xong”.

Dịch Tích: “Không biết”.

Nghiêm Anh gật đầu, nhàm chán nhìn xung quanh, cô ấy tất nhiên nhìn thấy vài túi “chiến lợi phẩm” Dịch Tích đặt trên bàn làm việc.

Bởi vì là hàng hiệu, để cùng nhau nhiều như vậy khẳng định xa xỉ, bình thường Nghiêm Anh cũng không ít lần mua đồ hiệu, nhưng nhìn thấy mấy món này cũng khó tránh khỏi hiếu kỳ.

“Mấy thứ này là của Nam Nho?”

“Ừm”. Quẹt thẻ của anh ấy, tạm thời tính là của anh ấy.

Nghiêm Anh đứng dậy, đi lên trước đánh giá, “Ồi, đồng hồ này là loại mới nhất, của tôi còn chưa tới tay”.

Dịch Tích thấy cô muốn chạm vào đồ của mình, vô thức ôm túi vào người.

Nghiêm Anh: “?”

Ánh mắt Dịch Tích lạnh lùng: “Đừng động vào”.

“Cô...”

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Từ Nam Nho và hai nhân viên đi vào.

Hai người phụ nữ cạnh bàn làm việc cùng lúc nhìn sang, chỉ là một người thì vui vẻ ra mặt, người kia thì vẻ mặt âm u, nhìn xuôi nhìn ngược đều dọa người.

“Tổng giám đốc Từ, cuối cùng anh cũng kết thúc, về...” Nghiêm Anh cười đi lên trước, lại phát hiện Từ Nam Nho lướt qua người cô...

“ ... ”

“Tích Tích, sao em lại tới đây”. Trong mắt Từ Nam Nho lúc này đều là Dịch Tích, sao còn nhìn thấy những người khác, anh thấy cô bỗng nhiên xuất hiện ở đây, trong mắt là rõ ràng vui mừng.

Nhưng Dịch Tích ngẩng đầu nhìn Từ Nam Nho, bên miệng treo một nụ cười sâu xa: “Xem kìa, tổng giám đốc Từ của chúng ta đã quay lại”.

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 61

Từ Nam Nho không hề nghe ra ý gì khác trong lời nói của Dịch Tích, anh chỉ nói: “Sao không nói trước với anh một tiếng, chờ lâu rồi đúng không?”

Dịch Tích “hừ” một tiếng: “Em thì không chờ lâu, nhưng vị Nghiêm tiểu thư này thì chờ anh rất lâu rồi”.

Từ Nam Nho sửng sốt, lúc này mới nhận ra trong phòng còn có một người: “Nghiêm tiểu thư?”

Nghiêm Anh thấy Từ Nam Nho quay đầu nhìn cô, sắc mặt trong nháy mắt chuyển từ trắng sang hồng, nhưng cô nhìn người phụ nữ ban nãy còn nghĩ là “trợ lý” kia, một câu cũng không nói nên lời.

Cô ấy lại là Dịch Tích, cô ấy lại là vợ anh!

Dịch Tích không phải vừa sinh xong con sao, người phụ nữ này cũng quá không giống rồi.

Suy nghĩ trong đầu Nghiêm Anh rồi thành một núi, cô nhớ tới mình còn hỏi chuyện kia trước mặt cô ấy, lập tức cảm thấy lạnh lẽo trong lòng...

“Không biết Nghiêm tiểu thư có chuyện gì?”

Nghiêm Anh bị lời nói Từ Nam Nho kéo trở về hiện thực: “Tôi, thật ra thì tôi đến vì việc hợp tác giữa công ty chúng tôi và các anh, có vài vấn đề chưa suy tính kỹ càng, nên...”

“Vấn đề đó là gì?” Từ Nam Nho nhú mày, “Tôi nhớ rõ hạng mục này không phải Nghiêm tiểu thư tiếp quản, hơn nữa, tất cả các vấn đề không phải đã giải quyết ở lần họp trước đó sao”.

Nghiêm Anh vội nói: “Đúng là như vậy, nhưng ba tôi cố ý để tôi tham gia hạng mục này, nên có rất nhiều việc tôi muốn tự đến hỏi anh để lấy kinh nghiệm”.

“Đúng đó, người ta đã không hiểu, chắc chắn muốn đến để học hỏi anh, ai bảo anh cái gì cũng biết”. Dịch Tích nhẹ nhàng mỉm cười.

Từ Nam Nho quay đầu lại nhìn cô, cuối cùng cũng hiểu được Dịch Tích có chỗ nào không đúng. Mà hai nhân viên đi theo Từ Nam Nho nhìn nhau một cái, trên mặt đã có loại kích động “ôi trời làm sao bây giờ hình như đây là tin bất quái lớn”, cũng có loại hoảng sợ “chúng ta có cần ra ngoài không vì nơi này sắp đổ máu rồi”.

Nghiêm Anh: “A... Đúng, đúng vậy, tổng giám đốc Từ biết khá nhiều”.

“Nghiêm tiểu thư à,” Dịch Tích đột nhiên đi lên trước, “Thật ra thì có người còn biết nhiều hơn so với anh ấy, cô biết Lão Thất trong công ty bọn tôi không, anh ấy luôn đi theo làm việc cạnh Từ Nam Nho, hơn nữa kinh nghiệm còn nhiều hơn Từ Nam Nho, cô mà không hiểu thì đi hỏi anh ấy là được”.

Sắc mặt Nghiêm Anh hơi biến đổi.

Dịch Tích tiếp tục buồn bã nói: “Dù sao thì tổng giám đốc Từ nhà tôi rất bận, không phải việc nhỏ nhặt nào cũng quản, anh ấy vừa đi làm vừa phải về nhà chăm con, hơn nữa, cô cứ luôn tìm anh ấy nói không chừng tôi còn ghen, như vậy anh ấy còn phải rút bớt thời gian để dỗ tôi, xùy, thật sự làm người khác phiền lòng”.

Nghiêm Anh: “Tôi không có ý đó, không có ý đó”.

Dịch Tích đánh giá cô ấy từ trên xuống dưới: “Ừm, tôi biết cô không có ý đó, cho dù là có... Cũng không trổ tài được”.

Suy nghĩ trong lòng của Nghiêm Anh bị đâm thủng, lập tức có chút không chịu nổi: “Lời này của cô có ý gì, cô là đang ngăm si nhục nhân cách tôi!”

Dịch Tích chớp mắt, vẻ mặt vô tội: “Còn tốt mà, dù sao thì cũng là Nghiêm tiểu thư làm tôi hiểu lầm trước, lúc nãy hai chúng ta nói gì đó chị còn nhớ không”.

“Cô!” Nghiêm Anh đuối lý trước, nhưng giờ người khác còn đang nhìn, cô tất nhiên không thừa nhận. Cô nhìn về sang Từ Nam Nho, căm giận nói, “Tổng giám đốc Từ, tôi chỉ tới để hỏi anh một vài vấn đề, cho dù anh không muốn trả lời tôi, cũng không cần để vợ anh nói tôi như vậy!”

Từ Nam Nho hoàn toàn không để ý đến cô ấy, mà đưa tay ôm Dịch Tích vào lòng: “Tích Tích, em đang giận sao?”

Anh và Dịch Tích ở bên nhau lâu như vậy, dáng vẻ bực bội thật sự của cô anh đều biết rõ. Thấy sắc mặt của cô không đúng lắm, anh dĩ nhiên không kịp, còn quan tâm đến Nghiêm Anh gì chứ.

Dịch Tích lườm anh: “Em giận hay không giận liên quan gì đến anh!”

Từ Nam Nho mím môi, vẻ mặt hơi tủi thân: “Không liên quan đến anh thì liên quan đến ai”.

Hai nhân viên: “...”

Dịch Tích lấy tay anh ra, xách mấy túi đồ lớn bên cạnh lên, nhắc chân bước đi: “Sớm biết đã không tới thăm anh, phiền phức”.

“Em đứng lại”. Từ Nam Nho hai bước túm cô lại, sau đó trầm giọng nói, “Ra ngoài hết!”

Hai nhân viên sửng sốt, cuống quýt lui ra ngoài.

Nghiêm Anh đứng tại chỗ, rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Từ Nam Nho thấy trong phòng còn có người khác, chậm rãi ngẩng đầu: “Nghiêm tiểu thư, xin cứ tự nhiên đi”.

Nghiêm Anh: “...”

“Còn nữa,” Từ Nam Nho chợt nói, “Nếu Nghiêm tiểu thư muốn thấu hiểu hạng mục như vậy, tôi sẽ sắp xếp Lão Thất dẫn dắt cô quen thuộc, lần tới Nghiêm tiểu thư không cần tới phòng làm việc của tôi nữa, dù sao thì...”

Từ Nam Nho rủ mắt nhìn đang Dịch Tích giãy giụa trong ngực mình, cong môi nói: “Dù sao thì vợ tôi sẽ ghen”.

Cô cho rằng anh vĩnh viễn chỉ có một vẻ mặt kia, thì ra, khi đứng trước người phụ nữ gọi là Dịch Tích kia, anh lại lộ ra thần thái ôn nhu như vậy.

Nghiêm Anh gần như đem theo vẻ mặt trắng bệch ra khỏi phòng.

Từ ánh nhìn đầu tiên đã bị anh hấp dẫn, thậm chí lúc biết anh có vợ thì trong lòng cũng không cách nào bình tĩnh, nhưng cuối cùng, cô đã đánh giá thấp anh, cũng đánh giá cao bản thân.

**

Trong phòng chỉ còn lại Dịch Tích và Từ Nam Nho, Dịch Tích không tránh được thì cố tình hung dữ nhìn anh: “Làm gì không cho em đi, em lại không muốn quấy rầy anh và Nghiêm tiểu thư kia đâu”.

Từ Nam Nho ôm lấy eo cô, trán của anh đặt lên trán cô: “Anh không quen cô ấy”.

“Vậy sao, người ta đã thẳng thừng như vậy vào phòng làm việc anh, hơn nữa vừa nãy cô ấy lại gọi em là trợ lý? Hello, mắt mù sao? Có trợ lý nào đẹp như em sao?”

Từ Nam Nho bật cười: “Ừm, đúng là mắt có hơi mù, nhận một trợ lý như em, anh còn làm việc hay không”.

Dịch Tích liếc ngang anh: “Bây giờ cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là cô kia nhìn anh đến mức mắt cũng không chớp, ồ, không nghĩ tới nhỉ, đến công sở mà lực hấp dẫn của anh vẫn mạnh như vậy, em còn tưởng rằng không còn dám em gái nhỏ ở trường học thì em có thể an tâm chút”.

“Em luôn có thể an tâm,” Từ Nam Nho có chút nghi hoặc nhìn cô, “Chỗ nào của anh không cho em cảm giác an toàn”.

Dịch Tích chỉ chỉ mặt anh: “Này”.

Từ Nam Nho: “...”

“Nhưng nói lại thì, công ty các anh tùy tiện như vậy sao, ai muốn vào phòng của anh cũng được”.

Từ Nam Nho đưa tay nhéo gương mặt tức giận của cô: “Xem ra anh quá buông thả đám phía người dưới, sau này anh sẽ để trợ lý chú ý một chút, người không liên quan tuyệt đối không được vào”.

Dịch Tích nghe được bốn chữ “người không liên quan” này cũng hết giận hơn một nửa.

Thật ra thì, cô cũng không thật sự giận Từ Nam Nho, rốt cuộc thì sự tự tin này cô vẫn có, nhưng nhìn thấy một người phụ nữ như vậy đúng là có chút bực bội, nên mới cố ý gây sự với Từ Nam Nho.

“Em còn chưa nói, sao lại đột nhiên đến đây”.

Dịch Tích lạnh nhạt nói: “Tìm anh cùng đi một chuyến đến Thành Nguyễn”.

“Ừm? Làm gì?”

“Vợ của cố vấn học tập cũ sinh đứa thứ hai, em đi tặng quà cho thầy ấy”.

Từ Nam Nho hơi bất ngờ: “Thế sao”.

“Đúng vậy, nhưng bây giờ em lại không muốn đi cùng anh nữa”.
Dịch Tích thu dọn đồng đồ vừa mua, xách ra khỏi phòng.

Từ Nam Nho nhìn người nào đó bị ghen tuông làm mờ mắt, vẻ mặt vui vẻ đi theo sau.

Vì thế, cả trai lẫn gái đang làm việc bên ngoài văn phòng nhìn tổng giám đốc Từ mặt lạnh trong mắt họ như thay đổi thành người khác, đáng thương đuổi theo vợ mình.

“Tích Tích, đợi đã, anh đi cùng em”.

“Tự em biết đi”.

“Anh lái xe cho em”.

“Tự em biết lái!”

“Anh làm tài xế cho em không tốt sao?”

“Không tốt”.

“Anh cảm thấy khá tốt...”

**

Cuối cùng, Từ Nam Nho cũng thành công dỗ được Dịch Tích, vui vẻ cùng cô đến Thành Nguyên.

Quan hệ giữa Dịch Tích và cố vấn học tập cũ không tệ, ngày lễ hay ngày tết đều gửi quà cho thầy ấy. Lúc cô sinh đôi, cố vấn học tập cũng mua cho cô một đồng hồ, còn dạy cô rất nhiều cách nuôi con thường ngày.

Gặp xong cố vấn học tập, lúc đi ra đã hơn 6 giờ.

Sắc trời hơi tối đi, sân trường tuy sắp vào đêm nhưng vẫn náo nhiệt như cũ. Từ Nam Nho nắm tay Dịch Tích đi trên con đường đến trường, hai người chậm rãi bước đi, nhìn cây cối xanh um tươi tốt bên cạnh, ngửi được hương hoa không biết từ đâu bay đến.

Trên đường đi có học sinh quay đầu nhìn hai người, hai người đều không giống với học sinh, chỉ là giá trị nhan sắc lại hấp dẫn sự chú ý của người khác.

“Thầy à, Dịch Nhạc nói, lúc trước anh đích thân gọi điện thoại cho cô ấy chọn cô ấy làm học sinh của anh”.

Từ Nam Nho không nghĩ rằng Dịch Tích bỗng nhiên nhắc đến việc này, “Ừm, sao vậy”.

“Vì sao?”

Từ Nam Nho dừng một bước, đứng tại chỗ này.

“Em nói xem”.

Dịch Tích nhướn mày: “Chắc là không phải vì em đâu nhỉ?”

Từ Nam Nho nhìn cô một cái, ý tứ trên mặt rõ ràng viết “này còn phải hỏi”.

Dịch Tích: “Nhưng lúc đó em còn ở nước ngoài, hơn nữa lúc ấy cũng không nghĩ rằng sẽ quay về, chẳng lẽ anh đoán được em sẽ về?”

“Không có”.

“VẬY...”

“Anh không biết em sẽ về hay không”. Từ Nam Nho nhìn một vài học sinh đang vui đùa ồn ào ở phía xa, nhàn nhạt nói, “Chắc là... Quá muốn giữ lấy đồ vật có liên quan đến em”.

Nói xong lại cười một cái, không biết là trào phúng chính mình ngay lúc đó hay là vui mừng cho chính mình bây giờ: “Cách nghĩ lúc dẫn dắt Dịch Nhạc là, có lẽ có thể từ miệng Dịch Nhạc nghe được chuyện của em, có lẽ một ngày nào đó em quay về, em sẽ phát hiện giáo viên hướng dẫn của Dịch Nhạc là anh, sau đó... Nhớ tới anh, nhớ tới còn tồn tại một người như vậy”.

Dịch Tích sửng sốt một chút, nhìn chăm chăm vào mặt anh, chợt không biết nên nói gì. Nên cười nhạo anh một chút, biết tác dụng phụ của việc từ chối cô lúc trước lớn cỡ nào không? Hoặc nên đắc ý nói, sau này anh phải càng quý trọng em, nếu không thì anh đẹp mặt.

Nhưng đến cuối cùng, cô phát hiện mấy lời này đều không phải lời cô muốn nói, quả tim giống như bị gió thổi cuốn đi rơi xuống mặt đất, mỏng manh vỡ tan tành.

Đột nhiên có chút khổ sở, vì anh, cũng vì ba năm bọn họ từng lãng phí.

“Đi thôi, đừng ngây ra nữa”. Từ Nam Nho quay đầu kéo cô.

Kéo một cái, không nhúc nhích, Từ Nam Nho có chút kỳ lạ nói: “Sao vậy?”

Dịch Tích ngẩng đầu nói: “Không muốn đi nữa, anh cõng em”.

Chân mày Từ Nam Nho giật một cái, nhìn xung quanh: “Chắc chứ?”

Dịch Tích mặc kệ anh, đi thẳng đến bậc thang bên cạnh, vẫy tay với anh: “Anh qua đây nhanh lên, em muốn anh cõng em”.

Có lúc thì trưởng thành làm người khác yên tâm, nhưng lại có lúc tính tình trẻ con làm anh không biết phải làm thế nào.

Đây là Dịch Tích, là người phụ nữ bắt anh làm gì cũng vui vẻ chịu đựng.

“Lười như vậy, mới đi vài bước đã không muốn đi”. Tuy nói như vậy, nhưng anh vẫn đi về trước, hơi khom lưng, “Lên đi”.

Dịch Tích lập tức nhảy lên lưng anh, cô vùi mặt vào cổ anh, nhẹ nhàng nói: “Được, có thể đi rồi”.

“Ừm”.

Gió đêm chậm rãi thổi qua, cùng với tiếng đàn vọng lại lúc xa lúc gần, hai người đi càng lúc càng xa.

Sân trường vẫn náo nhiệt như cũ, có cặp đôi dắt tay nhau trên sân thể dục, có người cầm sách chạy như điên trên đường, chỉ vì đuổi theo một vị trí học bá, còn có đám người vui đùa ầm ĩ trong ký túc xá, cùng với đám bạn cùng phòng không bao giờ nghiêm túc...

Ồn ào nhộn nháo, là thanh xuân ầm ĩ, cũng là vết tích của năm tháng.

“Thầy ơi, ba năm kia anh nhớ rất rõ sao”.

“Ừm”.

“Quên được chưa”.

“Vì sao?”

“Bởi vì không phải ba năm làm người khác vui vẻ, em cảm thấy chỉ cần nhớ kỹ khoảng thời gian chúng ta vui vẻ ở bên nhau là được”.

Từ Nam Nho nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng mỉm cười, nói: “Nhưng mà Dịch Tích, những gì liên quan đến em, anh đều muốn ghi nhớ”.

Là đắng hay là ngọt, là chua hay là chát, chỉ cần là ký ức có liên quan đến em, anh đều muốn nhớ rõ.

HOÀN CHÍNH VĂN

KHOM LỪNG VÌ ANH

Lục Mạnh Tinh
dtv-ebook.com

Chương 62: Ngoại Truyện

Hôm thứ Sáu, Dịch Nhạc lái xe đến nhà trẻ nào đó để đón cặp song sinh tan học.

Bởi vì Từ Nam Nho và Dịch Tích cùng nhau lái xe đi ngâm suối nước nóng, nên cô được giao việc đón cặp cưng của họ.

Dịch Nhạc đón hai tên nhóc về nhà hai người, vốn nghĩ rằng lúc đến nhà thì Dịch Tích còn chưa quay về, nhưng không nghĩ tới, vào phòng đã thấy Dịch Tích ngồi trên sofa, ngồi xếp bằng ăn trái cây.

“Mẹ, mẹ ở nhà sao, dì nhỏ nói mẹ có lẽ đến khuya mới về”. Hai tên nhóc thì một trước một sau đi vào, bởi vì mặc đồng phục nhà trẻ, thoát nhìn giống nhau như đúc. Nhưng Dịch Tích vẫn nhanh chóng phân biệt được, đưa nhóc đáng yêu bước nhanh ở đằng trước đang gọi cô là em trai Dịch Trì, đưa đang kéo lê cặp trên đất đi sau là anh trai Từ Ngôn Trình Ca.

Đừng hỏi sao tên của hai anh em kém nhau nhiều như vậy, đây đều là kết quả mà ông lão hai nhà Ngôn, Dịch âm ỉ thỏa hiệp với nhau.

Dịch Tích đặt tô trái cây xuống, đưa tay đỡ lấy nhóc con nhào vào cô.

Dịch Nhạc: “Em đã chuẩn bị tốt giúp chị trông chúng ở nhà chị một lát, không ngờ chị đã về”.

Dịch Tích: “Vừa về không lâu”.

Dịch Nhạc gật đầu, sau đó phát hiện sắc mặt Dịch Tích có chút không tốt, nói: “Làm sao vậy? Ra ngoài hẹn hò với thầy Từ không vui sao”.

“Hừ”.

“Sao?”

Dịch Tích lườm phòng sách một cái: “Không cho chị nuôi Tiểu Bạch”.

Dịch Nhạc ngây ngốc: “Tiểu Bạch gì?”

Dịch Tích: “Thì là Tiểu Bạch, trên đường về đi ngang cửa hàng thú cưng, trong đó có con mèo Ba Tư cực kỳ đẹp, nhưng...”

“Nhưng nhà mình đã nuôi ba con mèo rồi, mẹ ơ, mẹ có thể dừng chút không”. Giọng nói tràn đầy tính trẻ con, nhưng lại vô tình mang theo khí chất trầm ổn.

Dịch Tích liếc người anh sinh đôi: “Trình Ca, nói chuyện đàng hoàng vào, đừng học cách nói chuyện của ba con”.

Trình Ca: “Dạ”.

Dịch Nhạc: “Nói cũng không sai, trong nhà đã có ba con, mà còn muốn nuôi thêm”.

Về mặt Dịch Tích kích động: “Nhưng nó đẹp!”

Dịch Nhạc: “Đẹp, đẹp đến mức nào, đẹp đến mức thầy Từ không muốn đem về nhà? Lúc ấy tình huống thế nào? Nói xem”.

Dịch Tích: “Thì...”

“Tình huống chắc chắn là như vậy”. Dịch Trì nhảy khỏi lòng Dịch Tích, ngồi bên cạnh anh trai.

“Chồng à, mua cho người ta con mèo kia đi mà”. Dịch Trì bắt lấy tay anh trai, chớp mắt làm nũng.

Dịch Nhạc: “?”

Dịch Tích: “...”

Trình Ca lè mắt nhìn em trai, sau đó rất phối hợp nói: “Nhưng Tích Tích, nhà mình có ba con mèo rồi”.

Dịch Trì tiếp tục học Dịch Tích, hơn nữa học được năm phần giống: “Ba con tính là gì, em chỉ muốn con mèo kia!”

Trình Ca uy nghiêm: “Lúc trước mua Mễ Mễ (con mèo thứ ba) không phải nói con cuối cùng sao”.

Dịch Trì: “Em có nói sao! Không có! Anh nói bậy!”

Trình Ca đưa tay bóp mặt Dịch Trì: “Em lặp lại lần nữa”.

Dịch Trì hung hăng hất tay cậu bé ra: “Hừ! Anh chỉ không muốn cho em nuôi! Không cần nói nữa! Ly hôn!”

Trình Ca: “Tích...”

“Câm mồm...” Dịch Tích lạnh nhạt cắt ngang hai yêu tinh đang diễn kịch, “Hai đứa nghỉ chút được không, không cần tự biên tự diễn mỗi ngày”.

Dịch Nhạc “phụt” một tiếng, cười đến mức ngã lên sô pha.

Chân nhỏ của Dịch Trì loạng choạng: “Nhưng mẹ ời, ngày thường mẹ cũng nói vậy”.

Trình Ca: “Ly hôn? Tưởng bỏ”.

Dịch Tích: “Còn diễn? Còn học ba con nữa mẹ ném con vào bồn cầu”.

Trình Ca: “Tích Tích em thật cứng đầu”.

Dịch Tích: “?”

Dịch Nhạc cười đến mức không được nữa, “Không phải ha ha ha ha Trình Ca a ha ha ha, lễ hội văn nghệ năm nay con nhất định phải nói cho giáo viên nhà trẻ biết con muốn diễn tiểu phẩm có biết không”.

Dịch Trì vội giơ tay: “Đang tập luyện rồi ạ, anh diễn vai vương tử, vương tử rất đẹp trai”.

Trình Ca yên lặng bổ sung: “Hơn nữa còn là nam chính”.

Dịch Nhạc: “Ha ha ha ha ha ha”.

Dịch Tích: “...”

Lúc Từ Nam Nho đi từ phòng sách ra đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ngoại trừ vợ anh, ba người còn lại đều cười vui vẻ.

“Công ty có chút chuyện gấp, anh ra ngoài một chuyến”. Từ Nam Nho đi lên trước, đưa tay vỗ đầu Dịch Tích.

Dịch Tích “hừ” một tiếng, không để ý tới anh.

“Ba ơi, vậy khi nào ba về”. Dịch Trì kéo vạt áo anh hỏi.

Từ Nam Nho ngồi xổm xuống trước mặt Dịch Trì: “Rất nhanh sẽ về”.

“Vậy lúc ba về mua đồ ăn ngon cho con được không, con muốn ăn bánh kem”.

Từ Nam Nho sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con: “Được”.

“Cũng mua cho anh một cái bánh kem đi”. Dịch Trì nói.

“Anh không ăn”.

Dịch Trì: “Vậy đến lúc đó anh đừng giành với em, em một miếng cũng không chia cho anh đâu”.

Trình Ca: “Vị dâu”.

Từ Nam Nho lắc đầu cười cười: “Được”.

Nói xong lại nhìn về phía Dịch Tích: “Tích Tích, muốn ăn vị gì”.

“Em không ăn!”

Dịch Trì và Trình Ca: “Vậy đến lúc đó mẹ đừng giành với con, con một miếng cũng không chia cho mẹ đâu”.

Dịch Tích: “Mẹ không ăn!”

Từ Nam Nho đi rồi, không lâu sau đó Dịch Nhạc cũng đi về.

Lần này Dịch Tích thực sự tức đến đủ, Từ Nam Nho không ở nhà, cô ngồi xổm dưới đất chơi với ba con mèo.

Cặp song sinh ngồi trên sô pha, vừa xem phim hoạt hình vừa thưởng thức đáng vẽ “thê lương” của mẹ chúng.

Trình Ca: “Lại bắt đầu rồi”.

Dịch Trì: “Lại bắt đầu rồi”.

Trình Ca: “Lần trước lúc nhận nuôi Mễ Mễ, lần trước nữa lúc mua Tiểu Thất, đều là như vậy. Em đoán lần này ba có thể kháng cự được bao lâu?”

Dịch Trì: “Em cược một tuần”.

Trình Ca: “Anh cược một ngày”.

Dịch Trì: “...”

Tâm tình Dịch Tích quá kém, chơi với con mèo nửa ngày thì cảm thấy Từ Nam Nho không ở nhà, cô giả vờ đáng thương cũng không có ý nghĩa, vì thế lại nằm trên sô pha xem phim hoạt hình với hai đứa con.

“Tụi con hình như xem gần một tiếng rồi? Về phòng ngủ đi”.

Trình Ca: “Nhưng ba còn chưa về”.

Dịch Tích bóp khuôn mặt nhỏ của con trai: “Ba có về hay không thì liên quan gì đến việc con có ngủ hay không, ba cũng không ngủ với con”.

Trình Ca: “Ba cũng có thể ngủ với con”.

Dịch Tích lập tức nói: “Con tưởng bỏ”.

Trình Ca: “...”

Dịch Trì ngây thơ chen vào cạnh Dịch Tích: “Nhưng mẹ ời, cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là bánh kem còn chưa ăn, chúng con phải đợi ăn bánh kem!”

Dịch Tích ngồi dậy, đột nhiên nhìn Dịch Trì nói: “A Trì, rất thích ăn bánh kem đúng không”.

“Dạ dạ!”

“Vậy thế này đi, nếu con có thể thuyết phục ba con, để nhà mình nuôi thêm một con mèo Ba Tư, sau này mẹ mỗi ngày đều mua bánh kem cho con”.

“Thật sao!”

“Lừa con làm gì, Trình Ca, con cũng giống vậy, có công lao thì có ăn...”

Vừa dứt lời, tiếng mở cửa vang lên cách đó không xa.

Một lớn hai nhỏ ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm cửa lớn, một lúc sau, Từ Nam Nho đi vào.

“Ba đã về”.

“Ừ”. Từ Nam Nho cởi áo khoác vắt lên cổ tay, một tay kéo cà vạt. Dịch Tích lờm anh một cái, sau đó ép mình dời tầm mắt.

Bực thật, mỗi lần nhìn anh tháo cà vạt đều cảm thấy rất đẹp trai.

“Ba ới ba ới”. Dịch Trì tung tăng chạy tới, “Ba ới, con có chuyện muốn nói”.

“Chuyện gì”. Từ Nam Nho vui vẻ ngồi xồm xuống.

Dịch Trì: “A... Con cảm thấy nhà mình hơi rộng”.

Dịch Tích: “...”

Từ Nam Nho hơi nhướng mày: “Ừm? Sau đó thì sao”.

Dịch Trì: “Con vẫn cảm thấy có thể nuôi thêm gì đó!”

Từ Nam Nho thâm thúy nhìn Dịch Tích, Dịch Tích vừa tiếp xúc với ánh mắt anh liền yên lặng nhìn đi chỗ khác.

Trình Ca tiếp tục câu chuyện: “A Trì nói rất đúng, con lại cảm thấy, con số ba này không may mắn, cô nói, số chẵn mới là con số may mắn”.

Dịch Tích: “?”

Ok, hai đứa nhóc này quả nhiên không có gì để trông mong.

“Ba không may mắn, trong nhà quá lớn, ừm... Hình như biết tụi con muốn nói gì rồi”. Từ Nam Nho bế Dịch Trì lên đi đến chỗ Dịch Tích, đi đến sô pha, anh đặt con ngồi xuống cạnh Dịch Tích.

“Có mang về bánh kem cho em ăn”. Từ Nam Nho đặt cái túi trong tay lên bàn trà, “Vị hạt dẻ”.

Dịch Tích lườm anh: “Em đã nói em không ăn”.

Dịch Trì: “Con ăn con ăn”.

Trình Ca: “Có vị dâu không”.

Dịch Trì: “Có nè có nè! Anh mau tới đây”.

Hai tên nhóc chen chúc ở phía trước chọn bánh, Dịch Tích nhìn thoáng qua, đứng dậy định rời đi.

“Đi đâu”. Từ Nam Nho kéo tay cô, dùng sức một chút kéo cô vào ngực, “Thật là không ăn?”

Dịch Tích giãy giụa hai cái không thoát được: “Em không ăn, anh đừng kéo em, em muốn đi ngủ!”

“Giận sao?”

“...”

“Đừng nóng giận”.

“...”

“Thật sự muốn nuôi mèo?”

Dịch Tích cuối cùng cũng dừng ánh mắt trên người anh, Từ Nam Nho cong môi, “Như vậy đi, nếu em đồng ý với anh một chuyện, anh liền đồng ý”.

“Chuyện gì?” Đôi mắt Dịch Tích lập tức sáng lên.

Từ Nam Nho nhìn hai đứa nhóc trước mặt vừa ăn bánh vừa cố dỏng tai nghe lén, nhẹ giọng nói bên tai Dịch Tích: “Buổi tối... Nghe anh”.

Dịch Tích lập tức đỏ mặt: “Này này, anh đang nói gì đấy, thiếu nhi không nên nghe”.

Từ Nam Nho: “Sao? Yêu cầu này rất khó sao”.

Dịch Tích tự biết anh lắm trò, có khi cô không phối hợp nổi thì kêu dừng, nếu đều nghe anh, vậy cô ở trên giường còn có quyền chủ đạo gì nữa! (Vốn dĩ cũng không có...)

“Anh chắc chắn, anh chắc chắn em đồng ý thì có con mèo kia, anh thật sự thật sự chắc chắn?”

“Ừm, anh chắc chắn, em chắc chắn không?”

“Được! Vậy ngày mai em kiểm hàng trước!”

“Không cần ngày mai, ngay bây giờ”.

“?”

“Cho nên, buổi tối em phải nghe anh”.

“...”

Trình Ca và Dịch Trì ngồi trên sofa tiếp tục ăn bánh.

Dịch Trì: “Anh ơi, thì ra lúc nãy ba ra ngoài đã mua mèo về, vậy việc này chúng ta không có công lao gì rồi, mẹ sẽ không mỗi ngày mua bánh kem cho mình”.

Trình Ca nhìn Dịch Tích vẻ mặt vui sướng ôm mèo Ba Tư, lại nhìn sang ánh mắt cương chiều vô hạn của ba mình nhìn mẹ mình, lắc đầu thở dài: “Quá làm anh thất vọng, chưa chống cự được một ngày đã sợ rồi, sao lại chiều mẹ như vậy chứ”.

Dịch Trì: “Cũng không hẳn là chiều, vừa nãy không phải bắt mẹ đồng ý việc gì sao, rõ ràng đã mua còn làm bộ không mua, chiếm tiện nghi”.

Trình Ca: “Nói cũng đúng, nhưng vừa nãy em có nghe họ nói gì không”.

“Không, ba nói rất nhỏ”.

“Ờ”.

Mới vừa nói xong, hai anh em thấy Từ Nam Nho ôm mèo ra khỏi ngực Dịch Tích đặt xuống dưới đất, sau đó kéo Dịch Tích về phòng.

Dịch Trì: “Ba ời, tên con mèo là gì?”

Từ Nam Nho đem Dịch Tích còn lưu luyến không rời nhét vào phòng, trước khi đóng cửa nói: “Các con đặt đi”.

Trình Ca kỳ quái nói: “Hai người buồn ngủ?”

Ánh mắt Dịch Trì sáng lên: “Ba ời ba ời, hôm nay con ngủ chung với hai người được không?”

Từ Nam Nho cong môi cười: “Không được”.

HOÀN TOÀN VĂN

Ngày khởi đăng: 09/06/2019

Ngày đăng hoàn: 27/08/2019